ALMANAH ANTICIPATIA

Plecaţi în căutarea unei civilizaţii extraterestre, Zburătorii nopţii sunt confruntaţi cu fenomene paranormale care decimează echipajul * Pe strania Corabie a umbrelor un alcoolic pe jumătate orb încearcă să-şi găsească identitatea, cu ajutorul unei pisici * Oamenii se luptă cu roboţii pe unul din sateliţii lui Jupiter într-o Poveste de război care poate fi cu totul altceva * Ascultându-şi Muzica sângelui un biolog descoperă o incredibilă civilizaţie * Culoarea căzută din cer cotropeşte treptat şi distruge o fermă într-un scenariu de coşmar şi groază * Povestiri despre ghetşele viitorului, civilizaţii dispărute şi întâlniri de gradul III într-un almanah ce cuprinde nu mai puţin de şase premii Hugo şi Nebula precum şi topul celor mai bune filme SF din toate timpurile, teste de calităţi astronautice, eseuri critice, precum şi cea mai controversată şi multipremiată nuvelă americană despre călătoria în timp, un neaşteptat cataclism planetar, dar şi despre războiul dintre sexe în

Houston, Houston, mă auzi!

PREŢ 500 LEI

COLECŢIA DE POVESTIRI ŞTIINŢIFICO FANTASTICE

ANTICIPAŢIA

ONORATĂ CU PREMIUL PENTRU CEA MAI BUNĂ REVISTĂ SF DIN EUROPA

În perioada 8 - 12 aprilie, pe pitoreasca insulă britanică Jersey, s-a desfăşurat ce-a de-a 21-a Convenţie Europeană de Science-Fiction, EUROCON '93 - HELICON.

Au fost prezente delegaţii din 22 de ţări europene, cît şi un număr impresionant de scriitori, artişti şi fani americani, deosebit de interesaţi de fenomenul sf de pe bătrînul continent. Printre invitaţii de marcă ai manifestării s-au numărat: John Brunner şi soţia sa, chinezoaica Li-Yi Brunner, George R. R. Martin, Larry van der Putte, Karel Thole, Sam Lundwall şi soţia sa Karin Lundwall, Jack Cohen, Dave Langford, Anne McCaffrey, Peter Grace, Roberto Quaglia, John Bark, Jim Burns, Jean-Pierre Moumon, Ian Watson, Joe Haldeman şi mulţi alţii.

Dintre temele puse în discuţie se pot enumăra: Încotro se îndreaptă societatea?, Elemente ale unei bune ficţiuni, Artele marţiale în science-fiction, Cine ne traduce cărţile?, Erotic SF?, Aceasta-i calea spre viitor!...

Pentru delegaţia română, formată dintr-un număr de 51 de persoane, EUROCON '93 a însemnat obţinerea a două premii europene: pentru cea mai bună revistă de profil - Anticipaţia (vezi foto), şi premiul de încurajare pentru tineri autori, acordat scriitorului Alexandru Ungureanu, cît şi votul Societăţii Europene de Science-Fiction pentru organizarea în 1994 a următorului EUROCON la Timişoara.

Revenind la premiul obţinut de către "Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice" ANTICIPAŢIA, acesta reprezintă, indubitabil, recunoaşterea eforturilor depuse de cîteva generaţii de împătimiţi ai genului, începînd cu Maestrul Adrian Rogoz, continuînd cu Ioan Eremia Albescu, Alexandru Mironov, Viorica Podină, şi sfîrşind cu Mihai Dan Pavelescu, Mihail Grămescu şi Cristian Tudor Popescu.

PAVEL D. CONSTANTIN

ÎNCOTRO ?!

Cei mai dibaci analişti şi cei mai imaginativi scriitori de SF nu cred să poată să prevadă la ora actuală cu o probabilitate acceptabilă cursul evenimentelor. Deşi se vorbeşte destul de insistent de scenarii puse la cale pe scară planetară, faptul că de prea multe ori efectul întîmplărilor s-a întors împotriva potenţialilor autori arată cît se poate de limpede lipsa de credibilitate a unor astfel de ipoteze. Să luăm bunăoară scenariul insistent vehiculat al răsturnării lui Ceauşescu de către serviciile secrete sovietice. Puţini sunt aceia care mai pot crede astăzi că autorul acestei acţiuni (autor care de altfel nu mai există într-un anumit sens fiind mai mult ca probabil propria sa victimă potrivit acestui scenariu) ar beneficia acum de rodul efortului făcut la vremea respectivă. Desigur, mai există şi posibilitatea de a se fi strecurat o greşeală fatală în acest posibil plan care să fi răsturnat cu totul situaţia. Dar la o analiză mai atentă constaţi că sunt prea multe posibile greşeli şi prea multe dintre ele fatale ca să fie vorba de ceva coerent. Mai degrabă s-ar părea că este vorba de un lung lanţ de întâmplări independente de posibilul autor, unele cu efecte dezastruase.

Cam toate scenariile ce se vehiculează -altminteri bine structurate logic, până la un anumit punct şi doldora de imaginaţie- suferă cumplit la o astfel de analiză. Proba de foc prin care se poate identifica autorul pe baza întrebării " cui prodest " (cui foloseşte) spulberă orice identitate posibilă. Se strecoară încet, încet soluţia că ceea ce se întâmplă nu foloseşte la nimeni. Ba dimpotrivă, păgubeşte pe toată lumea. Un sentiment şi mai îngrijorător se insinuează în momentul în care , pe baza unor informaţii bine filtrate, se poate constata că nu numai zona fostelor ţări socialiste este bântuită de astfel de fenomene ci întregul mapamond,este adevărat, nu în proporţiile şi mai ales, nu cu violenţa cu care se manifestă la noi.

Cui i-a folosit războiul din Kuweit şi urmările sale sângeroase împotriva Irakului, cui îi foloseşte dramatica situaţie din Yugoslavia sau din Somalia? Cui îi foloseşte degringolada economică prin care trece occidentul, căci trebuie să fi orb să nu-ţi dai seama de teribila spaimă care macină vestul industrializat vizavi de declinul economic din ce în ce mai accentuat.Să fie acestea semnele unei crize de sistem politic? Puţin probabil, pentru că maladia este mult prea generalizată, cuprinzând deopotrivă sisteme democratice dar şi structuri dictatoriale.

Cauzele par a fi mult mai profunde şi probabil mult mai ample decât ne putem închipui. Există ca explicaţie o posibilă evoluţie globală ce are ca resort comportamentul biosocial al omului ca entitate imperfectă şi deseori iraţională pe care o să încercăm să o explicităm.

Uneori, pentru înţelegerea unor fenomene, este interesant de a face comparaţii, sau de a găsi similitudini între două tipuri de sisteme pentru a prevedea o eventuală evoluţie a lor. Cu puţin efort am putea accepta ideea că întreg sistemul socio-uman la scară planetară, format din miliarde de celule numite oameni, fiecare cu o identitate

Almanahul Anticipaţia 1993

Societate cu capital de stat funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
Ioan Albescu
Gabriela Buliga
Cornel Daneliuc
Adriana Popescu

* * *

Redactor literar
Mihai-Dan Pavelescu

Responsabil almanah
Viorica Podină

Coperta
Walter Riess

Tehnoredactare computerizată
Ioan Albescu

Corectură
Lia Decei

Difuzare
Cornel Daneliuc
(tel:6177244 sau 6176010/1151)

Tiparul
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria "Coresi"
(tel: 6176010 sau 6176020/2411)

Desenele interioare
Walter Riess
Valentin Leonida(pag. 94)

distinctă dar integrată în subsisteme mai mari numite colectivităţi profesionale, naţiuni, ţări, federaţii, rase etc. se aseamănă cu un organism viu. Mai ales în această epocă în care există o circulaţie informaţională extrem de bine dezvoltată la scară planetară (sistemul nervos), un schimb de materii prime şi energie bine reglementat (sistemul vascular) se poate destul de uşor demonstra credibilitatea unei astfel de similitudini.Plecând de la această ipoteză de lucru, să vedem ce situaţie identificabilă la organismul viu ar fi similară pentru actuala stare a societăţii noastre.

În îndelungata istorie a societăţii umane au existat o serie de situaţii dramatice. Unele la nivel local, altele la nivel regional şi, în sfârşit, câteva la scară planetară. Unele afectând zona economicului, altele zona politicului,deseori cu efecte asupra creşterii demografice. Stările conflictuale la scară macrosocială (similare bolilor la organismul viu) s-au finalizat fie prin crize economice, fie prin revoluţii, fie prin războaie sau combinaţii ale acestora. La fel şi organismul, poate să aibă o suferinţă locală sau una generalizată. Boala poate să fie tratată cu indulgenţă, trecând de la sine, poate e nevoie de o intervenţie chirurgicală dar poate fi vorba şi de un deznodământ fatal. Care sunt cauzele bolii? De regulă este vorba de un agent extern ce acţionează pe fondul unei slăbiri a rezistenţei de apărare. Anumiţi agenţi externi afectează o parte a organismului provocând boli locale, alţii alterează starea generală de sănătate cuprinzând întregul corp.

În acest context ar fi interesant de a identifica, pe baza unei comparaţii de acest gen, de ce "boală" suferă astăzi societatea umană şi care ar fi evoluţia simptomelor acestei "boli". Toate semnalele confirmă faptul că avem de-a face cu o stare de alterare generalizată a societăţii umane. Avem de-a face - ca să urmărim comparaţia - cu un agent care afectează toate celulele sistemului. Dar care ar fi elementul comun care s-ar putea regăsi la nivel de individ sau chiar de stat? Un posibil numitor comun al comportamentului oamenilor din zilele noastre ar fi intoleranţa, manifestată deseori sub formă violentă. dar şi sub formă mascată, atenuată. Există la ora actuală în lume o enormă doză de agresivitate bazată pe intoleranţă ce generează stări conflictuale între indivizi dar şi între state. Spiritul de înţelegere, de cooperare, de armonizare între oameni sau colectivităţi umane se manifestă cu greu acceptându-se mult prea uşor rezolvarea în forţă. Se manifestă o anumită alterare a spiritului raţional şi o apetenţă maladivă în a rezolva situaţiile critice prin mijloace de constrângere. În timp ce se declară cu emfază supremaţia raţionalităţii se apelează ca şi cum ar fi firesc la metode brutale. Virusul care bântuie socieatea de astăzi se numeşte agresivitate. Se spune că înaintea marilor războaie s-a putut constata un anumit dezechilibru între sexe, predominând elementul masculin. Statisticile ne arată că în majoritatea statelor numărul bărbaţilor întrece pe cel al femeilor. În plus asistăm la o anumită "masculinizare" a comportamentului feminin mai ales la nivelul tinerei generaţii, nu numai în ţinută dar şi în felul de a se manifesta. Pentru o fată a timpurilor noastre a devenit normal să se exprime brutal, chiar vulgar, să practice sporturile "dure".Maladia se poate identifica deja şi la vârstele mai fragede. Am aflat astel cu stupoare că într-un stat ce se vrea civilizat doi copii de zece ani răpesc dintr-un magazin un puşti nevinovat de doi ani, îl maltratează şi îl ucid cu sânge rece după toate canoanele filmelor de groază. Nu mai departe de câteva luni în Bucureşti, doi tineri atacă un bărbat, îl bat crunt numai pentru satisfacţia de a-l maltrata. Sunt simptome care spun multe. Există prin urmare o mare acumulare de violenţă care stă să explodeze.

Suntem în preajma unui război mondial? Sunt aceste simptome semnalele unui proces ireversibil de dezlănţuire a unui cataclism la scară planetară? Mă tem că da! În lumea în care trăim, din nefericire, semnalele de avertisment sunt desconsiderate. Alienarea caracteristică unei societăţi care a interpus între natură şi om o tehnologie bazată pe profitul cu orice preţ îşi va spune cât de curând cuvântul. Mă tem în acelaşi timp că aşa cum rezultă şi din modul de reacţie al unui organism viu la boală, sacrificiile pentru însănătoşire vor fi suportate pe seama unei părţi mai restrânse a societăţii, printre care ne numărăm şi noi, fiind mai vulnerabili.

Dar, dincolo de aceste speculaţii, rămâne un mare avertisment. Ne paşte o nenoroçire din care toţi vom avea de suferit. Învăţămintele trecutului în acest sens s-au uitat şi va trebui să le rememorăm pe viu. Dar cu ce preţ!

Istoria ne va dovedi dacă am luat-o pe calea cea bună. Mă tem că va trebui să suferim ca să ne corijăm traiectoria.

Ioan Albescu

TUNELUL TIMPULUI

Începând cu acest an, va propunem o istorie în date a genului SF. O prima parte va fi publicată în almanah, şi va acoperi evenimentele mai vechi de un secol. Partea a doua va fi serializată în revistă. (Fiind în 1993, ne vom referi numai la anii terminaţi cu cifra 3)

1893

- Se naşte Edward Everett Evans (m.1958), autor nord-american căruia i se datorează câteva povestiri notabile: "Man of Many Minds"(1953), "The Planet Mappers" (1955), sau "Alien Minds" (1955)

- Se naşte Regis Messac, romancier şi ziarist francez, (m. 1945) Scrieri: "Quinzinzinzili"(1934), "La cite des asphyxies" (1934),"Valcretin" (1935). Eseuri si studii: "Micromegas" (1936), "Espuisse d'une chronologie bibliographique des utopies" .

- Se naşte Clark Ashton Smith (m.1961), poet şi prozator american, unul dintre creatorii genului "heroic fantasy" modern. Scrieri: ciclul "Zotique" (1932-1953), "City of the Singing Flame" (1931), "The Great God Avto" (1940 ; "Marele zeu Auto"), etc.

Apariţii editoriale:

- "Moxon's Master" ("Stăpânul lui Moxon"), "The Damned Thing", "Can Such Things Be?" ("Fiara nevăzuta"), de Ambrose Bierce (n.24.6.1842 - m.1914 ?)

- "La fin du monde" de Camille Flammarion (n.26.2.1842 - m.3.6.1925)

- "Na Lune" (scrisă în 1887) de K.E.Tiolkovski (n.5/17.9.1857 - m.19.9.1935)

1883

- Se naşte Eric Temple Bell (m.20.12.1960), şef de catedră la California Institute of Technology , preşedinte al Asociatiei Matematicienilor din SUA. Sub pseudonimul John Taine, a publicat numeroase povestiri SF: "The Purple Sapphire"(1924), "Green Fire" (1928), "The Greatest Adventure" (1929), "The Iron Star" (1930), "The Time Stream" (1931/32), "Seeds of Life" (1931), "Before the Dawn" (1934), etc.

- Se naşte Alexsei Nikolaevici Tolstoi (m.1945), romancier poet şi pionier al SF rus. Titluri: "Aelita" (1922), "Bunt masin" (1924), "Ghiperboloid injinera Garina" (1925; "Hiperboloidul inginerului Garin"), "Garin diktator" (1927)

Apariţii editoriale:

- "La guerre au vingtieme siecle" de Albert Robida (n.1848 - m.1926), celebru grafician şi caricaturist.

- "Contes cruels"("Povestiri fioroase" şi "Povestiri crude") de Villiers de l'Isle Adam (n.7.11.1838 - m.19.8.1889).

1863

- Se naşte Henry de Graffigny (m.1942). În colaborare cu G.LeFaure, a publicat mai multe romane între care sunt demne de menţionat :"De la Terre aux etoiles" (1882; "În lumea planetelor") şi "Aventures extraordinaires d'un savant Russe" (1889-1896). În 1925, scrie "Voyage de cinq Americains aux planetes".

- Se naşte Vasili Afanasievici Obrucev, geolog şi geograf, autor al mai multor romane axate pe tema "civilizaţiilor pierdute": "Plutonia" (1915), "Zemlya Sannikova ili Poslednie onkiloni" (1926; "Tara lui Sannikov"), etc.

- Se naşte Paul Scheerbart (m.1915), unul dintre pionierii anticipatiei germane. Dintre scrierile lui: "Die grosse Revolution - Ein Mondroman" (1902), "Kometentanz - Astrale Pantomime" (1902), "Der Aufgang zur Sonne-Hausmarchen"(1902/1903), "Lesabendio - Ein Asteroiden Roman" (1943)

Apariţii editoriale:

- "I misteri politici della Luna" de Gugliemo Folliero, unul dintre primele texte SF propriu-zise din literatura italiană.

1853

- Se naşte Pierre Giffard (m.1922), autorul romanelor "La guerre infernale" (1908), "Le drames de l'air", "L'enfer de neige", "Le tombeau de glace"

Apariţii editoriale:

- "Isaac Laquedem", unicul text înrudit genului SF, datorat celebrului autor de romane istorice de capă şi spadă, Alexandre Dumas (1802-1870)

1843

- "The Celestial Railroad" de Nathaniel Hawthorne (n.4.7.1804 - m.19.5.1864), unul dintre clasicii literaturii americane. Alte texte SF publicate : " Dr.Heidegger's Experiment" (1837; "Experienţa doctorului Heidegger"), "The Artist of the Beautiful" (1844; "Făurarul de frumuseţi"/ "Creatorul de frumuseţi"), "Rappacini's Daughter" (1844), etc.

1833

- Apare "M/s Found in a Bottle" ("Manuscris găsit într-o sticlă") de Edgar Allan Poe (n.19.1.1809 - m.7.10.1849), unul dintre fondatorii literaturii SF moderne. În anii următori, publică culegerea "Tales of the Grotesque and Arrabesque" (1840), precum şi romanul "The Narrative of Arthur Gordon Pym of Nantucket " (1838; "Aventurile lui Arthur Gordon Pym").

1803

- Se naşte Edward George Bulwer (m.1873), autorul romanului "The Coming Race "(1871)

- Se naşte Louis-Napoleon Geoffroy-Chateau (m.1858), cunoscut sub pseudonimul Louis Geoffroy, autor al ucroniei "Napoleon et la conquete du monde, 1812-1836 - Histoire de la monarchie universelle" (1836).

- Se naşte celebrul desenator si gravor Grandville, pseudonimul lui Jean Ignace-Isidore Gerard (m.1847). În 1844 a publicat "Un autre monde", ilustrată - ca de obicei - cu propriile gravuri.

- Se naşte Vladimir Odoievski (m.1869), unul dintre marii prozatori ruşi ai secolului XIX. A abordat genul anticipativ în scrieri precum: "Cosmorama" (1834), "Anul 4338" (1835), "Oraşul fără nume" (1839) sau "Ultima sinucidere" (1840)

1793

- Moare Carlo Goldoni (n.1707). Celebrul dramaturg italian a scris în 1750 comedia "Il mondo della Luna" (partitura muzicală aparţinând lui Haydn), apropiată prin tema abordată de proto-SF.

1763

- În Anglia, fără menţionarea numelui autorului, este publicată povestirea "The Reign of George VI, 1900-1925".

1743

- "A Journey from this World to the Next" de Henry Fielding (1707-1754), celebru romancier şi dramaturg englez.

1723

La Paris, fără indicarea autorului, este publicată povestirea "Relation d'un voyage du Pole arctique au Pole Antarctique par le centre du monde; avec les descriptions de ce perrileux passage et des choses merveileuses et etonnantes qu'on decouvert sous le Pole Antarctique".

1623

- Apare utopia "Civitas Solis" ("Cetatea Soarelui") de Tomasso Campanella (1568 - 1639)

Cristian şi Mihaela Ionescu

Fritz Leiber

Corabia umbrelor

Premiul Hugo – 1970

Idiot! Prrosst! Ssstupid! sîsîi pisica şi-l muşcă pe Spar. Cele patru înţepături ale dinţilor ca nişte ace îl treziră din greaţa şi mizeria mahmurelii, astfel încît mintea bărbatului pluti liberă ca şi trupul său în bezna Rafalei, unde străluceau numai două lumini veşnice, palide precum o scînteie de vis şi infinit de depărtate, aidoma Punţii sau Pupei.

Viziunea era cea a unei corăbii cu toate pînzele întinse, pe o mare albastră, încreţită de vînt, sub cerul azuriu. Ultimele două substantive nu mai erau acum obscene. Putea auzi şuieratul vîntului sărat prin sarturi şi straiuri, răpăitul pînzelor bombate şi scîrţîitul celor trei catarge şi a lemnăriei corabiei.

Ce era lemnul? De undeva sosi răspunsul: plastic viu.

Şi ce forţă netezea apa, împiedicînd-o să se transforme în globuri mari, şi totodată oprind corabia de a se roti, cu chila peste catarge, în vînt?

În loc să fie înceţoşată şi cu muchiile rotunjite precum realitatea, viziunea avea contururi precise şi era strălucitoare – ceva ce Spar nu mărturisea niciodată, de teamă să nu fie acuzat de a doua vedere şi astfel de vrăjitorie.

Rafala era tot o corabie; adesea i se spunea Corabia. Era însă o navă ciudată; matrozii trăiau de-a pururi în parîme, înăuntrul unor cabine de felurite forme, construite din funii transparente ţesute laolaltă. Şi era o navă care nu mergea nicăieri, deoarece avea înăuntru tot ce-i trebuia... asta era totul.

Singurele lucruri pe care le aveau în comun cele două nave erau vîntul şi scîrţîitul permanent. Pe măsură ce viziunea se destramă, Spar începu să audă curenţii Rafalei ţiuind încetişor prin coridoarele lungi şi să simtă scîrţîitul în parîma care-l lega de gleznă şi încheietura mîinii, ca să nu plutească prin Vizuina Liliecilor.

Visele Zilei-de-somn începură bine, cu Spar avîndu-le pe toate cele trei fete ale lui Crown. Dar în timpul Nopţii-de-somn fusese pe jumătate trezit de clămpănitul îndepărtat al măcinătorului cel mare din Cala Trei. Apoi îl atacaseră vîrcolacii şi vampirii, umbre solide plonjînd din cele şase colţuri, în vreme ce pe fundalul întunecat chicoteau vrăjitoarele cu prietenii lor. Fusese, într-un fel, apărat de pisică, prietena unei vrăjitoare slăbănoage, ai cărei dinţi rînjiţi erau precum o ceaţă alburie în norul argintiu, mai mare, al pletelor ei sălbatice. Spar îşi strînse laolaltă gingiilor ştirbe. Dintre creaturile supranaturale, pisica dispăruse ultima. După aceea apăruse viziunea minunată a corabiei.

Mahmureala îl lovi brusc şi nemilos. Sudoarea îl năpădi atît de puternic, încît se simţea înconjurat de un nor. Fără nici un avertisment, stomacul i se revărsă pe gură. Mîna lui liberă găsi la timp un tub pentru reziduuri şi-şi apăsă pîlnia pe faţă. Îşi putea auzi voma acră bolborosind pe tub, grăbită de o uşoară absorbţie.

Stomacul îi deversă iarăşi, iute ca pocnitura unui chepeng de siguranţă

atunci cînd o pală de vînt năvălea pe coridoare. Deplasă rapid tubul în interiorul salopetei sale scurte şi largi şi prinse substanţa întunecată, aproape tot atît de apoasă şi explozivă cît şi voma. Apoi simţi nevoia arzătoare de a face apă.

După aceea, simţindu-se binecuvîntat de slăbit, Spar se ghemui în bezna tot atît de binecuvîntată şi se pregăti să moţăie pînă avea să-l trezească Patronul.

– Prossstule! sîsîi pisica. Nu mai dorrrmi! Prriveşşşte! Prriveşşşte atent!

Prin ţesătura uzată a salopetei, Spar putu simţi în umărul stîng patru rînduri de gheare precum atingerea spinilor din Grădinile Dianei sau ale lui Apollo. Încremeni.

– Sssparr, urmă pisica încetişor, fără să-l mai înţepe. Îţi dorresc binele. Poţi fii sssigurr.

Spar întinse temător mîna dreaptă, atinse blana scurtă, mai moale decît a lui Suzy şi o mîngîie uşor.

Pisica sîsîi foarte încet, aproape torcînd:

– Sssparr sssolidul! Prriveşşşte deparrte! Prriveşşşte merreu! Înainte! Înapoi!

Bărbatul simţi un val de iritare faţă de permanenta referire la vederea sa – proaste maniere pentru o pisică! – urmată de o speranţă iraţională legată de ochii lui. Hotărî că aceasta nu era o pisică vrăjitoare rămasă din coşmar, ci una rătăcită, care pătrunse în Vizuina Liliecilor printr-un tub de vînt şi-i copiase visul. Multe animale se rătăceau în zilele acestea de teamă a vrăjitoriei şi depopulare a Corăbiei sau cel puţin a Calei Trei.

La Prova apărură zorile, căci colţul-prova, violet, al Vizuinii Liliecilor începu să se lumineze. Cele două lumini de veghe păliră în albul tot mai puternic. După douăzeci de bătăi de inimă, Rafala avea să fie la fel de luminoasă ca în oricare Zi-de-lucru sau oricare altă dimineaţă.

Pisica se mişcă în lungul mîinii lui Spar, o umbră neagră pentru ochii săi saşii. Nu putea să vadă că purta în dinţi o altă umbră, cenuşie şi mai mică. Fără să vrea, Spar atinse a doua formă. Avea o blăniţă şi mai scurtă, însă rece.

Parcă lovită, pisica sări de pe braţul lui gol, împingîndu-se puternic în labele posterioare. Ateriză expertă pe următoarea parîmă, o linie tremurătoare şi sură ce dispărea în ambele direcţii înainte de a ajunge la un perete.

Spar îşi desprinse mîna şi glezna, cuprinse cu degetele picioarelor o parîmă de grosimea unui creion şi se zgîi la pisică.

Ea îi întoarse privirea cu nişte ochi ce erau pete verzi aproape suprapunîndu-se cu pata neagră a capului.

– Pisoiul tău? întrebă Spar. Mort?

Pisica eliberă povara cenuşie, care pluti lîngă botul ei.

– Pisssoi!

Glasul şuierat era parcă şi mai dispreţuitor.

– Essste un şşşoarrece pe care l-am ucisss, prossstule!

– Îmi placi, pisico, zîmbi Spar. O să-ţi spun Kim.

– Kim-cea-zzzveltă, scuipă pisica. Eu o sssă-ţi ssspun Prrossstul sssau Idiotul!

Scîrţîielile sporiră în intensitate, aşa cum se întîmpla întotdeauna după zori şi după-amiază. Parîmele zbîrnîiră. Pereţii pîrîiră.

Spar întoarse iute capul. Deşi realitatea era, prin natura ei, un vălmăşag de forme vagi, putea observa perfect orice mişcare.

Patronul plutea încet spre el. Pe trupul rotofei şi roşcat se zărea chipul lui mare, palid şi rotund, al cărui centru roz-strălucitor era mai interesant decît petele vagi, îndepărtate, micuţe şi castanii ale ochilor. Un braţ solid se termina prin sclipirea puternică a pliofilmului, celălalt în lucirea întunecată a oţelului. Departe, înapoia lui, se vedea colţul-pupa, roşu închis al Vizuinei Liliecilor, cu torul cel mare şi scînteietor al barului din mijloc.

– Curvă puturoasă ce eşti, îl întîmpină Patronul. Ai sforăit toată Ziua-de-somn în timp ce eu am stat de pază şi acum îţi aduc sticluţa de ceaţa-lunii.

O noapte rea, Spar, continuă el cu glas apăsat. Vrăjitoare, vampiri şi vîrcolaci bîntuind pe coridoare. Dar le-am rezistat la toţi, ca să nu mai zic de şoareci şi şobolani. Am auzit prin tuburi că vampirii au pus mîna pe Fetiţă şi pe

Dulceaţă, tîrfele proaste! Vigilenţă, Spar! Acum suge ceaţa-lunii şi dă-i drumul la măturat. Locul ăsta pute.

Întinse mîna cu pliofilmul lucitor.

Cu vorbele dispreţuitoare ale lui Kim şuierîndu-i în minte, Spar zise:

– Nu cred c-o să beau în dimineaţa asta, Patroane. Doar terci de grîu şi roua-lunii. Ba nu, apă.

– Ce-ai zis, Spar? făcu Patronul. Nu cred că pot permite aşa ceva. Nu vrem să-ncepi să te zvîrcoleşti în faţa clienţilor. Ucide-m-ar pămîntul!... Ce-i asta?

În aceeaşi clipă, Spar se azvîrli către braţul sclipind a oţel. Înapoia lui, parîma vibră. Cu o mînă răsuci o ţeavă rece şi groasă. Cu cealaltă, îndepărtă un deget grăsuliu de pe trăgaci.

– Nu-i o pisică vrăjitoare, doar o rătăcită, rosti el pe cînd se rostogoleau, continuînd să se rostogolească încet.

– Ia mîna de pe mine, nenorocitule! izbucni Patronul. O să te pun în fiare. O să-i spun lui Crown.

– Armele de foc sînt ilegale, ca şi cuţitele şi acele, răspunse Spar îndrăzneţ, deşi începuse să se simtă ameţit şi cu stomacul în gură. Ţie ar trebui să-ţi fie teamă.

Recunoscuse înapoia vocii răstite uimirea dintotdeauna a Patronului faţă de abilitatea lui de a se mişca iute şi precis, deşi era pe jumătate orb.

Se izbiră, oprindu-se într-o plasă de straiuri.

– Ţi-am spus să-mi dai drumul, ceru Patronul, zbătîndu-se slab. Crown mi-a dat pistolul ăsta. Şi-am şi un permis pentru el, de pe Punte.

Ultima afirmaţie, cel puţin era o minciună, bănui Spar. Patronul continuă:

– Şi-apoi e o armă de apărare, refăcută pentru bile tari, elastice. Nu îndeajuns ca să găurească un perete, dar suficient ca să-i doboare pe beţivi... sau vreo pisică vrăjitoare!

– Nu-i o pisică vrăjitoare, Patroane, repetă Spar, deşi trebuia să înghită un nod ca să nu vomite. E o pisică rătăcită, cu o comportare foarte bună, care şi-a dovedit deja utilitatea ucigînd unul din şobolanii care ne fură mîncarea. O cheamă Kim. O să fie un ajutor de treabă.

Silueta neclară a lui Kim se lungi, apărînd umbre vagi şi subţiri de labe şi coadă.

– Aşşşa sssînt eu, se lăudă ea. Currată. Folossessc cuburrile de rreziduurrri. Omorr şşşoarreci, şşşobolani! Pot sssă-i ssspionez pe vampirri şşşi vrăjitoarre!

– Vorbeşte! icni Patronul. Vrăjitorie!

– Crown are un cîine care vorbeşte, răspunse Spar apăsat. Un animal vorbitor nu dovedeşte absolut nimic.

În tot timpul acesta, ţinea strînse ţeava şi degetul. Simţea acum, prin încleştarea trupurilor lor, o transformare în Patron, de parcă în interiorul pielii sale, stăpînul Vizuinii Liliecilor îşi preschimba muşchii şi oasele într-o melasă groasă şi dulce care se mula după orice.

– Iartă-mă, Spar, şopti el respectuos. A fost o noapte grea şi Kim m-a speriat. E neagră ca o pisică vrăjitoare. Normal că am greşit. O s-o punem prinzătoare. Trebuie să-şi cîştige întreţinerea! Acum, ia-ţi băutura.

Punguliţa pliantă ce umplea palma lui Spar era parcă piatra filozofală. O ridică spre buze, dar în acelaşi timp degetele picioarelor găsiră o frînghie şi plonjă iute către torul sclipitor, care avea o gaură îndeajuns de mare pentru a servi drept adăpost.

Se prăbuşi lîngă celălalt perete al găurii. Torul absorbise impactul. Ţinea punguţa la buze, cu dopul deşurubat, însă nu apăsase. Închise ochii şi, cu un suspin, o aruncă orbeşte înapoi în colivia cu ceaţa-lunii.

Orientîndu-se numai după pipăit, luă din dulapul fierbinte un burduf cu terci de grîu, luînd în acelaşi timp o punguliţă de cafea şi strecurîndu-o într-un buzunar interior. După aceea, scoase un burduf cu apă, îl deschise, aruncă înăuntru cinci tablete de sare, îl închise, îl scutură şi apăsă puternic.

– Deci tot bei, rosti dinapoia lui Patronul. Ceaţa-lunii nu-ţi ajunge, îţi faci cocteil. Ar trebui să-ţi vărs punguţa. Însă toţi beţivii sînt mincinoşi, ori ajung aşa.

Incapabil să reziste tachinării, Spar protestă:

– Nu, e doar apă sărată să-mi întărească gingiile.

– Amărîtule, ce-ţi trebuie ţie gingii

tari? Vrei să-mparţi şobolanii cu noul tău prieten? Să nu te prind că-i frigi pe grătarul meu! Ar trebui să-ţi tai contul pentru sare. La măturâ!

Apoi întoarse capul spre colţul-prova violet şi strigă:

– Şi tu! Prinde şoareci!

Kim găsise deja tubul măcinător cel mic şi vîrîse înăuntru şobolanul mort, prinzînd tubul cu labele anterioare şi împingînd leşul cu botul. Atunci cînd şobolanul atinse supapa rigidă, se auzi începînd măcinatul ce avea să continue pînă la macerarea corpului şi transportarea reziduurilor în haznaua cea mare care hrănea Grădinile Dianei.

Spar îşi clăti de trei ori gingiile cu apă sărată, scuipînd într-un tub şi regurgitînd puţin după prima gargară. Apoi, evitîndu-l pe Patron, apăsă uşor punguliţa cu cafea, obligînd-o să-i intre pe gît – băutura mai scumpă decît ceaţa-lunii, obţinută prin distilare din roua-lunii – laolaltă cu puţin terci de grîu.

Îi oferi şi lui Kim, care clătină din cap:

– Tocmai am mîncat un şşşoarrece.

După ce termină, porni spre colţul-tribord verde. În afara chepengului auzea nişte beţivi strigînd cu o furie obosită şi jalnică:

– Deschide!

Apucînd capetele celor două tuburi lungi pentru reziduuri, Spar începu să mâture aerul, venind în spirală din colţul verde, aidoma unui păianjen ce-şi ţese pînza.

De la tejgheaua-tor, acolo unde lustruia visător titanul subţire, Patronul deschise aspiraţia tuburilor, pentru ca reacţia să-l iuţească pe Spar. Bărbatul îşi folosea trupul numai pentru a menţine traiectoria, evitînd funiile ca să nu încîlcească tuburile.

După o vreme, Patronul îşi privi încheietura mîinii şi strigă:

– Spar, tu nu poţi ţine măsura timpului? Deschide!

Îi azvîrli un inel cu chei, pe care Spar îl prinse deşi îl zărise numai în a doua jumătate a zborului său. Pe cînd se îndrepta spre chepengul verde, Patronul îl strigă iarăşi, arătînd spre provă şi în sus. Ascultător, Spar descuie şi deschise chepengul negru şi pe cel albastru, deşi nu era nimeni acolo, apoi îl deschise pe cel verde. De fiecare dată, evitase marginea cauciucată a deschizăturii şi lipiciosul chepeng de avarie aflat alături.

Trei drojdieri se rostogoliră înăuntru, clienţi vechi, înşfăcînd parîmele şi împingîndu-se unul pe celălalt în graba lor de a ajunge la tejghea, dar neuitînd să-l blesteme pe Spar.

– Sugruma-te-ar cerul!

– Îngropa-te-ar Pămîntul!

– Îneca-te-ar oceanele!

–Vorbiţi frumos, băieţi! făcu Patronul. Deşi recunosc, imbecilitatea ajutorului meu tentează pe oricine să fie slobod la gură.

Spar azvîrli cheile înapoi. Drojdierii se aliniaseră umăr lîngă umăr în jurul tejghelei, trei pete cenuşii cu capetele îndreptate spre colţul albastru.

Patronul apăru în faţa lor.

–Jos, jos! se răsti el indignat. Drept cine vă credeţi?– Dar încă nu serveşti pe nimeni de deasupra.

– Sîntem doar noi trei.

– Nu contează, replică Patronul. E proprietatea lor, sugacilor. Dacă nu plătiţi din pungă, inversarea.

Bodogănind, beţivanii îşi răsuciră trupurile astfel încît capetele le erau îndreptate spre colţul negru.

Fără să se răsucească şi el, Patronul le azvîrli o formă neclară, prelungă şi roşie, cu trei ramificaţii. Fiecare înhăţă o ramificaţie şi o azvîrli în gură.

–Întîi să văd conturile, rosti Patronul, ţinîndu-şi mîna grăsuţă pe robinet.

Bolborosind furioşi, cei trei scoaseră nişte obiecte prea mici ca Spar să le poată distinge şi le întinseră Patronului. Acesta le studie pe rînd, apoi le băgă în casierie.

– Şase secunde de roua-lunii, decretă el. Sugeţi iute.

Îşi privi încheietura mîinii şi învîrti robinetul.

Unul din drojdieri păru că se sufocă, dar expiră pe nas şi continuă să sugă cu bravură.

Patronul închise robinetul.

Imediat, unul din beţivi începu să răcnească:

– Ne-ai închis prea repede. N-au fost şase.

Liniştitor, Patronul explică:

– V-o împart în patru şi două. Nu

vreau să vă-necaţi. Gata?

Drojdierii înghiţiră lacomi al doilea jet, apoi, sugînd atenţi tuburile în căutarea unor picături uitate, începură să pălăvrăgească. În spirala lui îndepărtată, urechile agere ale lui Spar auziră majoritatea discuţiei.

– O zi-de-somn scîrboasă, Patroane.

– Ba-i bună, beţivane... pentru un sugaci beat căruia să-i ia sîngele un vampir setos.

– Eram în siguranţă la Pete, prost gras ce eşti!

– În siguranţă la Pete? Ce noutate!

– Lua-te-ar Atomii Murdari! Însă vampirii le-au luat pe Fetiţă şi pe Dulceaţă. Chiar pe coridorul principal al tribordului, dacă poţi crede aşa ceva. Pe Cobalt Nouăzeci, Rafala-i tot mai pustie! Oricum, Cala Trei. În timpul zilei poţi înota pe un coridor întreg fără să întîlneşti un suflet.

– Şi de unde ştii de fete? întrebă un altul. Poate c-au plecat să-şi caute norocu-n altă parte, în altă cală.

– Norocul lor s-a încheiat. Suzy le-a văzut cadavrele.

– Nu Suzy, îi corectă Patronul cu superioritate. Mabel le-a văzut. O soartă normală pentru nişte curve beţive.

– N-ai inimă, Patroane.

– Exact. De asta vampirii mă lasă în pace. Vorbind serios, băieţi, vîrcolacii şi vrăjitoarele umblă prea libere în Trei. Am fost treaz toată ziua-de-somn, păzind. O să fac o plîngere la Punte.

– Faci mişto.

– N-ai curajul.

Patronul încuviinţă solemn din cap şi făcu o cruce peste partea stîngă a pieptului. Cei trei erau impresionaţi.

Spar reveni către colţul verde, măturînd la depărtare de perete. În drumul său zări pata neagră a lui Kim, care făcea un ocol pe perimetru, sărind de pe o parîmă pe alta şi, la răstimpuri, ascuţindu-şi ghearele pe ele.

Prin chepengul verde pluti o formă grăsulie, deschisă la culoare, încinsă de două cercuri albastre – sutien şi chiloţi.

– 'Neaţa, Spar, îl întîmpină o voce moale. Cum merge?

– Bine şi prost, replică bărbatul.

Norul auriu al părului blond plutind liber îl atinse pe obraz.

– Mă las de ceaţa-lunii, Suzy.

– Nu te chinui prea tare, Spar. Munceşte o zi, hoinăreşte o zi, joacă o zi, dormi o zi... aşa-i cel mai bine.

– Ştiu. Ziua-de-muncă, ziua-de-trîndăvit, ziua-de-jos, ziua-de-somn. Zece zile fac o terrană, douăsprezece terrane fac o soarenă, douăsprezece soarene fac o stelană, şi tot aşa, în vecii vecilor. Cu unele corecţii, mi-au zis unii. Aş vrea să ştiu ce-nseamnă toate numele astea.

– Eşti prea serios. Ar trebui... Oh, o pisicuţă! Ce scumpă e!

– Pissicuţă la naiba! şuieră pata neagră sărind pe lîngă ei. Essste o pisssică. ESSSTE Kim.

– Kim e noua noastră prinzătoare, explică Spar. Şi ea e serioasă.

– Nu-ţi mai pierde timpul cu bătrînul Ştirb Chior, Suzy, o strigă Patronul, şi vino-ncoace.

Suzy îl ascultă cu un suspin, urmînd calea mai sigură a frînghiilor de lîngă pereţi. Înainte de a pleca, atinse obrazul boţit al lui Spar cu degetele ei moi.

– Dragul de Spar, murmură ea.

Cînd picioarele ei îi trecură pe lîngă faţă, bărbatul auzi clinchetul brăţării de pe gleznă – făcută numai din inimioare aurite.

– Ai auzit de Fetiţa şi de Dulceaţa? o întîmpină sadic un drojdier. Cum ţi-ar plăcea să ai carotida sau iliacul retezate...?

– Gura, sugaciule! i-o reteză obosită Suzy. Dă-mi ceva de băut, Patroane.

– Ai un credit cam mare, Suzy. Cum o să plăteşti?

– Lasă joaca, Patroane, te rog. Oricum, măcar dimineaţa. Cunoşti toate răspunsurile şi mai ales la întrebarea asta. Deocamdată, o punguliţă de roua-lunii, neagră. Şi niţică linişte.

– Punguliţele sînt pentru doamne, Suzy. O să te servesc sus, trebuie să...

Se auzi deodată un chicot ascuţit ce se transformă într-un urlet de mînie. Lîngă chepengul de la pupa, o siluetă palidă în chiloţi verzui şi sutien – nu, ceva mai lat, o vestă sau o haină scurtă – se zbătea sălbatic, izbind şi lovind.

Intrînd neatentă şi se pare prea iute, fata subţirică se agăţase de marginea interioară a chepengului şi de chepengul de avarie.

Se eliberă în cele din urmă, în timp ce Spar plonjase către ea, iar drojdierii îi dădeau sfaturi în gura mare şi porni spre tor, trăgînd de funii, cu o coamă de păr negru înapoia ei.

Ajunsă cu un *bang* al şoldului în titan, îşi ţinu haina verzuie cu o mînă, iar mîna cealaltă o întinse peste barul ce se legăna.

Plutind înapoia ei, Spar o auzi spunînd:

– O ceaţa-lunii dublă, Patroane. Hai, rapid.

– Bună dimineaţa, Rixende, o salută Patronul. Te-aş servi cu plăcere apă-aurie, numai că... Îşi întinse braţele grăsune... Lui Crown nu-i place ca fetele lui să vină singure-n Vizuina Liliecilor. Ultima dată mi-a poruncit categoric...

– Ce vorbeşti! Crown m-a trimis chiar el aici, să caut ceva ce a pierdut. Pînă atunci, ceaţa-lunii. Dublă!

Bătu cu pumnul în bar, pînă ce reacţiunea o împinse în sus şi avu nevoie de ajutorul lui Spar să revină înapoi.

– Uşor, uşor, doamnă, o linişti Patronul şi petele neclare ale ochilor săi căprui dispărură cînd zîmbi. Dacă Crown intră chiar cînd apeşi pe punguliţă?

– N-o să vină! protestă vehement Rixende, deşi privi iute îndărătul lui Spar - ceaţa neagră, ceaţa albă a feţei, iarăşi ceaţa neagră. Are o fată nouă. Nu Pharette sau Doucette, o fată pe care n-aţi văzut-o niciodată. O cheamă Almodie. O să fie ocupat cu slăbănoaga aia toată dimineaţa. Şi acum, ia scoate din colivie dubla aia de ceaţa-lunii, păcătosule ce eşti!

– Uşurel, Rixie. Toate la timpul lor. Ce-a pierdut Crown?

– O gentuţă neagră. Cam atît de mare. Întinse braţul subţire, cu degetele strînse. A pierdut-o aici în seara zilei-de-joc, sau i-a şutit-o cineva.

– Ai auzit, Spar? făcu Patronul.

– N-a fost nici o gentuţă neagră, răspunse foarte repede Spar. Tu însă ţi-ai uitat geanta portocalie, Rixende. Ţi-o aduc.

Se răsuci înăuntrul torului.

– Dă-le dracu' pe amîndouă genţile. Dă dubla aia! ceru agitată fata. Mamă Pămînt!

Pînă şi drojdierii amuţiră. Ducîndu-şi mîinile la tîmple, Patronul o imploră:

– Fără obscenităţi de-astea, te rog. Sună şi mai groaznic de la o fată drăguţă, scumpa mea.

– Am auzit Mamă Pămînt! Acum termină cu prostiile, Patroane şi dă dubla aia pînă nu-ţi scot ochii şi-ţi fac coliviile praf!

– Bine, bine. Imediat, imediat. Dar cum o să plăteşti? Crown mi-a spus că-mi anulează licenţa dacă te mai trec în creditul lui. Ai un cont? Sau... monede?

– Eşti chior? Sau crezi că vesta asta are buzunare interioare? O desfăcu brusc, dezvăluindu-şi bustul, apoi o strînse la loc.

– Mamă Pămînt! Mamă Pămînt! Mamă Pămînt!

Drojdierii bolboroseau scandalizaţi. Suzy pufni plictisită.

Forma vagă a mîinii grăsuţe a Patronului atinse încheietura lui Rixende, în jurul căreia se vedea ceva auriu.

– Ai aur, şopti el şi ochii îi dispărură iarăşi, de data aceasta de lăcomie.

– Ştii prea bine că-i sigilată pe mînă.

– Dar astea? Înălţă braţul către o pată galbenă de lîngă capul fetei.

– Şi ei sînt sigilaţi. Crown mi-a găurit urechile.

– Dar...

– Oh, diavol murdar de atomi! Te-am înţeles, n-ai grijă. Bine!

Ultimele cuvinte se sfîrşiră într-un ţipăt mai mult de mînie decît de durere, cînd apucă pata aurie şi trase. Sîngele ţîşni imediat. Ea întinse pumnul.

– Acum, dă! Aur pentru o ceaţa-lunii dublă.

Patronul respiră adînc, dar nu replică şi scotoci în colivia de ceaţa-lunii, parcă înţelegînd că mersese prea departe. Drojdierii tăceau şi ei.

– Şi neagra mea, adăugă Suzy aparent neimpresionată.

Spar găsi un burete uscat şi prinse cu dibăcie globuleţele plutitoare de sînge, apoi îl apăsă de urechea sfîşiată a Rixendei.

Patronul studia pandantivul din aur masiv, ţinîndu-l aproape de ochi. Rixende ridică la gură punguliţa dublă şi

ochii îi dispărură cînd începu să sugă. Spar duse cealaltă mînă a Rixendei la burete şi fata îl apucă mecanic, apăsîndu-l de ureche. Suzy oftă resemnată, apoi îşi întinse trupul grăsuţ peste tejghea, băgă mîna într-o colivie de frig şi-şi luă o dublă de neagră.

O siluetă prelungă, subţire, arămiu-închisă, într-un şort mov şi argintiu strîns pe piele, ţîşni prin chepengul roşu-închis, cu o viteză de două ori mai mare decît ar fi îndrăznit vreodată Spar, şi fără să atingă nici o parîmă, accidental sau intenţionat. La mijlocul drumului, trecînd pe lîngă Spar, noul sosit făcu o jumătate de tumbă şi picioarele sale desculţe, lungi şi subţiri, atinseră titanul lîngă Rixende. Se fixă atît de expert, încît torul de-abia se clătină.

Un braţ măsliniu o prinse pe fată. Celălalt braţ îi smulse punguliţa de la gură, închizîndu-i cu o pocnitură capacul.

Cu un glas leneş şi melodios, bărbatul întrebă:

– Ce ţi-am spus noi, fetiţo, că o să se întîmple, dacă mai bei vreodată singură?

Vizuina Liliecilor amuţise. Patronul stătea lipit cu spatele de peretele interior al găurii, cu un braţ înapoia lui. Spar îşi ţinea mîna în nişa lui pentru obiecte pierdute şi găsite înapoia coliviilor cu roua-lunii şi ceaţa-lunii. De teamă, transpirase din cap pînă în picioare. Suzy îşi ţinea neagra lîngă buze.

Un drojdier izbucni într-o tuse violentă, horcăi, apoi gîfîi umil:

– Iartă-mă, legiste. Să trăieşti.

– 'Neaţa... Crown, îl urmă Patronul.

Crown îndepărtă uşor vesta de pe un umăr al Rixendei şi începu s-o ciupească.

– De ce ai pielea de găină, iubito, şi rigidă ca un mort? Ce te-a speriat? Potoleşte-te, piele. Destindeţi-vă,muşchi. Relaxează-te, Rix, şi-o să-ţi dăm un jet.

Mîna lui găsi buretele, se opri, cercetă, găsi partea umedă şi o apropie de mijlocul feţei lui. Adulmecă.

– Ei, băieţi, ştim cel puţin că nici unul dintre voi nu-i vampir, observă el tărăgănat. Altfel, v-am fi găsit sugîndu-i urechea.

– N-am venit să beau, jur, începu Rixende vorbind foarte repede şi monoton. Am venit să iau gentuţa aia pe care ai pierdut-o. După aia, m-a tentat. N-am ştiut că aşa o să se-ntîmple. Am încercat să rezist, dar Patronul m-a ispitit. Am...

– Gura, o opri Crown. Tocmai ne întrebam cum i-ai plătit. Acum ştim. Cum aveai de gînd să-ţi plăteşti a treia dublă? Îţi tăiai o mînă sau un picior? Patroane... arată-ne cealaltă mînă. Am zis să ne-o arăţi. Aşa. Acum, desfă pumnul.

Crown culese pandantivul din palma ca o pată a Patronului. Ochii lui, parcă galben-căprui, îl fixau pe Patron tot timpul, în vreme ce legăna bijuteria preţioasă înainte şi înapoi, apoi o azvîrli încet în sus.

Pe cînd umbra aurie se mişca constant spre chepengul albastru deschis, Patronul deschise şi închise gura de două ori, apoi bolborosi:

– N-am ispitit-o, Crown, pe cuvînt. N-am ştiut c-o să-şi rupă urechea. Am încercat s-o opresc, dar...

– Nu ne interesează, făcu Crown. Pune dubla în creditul nostru. Continuînd să-l privească, ridică mîna şi recuperă bijuteria înainte de a ieşi din raza braţului.

–De ce-i atît de mort căminul acesta de veselie?

Întinzînd peste tejghea un picior lung, cu dexteritatea unui braţ, Crown prinse urechea lui Spar între degetul său mare şi următoarele, îl apropie pe bărbat şi-l răsuci.

– Cum merge cu sarea, băieţel? Ţi se întăresc gingiile? Există un singur mod de testare.

Fixînd falca şi buzele lui Spar cu celelalte degete, îi vîrî degetul mare în gură.

– Haide, muşcă-mă, băieţel.

Spar muşcă. Era singurul mod de a nu vomita. Crown chicoti. Spar muşcă mai tare. Energia îi umplu trupul tremurător. Se înroşi la faţă şi fruntea îi pulsă sub sudoarea fricii. Era convins că-i provoca durere lui Crown, însă Medicul Legist al Calei Trei continua să chicotească încîntat, iar cînd Spar icni, îşi retrase piciorul.

– Vai, vai, ai devenit puternic, băieţel. Aproape că am simţit. Ia, îţi facem cinste.

Spar îşi feri gura deschisă larg şi stupid din calea jetului subţire de ceaţa-lunii. Jetul îl lovi în ochi şi-l ustură atît de puternic încît strînse din pumni şi-şi încleştă gingiile dureroase ca să nu urle.

– Vă întreb din nou, de ce-i locul ăsta atît de mort? Nu l-aţi aplaudat pe băieţel şi acum băieţelul s-a supărat pe noi. Nu puteţi rîde un pic pentru noi? Crown îl privi pe fiecare în parte: Ce s-a întîmplat? V-a furat pisica limba?

– Pisica? Avem o pisică, o pisică nouă, a venit ieri noapte, am pus-o ca prinzătoare, începu Patronul să bolborosească. Poate vorbi niţel. Nu aşa bine ca Buldogul-iadului, dar vorbeşte. E amuzantă. A prins un şobolan.

– Ce-ai făcut cu şobolanul, Patroane?

– L-am băgat în mestecător. Adică Spar l-a băgat. Sau pisica.

– Vrei să spui că ai aruncat un cadavru fără să ne anunţi? Ah, nu păli, Patroane, nu-i nimic. Păi, te-am putea acuza că ai dat adăpost unei pisici vrăjitoare. Spui că a venit noaptea trecută şi aia a fost noapte numai bună pentru vrăjitoare. Ei, ei, acum nu te înverzi la faţă. Doar glumeam. Căutam un prilej de rîs.

– Spar! Cheamă-ţi pisica! Fă-o să zică ceva caraghios.

Înainte ca Spar s-o cheme sau măcar să se hotărască dacă s-o facă sau nu, pata neagră apăru pe o parîmă lîngă Crown, cu ochii ei verzi fixaţi pe cei galben-căprui ai bărbatului.

– Deci tu eşti glumeţul, da? Păi... glumeşte.

Kim parcă crescu în dimensiuni. Spar îşi dădu seama că îşi zbîrlise blana.

– Dă-i drumul, glumeşte... aşa cum zic ei că poţi face. Patroane, cred că nu făceai mişto de noi cu pisica vorbitoare.

– Spar! Fă-ţi pisica să ne distreze!

– Nu te deranja. Credem că are şi ea limbă. Aşa-i, Negreso?

Întinse mîna. Kim o zgîrie şi sări în lături. Crown scoase din nou un chicot scăzut.

Rixende începu să tremure fără să se poată controla. Crown o examină atent, însă leneş, întorcîndu-i capul spre el cu mîna cea întinsă, astfel încît sîngele din zgîrietura pisicii să intre în burete.

– Spar a jurat că pisica poate vorbi, bolborosi Patronul. O să-l...

– Gălăgia, făcu Crown.

Ridică pungulita la buzele lui Rixende, o apăsă pînă se goli, iar tremurul fetei se potoli, apoi zvîrli pliofilmul către Spar.

–Şi acum, despre gentuţa neagră, Patroane, rosti sec Crown.

– Spar!

Acesta scotoci în nişa de obiecte pierdute şi găsite, răspunzînd repede:

– Nici o gentuţă neagră, legiste, numai asta, pe care a uitat-o doamna Rixende în ultima Zi-de-joc.

Se întoarse scoţînd ceva mare, rotund, portocaliu-strălucitor şi închis cu şireturi.

Crown o luă şi o învîrti încet, descriind un cerc. Pentru Spar, care nu putea zări cureaua, era ca o minge.

– Un pic cam mare şi nu tocmai de culoarea potrivită. Sîntem siguri că ne-am pierdut aici gentuţa neagră sau ne-a fost furată. Ai făcut din Vizuina Liliecilor un adăpost al hoţilor, Patroane?

– Spar...?

– Te-am întrebat pe tine, Patroane.

Îmbrîncindu-l pe Spar, Patronul scotoci disperat în nişă, dînd la o parte coliviile cu ceaţa-lunii şi punguţele cu roua-lunii. Scoase mai multe obiecte mici. Spar le putea distinge numai pe cele mari: un ventilator manual şi o picioruşă roşie. Pluteau grămadă în jurul Patronului.

Gîfîind, acesta rămase încă un minut cu mîinile în nişă, fără să mai scoată ceva, pînă cînd Crown rosti cu glasul lui leneş:

– Ajunge. Oricum, gentuţa neagră nu era aşa importantă pentru noi.

Patronul reapăru cu o faţă de două ori mai înceţoşată. Era pesemne înconjurată de un nimb de transpiraţie. Arătă geanta portocalie.

– Poate-i înăuntru!

Crown deschise geanta, începu să scotocească, apoi se răzgîndi şi o smuci brusc. Numeroasele obiecte dinăuntru ieşiră, îndreptîndu-se încet şi cu viteză egală, în sus, ca o armată dezordonată. Crown le examină trecînd pe lîngă el.

– Nu, nu-i aici. Împinse geanta spre Patron: Bagă la loc aiurelile lui Rix şi fii pregătit cu ea, cînd coborîm...

Punîndu-şi braţul în jurul lui Rixende şi ţinîndu-i buretele apăsat pe ureche, se întoarse şi se împinse cu putere spre chepengul pupa. După ce dispăruse de cîteva secunde, se auzi un suspin general şi cei trei drojdieri scoaseră alte bilete de cont, ca să plătească încă un jet. Suzy mai ceru o neagră dublă, pe care Spar i-o întinse imediat, în vreme ce Patronul îşi scutură zăpăceala şi-i ordonă lui Spar:

– Strînge tot gunoiul, în special al lui Rixie şi bagă-l la loc în geantă. Dă-i drumul, putoare!

Apoi folosi ventilatorul manual ca să se usuce.

Spar avea o sarcină plictisitoare, însă Kim îi veni în ajutor, sărind după obiectele prea mici ca să fie zărite de bărbat. O dată ce le lua în mînă, Spar le putea pipăi sau mirosi, pentru identificare.

Cînd se domoli furia sa neputincioasă împotriva lui Crown, gîndurile lui Spar reveniră la noaptea Zilei-de-somn. Viziunea aceea de vampiri şi vîrcolaci, fusese numai un vis?... acum cînd ştia că nălucirile acţionaseră. Dacă ar fi avut ochii mai buni, ca să deosebească iluzia de realitate! „Prriveşşşte! Prriveşşşte atent!" îi şuiera în amintire. Cum ar fi fost să vadă contururile? Totul ar fi fost mai strălucitor? Sau mai apropiat?

După o îndelungă oboseală, strînse toate lucrurile şi reveniră, el la măturat, iar Kim la vînătoarea de şoareci. Pe măsură ce dimineaţa Zilei-de-muncă trecea, Vizuina Liliecilor deveni, treptat, mai puţin luminoasă, deşi era greu de spus din ce motiv.

Mai apărură cîţiva clienţi, însă toţi pentru o duşcă rapidă şi Patronul îi servi morocănos; Suzy aprecie că nu merită să se încurce cu vreunul.

O dată cu scurgerea timpului, Patronul devenea tot mai irascibil, aşa cum Spar ştia că avea să se întîmple după incidentul cu Crown. Încercase să-i dea afară pe cei trei drojdieri, dar aceştia scoaseră alte conturi boţite, pe care nici cea mai atentă examinare nu le putu dovedi falsuri. Drept răzbunare, le scurtă jeturile şi se luă la ceartă cu ei. Îl opri din măturat pe Spar şi-l întrebă nervos:

– Pisica aia a ta... l-a zgîriat pe Crown, nu? Trebuie să scăpăm de ea; Crown a spus că poate fi o pisică vrăjitoare, ţii minte?

Spar nu răspunse. Patronul îl trimise să schimbe cleiul de pe chepengurile de avarie, pretextînd că dacă Rixende se putuse elibera, însemna că se uscase. Înghiţi apetitoare şi bău ceaţa-lunii cu suc de roşii. Pulverizâ o aromă sintetică oribilă prin toată Vizuina Liliecilor. Începu să numere conturile încasate şi monedele, dar renunţă, trîntind sertarul cu autoîncuietoare, aproape înainte de a fi început. Rînji către Suzy.

– Spar! strigă el. Treci în locul meu! Şi dacă dai ceva-n plus drojdierilor, o faci pe pielea ta!

Apoi încuie casa de valori şi făcîndu-i lui Suzy semn către chepengul stacojiu de la tribord, îşi făcu vînt într-acolo. Ridicînd nefericită din umeri către Spar, ea îl urmă obosită.

De îndată ce dispărură cei doi, Spar le dădu drojdierilor un jet de opt secunde, respingîndu-le conturile şi le puse în faţă două colivii mici de mîncare, cu sintetice şi bile de aluat. Ei mormăiră nişte mulţumiri şi se năpustiră. Lumina păli de la strălucirea sănătoasă la un alb cadaveric. Se auzi un muget vag, îndepărtat, urmat peste cîteva secunde de o înteţire a scîrţîielilor. Noua lumină îl neliniştea pe Spar. Servi încă două suge-şi-cazi şi vîndu o punguliţă de ceaţa-lunii la preţ dublu. Începuse să mănînce un apetitor, dar în aceeaşi clipă Kim înotă spre el, arătîndu-i mîndră un şoarece. Îşi învinse greaţa, dar începu să se teamă de apariţia adevăratelor simptome ale abstinenţei.

O siluetă pîntecoasă, înveşmîntată într-un negru sobru, apăru prin chepengul verde, tîrîndu-se pe lîngă pereţi. De cealaltă parte a barului, apariţia se completă cu ceaţa unui păr alb şi a bărbii, aproape ascunzînd pielea întunecată şi accentuînd petele neclare ale ochilor cenuşii.

–Doc! îl întîmpină Spar.

Toată mizeria şi neliniştea îi

dispărură şi-i întinse imediat o punguţă rece de roua-lunii trei stele. Totuşi, în agitaţia ce-l cuprinsese, nu se putu gîndi decît la banalul:

– O noapte păcătoasă a Zilei-de-somn, nu, Doc? Vampirii şi...

– ...Şi-alte superstiţii neghioabe ce apar în fiecare soarenă, dar nu dispar niciodată, îl întrerupse un glas bătrîn şi cinic, totuşi amabil. Deşi nu cred că ar trebui să-ţi răpesc iluziile, Spar, nici măcar pe cele înfricoşătoare. Şi aşa n-ai prea multe bucurii de la viaţă. Iar apoi, într-adevăr, e multă ticăloşie în Rafală. Ah, asta-mi face bine la amigdale.

Spar îşi aminti lucrul cel mai important. Scormonind adînc în salopetă, extrase, în aşa fel încît să n-o vadă drojdierii de dedesubt, o gentuţă neagră, plată şi îngustă.

– Ia, Doc, şopti el, ai pierdut-o în ultima Zi-de-joc. Ţi-am păstrat-o.

– La dracu', o să-mi pierd şi chiloţii dacă o să-i scot vreodată, comentă Doc, coborînd glasul cînd Spar duse degetul la buze. Cred că am început iarăşi s-amestec ceaţa-lunii cu roua-lunii.

– Aşa ai făcut, Doc. Nu ţi-ai pierdut geanta însă. Crown, sau una din fetele lui, ţi-a şutit-o cînd stătea lîngă tine. Şi eu... eu, Doc, am şutit-o din buzunarul lui Crown. Da, şi-am tăcut din gură cînd Rixende şi Crown au venit azi-dimineaţă să-ntrebe de ea.

– Spar, băiete, îţi sînt pe deplin îndatorat, făcu Doc. Mai mult decît îţi poţi da seama. Mai dă un trei stele, te rog. Ah, nectar! Spar, cere-mi orice răsplată şi, dacă se află doar în tărîmul primului infinit transfinit, ţi-o satisfac.

Spre propria uimire, Spar începu să tremure – de excitare. Aplecîndu-se pe jumătate peste bar, şopti răguşit:

– Dă-mi ochi buni, Doc! apoi adăugă impulsiv: Şi dinţi!

După o pauză lungă, Doc răspunse cu glas visător şi trist:

– În Zilele Vechi asta ar fi fost uşor. Perfecţionaseră transplantele oculare. Puteau regenera nervii cranieni şi uneori puteau reda puterea de analiză unui cerebel atins. Transplantul rădăcinilor dentare de la un nou-născut era o joacă de copil. Dar acum... Ah, da, aş putea face ce-mi ceri, în mod inconfortabil, antic, anorganic însă...

Se opri, pe un ton ce vorbea despre mizeria vieţii şi inutilitatea eforturilor.

– Zilele Vechi, mormăi un drojdier către tovarăşul său. Vorbe de vrăjitorie!

– Vrăjitorie, pe naiba! răspunse celălalt. Mecanicul trupului e doar ramolit. Visează în toate cele patru zile, nu numai în Ziua-de-somn.

Al treilea drojdier fluieră o melodie asemănătoare vîntului, împotriva ochiului rău.

Spar smuci mîneca lungă a salopetei negre a lui Doc.

– Doc, ai promis. Vreau să văd clar, să muşc tare!

Doc îşi puse mîna zbîrcită pe braţul lui.

– Spar, rosti el încet, dacă o să vezi clar, o să fii şi mai nefericit. Crede-mă, eu ştiu. Viaţa e mai uşor de îndurat atunci cînd lucrurile sînt neclare, aşa cum este mai uşor cînd gîndurile sînt înceţoşate de rouă sau ceaţă. Şi dacă în Rafală există oameni care ard de dorinţa de a muşca puternic, tu nu eşti genul lor. Mai dă-mi un trei stele, te rog.

– M-am lăsat de ceaţa-lunii azi-dimineaţă, Doc, spuse mîndru Spar, întinzîndu-i punguliţa cerută.

Doc zîmbi amar.

– Mulţi se lasă de ceaţa-lunii în fiecare dimineaţă a Zilei-de-muncă şi se răzgîndesc atunci cînd se apropie Ziua-de-joc.

– Nu şi eu, Doc! Şi-apoi, argumentă Spar, Patronul, Crown, fetele lui, şi chiar Suzy, toţi văd bine şi nu sînt nefericiţi.

– O să-ţi spun un secret, Spar, răspunse Doc. Patronul, Crown şi fetele sînt cu toţii zombi, morţi umblători. Da, pînă şi Crown cu şiretenia şi puterea lui. Pentru ei, Rafala este universul.

– Şi nu-i aşa, Doc?

Ignorîndu-i intervenţia, Doc continuă:

– Dar tu nu vei fi aşa, Spar. Tu vei vrea să ştii tot mai multe. Iar asta te va face mult mai nefericit decît eşti.

– Nu-mi pasă, Doc, făcu Spar şi repetă acuzator: Ai promis.

Petele cenuşii ale ochilor lui Doc aproape dispăruseră cînd se încruntă gînditor. În cele din urmă, rosti:

– Uite ce-ţi propun, Spar. Ştiu că

ceaţa-lunii aduce dureri şi suferinţe, dar şi alinare şi bucurie. Să presupunem însă că în fiecare dimineaţă a Zilei-de-muncă şi la amiaza Zilei-de-trîndăvit, o să-ţi aduc o pilulă micuţă care-ţi va oferi toate efectele bune ale ceţii-lunii şi niciunul dintre cele rele. Am una în geantă. Încearc-o acum şi vezi. Şi-n fiecare seară a Zilei-de-joc o să-ţi aduc o altă pilulă care te va face să dormi tun, fără nici un coşmar. Mult mai bine decît ochi şi dinţi. Gîndeşte-te.

Pe cînd Spar căzu pe gînduri, Kim se înălţă spre ei. Îl privi pe Doc cu ochii ei apropiaţi şi verzi.

– Vă sssalut ressspectuosss, domnule, şuieră pisica. Mă numesssc Kim.

– Mulţumesc la fel, doamnă. Să ai parte de şoareci mulţi.

O mîngîie încetişor, începînd cu bărbia şi pieptul. Visarea îi revenise în glas.

– În Zilele Vechi, toate pisicile vorbeau, nu doar cîteva. Întregul trib al felinelor. Şi, de asemenea, mulţi cîini... iartă-mă Kim. În timp ce delfinii, balenele şi maimuţele...

– Răspunde-mi la o întrebare, Doc, îl întrerupse Spar. Dacă pilulele tale aduc fericire fără mahmureală, de ce bei întotdeauna roua-lunii, ba îi mai adaugi şi ceaţa-lunii?

– Deoarece pentru mine..., începu Doc, apoi se opri surîzînd. M-ai prins, Spar. Nu m-am gîndit niciodată că ştii să-ţi foloseşti mintea. Foarte bine, aşa să fie. Vino la biroul meu în Ziua-de-trîndăvit... ştii une? Perfect!... şi-o să vedem ce putem face pentru ochii şi dinţii tăi. Şi-acum, o punguliţă dublă pentru coridor.

Plăti cu monede strălucitoare, azvîrli burduful de trei stele în buzunar şi le zise:

– Pe curînd, Spar. La revedere, Kim.

Se îndreptă apoi în zigzag, spre chepengul verde.

– La rrevederre, domnule, toarse Kim după el.

Spar întinse gentuţa cea neagră.

– Ai uitat-o din nou, Doc.

Doc se întoarse blestemînd scîrbit şi o băgă în buzunar, tocmai cînd chepengul stacojiu se deschise şi Patronul înotă afară. Părea bine dispus şi fluiera melodia „O să mă mărit cu tipu' de pe Punte". Se apucă să studieze casa de valori şi robinetele de roua-lunii, dar cînd Doc dispăru, îl întrebă bănuitor pe Spar:

– Ce i-ai dat moşului?

– Portofelul, răspunse senin Spar. Şi-l uitase.

Îşi scuturâ pumnul închis şi acesta zăngăni.

– Doc a plătit în monede, Patroane.

Patronul le înhăţă cu lăcomie.

– Înapoi la măturâ, Spar.

Cînd bărbatul plonjă spre chepengul stacojiu, pentru a prinde tuburile de la babord, apăru Suzy, care trecu pe lîngă el ferindu-şi privirea. Se aşeză la bar şi luă, fără zîmbet, punguliţa de ceaţa-lunii oferită de Patron cu o curtenie batjocoritoare.

Spar se simţi furios pentru soarta ei, totuşi nu se putea gîndi decît la apropiata lui întîlnire cu Doc. De-abia îşi dădu seama cînd noaptea Zilei-de-muncă sosi repede, aidoma unui şiş azvîrlit, şi nu încercă nimic din obişnuita lui nelinişte. Patronul aprinse toate luminile în Vizuina Liliecilor. Acestea străluceau orbitor în vreme ce dincolo de pereţii translucizi se zărea o volbură lăptoasă.

Afacerile începuseră să se lege. Suzy plecă cu primul care-i conveni. Patronul îl chemă pe Spar să preia torul, iar el luă o foaie de hîrtie subţiată de atîtea ştersături şi, aşezînd-o pe o plăcuţă ţinută pe genunchi, scrise pe ea concentrat, parcă gîndind fiecare cuvînt sau fiecare literă, umezindu-şi adesea creionul în gură. Deveni atît de absorbit în sarcina lui dificilă încît, fără să-şi dea seama, pluti către chepengul negru de dedesubt, rotindu-se şi rostogolindu-se. Hîrtia devenea din ce în ce mai murdară de mîzgălelile şi socotelile sale, de ştersături, salivă şi transpiraţie.

Noaptea scurtă trecu mai iute decît îndrăznise Spar să creadă, şi strălucirea bruscă a Zilei-de-trîndăvit îl făcu să tresară. Majoritatea clienţilor începuseră siesta.

Spar se întrebă ce să-i spună Patronului ca să poată părăsi Vizuina Liliecilor, însă problema se rezolvă singură. Patronul împături foaia mîzgălită şi o sigilă cu bandă fierbinte.

– Du asta pe Punte, trîntorule, la Exec. Stai!

Scoase geanta portocalie din nişă şi controlă curelele, să vadă dacă erau bine legate.

– În drum, las-o la Gaura lui Crown. Politicos şi servil, Spar! Acum, sari!

Spar strecură mesajul sigilat în singurul buzunar cu fermoarul în stare de funcţiune. Apoi se împinse încetişor spre chepengul prova, unde aproape se ciocni de Kim. Reamintindu-şi dorinţa Patronului de a scăpa de pisică, o prinse de pieptul îmblănit, sub lăbuţele din faţă, şi o strecură uşor în salopetă, şoptind:

– O să facem un drum împreună, Kimişor.

Pisica îşi înfipse ghearele în ţesătura subţire şi rămase nemişcată.

Pentru Spar, coridorul era un cilindru îngust, cu ambele capete înceţoşate, ornat cu dungi longitudinale, verzi şi roşii, neclare. Se orienta mai mult după pipăit şi memorie, ştiind că acum trebuia să se împingă împotriva vîntului uşor, mînă-peste-mînă, de-a lungul liniei centrale, După cotul cilindrilor largi ai coridoarelor prova şi pupa, coridorul deveni drept. De două ori ajunse lîngă ventilatoarele suspendate care zumzăiau atît de încet încît le recunoscu doar după înteţirea curentului înaintea lor şi după aspiraţia uşoară de dincolo de ele.

În curînd începu să simtă miros de pămînt şi verdeaţă. Trecu înfiorîndu-se pe lîngă un disc negru, care era uşa către măcinătorul cel mare al Calei Trei. Nu se întîlni cu nimeni – ciudat chiar şi pentru o Zi-de-trîndăvit. În cele din urmă zări verdele Grădinilor lui Apollo şi, dincolo de ele, un perete negru, uriaş, pe care, către provă, se zărea un cerculeţ portocaliu, înceţoşat, ce-i trezea întotdeauna o tristeţe şi o inexplicabilă spaimă. Se întrebă pe cîţi pereţi negri era reprezentat cercul acela neplăcut, mai ales pe tribordul Rafalei. Îl văzuse pe destui.

În preajma grădinilor, atît de aproape încît putea zări cîteva umbre verzi legănîndu-se, precum şi silueta plutitoare a unui grădinar, coridorul cotea în jos în unghi drept. Două duzini de trageri de-a lungul liniei şi ajunse să plutească lîngă un chepeng deschis, unde atît amintirea distanţei, cît şi aroma puternică de mosc, îl anunţară că se afla la intrarea Găurii lui Crown. Zgîindu-se înăuntru, putea distinge spiralele negre şi argintii întrepătrunse, din uriaşa cameră sferică. Exact vizavi de chepeng se găsea un alt perete negru cu discul roşu-portocaliu plasat excentric.

De sub bărbia lui Spar, Kim şuieră încet, dar agitată:

– Ssstai! Taci, pe viaţa ta!

Pisica îşi scosese capul prin gulerul salopetei. Urechile ei îl gîdilau pe gît. Spar se obişnuise cu melodramele lui Kim şi oricum avertismentul era inutil. Zărise şi el vreo şase trupuri goale care pluteau şi s-ar fi oprit fie şi numai de ruşine. Deşi din depărtare nu putea deosebi organele genitale de urechi. Vedea însă că, exceptînd părul, fiecare corp avea altă nuanţă: unul era măsliniu închis, iar celelalte cinci – sau patru? nu, cinci – erau albe. Nu le recunoscu pe cele două cu părul auriu şi respectiv argintiu, care erau şi cele mai albe. Se întrebă care era fata cea nouă a lui Crown, Almoide. Era uşurat că trupurile nu se atingeau între ele.

La fata cu părul auriu se întrezărea o sclipire metalică şi reuşi să distingă pata roşie, neclară, a unui tub subţire cu cinci ramificaţii ce uneau tubul cu celelalte cinci chipuri. Chiar cu o fată în rol de barman era ciudat pentru Crown să servească cu roua-lunii într-o asemenea manieră plebea. Bineînţeles, tubul putea transporta vinul-lunii sau chiar ceaţa-lunii.

Sau Crown intenţiona să deschidă un bar, la concurenţă cu Vizuina Liliecilor? Nu era momentul, în zilele acestea, iar locul era prost ales, se gîndi Spar încercînd să decidă ce să facă cu geanta portocalie.

– Şşşterrge-o! îl îndemnă Kim în şoaptă.

Degetele lui găsiră un inel-carabinieră lîngă chepeng. Îl fixă pe curelele genţii şi apoi se împinse îndărăt.

Clinchetul slab al carabinierei primi totuşi un răspuns din Gaura lui Crown – un mîrîit gros şi prelung.

Spar trase şi mai repede de linia de mijloc. Cînd ajunse la cotul spre coridorul interior, privi înapoi.

Din chepengul lui Crown tocmai

ieşea un cap, cu urechi mari şi ciulite, mai mic decît al unui om şi mai negru chiar decît Crown.

Mîrîitul se repetă.

Era ridicol să fie atît de înspăimîntat de Buldogul-iadului, îşi spuse Spar pe cînd înainta împreună cu tovarăşa lui. Păi, uneori Crown adusese dulăul chiar în Vizuina Liliecilor.

Poate motivul era că Buldogul nu mîrîia niciodată în Vizuina Liliecilor, ci doar vorbea, folosind vreo sută de monosilabe.

Şi apoi, cîinele nu se putea trage de linia centrală ca să capete viteză. Nu avea gheare ascuţite. Deşi, ar fi putut să facă salturi, dintr-un perete al coridorului în celălalt.

De data aceasta, cortinele negre, întredeschise la mijloc, ale mestecătorului cel mare, îl făcură pe Spar să tresară violent. Grozav... mergea să capete ochi noi şi era speriat ca un copil!

– De ce-ai încercat să mă sperii, Kim? o întrebă el furios.

– Am văzut rrăul abssolut, prossstule!

– Ai văzut cinci tipe sugînd roua-lunii. Şi-un cîine inofensiv. De data asta, tu eşti proastă, Kim, tu eşti tîmpita!

Kim amuţi, îşi trase capul înapoi şi refuză să mai vorbească. Spar îşi reaminti de mîndria şi sensibilitatea tuturor pisicilor. Acum însă avea alte griji. Dacă geanta portocalie era furată de un trecător ocazional înainte s-o vadă Crown? Şi dacă Crown o găsea, n-ar fi înţeles, că Spar, dintotdeauna comisionarul Patronului, privise înăuntru? Toate astea trebuiau să se întîmple tocmai în cea mai importantă zi din viaţa lui! Victoria verbală asupra lui Kim constitua o slabă consolare.

În plus, deşi fata cu păr argintiu îl interesase cel mai mult dinte cele două străine, ceva începuse să-l roadă în legătură cu fata care făcea pe barmanul, cea cu părul auriu precum al lui Suzy, dar mult mai subţirică şi cu pielea mai albicioasă... avea impresia că o mai vazuse. Iar ceva din ea îl înspăimînta.

Cînd ajunse la intersecţia centrală, fu tentat să meargă la biroul lui Doc, înainte de Punte. Totuşi dorea să se poată relaxa la Doc şi să aibă timp suficient, ştiind că-şi terminase toate comisioanele.

Intră în coridorul violet şi vîntos şi se aruncă înainte în primul spaţiu gol al liniei centrale, astfel încît îşi fripse palmele doar puţin înainte de a o prinde ferm, şi se deplasă înainte cu aceeaşi viteză ca vîntul. Patronul era un mizerabil că nu-i cumpăra palmare, ca să nu mai vorbim de talpare!... dar trebuia să fie foarte atent cînd depăşea scripetele cele mare care fixa linia mişcătoare în centrul coridorului. Era destul de uşor să prinzi linia de după scripete cu o mînă, eliberînd-o simultan pe cea rămasă în urmă, însă necesita atenţie.

Puţinele siluete călătoreau pe linie şi chiar mai puţine erau suflate pe coridor. Depăşi una care se rostogolea prin aer, bolborosind cu o voce răguşită:

– Scara lui Iacob, Pomul Vieţii, Descendenţa...

Trecu pe lîngă strîmtoarea din coridor ce marca diviziunea dintre Calele Trei şi Doi, fără să fie oprit de paznicul ei, şi era cît pe-aici să nu observe coridorul mare şi albastru ce urca. Îşi fripse din nou palmele, trecînd de pe o linie mişcătoare pe alta. Neliniştea îi spori.

– Sssparr, tîmpitule...! începu Kim.

– Şşş, sîntem pe teritoriul ofiţerilor, o întrerupse Spar, bucuros că avea încă o ocazie de a certa pisica arţăgoasă.

Într-adevăr, ca întotdeauna, spaţiile albastre ale Rafalei îl copleşeau de teamă şi uimire.

Mai repede decît ar fi dorit, trecu de pe linie pe o platformă staţionară, într-o junglă de tubulatură, chiar sub Punte. Se îndreptă spre barele ce duceau sus şi pluti acolo, aşteptînd să i se vorbească.

În Punte sclipea mult metal, în forme stranii, iar nişte suprafeţe pulsau neregulat în toate culorile curcubeului. Cea mai apropiată dintre ele părea alcătuită din şiruri de luminiţe ce se stingeau şi se aprindeau: roşii, verzi, toate culorile. Sus, deasupra tuturor, era o întindere nesfîrşită, neagră, slab pătată de scînteieri albe.

Printre curcubee şi obiectele din metal pluteau siluete înveşmîntate în uniformele bleumarin ale ofiţerilor. Din cînd în cînd, comunicau între ei prin

semne, dar niciodată nu rosteau vreun cuvînt. Pentru Spar, fiecare mişcare a lor era încărcată de semnificaţii profunde. Aceştia erau zeii Rafalei, care conduceau totul, dacă într-adevăr existau zei. Se simţi mic şi lipsit de importanşă, aidoma unui şoarece, care ar fi fost alungat chiţăind, dacă ar fi întrerupt tăcerea.

După o agitaţie încordată, se auzi un muget îndepărtat şi scîrţîiturile şi pîrîielile familiare. Spar rămase uimit, deşi în acelaşi timp îşi dădu seama că trebuia să fi ştiut că Pilotul, Căpitanul şi ceilalţi erau responsabili pentru fenomenele din timpul zilei.

Marca, de asemenea, amiaza zilei de trîndăvit. Spar începu să se neliniştească. Comisioanele durau prea mult. Ridică timid mîna spre fiecare siluetă în albastru ce trecea pe lîngă el. Nici una nu îl băgă în seamă.

– Kim...? şopti el în cele din urmă.

Pisica nu răspunse. Auzea un tors ce ar fi putut fi şi un sforăit. O scutură uşurel.

– Kim, hai să vorbim.

– Linişşşte! Dorm! Şşş!

Kim se foi puţin şi reîncepu sforăitul-tors... dacă era adevărat sau se prefăcea. Spar nu-şi putu da seama. Se simţea foarte singur.

Clipele treceau încetişor: Era obosit şi disperat. Trebuia neapărat să ajungă la Doc! Tocmai se autoconvingea să se ridice mai sus şi să vorbească, cînd o voce tînără şi plăcută rosti:

– Hei, tataie, ce-ai de gînd?

Spar îşi dădu seama că ridicase mîna în mod automat, şi că un individ la fel de măsliniu ca şi Crown, dar înveşmîntat în albastru, îl observase în sfîrşit. Trase fermoarul şi scoase biletul.

– Pentru Exec.

– Ăsta-i departamentul meu.

Un foşnet ascuţit... o unghie sfîşiind plicul? Un fîşîit mai gros... biletul era despăturit. O aşteptare scurtă, apoi:

– Cine-i Patronul?

– Proprietarul Vizuinii Liliecilor, domnule. Acolo muncesc.

– Vizuina Liliecilor?

– O casă pentru roua-lunii. Mi s-a spus că înainte se numea Torul Vesel. Doc mi-a zis că-n Zile Vechi era magazia Trei de Vinuri.

– Hmm. Ce înseamnă toate astea, tataie? Şi cum te cheamă?

Spar privi ruşinat la hîrtia mîzgălită.

– Nu pot citi, domnule. Mă numesc Spar.

– Hmm. Ai văzut vreo... îîî... fiinţă supranaturală în Vizuina Liliecilor?

– Numai în vise, domnule.

– Mmm. Bine, o să cercetăm. Dacă o să mă vezi, fă-te că nu mă cunoşti. Apropo, sînt Stegar Drake. Cine-i tovarăşul tău, tataie?

– Pisica mea, Stegare, gîfîi alarmat Spar.

– Bine, ia-o în jos pe stîlpul negru.

Spar începu să traverseze reţeaua de tubulatură, în direcţia arătată de braţul albastru.

– Şi data viitoare ţine minte că animalele nu au voie pe Punte.

Coborînd, Spar simţea amestecîndu-se în el uşurarea pentru aparenta apropiere şi înţelegerea Stegarului Drake cu neliniştea faţă de timpul ce-i mai rămăsese pentru Doc. Aproape ratăă trecerea în coridor, îndreptîndu-se către prova pe culoarul roşu. Lumina cadaverică, strălucind în falsele zori ale după-amiezei tîrzii, îl tulbura. Trecu din nou pe lîngă silueta ghemuită ce se rostogolea croncănind:

– Vară, Spalier, Spic de Grîu...

Tocmai îşi învinsese dorinţa de renunţare la vizita la Doc şi se gîndea să pornească spre Vizuina Liliecilor, cînd îşi dădu seama că trecuse de-a doua strîmtoare, ajungînd în Cala Patru şi se apropia de coridorul lui Doc. Plonjă, se agăţă de o parîmă şi începu să se tragă în mîini către cabinetul tot atît de îndepărtat la babord pe cît era şi Gaura lui Crown la tribord.

Depăşi două siluete stîngace pe linie, cu răsuflările puturoase în anticiparea Zilei-de-joc. Spar se îngrijoră ca nu cumva Doc să fi închis cabinetul. Adulmecă iar miros de pămînt şi verdeaţă din Grădinile Dianei.

Chepengul era închis, însă cînd apăsă bulbul, se deschise după trei clacsoane şi apărură ochii cenuşii înconjuraţi de un nor alb.

– Tocmai renunţasem la tine, Spar.

– Iartă-mă, Doc. A trebuit să...

– Nu-i nimic. Hai, intră, intră. Bună, Kim... fă o plimbare prin jur dacă eşti

curioasă.

Kim scoase capul, se împinse în pieptul lui Spar şi în curînd era preocupată de un tur tipic de inspectare al unei pisici.

Şi, chiar din cîte vedea Spar, erau destule de cercetat. Pe întreaga lungime a fiecărei funii din cabinetul lui Doc păreau să fie fixate obiecte. Erau pete mai mari şi mai mici, strălucitoare sau negre, albe şi colorate, transparente şi opace. Toate se conturau pe fundalul unui perete de lumină cadaverică de care se temea Spar, dar la care nu avea timp acum să se gîndească. La un capăt era o bandă de lumină chiar şi mai puternică.

– Fii atentă Kim! strigă Spar, cînd pisica ateriză pe o parîmă şi începu să sară de la un obiect la altul.

– Las-o în pace, făcu Doc. Hai să ne uităm la tine, Spar. Ţine ochii deschişi.

Apucă în mîinile sale capul lui Spar. Ochii cenuşii şi faţa zbîrcită se apropiaseră atît de mult încît deveniră un singur vălmăşag confuz.

– Ţi-am zis să-i ţii deschişi. Da, ştiu că trebuie să mai şi clipeşti, nu-i nimic. Exact cum bănuisem. Cristalinul este dizolvat. Ai suferit un efect secundar înregistrat la unul din zece din cei infectaţi cu rahitismul Lethean.

– Rahi Styx, Doc?

– Exact, deşi lumea s-a învăţat cu alt rîu din Infern. Dar ne-a afectat pe toţi. Cu toţii am băut din apa lui Lethe. Deşi uneori, cînd devenim foarte bătrîni, începem să ne amintim începuturile. Nu te mişca.

– Hei, Doc, de-aia nu-mi pot aminti nimic din ce s-a petrecut înainte de Vizuina Liliecilor, pentru că am rahi Styx?

– Se poate. De cîtă vreme eşti în Vizuină?

– Nu ştiu, Doc. Dintotdeauna.

– Oricum înainte de a o descoperi eu. Cînd aici, în Patru, s-a închis Romdum. Dar asta a fost doar cu o stelară în urmă.

– Eu însă sînt foarte bătrîn, Doc. De ce nu încep să-mi amintesc?

– Nu eşti bătrîn, Spar, Eşti doar chel, ştirb şi vlăguit de ceaţa-lunii, iar muşchii ţi s-au atrofiat. Da, şi creierul ţi s-a atrofiat. Acum, deschide gura.

Una din mîinile lui Doc fixă ceafa lui Spar. Cealaltă mînă cercetă.

– Oricum, gingiile îţi sînt tari. Asta o să uşureze lucrurile.

Spar voia să-i spună despre apa sărată, dar, în cele din urmă, Doc îşi scoase mîna din gura lui şi-i zise:

– Acum, deschide-o cît poţi de mult.

Îi împinse apoi în gură ceva mare şi cald.

– Muşcă puternic.

Spar simţi că parcă muşcase foc. Încercă să deschidă gura însă Doc îi strîngea fălcile laolaltă. Involuntar lovi cu mîinile prin aer. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Termină cu zvîrcolitul! Respiră pe nas. Nu-i chiar atît de fierbinte. Oricum, nu-i atît de fierbinte ca să băşice.

Spar se îndoia, însă după o vreme decise că nu era chiar atît de fierbinte încît să-i prăjească creierul prin cerul gurii. Şi apoi, nu voia să-i arate lui Doc că era laş. Rămase nemişcat. Clipi de cîteva ori şi ceaţa generală deveni pata chipului lui Doc şi a încăperii ticsite, scăldată în lumina palidă. Încercă să zîmbească, dar buzele îi erau deja întinse mai mult decît ar fi putut s-o facă muşchii. Bineînţeles şi lucrul acesta era dureros: acum îşi dădea seama că fierbinţeala mai scăzuse.

Doc zîmbea pentru el.

– Ce să-ţi fac, i-ai cerut unui beţiv bătrîn să folosească tehnici despre care ştie numai din cărţi. Ca să-ţi fac pe voie, o să-ţi dau dinţi atît de ascuţiţi ca să poţi tăia frînghii. Kim, pleacă, te rog, de lîngă geanta aia.

Umbra neagră a pisicii se desprindea de o umbră neagră de două ori mai lungă decît ea. Spar mormăi dezaprobator către Kim, pe nas şi făcu cîteva mişcări. Umbra lungă avea forma gentuţei lui Doc, dar era de o sută de ori mai mare decît aceea. Trebuia să fi fost şi masivă, deoarece, în reacţie la împingerea lui Kim, îndoise parîma de care era fixată, şi – aici era chestia – parîma revenea foarte încet la forma iniţială.

– În geanta aia e toată averea mea, explică Doc şi cînd Spar înălţă sprîncenele de două ori în semn de întrebare, continuă: Nu, nu sînt monede, aur şi bijuterii, ci o altă infinitate transfinită:

somn, vise şi coşmare pentru fiecare suflet de pe o mie de Rafale. Îşi privi încheietura: Cred că ajunge. Deschide gura.

Spar îl ascultă, cu preţul unor noi dureri.

Doc scoase ceea ce muşcase Spar, o înveli în ceva lucitor şi o prinse de parîma cea mai apropiată. Apoi studie din nou gura bărbatului.

– Cred că, într-adevăr, am făcut-o cam fierbinte, remarcă el.

Găsi un burdufel, i-l duse la buze şi-l apăsă. Un norişor umplu gura lui Spar şi orice durere dispăru. Doc îi strecură burduful în buzunar

– Foloseşte-l dacă mai ai dureri.

Înainte de a-i putea mulţumi, Doc îi apăsă un tub pe ochi.

– Ia uită-te, Spar, vezi ceva?

Spar scoase un ţipăt necontrolat şi se trase îndărăt.

– Ce s-a întîmplat?

– Doc, mi-ai dat un vis, răspunse Spar răguşit. N-o să spui nimănui, nu? Şi m-a pişcat.

– Cum era visul? întrebă atent Doc.

– Era o poză, Doc. Poza unei capre cu o coadă de peşte. Doc, am văzut la peşte... Mintea lui căuta febrilă,... solzii! Totul avea... margini clare! Doc, asta-i ceea ce înseamnă să vezi contururi exacte!

– Sigur că da, Spar. Asta-i un lucru bun. Înseamnă că nu există vreo stricăciune cerebrală sau de retină. N-o să fie nici o dificultate să-ţi fac ochelari – cu condiţia să nu se fi întîmplat nimic serios cu perechea mea. Deci continui să vezi în vise lucrurile conturate exact – asta-i ceva normal. Dar de ce ţi-a fost frică să-mi spui?

– M-am temut să nu fiu acuzat de vrăjitorie, Doc. Credem că dacă vedem aşa ceva înseamnă clarviziune. Tubul mi-a pişcat puţin ochiul.

– Izotopi şi nebunie! Aşa şi trebuia să facă. E vorba doar de cîmp. Să încercăm şi cu celălalt ochi.

Lui Spar îi veni din nou să ţipe, dar se stăpîni şi nu se mai trase îndărăt, deşi simţi iarăşi pişcătura uşoară. Poza reprezenta acum o fată slăbuţă. Ştia că este femeie, datorită formei generale. Dar, în plus, îi zărea contuturile. Putea vedea... amănunte. De exemplu, ochii ei nu erau nişte ovale colorate, înceţoşate la margini. La ambele extremităţi aveau nişte... triunghiuri albe. Iar între triunghiuri exista un cerc de un violet pal, cu un punct negru şi rotund în mijloc.

Avea părul argintiu, totuşi părea tînără, deşi asemenea lucruri erau greu de apreciat, atunci cînd puteai distinge contururile. Îl făcea să se gîndească la fata pe care o întrezărise în Gaura lui Crown.

Purta o rochie lungă, orbitor de albă, ce îi lăsa umerii dezgoliţi, dar fie arta, fie o forţă necunoscută, îi trăsese părul şi rochia către picioare. Rochia făcea... cute.

– Cum o cheamă, Doc? Almodie?

– Nu. Virgo. Fecioara. Îi poţi vedea detaliile?

– Da, Doc. Perfect. Le văd!... ca trase cu linia. Dar capra-peşte?

– Capricornul, răspunse Doc, luîndu-i tubul de la ochi.

– Doc, ştiu că Fecioara şi Capricornul sînt nume de lunele, terrane, soarene şi stelare, însă n-am ştiut niciodată că au şi tablouri. N-am ştiut niciodată că ele reprezintă ceva.

– Tu... Bineînţeles, n-ai văzut niciodată ceasuri sau stele, ca să nu mai vorbim de constelaţiile zodiacului.

Spar tocmai voia să întrebe ce erau toate acelea, însă văzu că lumina cadaverică dispăruse, deşi banda de lumină mai strălucitoare se lăţise foarte mult.

– Cel puţin în actuala ta memorie, adăugă Doc, Ochii şi dinţii o să fie gata în următoarea Zi-de-trîndăvit. Dacă poţi, vino mai devreme. S-ar putea să ne mai întîlnim pînă atunci în Vizuina Liliecilor, fie în noaptea Zilei-de-joc, fie mai devreme.

– Grozav, Doc, dar acum trebuie să fug. Haide, Kim! Uneori afacerile cresc în noaptea Zilei-de-trîndăvit, Doc, de parcă ar fi Ziua-de-joc pe dos. Sari înăuntru, Kim.

– Eşti sigur că poţi ajunge la Vizuina Liliecilor, Spar? În curînd o să se întunece.

– Sigur că pot, Doc.

Totuşi, cînd noaptea căzu ca o glugă groasă ,trasă peste faţă, la jumătatea primului coridor, s-ar fi întors la Doc

să-i ceară ajutorul, dacă nu s-ar fi temut de dispreţul lui Kim, chiar dacă pisica rămînea în continuare tăcută. Se trase înainte cu repeziciune, deşi puţinele lămpi ce mai ardeau abia îi mai desluşeau linia de mijloc.

Coridorul de la prova era şi mai neplăcut – complet pustiu şi cu luminile slabe şi pîlpîind. Acum, cînd ştia ce înseamnă să vezi distinct, îl deranja să vadă în ceaţă. Abstinenţa îl făcea să transpire, să tremure şi să aibă crampe, iar gîndurile îi erau un haos. Se întrebă dacă toate evenimentele ciudate de după întîlnirea cu Kim se petrecuseră cu adevărat sau erau doar nişte vise. Refuzul – sau imposibilitatea? – lui Kim de a mai vorbi era neplăcut. Începu să zărească forme vagi care dispăreau cînd le privea mai atent. Îşi aminti că Patronul şi drojdierii vorbeau despre vampiri şi vrăjitoare.

Apoi, în loc să aştepte chepengul verde al Vizuinii Liliecilor, plonjă în coridorul ce ducea spre chepengul de la pupa. Coridorul acesta nu era luminat absolut deloc. I se păru că-l aude mîrîind pe Buldogul Iadului, dar nu putea fi sigur deoarece măcinătorul cel mare funcţiona. Tremura de spaimă cînd intră în Vizuina Liliecilor prin chepengul cel roşu, amintindu-şi în ultima clipă să evite cleiul cel nou.

Locul era plin de lumini, gălăgie şi dansatori, iar Patronul începu imediat să zbiere la el. Plonjă în tor şi porni să ia comenzi şi să servească în mod automat, lucrînd doar după pipăit şi voce, deoarece abstinenţa îi afecta acum vederea şi totul era un vîrtej de ceaţă înaintea lui.

După o vreme se mai linişti, dar nervii îi cedaseră parcă şi mai mult. Doar munca neîntreruptă îl ţinea în picioare – şi acoperea zbieretele Patronului –, dar încet, încet, obosi prea tare. Pe măsură ce se iviră zorii Zilei-de-joc şi consumatorii se îndeseau în jurul torului, luă o punguliţă de ceaţa-lunii şi o ridică la buze.

Nişte gheare i se înfipseră în piept.

– Prrossstule! Idiotule! Sssclavul Frricii!

Spar aproape că începuse să aibă convulsii, dar lăsă ceaţa-lunii. Kim îi ieşi din salopetă, se împinse dispreţuitoare, ocoli barul şi vorbi cu diverşi beţivi, devenind în curînd atracţia locului. Patronul începu să laude cu ea şi se opri din servit. Spar continuă să muncească într-o sobrietate mai oribilă decît orice beţie ce şi-o putea aminti. Şi mult, mult mai îndelung.

Suzy apăru de la un client şi cînd îi întinse neagra comandă, îl atinse pe mînă. Gestul acesta îl mai ajută.

Crezu că recunoaşte un glas venit de jos. Vorbise un drojdier creţ, în salopetă, pe care nu-l cunoştea. Apoi îi auzi iarăşi vocea ce semăna cu a Stegarului Drake. Mai erau acolo cîţiva drojdieri necunoscuţi.

Localul era acum de-a dreptul frenetic. Patronul dădu muzica mai tare. Singuri sau în perechi, dansatorii săltăreţi ţopăiau înainte şi înapoi printre parîme. Alţii se agăţaseră cu picioarele de frînghii şi se învîrteau. O fată în negru se ciocni de cineva. O alta, în alb, plonjă prin torus. Patronul puse stricăciunea în creditul prietenului ei. Drojdierii încercau să cînte.

Spar o auzi pe Kim recitînd:

– Un motan.

Omoarr-un şşobolan.

La toţi sssalut.

Frrumosss sssau ssslut.

Păpuşşşo, te sssărrut!

Să lăsă noaptea Zilei-de-joc. Atmosfera se încinse. Doc nu apăru, în schimb sosi Crown cu fetele şi Buldogul. Dansatorii se feriră şi un grup întreg de băutori se retrase, făcîndu-le loc, astfel încît ocupau singuri o treime de tor, cu nimeni nici pe dedesubt. Spre surprinderea lui Spar, luară cu toţii cafea, în afară de cîine care, întrebat de Crown, răspunsese „Bloody Mary", mormăind cuvintele atît de gros încît se auzise un fel de „bla-me":

– Asssta-i vorrbirre? comentă Kim din cealaltă parte a torului.

În jurul ei, beţivanii chicotiră încîntaţi.

Spar servi cafeaua fierbinte, în pungi cu mînere căptuşite, iar băutura Buldogului o amestecă într-o seringă cu tub de sorbire. Era complet ameţit şi mai îngrijorat pentru Kim decît pentru el însuşi. Feţele neclare aveau tendinţa de plutire, însă o putea recunoaşte pe Rixende după părul ei negru, pe Phanette şi Doucette după părul lor

identic, blond-roşcat, precum şi după pielea pistruiată, în vreme ce Almodie era cea albă şi cu păr argintiu, arătînd oribil între umbra măslinie cu vestă stacojie, dintr-o parte şi silueta neagră, mai îngustă, cu urechile ciulite din partea cealaltă.

Spar îl auzi pe Crown şoptindu-i:

– Cere-i patronului să-ţi arate pisica vorbitoare.

Şoapta fusese extrem de scăzută şi Spar n-ar fi auzit-o dacă vocea lui Crown n-ar fi avut o vibraţie ciudată, de aţîţare, pe care Spar nu i-o cunoştea.

– Dar n-o să se bată?... Adică Buldogul..., răspunse ea cu un glas ce prinse inima lui Spar în braţe argintii.

Ar fi vrut să-i vadă chipul prin tubul lui Doc. Ar fi arătat ca Fecioara, însă mult mai frumoasă. Totuşi, fiind fata lui Crown, nu putea fi fecioară. Era o lume stranie şi oribilă. Avea ochii violeţi. El se săturase însă de umbre înceţoşate. Almodie părea înfricoşată, totuşi continuă:

– Nu, Crown, te rog.

Spar era complet vrăjit.

– Asta-i şi chestia, fetiţo. Şi nimeni nu ne refuză pe noi. Credeam că te-am învăţat lucrul ăsta. Te-am învăţat altă lecţie , numai că în seara asta simţim alte lucruri aici – multe. Patroane! – , noua noastră doamnă doreşte să-ţi audă pisica vorbind. Adu-o aici.

– Zău că nu..., începu Almodie, dar apoi se opri.

Kim sosi plutind peste tor, în vreme ce Patronul striga în direcţia opusă. Pisica se agăţă de o parîmă mai subţire şi-l fixă pe Crown.

– Da?

– Patroane, opreşte hărmălaia.

Muzica se opri brusc. Vacarmul glasurilor se ridică, apoi dispăru.

– Hai, pisico, vorbeşte.

– Arr fi mai bine sssă cînt, anunţă Kim şi începu un recital de miorlăituri ce nu corespundeau deloc cu ideea despre muzică a lui Spar.

– E cam abstract, şopti Almodie încîntată. Ascultă, Crown, asta a fost o şeptime redusă.

– O treime nebună, aş zice, comentă Phanette din cealaltă parte.

Crown le făcu semn să tacă.

Kim termină cu o acută. Privi încetişor spre audienţa năucită, apoi începu să se lingă pe umăr.

Crown apucă marginea torului cu mîna stîngă şi rosti:

– Dacă nu vrei să vorbeşti cu noi, vrei să vorbeşti cu cîinele nostru?

Kim îl privi pe Buldogul ce sugea din Bloody Mary. Ochii i se dilataseră, pupilele se îngustaseră şi-şi trase buzele, dezvăluindu-şi colţii ca nişte ace.

– Porrc de cîine! făcu ea.

Buldogul ladului se lansă, sprijinindu-se cu labele dindărăt de palma stîngă a lui Crown care-l împinse înainte şi spre stînga, unde se afla Kim. Pisica îşi schimbă însă poziţia, agăţîndu-se cu labele posterioare de următoarea parîmă. Fălcile tivite cu alb ale dulăului clănţăniră la un sfert de metru de ţinta lui, în vreme ce corpul său negru şi puternic zvîcnise pe lîngă ea.

Buldogul aterizâ cu toate patru labele pe burta unui beţiv gras care abia apucă să-şi înghită băutura şi cîinele ţîşni imediat. Kim sări înapoi şi înaintă printre frînghii. De data aceasta, cînd fălcile se închiseră, din blana ei zburâ păr, însă şi una din labele ei sfîrtecă.

Crown îl înhăţă pe Buldog de zgarda ţintuită, oprindu-l de la alt plonjon. Atinse cîinele între ochi, apoi îşi mirosi degetele.

– Ajunge, băiete, zise el. Nu poţi să omori un geniu muzical.

Mîna îi coborî sub tor şi reveni strînsă în pumn.

– Ei, pisico, ai vorbit cu cîinele nostru. Ai ceva să ne zici şi nouă?

– Da!

Kim pluti pînă la parîma cea mai apropiată de chipul lui Crown. Spar se împinse să o tragă înapoi, în timp ce Almodie privi pumnul lui Crown şi întinse mîna spre el.

– Prrăsssila iadului! şuieră tare Kim. Ticălosssule!

Atît Spar, cît şi Almodie se mişcară prea tîrziu. Dintre două degete ale pumnului lui Crown, ţîşni un jet subţire ca un ac, izbind-o pe Kim în botul deschis.

După o eternitate, cum i se păru lui Spar, mîna lui întrerupse jetul. Dosul palmei îl arse îngrozitor.

Kim păru că se desumflă, apoi se

împinse departe de Crown, spre chepengul negru.

– Asta-i mace, rosti Crown. O armă antică, aidoma focului grecesc, dar bine cunoscută nouă. Un răspuns perfect pentru o pisică vrăjitoare.

Spar sări spre Crown, îl înşfăcă de piept şi încercă să-l izbească în maxilar. Se îndepărtară de tor cu jumătate din viteza cu care atacase.

Crown îşi feri capul. Spar îşi strînse gingiile pe gîtlejul lui. Se auzi un „clic". Spar simţi vîntul pe spatele său gol. Apoi un triunghi rece îi apăsă pielea deasupra rinichilor. Îşi deschise gura şi pluti inert. Crown chicoti.

Un stroboscop albastru, ţinut de un drojdier, îi făcea pe cei din Vizuina Liliecilor să arate mai cadaverici decît în lumina babordului. Un glas ordonă:

– Gata, băieţi, stingerea. Mergeţi acasă. Aici se închide.

Apărură zorii Zilei-de-somn, acoperind stroboscopul. Triunghiul cel rece părăsi spatele lui Spar. Se auzi iarăşi „clic".

– Pa, băieţel, făcu Crown şi se împinse prin strălucirea albă către patru chipuri de femei şi unul de cîine. Siluetele pătate cu roşu ale Phanetei şi Doucettei erau lîngă Buldog, de parcă l-ar fi ţinut de zgardă.

Spar oftă şi începu s-o caute pe Kim. După o vreme i se alătură şi Suzy. Vizuina Liliecilor se goli. Spar şi Suzy găsiră pisica. Bărbatul o ridică, apucînd-o de sub piept. Labele din faţă îi strînseră încheietura mîinii, înţepîndu-l. Spar scoase punguliţa lui Doc şi-i strecură gîtul între fălcile lui Kim. Ghearele se înfipseră şi mai adînc. Ignorîndu-le, Spar pulverizâ încetişor. Treptat, ghearele se retraseră şi pisica se relaxă. Spar o strînse la piept cu grijă. Suzy îi bandajă încheietura rănită.

Patronul apăru urmat de doi drojdieri; unul dintre ei era Stegarul Drake care anunţă:

– Tovarăşul meu şi cu mine vom veghea astăzi chepengurile de la pupa şi tribord.

Înapoia lor, Vizuina Liliecilor era pustie.

– Crown are un cuţit, zise Spar.

Drake încuviinţă.

Suzy atinse mîna lui Spar şi rosti:

– Patroane, vreau să stau aici la noapte. Mi-e frică.

– Îţi pot oferi o parîmă, răspunse Patronul.

Drake şi tovarăşul său plutiră încet spre posturile lor.

Suzy îl strînse pe Spar de mînă şi acesta rosti greoi:

– Îţi pot oferi parîma mea, Suzy.

Patronul rîse şi, după ce privi spre oamenii Punţii, şopti:

– Ţi-o pot oferi pe a mea, care, spre deosebire de cea a lui Spar, îmi aparţine. Şi ceaţa-lunii. Altfel, coridoarele.

Suzy suspină, se opri o clipă, apoi îl urmă.

Spar porni spre colţul prova. Suzy se aşteptase ca el să se lupte cu Patronul? Trist era că n-o mai dorea decît ca prieten. O iubea pe fata cea nouă a lui Crown. Iar lucrul ăsta era tot atît de trist.

Era foarte obosit. Nu-l mai aţîţa nici gîndul la ochii cei noi de a doua zi. Îşi prinse glezna de o frînghie şi-şi legă o cîrpă peste ochi. O îmbrăţişă uşurel pe Kim, care nu mai vorbise. Adormi instantaneu.

O visă pe Almodie. Arăta ca Fecioara; avea pînă şi rochia albă. O ţinea pe Kim care strălucea precum pielea neagră lustruită. Venea către el, zîmbind. Continua să meargă fără să se apropie.

Mult mai tîrziu – credea el – se trezi într-o criză de abstinenţă. Transpira şi tremura, însă astea erau nimicuri. Îi tresăreau nervii. Era convins că dintr-o clipă în alta toţi muşchii urmau să i se răsucească într-un spasm îngrozitor de agonie insuportabilă. Gîndurile îi goneau cu atîta repeziciune prin minte încît de abia înţelegea unul din zece. Parcă ar fi gonit printr-un coridor curb, slab luminat, de zece ori mai rapid decît curentul principal. Dacă atingea un perete, avea să uite pînă şi ce ştia micul Spar, să uite că el era Spar. De jur împrejurul lui, parîme negre şuierau în sinusoide nesfîrşite.

Kim nu mai era lîngă el. Îşi smulse cîrpa de pe ochi. Era la fel de întuneric ca înainte. Noaptea Zilei-de-somn. Trupul său îşi opri însă goana şi gîndurile îi încetiniră. Nervii tot îi mai

scîrţîiau şi continua să vadă şerpii negri bicîuind aerul, dar ştia că sînt iluzii. Izbuti chiar să distingă strălucirea slabă a celor trei lumini de control.

Apoi zări două siluete plutind spre el. Abia le putu distinge vag ochii, verzi la cea mică, violeţi la cealaltă, a cărei figură era înconjurată de sclipiri argintii. Era palidă şi în jurul ei plutea ceva alb. În locul unui zîmbet, putu să vadă pata albă şi orizontală a dinţilor rînjiţi. Kim rînjea şi ea.

Brusc îşi aminti de fata blondă care i se păruse că făcea pe barmanul în Gaura lui Crown. Ea era fosta prietenă a lui Suzy, Dulceaţa, sfîrtecată de vampiri în ultima Zi-de-somn.

Urlă, ceea ce înseamnă o bolboroseală răguşită, vomată şi bîjbîi la legătura de la gleznă.

Siluetele dispărură. În jos, i se păruse.

Se aprinseră luminile. Cineva plonjă şi-l scuturâ pe Spar de umăr:

– Ce sa întîmplat, tataie?

Spar se bîlbîi, gîndindu-se ce să-i spună lui Drake. Le iubea pe Almoide şi Kim.

– Am avut un coşmar, explică el. M-au atacat vampirii.

– Descrie-i!

– O bătrînă şi o... un... căţel.

Apăru şi celălalt ofiţer.

– Chepengul negru este deschis.

– Patronul ne-a spus că-i permanent închis, făcu Drake. Hai, Fenner. Eşti sigur c-a fost un coşmar, tataie? întrebă el după plecarea celuilalt. Un căţeluş? Şi o bătrînă?

– Da, răspunse Spar şi Drake plonjă după tovarăşul său.

Apăruseră zorii Zilei-de-muncă. Spar se simţea bolnav şi zăpăcit, dar îşi începu rutina obişnuită. Încercă să vorbească cu Kim, însă ea continua să fie tăcută. Patronul apăru şi găsi mai multe de făcut – după Ziua-de-joc, localul era mizerabil. Suzy plecă repede. Nu voia să vorbească despre Dulceaţă, ori despre altceva. Drake şi Fennen nu mai reveniră.

Spar mătură şi Kim patrulă, undeva unde nu putea fi ajunsă. După-amiază veni Crown care discută cu Patronul, în timp ce Spar şi Kim erau destul de departe ca să nu poată auzi. După atenţia pe care le-o acordă Crown, puteau să nici nu fie acolo.

Spar se gîndea la cele văzute cu o noapte înainte. Ar fi putut, într-adevăr, să fie un vis, hotărî el. Nu mai era impresionat de identificarea Dulceţei în memorie. Ce prostie din partea lui să fi crezut că Almodie şi Kim, vis sau realitate, erau vampiri. Doc spusese că vampirii erau superstiţii. El însă nu gîndea prea mult. Continua să aibă simptomele provocate de abstinenţă, ceva mai puţin violente.

Cînd apărură zorii Zilei-de-trîndăvit, Patronul îl lăsă să părăsească Vizuina Liliecilor fără să-l mai sîcîie, ca de obicei, cu întrebări. Spar privi în jur după Kim, dar nu-i zări pata întunecată. În plus,nu ţinea neapărat să ia pisica.

Merse direct la cabinetul lui Doc. Coridoarele nu erau tot aşa pustii ca în ultima Zi-de-trîndăvit. Trecu pentru a treia oară pe lîngă silueta cea ghemuită care mormăia:

– Pescăruş, Vindereu, Catedrală...

Chepengul lui Doc era deschis, dar înăuntru nu era nimeni. Spar rămase o vreme, nehotărît, în lumina cadaverică. Nu stătea în obiceiul lui Doc să plece, lăsînd cabinetul descuiat. Şi nu apăruse nici cu o seară înainte la Vizuina Liliecilor, aşa cum lăsase să se înţeleagă.

În cele din urmă, Spar începu să privească în jur. Unul dintre primele lucruri pe care le remarcă, a fost absenţa genţii mari şi negre despre care Doc spusese că conţinea averea lui.

Văzu după aceea că gentuţa strălucitoare de pliofilm, în care Doc pusese mulajul gingiilor sale, conţinea acum altceva. O desprinse de pe parîma unde fusese agăţată. Înăuntru se aflau două obiecte.

Îşi tăie degetul pe primul obiect, care era un semicerc, jumătate roz şi jumătate strălucitor. Îl pipăi după aceea mai atent, ignorînd globuleţele roşii ce-i curgeau din deget. Avea nişte depresiuni neregulate atît deasupa, cît şi dedesubt. Şi-l bagă în gură. Gingiile sale se potriveau în depresiuni. Deschise gura, apoi o închise, avînd grijă să-şi ferească limba. Se auzi un „clic" înfundat. Avea dinţi!

Cînd luă al doilea obiect, mîinile îi tremurau şi nu doar datorită abstinenţei.

Era format din două cercuri groase, unite printr-un băţ scurt, iar de la fiecare cerc pleca alt băţ mai lung şi mai gros, curbat înapoi.

Puse un deget într-unul din cercuri. Îl pişcă, aşa cum şi tubul îl pişcase la ochi, dar mai puternic, aproape dureros.

Cum mîinile tremurîndu-i mai rău ca oricînd, îşi fixă obiectul pe faţă. Curburile veneau în jurul urechilor, iar cercurile se aşezau înaintea ochilor, nu atît de aproape încît să pişte.

Putea să vadă perfect! Totul avea contururi, pînă şi palmele lui cu degetele răşchirate şi... pata de sînge de pe un deget. Ţipă de fericire – un strigăt gros şi uimit – şi cercetă cabinetul. La început, zecile şi zecile de obiecte precise, fiecare tot atît de distinct precum fuseseră imaginile Capricornului şi ale Fecioarei, însemnară prea mult pentru el. Închise ochii.

Cînd îşi regăsi respiraţia, iar mîinile nu-i mai tremurau, deschise iarăşi ochii şi începu să inspecteze obiectele agăţate de parîme. Fiecare dintre ele reprezenta o minune. Nu ştia la ce slujesc cel puţin jumătate din ele. Unele cu care era obişnuit, fie din utilizare, fie din imagini înceţoşate, îl uimiră foarte mult – un pieptene, o perie, o carte cu pagini (infinitatea aceea de semne negre aşezate pe rînduri), un ceas de mînă (imaginile mititele de pe marginea circulară ale Capricornului, Fecioarei, Taurului, Peştilor şi altele, precum şi acele subţiri ce plecau din centru, mişcîndu-se rapid, lent sau deloc şi arătînd spre semnele zodiacului).

În mijloc, acoperind o suprafaţă mai mare decît tot fondul negru, se afla ceva rotund şi alb, împestriţat de pete neclare, străbătut de linii strălucitoare şi de regiuni mai întunecate.

Nu părea să fie ceva electric şi cu siguranţă nu părea să ardă. După o vreme, Spar avu ideea stranie că lumina aceea era reflectată de la altceva, mult mai strălucitor, aflat înapoia Rafalei.

Era extraordinar de ciudat să-ţi închipui atît spaţiu în jurul navei. La fel de bine îţi puteai imagina o realitate conţinînd realitate.

Iar dacă Rafala se găsea între ipotetica lumină strălucitoare şi rotundul cel alb şi ciupit de vărsat, atunci umbra ei ar fi trebuit să se vadă pe aceasta. Exceptînd posibilitatea ca Rafala să fi fost infinit mai mică. Într-adevăr, toate speculaţiile acestea erau prea fantastice ca să fie urmate pînă la capăt.

Putea fi însă ceva prea fantastic? Vîrcolaci, vrăjitoare, puncte, contururi, mărimi şi spaţii ce depăşeau cele mai nebuneşti credinţe.

Cînd privise întîia oară obiectul alb-livid, acesta fusese rotund. În acelaşi timp, auzise şi simţise scîrţîiturile amiezei Zilei-de-trîndăvit, înregistrîndu-le atunci subconştient. Dar acum, partea anterioară a discului era retezată astfel încît se zărea incomplet. Spar se întrebă dacă incandescenţa ipotetică dinapoia Rafalei se mişca sau rotundul alb se rotea sau însăşi Rafala se învîrtea în jurul lui. Asemenea gînduri, în special ultimul, erau năucitoare, aproape insuportabile.

Se îndreptă către chepengul deschis, gîndindu-se să-l închidă în urma lui, dar se hotărî să n-o facă. Coridorul era alt prilej de uimire, mergînd hăt, hăt, hăt departe şi îngustîndu-se treptat. Pe pereţi erau... săgeţi, cele roşii arătînd către babord, de unde venise el, iar cele verzi spre tribord, acolo unde mergea. Săgeţile i se păruseră înainte nişte vagi pete alungite. Pe cînd se trăgea de-a lungul ciudatei linii centrale, coridorul îşi păstră acelaşi diametru, tot drumul, pînă la scripeţii violeţi.

Ar fi vrut să se tragă la fel de repede ca şi săgeţile verzi pînă la tribordul Rafalei, să caute incandescenţa ipotetică şi să privească mai atent detaliile discului portocaliu care-l întrista întotdeauna.

Hotărî însă că mai întîi ar fi trebuit să raporteze Punţii dispariţia lui Doc. Poate că-l găsea pe Drake acolo. Şi să anunţe şi pierderea averii lui Doc, îşi reaminti.

Chipurile pe lîngă care trecea îl fascinau. O abundenţă de nasuri şi urechi! Depăşi silueta ghemuită care croncănea. Era o femeie bătrînă al cărei nas aproape atingea bărbia. Sucea ceva cu degetele, folosind două beţe subţiri şi un ghemotoc de aţă

groasă. Mînat de un impuls, părăsi linia şi prinse femeia, rotindu-se împreună.

– Ce faci, bunico? întrebă el.

– Tricotez, pufni ea furioasă.

– Şi ce tot spui acolo?

– Numele modelelor, răspunse bătrîna, smucindu-se de lîngă el şi îndepărtîndu-se încet. Dune de Nisip, Fulger, Soldaţi în Marş...

Spar începu să înoate către linia de remorcare, apoi văzu că ajunsese deja la puţul albastru care mergea în sus. Apucă linia centrală, ignorînd arsura palmelor şi se grăbi către Punte.

Cînd ajunse acolo, văzu că deasupra erau o mulţime de stele. Curcubeie dreptunghiulare erau tot atîtea panouri de lumini multicolore ce clipeau, aprinzîndu-se şi stingîndu-se. Dar ofiţerii cei tăcuţi arătau foarte bătrîni, cu feţe impasibile, de parcă înotau în vis şi cu gesturi mecanice. Se întrebă dacă ei ştiau oare încotro se îndrepta Rafala sau dacă ştiau, de fapt, altceva decît ceea ce se petrecea pe Puntea Rafalei.

Un ofiţer tînăr şi brunet, cu păr creţ, pluti spre el. Abia cînd vorbi, Spar îşi dădu seama că era Stegarul Drake.

– Salut, tataie. Parcă arăţi mai tînăr. Ce sînt chestiile alea din jurul ochilor?

– Ochelari de cîmp. Mă ajută să văd bine.

– Dar ochelarii de cîmp au tuburi. Sînt un fel de telescop binocular.

Spar înălţă din umeri şi-i spuse despre dispariţia lui Doc şi a genţii sale mari şi negre.

– Ziceai însă că bea mult şi că ţi-a povestit că averea lui cea mai importantă sînt visele. Mi se pare că era cam ţicnit şi că a plecat după băutură în altă parte.

– Doc era un client constant. Venea mereu în Vizuina Liliecilor.

– Bine, o să fac tot ce pot. Ştii, am fost îndepărtat din ancheta Vizuinii Liliecilor. Cred că tipul ăla, Crown, s-a dus la cineva mai sus. Se ajunge uşor la cei de sus, nu-i atîta lăcomie ca atunci cînd o iei după regulament. Fenner şi cu mine n-am găsit-o pe bătrîna cu căţelul, nici altă femeie cu vreun animal... nimic.

Spar îi povesti despre încercarea lui Crown de a fura gentuţa neagră a lui Doc.

– Deci crezi că cele două cazuri pot avea o legătură. Bine, aşa cum ţi-am zis, o să fac tot ce pot.

Spar se întoarse în Vizuina Liliecilor. Era foarte straniu să vadă detaliile feţei Patronului. Arăta bătrîn, iar cercul roz din mijloc era un nas borcănat, străbătut de vinişoare roşii. Ochii săi căprui nu erau atît curioşi, cît lacomi. Îl întrebă ce era cu lucrurile din jurul ochilor săi. Spar decise că n-ar fi înţelept să-i spună Patronului că putea vedea bine.

– E un fel de ornament, Patroane. Ca Pămîntul Explodat, n-am fir de păr pe cap; vreau şi eu să port ceva.

– Ai grijă cum vorbeşti, Spar! Numai beţivii îşi irosesc creditul pe asemenea cuvinte.

Spar nu-i reaminti Patronului nici că tot creditul cîştigat în Vizuina Liliecilor nu era cît unghia degetului mare, nici că se lăsase de băutură. De asemenea, nu-i suflă un cuvînt despre dinţi, şi-i ţinu ascunşi înapoia buzelor.

Kim nu se vedea nicăieri. Patronul ridică din umeri.

– A plecat undeva. Ştii cum sînt pisicile, vagaboande.

Da, îşi spuse Spar, asta a stat prea mult într-un loc.

Continua să fie uluit de faptul că putea să vadă în amănunt toată Vizuina Liliecilor. Era un octaedron, traversat în toate direcţiile de parîme şi alcătuit din două piramide cu bazele lipite. Vîrfurile celor două piramide erau colţurile prova-violet şi pupa-roşu. Celelalte patru colţuri erau la tribordul-verde, josul-negru, babordul-stacojiu şi susul-albastru, dacă le numeai după sensul în care se mişcau limbile unui ceas.

Suzy apăru la începutul Zilei-de-joc. Spar rămase şocat de aspectul ei şleampăt şi de ochii injectaţi. Fu totuşi mişcat de dovezile ei de afecţiune şi-i simţi prietenia puternică. De două ori, cînd Patronul nu era atent, îi schimbă punguliţa de neagră aproape golită cu alta plină. Ea îi spuse că, da, cîndva o cunoscuse pe Dulceaţă şi că, de, auzise oamenii zicînd că Mabel o văzuse pe Dulceaţă sfîrtecată de vampiri.

Afacerile erau slăbuţe pentru o Zi-de-joacă. Nu apăruse nici un client nou. Sperînd împotriva unei convingeri

înfricoşătoare, Spar continua să aştepte apariţia lui Doc, zigzagînd printre furii, comentînd obiectele pe care i le dăduse lui Spar şi aiurînd despre Zilele Vechi şi filozofia lui ciudată.

În seara Zilei-de-joc apăru şi Crown cu fetele, cu excepţia Almodiei. Doucette spuse că o durea capul şi rămăsese în Gaură. Comandară tot cafea, deşi lui Spar i se păreau ameţiţi bine.

Pe furiş le studie chipurile. Deşi vii şi agitaţi, aveau privirea asemănătoare celei văzute la majoritatea ofiţerilor de pe Punte. Doc spusese că erau zombi. Era interesant de aflat cauza îmbujorării Phanettei şi Doucettei... nişte îngrămădiri roşietice, minuscule, ca nişte pistrui, pe pielea lor albă.

– Unde-i faimoasa pisică vorbitoare? îl întrebă Crown pe Spar.

Spar înălţă din umeri, iar Patronul răspunse:

– A şters-o. Mă bucur. Nu vreau o mîţă care să provoace bătăi ca în ultima seară.

Fixîndu-l cu ochii săi galbeni-castanii pe Spar, Crown rosti:

– Credem că bătaia de atunci a provocat durerea de cap a Almodiei, de aceea n-a mai vrut să vină astăzi. O să-i spunem că ai scăpat de pisica vrăjitoare.

– Aş fi făcut-o eu, dacă n-o făcea Spar, interveni Patronul. Deci crezi că era o pisică vrăjitoare, legistule?

– Sîntem siguri. Ce-i chestia aia de pe faţa lui Spar?

– Un nou tip de podoabe ieftine pentru ochi, legistule, care le place la beţivani.

Spar avea senzaţia că discuţia fusese aranjată dinainte, că între Crown şi Patron exista o înţelegere. Se mulţumi să înalţe din nou din umeri. Suzy părea furioasă, dar nu spuse nimic.

Rămase totuşi şi de data aceasta după ce localul se închise. Patronul nu-i mai solicită nimic, deşi pufni atoateştiutor înainte să dispară, căscînd şi întinzîndu-se, prin chepengul stacojiu. Spar controlă dacă toate cele şase chepenguri erau închise şi stinse luminile, deşi nici nu mai conta în strălucirea dimineaţii, apoi se întoarse spre Suzy care venise la parîma lui de dormit.

– N-ai scăpat de Kim, nu-i aşa? întrebă femeia.

– Nu, făcu Spar. A şters-o, aşa cum a zis şi Patronul. Nu ştiu unde-i acum.

Suzy zîmbi şi-l cuprinse cu braţele.

– Sînt foarte drăguţe chestiile alea de la ochii tăi, spuse ea.

– Suzy, o întrebă Spar, ştiai că Rafala nu este Universul? Că este o navă ce merge prin spaţiu, în jurul unui glob alb, pătat, un glob mult mai mare decît toată Rafala?

– Ştiu că, uneori, Rafalei i se spune Corabia. Am văzut şi globul ăla... în poze. Uită gîndurile astea, Spar şi pierde-te în mine.

Spar o ascultă, mai mult din prietenie. Uită să-şi ancoreze glezna de parîmă. Trupul lui Suzy nu-l atrăgea. Se gîndea numai la Almodie.

Cînd termină, Suzy adormi. Spar îşi legă cîrpa peste ochi şi încercă să facă acelaşi lucru. Simptomele abstinenţei îl tulburau într-o măsură numai cu puţin mai mică decît în ultima Zi-de-somn. Pentru că erau totuşi mai reduse, nu se duse la tor după o punguliţă de ceaţalunii. Apoi însă simţi o împunsătură dureroasă în spate de parcă i s-ar fi pus un cîrcel şi simptomele se înrăutăţiră. Se zbătu, o dată, de două ori, apoi, cînd durerea deveni insuportabilă, îşi pierdu cunoştinţa.

Se deşteptă, cu capul bubuind şi descoperi că nu era numai ancorat, ci legănat de frînghie, cu gleznele într-o direcţie, iar palmele în direcţia opusă. Mîinile şi picioarele îi erau amorţite. Nasul îi atingea parîma.

Lumina îi înroşea pleoapele. Le deschise încetişor şi îl văzu pe Buldogul ladului atîrnat cu labele dinapoi de parîma alăturată. Vedea extrem de limpede colţii mari şi ascuţiţi ai dulăului. Dacă ar fi deschis ochii brusc, Buldogul ladului i-ar fi sărit de beregată.

Îşi frecă laolaltă dinţii ascuţiţi din metal. Avea, cel puţin, ceva mai bun decît gingiile pentru apărare.

Înapoia cîinelui zări spirale negre şi transparente. Îşi dădu seama că se afla în Gaura lui Crown. Desigur, înţepătura din spate fusese o injecţie cu anestezic.

Totuşi Crown scosese „podoabele

pentru ochi" şi nici nu-i observase dinţii. Se gîndise la Spar ca la bătrînul Ştirb şi Chior.

Între Buldogul ladului şi spirale îl zări pe Doc, legat de o parîmă şi cu geanta cea mare şi neagră ancorată lîngă el. Doc avea un căluş în gură. Pesemne încercase să strige. Spar se decise să nu facă acelaşi lucru. Ochii cenuşii ai lui Doc erau deschişi şi Spar avu senzaţia că-l priveau pe el.

Foarte încet, Spar îşi deplasă degetele amorţite deasupra nodului care-i lega încheieturile mîinilor de parîmă,îşi încordă toţi muşchii şi trase. Nodul alunecă un milimetru în josul frînghiei. Atîta vreme cît se mişca încet, Buldogul nu-l putea zări. Repetă acţiunea la intervale.

La fel de precaut, îşi răsuci faţa spre stînga. Văzu doar chepengul închis ce ducea spre coridor, iar dincolo de cîine şi Doc, între spiralele negre, era o cabină goală şi nemobilată al cărei tribord era complet acoperit de stele. Chepengul către cabina aceea era deschis, cu chepengul de avarie, cu dungi negre, alăturea.

Cu aceeaşi încetineală se întoarse spre dreapta, pe lîngă Doc şi pe lîngă Buldogul care-l privea atent, căutînd să vadă dacă se deşteptase sau dacă mai trăia. Trăsese în jos nodul de la încheieturi cu doi centimetri.

Primul lucru pe care-l zări fu un dreptunghi transparent. În el erau alte stele, iar la capătul dinspre pupa se vedea discul portocaliu şi ceţos. Acum îl putea distinge mai limpede. Ceaţa era deasupra, iar portocaliul dedesubt, răspîndit în mod neregulat. Totul era atît de mic, încît dacă Spar ar fi întins braţul, l-ar fi putut acoperi cu palma. Pe cînd privea, într-una din zonele portocalii apăru un fulger strălucitor. Fulgerul dură extrem de puţin, apoi se transformă într-un rotocol negru ce se ridica prin ceaţă. Mai mult ca oricînd, Spar simţi cum îl cuprinde tristeţea.

Sub transparenţă, întrezări un tablou oribil. Pe o masă de metal, Suzy era legată cu funii de mîini şi de picioare. Era extrem de palidă şi avea ochii închişi. Dintr-o parte a gîtului ieşea un tub roşu ce se despărţea în cinci ramificaţii. Patru dintre acestea se opreau în gurile lui Crown, Rixende, Phanette şi Doucette. A cincea era închisă cu o agrafă metalică şi în faţa ei plutea, tremurînd, Almodie, acoperindu-şi ochii cu mîinile.

– Îl vrem tot, rosti încet Crown. Dă-i drumul, Rixie.

Rixende îşi închise ramificaţia ei şi înotă spre Suzy. Spar crezu că avea să-i scoată chiloţii albaştri şi sutienul, însă fata începu să maseze unul din picioarele lui Suzy, apăsînd întotdeauna de la gleznă spre şold şi împingînd astfel sîngele către gît.

Crown îndepărtă tubul de la buze doar ca să spună:

– Ahhh, bună pînă la ultima picătură.

Apoi hăpăi sîngele ce ţîşnise afară cînd vorbise şi prinse din nou tubul.

Phanette şi Doucette se zvîrcoliră, chicotind încet.

Almodie privi printre degetele desfăcute şi prin şuviţele de păr argintiu, apoi strînse degetele la loc.

După o vreme, Crown vorbi iarăşi:

– Mai mult nu se poate. Phan şi Doucie aruncaţi-o în măcinătorul cel mare. Dacă vă întîlniţi cu cineva pe coridor, ziceţi că-i beată. După aia, o să-l punem pe Doc să ne facă să ne simţim bine şi să-i dăm niţică băutură dacă se poartă cum trebuie şi apoi o să-l bem pe Spar.

Spar coborîse nodul de la mîini pe jumătate din distanţa ce-l despărţea de dinţi. Buldogul continua să-l privească atent, însă nu putea distinge mişcări atît de lente. Lîngă colţii săi, saliva se strînsese în globuleţe cenuşii.

Phanette şi Doucette deschiseră chepengul şi tîrîră afară leşul lui Suzy.

Îmbrăţişînd-o pe Rixende, Crown se adresă lui Doc.

– Păi nu-i lucrul cel mai corect, moşule? Natura sîngerîndă în colţi şi în gheare, spunea un înţelept. Acolo au otrăvit totul, arătă el discul portocaliu şi ceţos, care dispărea din vedere. Se mai luptă încă, dar vor muri în curînd cu toţii. Aşa că, moartea să fie regula şi pe rîşniţa asta, grozava „navă de supravieţuire". Nu uita, ei sînt la bord. După ce vom bea sîngele tuturor de la bordul Rafalei, inclusiv pe al lor, o să-l bem şi pe al nostru, dacă propriul nostru sînge nu-i al lor.

Crown gîndeşte prea mult despre „ei", îşi spuse Spar. Nodul era lîngă dinţii lui. Auzi uruitul măcinătorului.

În cabina goală de alături, Spar îi văzu pe Drake şi Fenner, îmbrăcaţi iarăşi ca drojdieri, înotînd spre chepengul deschis.

Crown îi zărise şi el.

– Pe ei, Buldog, îi arătă. Îţi poruncim.

Cîinele cel mare şi negru ţîşni de pe parîma lui prin chepengul deschis. Drake înălţă ceva spre el. Cîinele deveni inert.

Crown, chicotind încetişor, luă de vîrf o cruce pătrată, cu braţele curbe, strălucitoare şi tăioase şi o azvîrli. Îi ocoli pe Spar şi Doc, trecu prin chepengul deschis, nu-i atinse pe Drake şi Fenner – nici pe Buldogul ladului – şi lovi peretele de stele.

Urmă un curent puternic de aer, apoi chepengul de avarie se închise automat. Prin pliofilmul transparent, Spar îi văzu pe Drake, Fenner şi Buldog scuipînd sînge, umflîndu-se şi explodînd.

Cabina goală în care fuseseră dispăruse. Rafala avea un perete nou, iar Gaura lui Crown era mai mică.

Hăt departe, micşorîndu-se întruna, bumerangul ca o svastică se rostogolea spre stele.

Phanette şi Doucette reveniră.

– Am îngropat-o pe Suzy. Venea cineva, aşa că am şters-o.

Măcinătorul se opri din uruit.

Spar muşcă scurt legăturile de la mîini şi se aplecă imediat ca să facă acelaşi lucru şi la glezne.

Crown plonjă spre el. Oprindu-se numai ca să scoată cuţitele, cele patru fete îl urmară.

Phanette, Doucette şi Rixende deveniră inerte. Spar avu impresia că din capetele lor ricoşară nişte biluţe negre.

Nu mai avea timp să-şi elibereze picioarele, aşa încît se îndreptă. În aceeaşi clipă, Crown îl izbi în piept şi Almodie în glezne.

Crown şi Spar făcură o gigantică în jurul parîmei. Apoi, Almodie tăie legăturile de la picioarele lui Spar. Pe cînd se rostogoleau după tangentă, încercă să-l lovească pe Crown cu genunghiul între picioare, însă acesta se răsuci şi evită lovitura.

Se auzi un „clic" şi Crown îşi deschise cuţitul. Spar zări încheietura măslinie şi o strînse. Trimise un pumn spre falca celuilalt. Legistul eschivă. Spar îşi înfipse dinţii în gîtul lui Crown şi muşcă.

Sîngele acoperi faţa lui Spar, împrăştiindu-se ca o ceaţă. El scuipă o bucată de carne. Crown se zbătu. Spar îl dezarmă de cuţit. Crown se înmuie. Presiunea dintr-un om se întorcea împotriva lui.

Spar îşi scutură sîngele de pe faţă. Printre picăturile sferice îl zări pe Patron şi pe Kim, unul lîngă altul. Almodie îl strîngea de glezne. Phanette, Doucette şi Rixende pluteau.

– Le-am împuşcat cu arma mea pentru beţivi, rosti Patronul cu mîndrie. Le-am dat gata. Acum, dacă vrei, o să le retez beregăţile.

– Gata cu crimele, făcu Spar. S-a terminat cu sîngele.

Îndepărtînd mîinile Almodiei, se îndreptă spre Doc luînd şi cuţitul Doucettei.

Tăie legăturile lui Doc şi-i scoase căluşul.

– Am furat conturrile Patrrronului din cutie, toarse Kim. L-am convinsss că tu le-ai furrat, Ssspar. Tu şşşi cu Sssuzy. De aia a venit. Patrrronul e un şşşmecherr.

– Am văzut piciorul lui Suzy în măcinător, explică Patronul. L-am recunoscut după brăţara din inimioare. Dup-aia am căpătat curaj să-l omor pe Crown sau pe oricine. O iubeam pe Suzy.

Doc îşi drese glasul şi scîrţîi:

– Ceaţa-lunii.

Spar găsi o punguliţă triplă şi Doc o supse toată, apoi începu:

– Crown spunea adevărul. Rafala este o navă din plastic, de supravieţuire de pe Pămînt. Pămîntul, arătă el către discul portocaliu ce dispărea la prova, s-a otrăvit singur prin poluare şi războaie nucleare. A cheltuit aur pentru războaie şi plastic pentru supravieţuire. Mai bine că s-a uitat. Rafala a înnebunit. Lesne de înţeles. Chiar şi fără rahitismul Lethean sau rahi-Styx cum îi spuneţi voi. Credeau că Rafala era cosmosul. Crown m-a răpit ca să pună

mîna pe drogurile mele şi nu m-a omorît pentru că numai eu cunoşteam dozele.

Spar privi către Patron.

– Fă curat aici, porunci el. Bagă-l pe Crown în măcinător.

Almodie se ridică de la gleznele lui Spar pînă la pieptul său.

– Mai exista şi o a doua navă de supravieţuire. Circumluna. Cînd cei de pe Rafala au înnebunit, mama, tata... şi cu tine, au fost trimişi aici să cerceteze şi să vindece. Dar tata a murit, iar tu te-ai îmbolnăvit: rahi-Styx. Mama a murit înainte ca eu să fiu dată lui Crown. Ea ţi-a trimis-o pe Kim.

– Şşşi neamul meu a venit de pe Cirrcumluna, sîsîi Kim. Ssstrăbunica. M-a învăţat coorrdonatele Rrafalei... Rrazzza de la centrrul lunii, 4 000 de kilometrri. Durrata, şşşassse orre, de aceea zzzilele ssscurrte. O terrană essste timpul necesssarr Pămîntului sssă parrcurrgă o consssstelaţie şşşi aşşşa mai deparrte.

– Deci, Spar, făcu Doc, eşti singurul care îşi poate aminti fără să fie cinic. Va trebui să iei comanda. E treaba ta.

Spar trebui să încuviinţeze.

În româneşte de
Dan Mihai Pavelescu

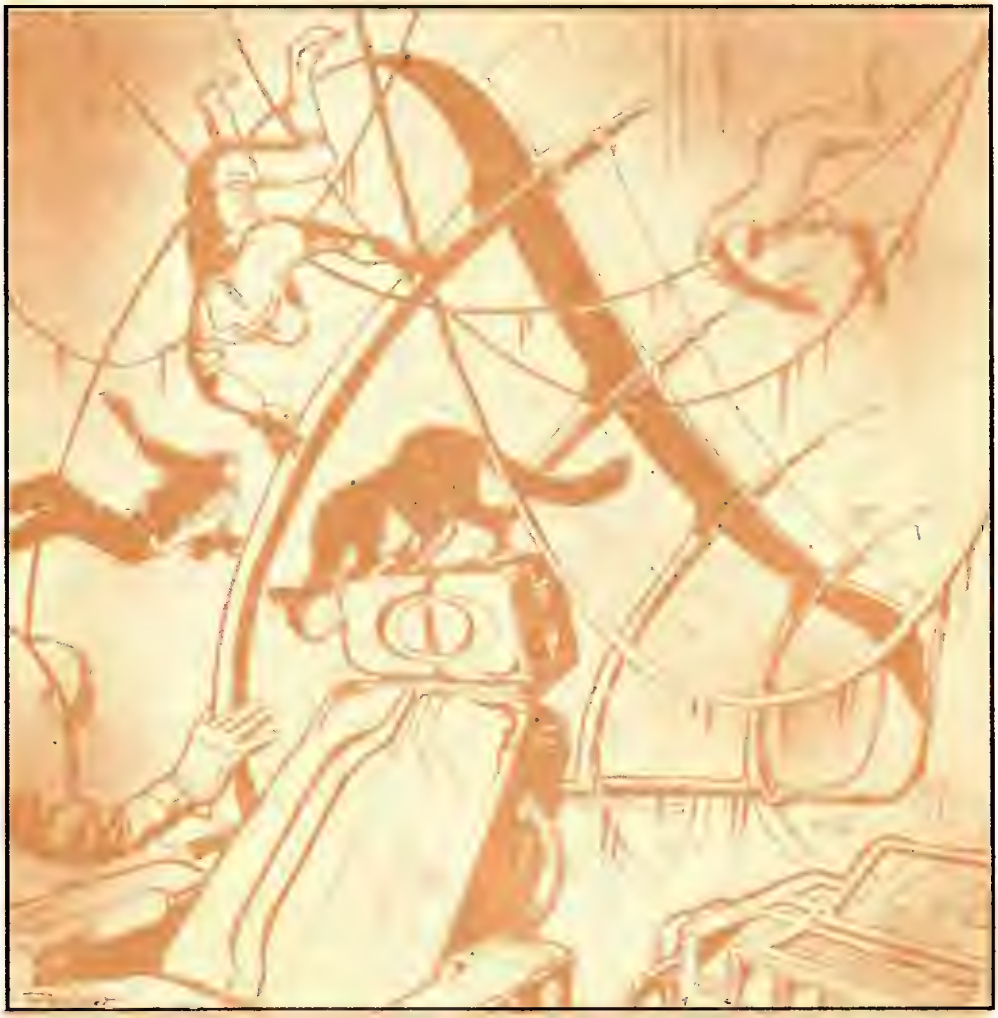

Lucian Merişca

Ghici cine bate (la uşă)

„Omne ignotum pro magnifico est" (Tacit)
(Tot ce-i necunoscut e socotit minunat)

Era într-o zi cu eclipsă cînd soneria de la intrare mă făcu să mă trezesc brutal şi singur în patul conjugal al amantei mele.

Observînd că nu catadicseşte să răspundă nimeni – în fond, eram singur în casă – mă apropiai desculţ şi, fără să fac gălăgie, mă chiombii pe vizorul uşii. Filez un tip straniu: are mustăţi şi sprîncene argintii, deşi pare tînăr. Mai sună fix de două ori, apoi scoase un cuţit şi începu să desfacă iala. Blocai iala înainte de a mă bloca şi eu şi, după ce mă îmbrac în viteză, cobor pe burlan pînă la băcănie, unde îmi fac de lucru şi cumpăr un borcan cu mazăre. Îi aruncai în treacăt băcanului că îl caută cineva pe acasă şi plecai liniştit spre scara A, unde stau eu.

Cînd deschisei uşa apartamentului meu, fui cît pe ce să fac un atac de cord, luînd în braţe o matahală pe care n-o lăsasem acolo cînd plecasem aseară. M-am prins imediat că ceva nu e în ordine.

– Sînteţi cumva domnul Popescu? îl chestionai eu.

– ... (scrîşni din dinţii corai, în semn că nu).

– Îmi închipuiam, pentru că domnul Popescu sînt eu, iar apartamentul acesta este al meu. Am onoarea de a nu vă cunoaşte, domnule...

Mă uit la el, era întuneric dar gagiul nu arăta prea bine şi tocmai aveam de gînd să i-o spun verde în faţă, cînd el mi-o luă înainte şi începu să comenteze în sfîrşit ceva prin semne, însă noroc că la primele lui expresii m-am rostogolit pe scări. E adevărat că n-am mai apucat să traduc, dar în secunda următoare am auzit uşa pe care curentul i-o trîntise în nas, cum se crapă în aşchii fine care conturară un timp undele de aer ce urcau prin casa scărilor, ca într-un tunel aerodinamic. Înţelesei că a uitat cineva uşa de jos deschisă şi tocmai voiam să-l rog s-o închidă dacă tot coboară, dar tipul era pesemne atît de grăbit încît, cînd m-am ferit să-i fac loc pe scări, a luat-o de-a dreptul prin geamul mare al luminatorului, trăgînd cu el din greşeală şi un ghiveci cu cartofi pe care nevastă-mea îl primise cadou de ziua ei onomastică. Cristina ţinea foarte mult la buruienile cu care umpluse pînă la refuz apartamentul şi palierul. Ca s-o pedepsesc, pentru că îmi vorbise urît, deşi războinarea e arma laşului, ieri îi turnasem spirt în ghivecele ei cu flori preferate, iar acum trebuia să mă mişc printr-o adevărată junglă putredă. Scosei capul printre cioburi să văd în ce condiţii a ajuns jos ghiveciul meu, dar individul nu ajunsese încă la parter şi a trebuit să mai aştept o bucată de vreme, în care am observat că după ce că n-avea frîne bune, n-avea nici paraşută la el, aşa că am renunţat la ghiveciul ce l-aş fi găsit pe trotuar. Am intrat din nou în casă, de data asta mult mai uşor, mai ales că m-au tras imediat vreo doi vlăjgani de o culoare imposibilă şi cu mîinile cam reci, ceea ce m-a făcut să scot din servietă aruncătorul de flăcări pe care unul din colegi mi-l strecurase probabil în glumă în locul brichetei şi să-i încălzesc puţin, e adevărat, schimbîndu-mi – ceea ce era mai prost! – şi zugrăveala de pe doi

pereţi, dar merita pentru că şi-aşa pe unul din ei era agăţat un tablou nounouţ care nu-mi plăcea şi care pe deasupra începuse să zvîcnească. Băşicile care se spărgeau continuau să umple camera de pocnete, de parcă cineva mi-ar fi băgat after-shave în urechi. Fui, ca să zic aşa, pe punctul să mă enervez, dar îmi adusei aminte că doctorul îmi recomandase, nu de mult să nu fac asta, ca să nu depăşesc cele douăsprezce atacturi de cord. Am vrut măcar să deschid geamul să mai iasă din mirosul de peşte prăjit, dar ridicînd storul am avut inspiraţia să arunc întîi un ochi afară – şi am renunţat pe loc... zicînd că în fond aerisirea se poate face şi prin sita special amplasată în colţul bucătăriei. Special pentru aerisire, credeam eu, naiv, pînă să constat că o masă gelatinoasă şi vînătă încerca tocmai să pătrundă printre ochiurile sitei despre care era vorba; pseudopodele sale îmi mînjeau deja pereţii, ceea ce mă nemulţumea.

Eram uşor plictisit de abundenţa de musafiri din dimineaţa aceea, aşa că am luat un satîr şi am coborît bucăţile din gagiu care aveau de coborît, restul luînd-o, dacă se poate spune aşa, la sănătoasa. Mi se făcuse puţin greaţă. M-am uitat după scuipiera mea. Atît mă bătuse la cap maică-mea că nu e frumos să scuipi pe stradă şi prin casă (parcă să fumezi e mai frumos?), încît îmi făcusem o mică scuipătoare de buzunar. Acum era deja plină, dar cu ceva viu, aşa că am pus repede la loc căpăcelul. Aflîndu-mă la acest moment ca din întîmplare în faţa frigiderului, mi-am zis că n-ar fi rău să îmbuc ceva însă zgomotele anormale ale compresorului şi mişcările auto-nome ale clanţei îmi inhibară temporar secreţia glandelor salivare. Am dat însă peste o cutie de conserve din import, frumos ambalată, care mă tenta astfel că apucînd deschizătorul de conserve mă grăbii să ajung la conţinutul ei. Dar am oprit la timp tocătura efervescentă să se reverse în întregime afară, pe muşama şi pe linoleum şi, gîndindu-mă că trebuie să fie cine ştie ce secret al procuraturii militare ajuns întîmplător în mîinile mele, închisei vigilent cutia la loc şi o aruncai în căldarea de gunoi cu capac, pe care de altfel îl bătui şi în cuie. „la te uită – nişte covrigi!" remarcai eu ca să remarc ceva, în punga din cămară şi chiar erau din cei cu mult mac, cum îmi plac mie. Întinsei mîna după ei, dar boabele de mac, semănînd perfect – trebuie s-o recunosc, acum – cu o gaşcă de pureci, începură să ţopăie, izbindu-se de pereţii de plastic ai pungii, în timp ce aşa-zişii covrigi zvîcneau ritmic, mărindu-şi sau micşorîndu-şi lumenele. Am legat zdravăn punga la gură şi am încuiat uşa cămării taman în clipa în care, ceea ce crezusem eu pînă atunci că e o legătură de pătrunjel, încerca s-o şteargă afară. N-am mîncat nici pîinea mea prăjită pentru că nu-mi plac toaster-urile care fac PSSKRAACHARRGHTTTTVWUIIIIII şi albăstresc după aia felia de pîine. „Nu-i nimic, sau ce să-i faci", îmi zisei, şi aşa n-am mîncare pentru atîţia musafiri – doar dacă vin cu bonurile lor – iar nevastă-mea susţinea că făcusem burtă şi chiar mă uitai în oglindă să văd cum arăt, însă într-adevăr arătam groaznic, n-aş fi crezut că am o asemenea moacă, dar cel mai nostim a fost că atunci cînd am scos limba imaginea mea a scos ceva ca o mitralieră şi-a început să-mi omoare ţînţarii de pe peretele opus, în timp ce eu mă tîram de-a buşilea cu o viteză suficient de mare pînă în sufragerie unde am dat bot în bot cu pechinezul nostru Jo, care tocmai fusese dezamorsat, astfel că am scos batista şi mi-am şters fruntea de cîteva pete de sînge şi suc gastric. În camera de zi am dat şi peste unul care o făcea pe un fel de sperietoare de ciori, dar nu era împăiat bine, chestie de care mi-am dat seama imediat, după felul nostim în care întindea mînuţele după mine. L-am lăsat să se îmbrăţişeze cu o ciumă ambulantă care venea cu aceeaşi viteză „v" din sens opus şi, plin de bun-simţ cum sînt, le-am dat un şut puternic prin fereastră, ca să nu asist la intimităţile lor. Sincer să fiu totuşi, mi-am dat şuturi oarecum că n-am văzut faza, căci combinaţia de sunete care le însoţi planarea fu deosebit de excitantă (în sensul englezesc al cuvîntului, desigur). După ce am mai făcut cîteva asemenea combinaţii cu obiectele care mişunau prin sufragerie,

m-am făcut comod în sfîrşit şi am vrut să-mi pun haina transpirată în şifonier. dar deschizînd uşa mi-am dat seama că, la drept vorbind, numai haina mea nu era loc acolo ... „Ce-o să zică Cristina: ce balamuc e în casă" mă mustrai eu; nevastă-mea era o femeie virilă, care nu se speria de nimic şi pe care te puteai sprijini în orice situaţie, dar avea şi ea hachiţa ei: nu suferea dezordinea. Bineînţeles că imediat după ce am putut să-mi eliberez mînă dreaptă din mîneca unde nu mai eram doar eu, am format numărul Cooperaţiei şi am cerut un meşter să-mi recondiţioneze uşa de la intrare, pe cît posibil înainte de sosirea Cristinei, pentru că asta ar fi pus-o pe gînduri. Dar pentru că pînă să vină avea să mai dureze, am dat drumul la TV, mi-am pus nişte ochelari negri şi m-am trîntit mai mult de bună voie într-un fotoliu, vîrînd mîna în sertarul din spate după punga cu pesmeţi şi retrăgînd-o foarte repede, apoi băgîndu-mi-o în gură, bineînţeles fără nici un pesmete, dar cu un urlet de durere. Pe ecran apăru imediat o fetişcană care la prima vederea parea speakeriţa, cu o aluniţă pe faţă, doar că – punct slab în deghizamentul său – aluniţa era ceva mai mare decît o jumătate din faţă. Voia să prezinte un film – din cîte am înţeles ceva cu invazia marţienilor sau xlenilor, cum le mai spunea ea – şi care chipurile avusese loc cam de multişor, dar acum abia binevoiau să facă cunoştinţă cu noi. „Iarăşi nu respectă programul tipii ăştia", remarcai eu agasat de-a binelea şi scoasei la timp din priză deoarece fimul devenise tridimensional şi mie nu-mi place decît un anumit gen de filme în relief. Dacă aş fi fost mai slab de înger, aş fi fost tentat să cred că toate obiectele din casă îşi propuseseră să mă terorizeze. Chiar mă gîndeam ce m-aş fi distrat văzînd ce se petrece în apartament în lipsa mea, dacă aş fi pus să se înregistreze automat pe o videocasetă. Este inutil să vă spun că în ziua aceea n-am mai putut face baie, deoarece asta presupunea, în primul rînd, să scot dopul de la fund, ceea ce n-am avut chef, pentru că nu-mi plăcea că apa de rezervă din cadă era deja tulbure şi făcea singură valuri. De altfel am închis la timp şi robinetele de la chiuvetă prin care începuse să curgă un lichid roşiatic în care, oricum, era dizolvată prea puţină apă şi, după zgomotele bizare şi contorsionările canalizării, puteam lesne presupune că va mai veni ceva.

Începusem de-o bună bucată de vreme, drăgăliţă doamne, să-mi pierd nerăbdarea. Calm, dădui drumul la radio şi m-am apucat să mătur puţin prin casă pentru că nevastă-mea putea oricum apare dintr-o clipă în alta – dar, deşi prinsesem postul local, puteam paria că indivizii ăia ori mă luau la mişto ori vorbeau într-o limbă pe care n-o învăţasem la şcoală, sau n-o învăţasem bine. Îl închisei pentru că şi aşa nu-nţelegeam nimic, dar asta nu l-a împiedicat să continuie emisiunea aceea întîmpită, prin care am auzit totuşi o bătaie în uşă, ceea ce demonstra că a şasea echipă de meşteri U.S.L.A. supravieţuise în sfîrşit şi reuşise să mi-o monteze la loc. Mă dusei neîntîrziat să deschid şi ţin minte că pe urmă mi-am promis să fie ultima oară cînd mai deschid uşa fără să mă uit pe vizor, pentru că pe sală era un comitet de inşti vag asemănători cu cei dinăuntru, doar că ăştia nu mai erau aşa de palizi, ci roşii ca purpura şi foarte nervoşi. Fără să mă întrebe nimic, fără să-mi arate vreo legitimaţie, dădură buzna în casă, trăgîndu-mă şi pe mine de mînă spre balcon, care acum era plin de turişti de parcă ar fi fost un debarcader. Într-un sfîrşit, agasat probabil de loviturile de scaun pe care i le administram în ţeastă; unul dintre ei, care nu mai încăpu pe balcon, catadicsi să comunice (– visul de aur al umanităţii! –) şi el cu mine:

– Să fugim! îmi zbieră el în gură. Să fugim, ne invadează venusienii verzi! Apoi le explică şi celorlalţi flăcăi, cu ochii exorbitaţi din cauza a ceea ce vedea pe fereastră sau poate pentru că-l stringeam prea tare de gîtiţă: Vin baffffffii!!

Aşadar pînă acum fusese o invazie falsă, pentru că băieţii erau şi înainte aici. Adevărata invazie începu abia o dată cu explozia tuturor geamurilor, pe unde intrară venusienii... Din păcate, aceştia, în afara nuanţei lor, într-adevăr

verde, erau mult mai greu de descris – oricum, marţienii mi se păreau acum chiar frumoşi. Am asistat le episodul cînd dădură peste copilaşii roşii aciuiaţi în balcon – dar nu ţin neapărat să-mi amintesc sunetele acelea. Apoi bătu totuşi din nou cineva la uşă. La a treia bătaie, deja toată lumea din casă se liniştise, deşi avui intuiţia că ei aşteptau pe cu totul altcineva decît mine – iar eu mă îndreptai să deschid, murmurînd printre dinţi cu voce tare:

– Ah – probabil e nevastă-mea.

* *
*

Ajuns cu lectura aici, Karlenstein se strădui, cu degetele lui butucănoase, să îndoaie colţul paginii. Nu reuşi, din nou, decît să rupă cartea în două şi aruncă bucata citită lîngă nişa de colectat reziduuri organice. „Bune cărţile astea realiste", îngăimă el printre dinţii galbeni. Apoi îşi trecu o labă prin părul său roşcat-auriu în care şi începuseră să se depună zgroampşţe de gelatină vînătă. „j = y– + r t" înjură el făcînd spume albastre la gură şi scoţînd o perie mare de sîrmă cu care începu să se dezgroampţizeze. După ce termină, îşi şterse de combinezon unghiile roşii, îndreptîndu-se apoi, mătăhălos, spre ghereta de pilotaj, aflată în centrul groaznicei sale locuinţe. Aceasta fusese cîndva construită din scînduri solide, dar care acum aveau consistenţa pîinii muiate tocmai datorită zgroampşţelor ce acţionaseră constant de-a lungul timpului. „Trebuie să-mi repar dugheana asta' îşi spuse Karlenstein şi-şi notă, ca să nu uite, într-un carneţel. Consultă apoi cîteva hărţi de pilotaj (de kilotaj, de fapt, ţinînd cont că distanţele erau imense), rearanjă pendula după fusul galactic prin care trecea şi manevră cîteva mici schimbări de zbor. Se mai scărpină o dată cu toată puterea în cap, apoi îşi aşeză trupul solzos în fotoliu şi întinse mîna după ciotul de carte rămas necitit.

I se păru că bate cineva la uşă, dar gardianul inconştientului său îi alungă repede gîndul.

Apoi, în timp ce reluase lectura, auzi din nou bătăi discrete în hublouri şi pe urmă, din ce în ce mai puţin discrete, peste tot în pereţi. Îşi bulbucă ochii, focalizîndu-i spre radarul de control: nu anunţa nici o vizită.

„Cioc-cioc-cioc" se repetă, distinct, bătaia în uşă. „HA HA! – rînji Karlenstein. Cine o fi bătînd la uşă la ora asta? Şi mai ales la uşa unei nave cosmice în plin zbor?..." „Nici măcar nu e noaptea de Crăciun."

„CIOK-CIOK-CIOK", se putut auzi din nou, tare şi desluşit. „Haida de! murmură el. Ce poantă! Practic, aia nici nu-i o uşă, e trapa camerei de decompresiune. Cine să fi rămas înăuntru?"

Dar bătăile se înteţiră şi deveniră tot mai puternice.

„Tii-ii-ii – horcăi Karlenstein, morfolindu-şi barba roşie şi amintindu-şi de cartea pe care o mai avea în mînă – eu nici măcar n-am vreo nevastă care ar putea să mă caute!..."; şi, totuşi, un jet subţire de plasmă începu să-şi croiască drumul în uşa etanşă...

Howard Phillips Lovecraft

CULOAREA CĂZUTĂ DIN CER

La apus de Arkham colinele se înalţă sălbatice şi se iscă văi cu păduri adînci prin care nu şi-a croit niciodată drumul vreo secure. Trecători întunecoase şi înguste se cască, şi arborii se înclină într-o viziune fantastică, iar pîrîiaşele se strecoară fără să fi răsfrînt vreodată licărul luminii de soare. Pe pantele mai blînde s-au aciuit ferme străvechi, risipite prin stînci şi colibele lor joase, năpădite de muşchi îşi rumegă fără sfîrşit gîndurile la tainele Noii Anglii în aerul stătut de sub marile ieşituri ale stîncilor; însă toate sînt acum pustii, vetrele lor largi se năruie, iar pereţii jupuiţi li se umflă ameninţători pe sub acoperişurile căzute.

Bătrînii au plecat de aici, iar străinilor nu le place să trăiască prin partea locului. Au încercat şi nişte canadieni din cei care vorbesc franţuzeşte, au încercat şi nişte italieni, au venit şi nişte polonezi; şi tot aşa au plecat. Şi asta nu din cauza vreunui lucru care ar putea fi văzut sau auzit sau pipăit, ci din cauza a ceva care se lasă doar închipuit cu mintea. Locul acesta nu este deloc prielnic închipuirilor şi noaptea nu naşte vise odihnitoare. Asta trebuia să fie ceea ce-i alungă de aici pe străini, căci în ce-l priveşte pe bătrînul Ammi Pierce, el nu le-a povestit niciodată nimic din ceea ce-şi mai aminteşte din vremurile stranii de demult. Ammi, care de ani de zile nu mai e chiar întreg la minte, este singurul care rămîne mai departe şi care vorbeşte vreodată de vremurile acelea stranii; şi are curajul s-o facă pentru că stă cu casa chiar la marginea cîmpurilor deschise şi a drumurilor animate din jurul Arkhamului.

Odinioară a fost un drum care trecea peste dealurile şi prin văile acestea, care străbătea chiar locurile unde acuma este landa fulgerată; dar oamenii au încetat să se mai folosească de el şi şi-au croit un alt drum arcuindu-se departe către miază-zi. Urmele celui vechi se mai văd încă prin ierburile paraginii care se întoarce peste tot ţinutul, şi unele din urmele acestea vor mai dăinui fără îndoială chiar şi cînd jumătate din văile de aici au să fie inundate la crearea lacului de acumulare. Atunci pădurile întunecoase vor fi fost tăiate, iar landa fulgerată îşi va dormi somnul adînc sub apele albastre a căror faţă va răsfrînge cerul şi se va sfărîma în valuri mici în soare. Şi tainele acelor vremuri stranii de demult vor fi una cu tainele adîncurilor; una cu înţelepciunea tăinuită, adîncă a bătrînului ocean, şi cu misterele nepătrunse ale primelor vîrste ale pămîntului.

Cînd am ajuns printre colinele şi văile aceastea să fac măsurătorile pentru lacul de acumulare mi s-a spus că locul este blestemat. Asta mi s-a spus la Arkham şi pentru că acesta este un oraş foarte vechi încărcat de legende cu vrăjitoare m-am gîndit că blestemul acesta este poate vreo superstiţie şoptită de bunice copiilor de-a lungul

veacurilor. Chiar şi numele acesta, <<landa fulgerată>> mi s-a părut nefiresc şi teatral şi mă întrebam cum de ajunsese în folclorul unui neam de puritani. Pe urmă am văzut cu ochii mei hăţişul învălmăşit întunecîndu-se spre soare apune al trecătorilor şi pantele abrupte şi nu m-am mai minunat de nimic altceva decît de taina ei nepătrunsă de veacuri. Cînd am văzut locurile acestea prima dată era dimineaţă, însă acolo umbrele pîndeau cît era ziua de mare. Arborii creşteau prea deşi şi trunchiurile le erau prea groase pentru o pădure obişnuită, oricît de viguroasă, din Noua Anglie. Prin aleile întunecate dintre ei se strîngea prea multă tăcere şi pămîntul era prea moale sub muşchiul umed şi frunzele care putrezesc de ani nesfîrşiţi.

Prin cîmpurile deschise, la poalele colinelor, mai ales de-a lungul vechiului drum, erau risipite mici ferme; uneori toate clădirile rămăseseră în picioare, alteori doar una sau două şi altele mai erau amintite doar prin cîte un horn singuratic sau o pivniţă năruindu-se încet. Ierburi şi bălării sălbatice domneau pretutindeni. şi sălbăticiuni se furişau foşnind pe sub picioare. Peste toate coborîse o ceaţă de nelinişte şi apăsare; o aură de ireal şi de grotesc, de parcă vreun element vital de perspectivă sau de clarobscur ar fi alunecat nefiresc, strîmbîndu-se. Nu m-am mai mirat că străinii nu mai vroiau să stea aici, pentru că nu era o regiune în care să-ţi găseşti un somn odihnitor. Semăna prea mult cu un peisaj de Salvator Rosa; prea aducea cu cine ştie ce gravură urîcioasă în lemn dintr-o povestire de groază.

Dar nici chiar toate acestea nu erau atît de rele cît era landa fulgerată. Am recunoscut-o din clipa în care mi-am coborît privirile asupra ei în fundul unei văi spaţioase, căci nici un alt nume nu s-ar fi potrivit locurilor acestora, şi nici un alt loc nu s-ar fi potrivit cu un asemenea nume. Îţi venea să crezi că poetul găsise cuvintele acestea dînd ochii exact cu această regiune. Trebuie să fi fost, m-am gîndit privind-o, urmarea unui foc mare; dar de ce nu mai crescuse vegetaţie nouă pe aceste cinci acri de pustietate cenuşie răspîndiţi sub ceruri ca o palmă uriaşă mîncată de acizi printre păduri şi cîmpuri? Se întindea mai ales la miază-noapte de vechea linie a drumului, însă trecea puţin şi în cealaltă parte. Simţeam o şi n-am făcut-o în cele din urmă decît pentru că treburile mele mă duceau prin locurile acestea şi dincolo de ele. Pe toată întinderea nu era nici un fel de vegetaţie, doar o pulbere fină, cenuşie sau poate chiar cenuşă pe care s-ar fi zis că niciodată n-o spulberase vîntul. Arborii din preajmă erau bolnavi şi chirciţi, şi multe trunchiuri uscate putrezeau în picioare sau răsturnate la marginea drumului. Pe cînd treceam grăbit am văzut spre dreapta cărămizile şi pietrele năruite de la un horn şi o pivniţă de altă dată, iar mai încolo căscîndu-se, neagră, gura unui puţ părăsit unde aburii stătuţi jucau farmece ciudată în toate nuanţele luminii soarelui. Chiar şi urcuşul îndelung prin pădurea întunecoasă mi s-a părut apoi bine venit prin contrast, şi nu m-am mai minunat de şoaptele înspăimîntate ale celor din Arkham. Nu se mai vedea nici o casă sau ruină pe aproape; chiar şi în zilele de demult locul acesta trebuia să fi fost singuratic, izolat. Şi în amurg, temîndu-mă să mai trec pe lîngă locurile lugubre de aici, am ocolit spre oraş pe drumul care se arcuia spre miază-zi. Aş fi vrut chiar să văd norii strîngîndu-se, căci din golurile adîncurilor cereşti de deasupra mi se strecurase în suflet o sfioşenie nefirească.

În seara aceea îi întrebai pe bătrînii din Arkham despre landa fulgerată şi despre ce se înţelegea prin expresia <<vremurile acelea stranii>> pe care atîtea mi-o murmuraseră cu frică. Nu reuşii să capăt însă răspuns mulţumitor, în afară de cel care-mi spunea că taina era mult mai puţin veche decît îmi imaginasem. Nici nu era ceva care să ţină de vreo legendă, ci un lucru care se petrecuse chiar în viaţa acestora cu care stăteam acum de vorbă. Se petrecuse anume prin anii optzeci cînd o familie întreagă dispăruse sau fusese ucisă. Vorbitorii nu voiau să fie mai precişi; şi deoarece toţi mă îndemnaseră să nu dau nici o atenţie aiurelilor lui Ammi Pierce, am plecat să-l caut încă de a doua zi dimineaţă, după ce

aflasem că locuieşte în cliva străveche, dărăpănată chiar în locul unde arborii începeau să se îndesească. Era un loc înfricoşător, singuratic şi începuse să exhale aburul miazmatic abia simţit care stăruie în preajma caselor prea bătrîne. Numai după ce bătusem îndelung izbutii să-l trezesc pe bătrînul ocupant, şi cînd îşi tîrî sfielnic paşii spre uşă am putut să-mi dau seama că nu era bucuros de oaspeţi. Nu era însă un om atît de doborît de bătrîneţe pe cît mă aşteptasem; dar ochii i se închideau mereu, iar vestimentele neîngrijite şi barba căruntă îl făceau să pară istovit şi absent.

Neştiind cum l-aş fi putut îndemna mai bine să-şi înceapă poveştile, mă prefăcui că venisem cu treburi; îi spusei că eram însărcinat cu măsurătorile şi-i adresai nişte întrebări oarecare despre regiunea din jur. Era un om mult mai inteligent şi mai cultivat decît fusesem făcut să cred pînă s-apuc să stau de vorbă cu el şi înţelesese mai multe despre tema aceasta decît oricare din oamenii cu care intrasem în vorbă la Arkham. Era cu totul deosebit de ţăranii pe care-i întîlnisem în regiunile peste care urma să se întindă lacul de acumulare. Nu formulă nici un regret faţă de milele întregi de păduri bătrîne şi fermele care aveau să fie acoperite de ape. cu toate că poate aş fi auzit şi aşa ceva dacă locuinţa sa n-ar fi fost aşezată în afară de limita viitorului lac. Tot ce i se citea pe faţă era o uşurare; un sentiment de mulţumire că văile adînci şi întunecoase prin care rătăcise întreaga viaţă aveau să-şi găsească sfîrşitul. Era mai bine că aveau să le acopere apele acum – mai bine sub ape decît aşa cum fuseseră din vremurile acelea stranii încoace. Şi spunînd acestea, vocea lui răguşită se stinse, iar trupul i se înconvoie înainte în vreme ce arătătorul mîinii drepte începu să împungă tremurător, emfatic aerul

Atunci am auzit şi eu povestea şi ascultîndu-i vocea tremurătoare bîrîindu-şi şi şoptindu-şi cuvintele simteam cum mă trec iarăşi fiorii deşi era o zi călduroasă de vară. Adesea am fost silit să-l opresc din divagaţii, să-i completez unele detalii de ordin ştiinţific pe care el le reţinuse repetînd papagaliceşte în memoria lui conversaţiile oamenilor de ştiinţă sau să umplu anumite goluri unde simţul său logic şi de continuitate îl părăsise. Cînd termină, nu mai era pentru mine un prilej de uimire faptul că mintea i-o cam luase razna şi nici că oamenii din Arkham nu voiau să spună prea multe despre landa fulgerată. Mă grăbii să ajung la hotel înainte de apusul soarelui, căci nu mi-ar fi fost deloc la îndemînă să văd stelele răsărindu-mi deasupra capului în cîmp deschis; şi a doua zi m-am şi înapoiat la Boston să demisionez din funcţia pe care o ocupam. Nu mai aveam deloc inimă să pătrund încă o dată în haosul întunecos al pădurilor şi al coastelor prăpăstioase, şi nici să mai dau ochii încă o dată cu landa cenuşie, lovită de trăsnet unde puţul cel negru îşi căsca adîncurile din grămada de cărămizi şi pietre năruite. Lacul de acumulare avea să-şi întindă apele curînd peste toate şi toate tainele acestea vechi aveau să rămînă pecetluite pentru veşnicie în adîncurile apoase. Dar nici acum nu cred că m-aş mai întoarce de bună voie prin părţile aceastea noaptea – cel puţin nu sub lumina sinistră a stelelor; şi nimeni nu m-ar putea sili vreodată să beau din apele noi ale oraşului Arkham.

Totul a început, povestea bătrînul Ammi, o dată cu meteoritul. Înainte de aceasta nu se mai făcuseră auzite prin partea locului nici un fel de legende mai întunecate de cînd cu marile procese de vrăjitorie şi chiar şi pe vremurile de demult pădurile dinspre soare apune nu fuseseră atît de temute cît mica insulă a Miskatonicului, acolo unde diavolul îşi întemeiase odinioară curtea-i princiară alături de un ciudat altar de piatră, mai veche încă. decît indienii atmazi. Pădurile din părţile aceastea nu aveau nimic înfricoşător şi penumbra lor nu părusă înfricoşătoare pînă în zilele cărora avea să li se spună că au fost stranii. Şi pe urmă se arătase norul alb de la amiază, şirul de detunături auzite în văzduh şi stîlpul de fum care se înălţase din vale departe în pădure. Iar peste noapte întregul Arkham auzise de piatra cea mare care se prăvălise din cer împlîntîndu-se în pămînt în preajma puţului de la ferma lui Nhul Garden.

Aceasta fusese casa aşezată pe locul unde avea să se întindă apoi landa fulgerată – căsuţa curăţică şi albă a lui Nahum Gardner, pitită prin grădinile şi livada lui îmbelşugate.

Nahum venise la oraş să le spună oamenilor despre piatra aceasta şi în drum se oprise pentru cîteva clipe acasă la Ammi Pierce. Pe vremea aceea Ammi era un om de vreo patruzeci de ani şi toate lucrurile acestea fantastice aveau să i se întipărească de neşters în minte. El şi cu nevastă-sa îi urmaseră pe cei trei profesori de la Universitatea Miskatonic, sosiţi în grabă a doua zi dimineaţă să examineze oaspetele nefiresc din necunoscutele spaţii stelare şi se întrebaseră tocmai de ce, în ajun, Nahum le spusese că piatra ar fi fost chiar atît de uriaşă. Se topise parcă, spunea Nahum, arătîndu-le crestătura măricică şi cafenie ridicîndu-se din pămîntul sfîrtecat şi iarba pîrjolită din apropierea puţului său străvechi din curtea din faţă; însă învăţaţii îi răspunseră că pietrele nu se micşorează aşa, văzînd cu ochii. Căldura pe care o emana persista însă în jur şi Nahum adăugase că în cursul nopţii răspîndise şi o scînteiere stinsă. Profesorii îi încercaseră duritatea cu ciocanele de geologi şi constataseră că era curios de moale. Era de fapt atît de moale, încît s-ar fi spus că e elastică şi ca să scoată un eşantion pentru analiza de la laboratorul colegiului trebuiseră să scobească mai degrabă decît să desprindă aşchii. Îl luaseră într-o găleată împrumutată din bucătăria lui Nahum, căci nici chiar bucăţica aceea atît de mică nu se răcea deloc. În drumul lor de întoarcere se opriseră cîteva clipe să se mai odihnească la ferma lui Ammi şi atunci cînd doamna Pierce făcuse observaţia că fragmentul acesta se micşora parcă şi lăsa impresia că arde fundul găleţii, rămăseseră pe gînduri. Era adevărat, bucăţica luată nu era prea mare, dar poate că la urma urmei scoseseră din meteorit ceva mai puţin decît crezuseră ei înşişi la început.

A doua zi – toate acestea se petrecuseră în iunie '82 – profesorii reveniseră cu toţii, manifestînd o stare de mare agitaţie. Trecînd prin faţa fermei lui Ammi îi povestiseră despre lucrurile ciudate care se petrecuseră cu eşantionul luat pentru examenul de laborator, şi mai ales că bucata de piatră dispăruse cu totul atunci cînd fusese plasată într-o eprubetă de sticlă. Dispăruse şi eprubeta şi învăţaţii mai adăugau ceva despre afinitatea stranie demonstrată de piatra cea ciudată faţă de siliciu. În laboratorul acela, de altminteri foarte bine pus la punct din punct de vedere ştiinţific, piatra vădise nişte caracteristici de necrezut sau mai bine zis nu vădise chiar nimic, nu degajase nici un fel de gaze atunci cînd fusese încălzită la carbuni de lemn, reacţionînd cu totul negativ la tratamentul cu borax dizolvant şi dovedindu-se de înadată nevolatilă la orice fel de temperatură posibilă, inclusiv la cea a lămpii oxihidrice. Pusă pe nicovală păruse cît se poate de maleabilă şi în întuneric răspîndea o luminozitate foarte pronunţată. Prin faptul că părea să refuze cu toată încăpăţînarea să se răcească trezise o stare de reală agitaţie în întreg colegiul; şi atunci cînd, încălzită în faţa spectroscopului, manifestase benzi de culoare cu totul neasemănătoare culorilor cunoscute ale spectrului normal, cu toţii începuseră să discute pe nerăsuflate despre elemente noi, despre proprietăţi optice bizare şi tot felul de alte lucruri pe care oamenii de ştiinţă ştiu să le invoce atunci cînd sînt puşi în faţa necunoscutului.

Aşa fierbinte cum continua să rămînă, fragmentul fusese plasat într-un creuzet şi tratat cu toţi reactivii indicaţi în asemenea cazuri. Apa nu avu nici un efect. Acidul clorhidric, de asemenea. Acidul azotic şi chiar apa regală nu făcură altceva decît să şuiere şi să se înspumeze peste torida lui invulnerabilitate. Ammi îşi amintea, e drept, cu oarecare dificultate de toate aceste amănunte, însă recunoscuse unii dintre solvenţii pe care eu îi enumerasem în ordinea obişnuită a unor asemenea analize. Fuseseră folosite amoniacul şi soda caustică, alcoolul şi eterul, urît mirositorul bisulfit de carbon şi o duzină de altele asemenea; însă deşi greutatea obiectului scădea constant pe măsură ce trecea vremea şi fragmentul în sine părea că se răcea uşor în sol-

venţi nu se remarcase nici un fel de schimbare care să arate că ar fi reuşit să atace în vreun fel piatra. Era însă, neîndoielnic, vorba de un metal. Se mai putea de asemenea adăuga că era magnetic; şi după imersiunea în solvenţii acizi s-ar fi părut că se pot distinge unele urme de aşa-numitele figuri Widmänstätten aşa cum se găsesc pe fierul meteoritic. Cînd răcirea avansase simţitor, analizele continuaseră într-un recipient de sticlă; şi într-o asemenea eprubetă de sticlă fuseseră lăsat aşchiile rezultate din fragmentul original în cursul experienţelor. A doua zi dimineaţă, atît aşchiile acestea, cît şi eprubeta dispăruseră fără nici o urmă şi doar o pată calcinată mai arăta locul de pe faptul de lemn unde fusese plasat vasul.

Toate lucrurile acestea profesorii i le povestiseră lui Ammi atunci cînd poposiseră la ferma lui şi el îi însoţise şi de data aceasta să mai vadă o dată mesagerul de piatră sosit din stele, însă acum soţia sa nu-l mai urmase. Era sigur de data aceasta că piatra îşi mai pierduse din mărime şi nici chiar învăţaţii deprinşi cu adevărurile strict ştiinţifice nu mai puteau pune la îndoială ceea ce vedeau cu ochii. De jur împrejurul grămăjoarei cafenii, care s-ar fi spus că se retrage în ea însăşi, acolo în pămînt, în preajma puţului, era acum un loc gol; iar pămîntul se adîncise ca o groapă; şi dacă în ajun i s-ar fi putut măsura uşor diametrul la şapte picioare, acum de abia dacă mai avea cinci. Piatra era încă fierbinte şi savanţii îi examinară suprafaţa cu toată curiozitatea în vreme ce se străduiau să desprindă un alt fragment mai mare cu ajutorul ciocanului şi daltei. De data aceasta scobiră adînc şi cînd înlăturară coaja, constatară că miezul meteoritului nu era omogen.

Scoseseră astfel la iveală ceea ce părea să fie calota unui globul uriaş, colorat, încastrat în substanţa ce forma meteoritul. Culoarea, asemănătoare cu unele din benzile de nuanţe de pe straniul spectru al meteoritului, era aproape cu neputinţă de descris; şi numai prin analogie s-ar fi putut spune că este o culoare. Nucleul acesta se înfăţişa neted şi lucios, şi, ciocănind uşor, păru să fie fragil şi găunos. Unul dintre profesori îi izbi ceva mai tare cu ciocanul şi atunci se sparse cu un fel de pocnet înăbuşit. Din el nu ieşi chiar nimic şi obiectul întreg dispăru fără urmă din clipa în care fusese spart astfel. Lăsă în urma lui un spaţiu sferic, de vreo trei degete în diametru şi savanţii fură cu toţii de acord că şi alte asemenea sfere aveau să se arate atunci cînd substanţa care le închidea ar fi fost dată la o parte.

Această presupunere se dovedi falsă; astfel că după încercări zadarnice de a mai găsi în piatră şi alte spaţii goale, cercetătorii părăsiră locurile, luînd cu ei noul specimen – care însă se dovedi tot atît de refractar la analizele de laborator ca şi cel precedent. În afară de faptul că era aproape elastic, că avea căldură, magnetism şi o luminozitate slabă, că se răcea uşor la acţiunea unor substanţe acide puternice, că poseda un spectru necunoscut, că se topea pur şi simplu la aer şi că acţiona asupra compuşilor de siliciu cu efecte reciproc destructive – nu prezenta nici un fel de trăsătură care să-i permită identificare şi la sfîrşitul analizelor oamenii de ştiinţă universitari fură siliţi să recunoască faptul că nu reuşeau să spună nimic concludent despre el. Era ceva care nu provenea din lumea noastră, o bucată sosită din marile spaţii din afară, şi, ca atare, înzestrat cu proprietăţi şi ascultînd de legi necunoscute spaţiului pămîntesc.

În noaptea aceea izbucni o furtună şi atunci cînd a doua zi profesorii se reîntoarseră la ferma lui Nahum fură întîmpinaţi de o dezamăgire amară. Piatra, care îşi vădise proprietăţile magnetice, trebuie să fi avut şi o însuşire electrică deosebită; pentru că <<atrăsese trăznetul>>, cum spunea Nahum, şi încă în chip ciudat de persistent. De şase ori în mai puţin de un ceas fermierul văzuse trăznetul lovind groapa din curtea sa din faţă şi cînd furtuna luase sfîrşit nu mai rămăsese nimic decît o groapă sfîrtecată lîngă puţul cel vechi, pe jumătate năpădită de pămîntul năruit înăuntru. Săpăturile mai adînci nu mai dăduseră nici un rezultat, şi oamenii de ştiinţă verificaseră doar faptul că totul dispăruse cu desăvîrşire.

Nu mai era nimic de făcut aici: se reîntorseseră atunci la laborator să mai analizeze aşchiile ameninţate şi ele de dispariţie şi care fuseseră închise cu grijă într-un recipient de plumb. Fragmentul acesta mai dură încă o săptămînă, la capătul căreia nu se aflase nimic substanţial. Cînd se topi şi el, nu mai lăsă în urmă chiar nimic, şi, cu vremea, profesorilor aproape că nu le mai venea să creadă că văzuseră cu ochii lor vestigiul acela neînţeles sosit din hăurile fără fund ale spaţiului nesfîrşit: mesajul singuratic, neliniştitor dinspre alte universuri şi alte tărîmuri ale unor materii, forţe şi entităţi deosebite.

Cum era şi de aşteptat, ziarele din Arkham acordară o largă publicitate incidentului şi interesului stîrnit în cercurile universitare; mai mulţi reporteri fuseseră trimişi să stea de vorbă cu Nahum şi cu membrii familiei sale. Chiar şi un cotidian din Boston îşi trimisese un astfel de scrib şi Nahum ajunsese repede un fel de celebritate locală. El era un om uscăţiv, sociabil, de vreo cincizeci de ani, care trăia de multă vreme împreună cu soţia şi cu trei băieţi ai lor din recoltele îndestulătoare ale fermei sale din vale. El şi cu Ammi obişnuiau să-şi facă frecvent vizite, ca şi soţiile lor de altfel; şi în toţi aceşti ani Ammi n-avusese – în ce-l priveşte pe Nahum – decît cuvinte bune. Părea chiar că-şi găsea unele motive de mîndrie pentru atenţia pe care o atrăsese ferma lui şi, în săptămînile care urmară, vorbea adesea cu plăcere de meteoritul cel ciudat. Iulie şi august fuseseră nişte luni călduroase şi Nahum avusese de lucru din greu pentru strînsul fînului pe pajiştea sa de zece acri dincolo de Pîrîul Chapman; şi căruţa lui hodorogită tăia şanţuri adînci prin cărările umbrite dintre loturi. Însă în vara aceasta munca îl obosise mai mult decît în anii dinainte şi îi venea să creadă că vîrsta îşi spunea acum cuvîntul.

Pe urmă sosi vremea fructelor şi a recoltei. Perele, merele se coceau încet şi Nahum se lăuda că livezile lui erau de data aceasta mai roditoare decît oricînd. Poamele crescuseră de o mărime fenomenală şi aveau un luciu cum nu se mai văzuse; se anunţa o recoltă de fructe atît de îmbelşugată încît comandase butoaie în plus ca să le poată strînge. Însă cînd se copseseră bine, aparenţele fură înşelate amar,, căci din întreaga risipă de roade lustruite ca sticla nici o singură poamă nu era bună de mîncat. În dulceaţa limpede a merelor şi perelor se strecurase o amărăciune bolîndă, furişe, aşa că muşcătura cea mai mică îţi aducea în gură un desgust dăinuitor. Acelaşi lucru se petrecu şi cu pepenii şi cu tomatele, şi Nahum trebui să constate cu tristeţe că întreaga recoltă îi era compromisă. Pentru că era un om în stare să facă legătura prompt, el fu gata de la început să afirme că meteorul îi otrăvise pămînturile şi aduse mulţumire cerului că restul plantaţiilor îi erau aşezate pe coastele de mai la deal de-a lungul drumului.

Iarna sosi devreme şi o dată cu ea şi gerurile. Ammi îl vedea pe Nahum acum mai rar decît de obicei, şi remarcă fără să vrea că acesta din urmă începuse să arate preocupat. Ca şi restul familiei lui de altfel; cu toţii păreau să fie mai tăcuţi; şi acum nu s-ar mai fi putut spune că veneau cu regularitate la biserică sau la diferitele prilejuri şi obligaţii oferite de traiul laolaltă în valea ce, de atîta vreme, era locul lor de trai şi de muncă. Nu s-ar fi putut discerne din afară cauza unei asemenea rezerve sau chiar a melancoliei de care păreau să sufere, deşi toţi cei din casa lui Nahum mărturiseau cînd şi cînd că nu se mai simţeau atît de bine cu sănătatea şi că erau prada unei nelinişti nelămurite. Nahum însuşi fu cel care în vorbele sale oferi o explicaţie mai lămurită decît ceilalţi, atunci cînd vorbi despre neliniştea stîrnită de unele urme de paşi obişnuite pe timpul iernii, ale veveriţelor, iepurilor şi vulpilor, însă fermierul spunea că remarcase ceva care nu se potrivea pe de-a întregul cu forma şi aşezarea lor în zăpadă. Amănunte nu vrusese niciodată să dea, însă s-ar fi zis că ar fi vrut să spună că era ceva nefiresc dacă te gîndeai la anatomia şi obiceiurile veveriţelor, iepurilor sau ale vulpilor. Ammi asculta fără prea mare interes asemenea mărturisiri cu jumătate de gură, pînă într-o noapte

cînd se întîmplă să treacă cu sania prin faţa casei lui Nahum, în drumul său de întoarcere de la Colţul lui Clark. Era clar de lună şi un iepure trecuse tocmai drumul, însă salturile pe care le făcuse iepurele acesta fuseseră parcă atît de lungi încît nu-i plăcuseră deloc nici lui Ammi şi nici calului său. Acesta din urmă într-adevăr aproape că-şi luase cîmpii şi doar anevoie fu strunit cu o mînă sigură de stăpînul său. După care Ammi începuse să acorde mai multă atenţie poveştii lui Nahum şi se apucase chiar să se întrebe de ce oare cîinii lui Gamer păreau atît de înfricoşaţi şi fără poftă de viaţă dimineţile. S-ar mai fi spus şi că-şi pierduseră cu totul cheful să latre.

În februarie, băieţii lui McGregor din Meadow Hill ieşiseră la vînătoare de marmote şi, nu departe de ferma lui Gardner, doborîseră un exemplar foarte curios. Proporţiile corpului animalului păreau modificate uşor, dar într-un chip ciudat, cu neputinţă de descris, iar chipul purta întipărită o expresie pe care nimeni n-o mai văzuse pe vreo faţă de marmotă pînă atunci. Băieţilor li se făcu de-a dreptul frică şi aruncară vînatul cît colo, aşa că oamenii nu aflară altceva despre această întîmplare decît din poveştile lor incoerente şi groteşti. Însă acum ajunsese un lucru ştiut de toată lumea că în faţa casei lui Nahum caii atelajelor se speriau de-a binelea şi începu repede să se răspîndească prin partea locului un adevărat ciclu de legende şoptite cu jumătate de gură.

Oamenii afirmau că în preajma casei lui Nahum zăpada se topea mai repede decît oriunde în altă parte şi la începutul lui martie se iscă, la prăvălia lui Potter din Colţul lui Clark, o discuţie dominată de nelinişte. Stephan Rice trecuse în dimineaţa aceea prin faţa fermei lui Nahum şi remarcase verzele duhnitoare care începuseră să răsară din pămîntul noroios, lîngă pădurea de la marginea drumului. Erau enorme, cum nimeni n-ar fi putut spune c-ar mai fi văzut pînă atunci şi de o culoare atît de nefirească încît n-ar fi puttu fi descrise în vorbe. Aveau şi nişte forme monstruoase, iar calul nechezase la miazma lor, ceea ce lui Stephen i se păruse cu totul neobişnuit. În după-amiaza aceea mai multe persoane trecură pe acolo în cabrioletele sau căruţele lor ca să vadă şi ei vegetaţia aceasta nefirească, şi cu toţii fură de acord că asemenea plante n-ar fi trebuit să fie lăsate să crească într-o lume care se conduce după legile firii. Toată lumea aducea acum vorba şi de fructele stricate din toamna precedentă şi din vorbă în vorbă trecea părerea că pămîntul lui Nahum era otrăvit. Evident, era înrîurirea meteoritului; şi amintindu-şi că savanţii de la universitate găsiseră piatra aceea atît de ciudată, se găsiră mai mulţi fermieri care să le vorbească şi acestora despre toate lucrurile care se arătau acum.

Într-o zi aceştia îi făcură o vizită lui Nahum; însă, fiind vorba de nişte oameni care nu manifestau simpatie faţă de spusele celor simpli şi faţă de fanteziile folclorului, se feriră ca în concluziile lor să depăşească o notă cît se poate de conservatoare. Plantele erau fără îndoială ciudate, însă toate verzele de felul acesta sînt mai mult sau mai puţin ciudate în forma şi culoarea lor. Poate că vreun element mineral de la piatra aceea pătrunsese în sol, dar avea să fie curînd îndepărtat de apele subterane. Cît despre urmele de paşi şi spaima manifestată de cai – bineînţeles că toate acestea erau doar vorbe de clacă de-ale celor de la ţară – după cum un fenomen cum fusese căderea unui aerolit era de aşteptat să stîrnească. Oamenii serioşi n-aveau de ce să-şi bată capul cu asemenea vorbării, căci ţăranii superstiţioşi sînt înclinaţi să spună şi să creadă orice. Astfel că în perioada aceea a zilelor stranii, profesorii păstrară o rezervă plină de dispreţ. Numai unul din ei, cînd, vreun an şi jumătate mai tîrziu i se oferiră două sticluţe cu praf spre analiză, îşi aminti că nuanţa stranie a acelor verze fusese foarte asemănătoare cu benzile luminoase nefireşti vizibile în fragmentul de meteorit la spectroscopul laboratorului şi cu globula sfărîmicioasă găsită încadrată în piatra din găuri. Specimenele de praf la această analiză vădiră aceleaşi benzi ciudate la început, însă mai tîrziu îşi pierdură această proprietate.

În jurul casei lui Nahum pomii înfloriră prematur în anul acela, iar

noaptea se legănau neliniştitor în vînt. Cel de-al doilea băiat al lui Nahum, Thaddeus, un flăcău de vreo cincisprezece ani era gata să jure că se legănau astfel şi cînd nu bătea deloc vîntul; dar nici măcar cei mai predispuşi să poarte de colo pînă colo vorbele superstiţioase nu vedeau cum ar fi putut să-i dea crezare. Sigur era însă că domnea în aerul din preajma casei o anùmită nelinişte. Toţi cei din familia Gardner căpătaseră obiceiul de a pîndi pe furiş după nişte zgomote pe care nu le-ar fi putut identifica dacă li s-ar fi cerut s-o facă. Pînda aceasta părea să fie, pentru el mai ales, urmarea unei oboseli cînd s-ar fi zis că-şi pierdea controlul conştient. Din nefericire însă, asemenea momente deveneau tot mai frecvente de la o săptămînă la alta, pînă cînd toată lumea ajunsese să spună că <<era ceva în neregulă cu familia lui Nahum>>. Cînd începu să răsară şi saxifraga timpurie şi ea avea o culoare ciudată: nu chiar ca cea a verzelor cu pricina, însă limpede înrudită cu aceasta şi la fel de necunoscută tuturor celor care o vedeau. Nahum duse cîteva flori la Arkham şi le arătă redactorului de la *Gasette*, însă acest demnitar se mulţumi să scrie un articol humoristic despre ele în care punea cu politeţe într-o lumină ridicolă fricile celor de la ţară. Fusese de asemenea o greşeală din partea lui Nahum să-i povestească unui om de la oraş cu picioarele pe pămînt despre felul în care fluturii mari, negri, în anul acela de o mărime de necrezut, ajunseseră să se comporte în legătură cu aceste saxifrage.

Aprilie aduse cu sine un fel de nebunie care începu să-i lovească pe toţi cei de prin partea locului şi, de atunci căzu treptat în nefolosinţă drumul prin faţa casei lui Nahum, drum care pînă la urmă fu părăsit cu totul. De data aceasta era vegetaţia. Toţi pomii din livadă înfloriră în culori nemaivăzute şi prin pămîntul pietros al curţii şi în păşunea de alături răsăriră plante bizare pe care numai vreun botanist ar mai fi putut să le pună în vreo legătură cu flora obişnuită a regiunii. Doar iarba verde şi frunzişul îşi mai păstraseră culorile sănătoase, fireşti; pretutindeni însă în afară de ele domneau nuanţele prizmatice, bolnăvicioase, ale unei tonalităţi nesănătoase, din adîncuri ameninţătoare şi care nu-şi găsea locul printre nici una din nuanţele cunoscute pe pămînt. <<Bretelele olandezului>> ajunseseră arătări spinoase amenințătoare, iar sîngerii îşi arătau cu insolenţă adevărate perversiuni cromatice. Lui Ammi, ca şi celor din familia Gardner, i se părea că în majoritatea lor culorile acestea prezentau un fel de familiaritate obsedantă şi pînă la urmă îşi dădură seama că le aminteau de globulul sfărîmicios din meteorit. Nahum răsturnă cu plugul şi însămînţă pămîntul din pajiştea de zece acri şi lotul din susul dealului pămîntul din jurul casei îl lăsă în părăsire. Ştia că n-ar fi avut nici un rost să mai încerce ceva aici şi nădăjduia doar că vegetaţia aceasta stranie de peste vară avea să tragă otrava din pămînt. Acum ajunsese să se aştepte aproape la orice şi se deprinsese şi cu senzaţia că undeva în preajmă era ceva care aştepta să se facă simţit. Faptul că vecinii îi evitau casa îl apăsa, desigur; dar mai mult o apăsa pe nevasta lui. Băieţii se simţeau ceva mai bine, petrecîndu-şi toată ziua la şcoală; dar nici ei nu se puteau împiedica să se simtă speriaţi de felul în care vorbea lumea. Thaddeus, un adolescent foarte sensibil, suferea cel mai mult.

În mai năpădiră insectel şi ferma lui Nahum deveni un loc de coşmar. bîntuit fără încetare de bîzîituri şi forme tîrîtoare. Cele mai multe din făpturile acestea se deosebeau într-un fel nelămurit ca aspect şi mişcări de cele pînă atunci cunoscute din neamul lor, iar comportarea lor pe timp de noapte contrazicea cu totul experienţele celor de prin partea locului. Membrii familiei Gardner începură să stea de pază noaptea cu schimbul – pîndind la întîmplare, din toate părţile – nici ei nu ştiau de ce – n-ar fi fost nici ei în stare să spună. Atunci de-abia conveniră cu toţii că Thaddeus avusese dreptate în ceea ce spusese despre arbori. Doamna Gardner fu prima care constată aceasta într-o noapte pe cînd privea de la fereastră crengile umflate ale unui arţar profilîndu-se pe cerul

luminat de lună. Era cert că ramurile se clătinau şi nu era nici pic de vînt. Trebuie să fi fost seva. Un ce nefiresc se strecurase în tot ce era vegetaţie în jur. Obişnuinţa le tocise într-un fel simţurile şi ceea ce ei nu mai erau în stare să vadă fu întrezărit de un oarecare comis-voiajor din Balton, un om sfios, în totală necunoştinţă de ce se spunea prin partea locului, care trecu în trăsurica lui într-o noapte prin faţa casei lui Nahum. Ceea ce povesti el apoi la Arkham fu înregistrat într-un scurt paragraf, apărut în gazeta locală; şi acolo o văzură întîi toţi fermierii, inclusiv Nahum. Noaptea fusese întunecoasă şi felinarele trăsuricii luminau slab, însă în vale în jurul unei ferme, pe care toată lumea o identifică din povestire ca fiind cea a lui Nahum, întunericul păruse mai puţin adînc. O luminozitate tulbure, însă distinctă, părea să se impregneze în vegetaţia din jur, pretutindeni, în iarbă, în frunze ca şi în flori, iar la un moment dat o frîntură desprinsă din această fosforescenţă păruse să se urnească furiş prin curte în apropierea hambarului.

Pînă atunci s-ar fi părut că iarba rămăsese neatinsă şi vacile fuseseră lăsate să pască în libertate în lotul de lîngă casă, însă către sfîrşitul lunii mai, laptele începu să capete un gust rău. Atunci Nahum îşi mînă vitele spre pămînturile de pe coasta colinei şi după asta lucrurile se mai liniştiră. Curînd însă începu să devină evidentă cu ochiul liber o schimbare în iarbă şi în frunze. Toată verdeaţa se făcea cenuşie şi părea să capete treptat un luciu cu totul straniu. Ammi era acum singurul care mai venea din cînd în cînd pe la ferma aceasta, însă şi vizitele lui se făceau din ce în ce mai rare. Cînd se închise şi şcoala, Gardnerii deveniră practic izolaţi de restul lumii şi adesea îl rugau pe Ammi să le facă diferite comisioane în oraş. Păreau să fi intrat într-un curios declin, şi fizic şi mintal, şi nimeni nu fu cu adevărat surprins cînd se răspîndi ştirea că doamna Gardner înnebunise.

Aceasta se întîmpla în iunie, cam o dată cu împlinirea unui an de la căderea meteoritului, sărmana femeie începuse pe neaşteptate să ţipe că vede plutind în văzduh nişte lucruri pe care nu le putea descrie. În delirurile acestea ale ei nu întîlneai nici un singur substantiv, doar verbe şi pronume. Erau lucruri care se mişcau, se schimbau dintr-unul într-altul, fluturau şi urechile îi tresăreau la impulsuri care nu erau chiar sunete. Era ceva care se smulgea din ea – era secătuită de ceva _ se agăţa de ea ceva care n-ar fi trebuit să fie acolo – ceva ar fi trebuit să vină s-o scape de asta – noaptea nimic nu mai stătea acum locului – pereţii şi ferestrele alunecau de la locurile lor. Nahum n-o internă la ospiciul districtual, ci, atîta vreme cît rămase inofensivă pentru ea şi pentru ceilalţi, o lăsă să rătăcească în voia ei prin casă. Nici cînd expresia feţei i se schimbă nu făcu nimic. Dar cînd băieţilor începură să li se facă frică de ea şi cînd, o dată, Thaddeus aproape leşină cînd o văzu cum se strîmbă la el, se hotărî s-o ţină încuiată în pod. Prin iulie ea încetase să mai vorbească şi se tîra de colo pînă colo în patru labe şi înainte de sfîrşitul aceleiaşi luni lui Nahum îi intră în cap gîndul, nu tocmai sănătos, că femeia lui răspîndea o luminiscenţă uşoară pe întuneric, aşa cum vedea acum limpede că era cazul şi cu vegetaţia din jurul casei.

Puţin înainte de aceasta fugiseră caii. Ceva îi trezise într-o noapte şi nechezaturile şi tropăiturile lor în boxe fuseseră ceva teribil. S-ar fi părut că nimeni nu-i putea linişti, şi cînd Nahum deschise uşa grajdului, ei ţîşniră pe acolo cu toţii ca nişte cerbi de pădure înspăimîntaţi. De abia într-o săptămînă reuşiseră să le dea de urmă toţi patru şi cînd îi găsise, în cele din urmă, se văzdi că nu mai erau buni de nimic şi nu mai puteau fi stăpîniţi. Ceva plesnise în mintea lor de animal şi trebuiseră să-i împuşte pînă la ultimul, pentru binele lor chiar. Nahum împrumutase de la Ammi un cal să-şi strîngă finul, dar constată că animalul nu putea fi convins să se apropie de hambar. Se trăgea înapoi, se cabra, necheza şi pînă la urmă n-avură ce face şi trebuiră să-l lege undeva în curte, în vreme ce oamenii se speteau trăgînd şi împingînd căruţa cea grea cît mai aproape şi să treacă fînul cu furca în podul hambarului. Şi în toată vremea aceea vegetaţia se făcea tot mai

cenuşie şi fărîmicioasă. Chiar şi florile, ale căror nuanţe fuseseră atît de stranii la început, se făceau acum gri, iar fructele se coceau cenuşii, pipernicite şi fără gust. Asterii şi celelalte plante înfloriseră cenuşii şi strîmbate, iar trandafirii şi alte flori din curtea din faţă se arătau ca nişte creşcături blasfematorii, pînă într-atît încît băiatul cel mare al lui Nahum, Zenas, le taie pur şi simplu. Cam pe la vremea aceea muriră insectele care se umflaseră monstruos, chiar şi albinele care-şi părăsiseră stupii şi fugiseră în pădure

În septembrie, vegetaţia începu să se topească repede într-o pulbere cenuşie, iar Nahum începu să se teamă că pomii aveau să i se usuce înainte ca otrava să ajungă să se elimine din pămînturi. Nevastă-sa avea acum crize în care ţipa înspăimîntător el şi cu băieţii trăiau într-o tensiune continuă. Ei erau cei care-i evitau pe oameni acum şi cînd începu şcoala băieţii preferară să nu se mai ducă. Însă Ammi fu cel care într-una din rarele lui vizite, îşi dădu primul seama că apa din puţ nu mai era bună de băut. Avea un gust nefiresc, nu exact fetid şi nu chiar ca al saramurei, iar Ammi îşi sfătui prietenul să-şi sape un alt puţ pe un teren mai ridicat pe care să-l folosească pînă cînd avea să se însănătoşească solul aici. Nahum însă îi ignoră sfatul, pentru că ajunsese acum apatic faţă de asemenea lucruri ciudate şi neplăcute. El şi cu băieţii continuară să se folosească de apa aceasta bolnavă, bînd-o la fel de absenţi şi în chip deopotrivă de mecanic cum îţi mîncau hrana frugală şi proşt gătită şi cum îşi vedeau şi de muncile nerăsplătitoare şi monotone de-a lungul zilelor, pentru ei lipsite de înţeles. Cu toţii căzuseră acum pradă unei resemnări inerte, ca şi cum s-ar fi mişcat pe jumătate treculi într-o altă lume printre două şiruri de sentinele fără chip şi nume îndreptîndu-se către o pieire sigură şi de pe acum cunoscută.

Thaddeus înnebuni în septembrie, după un drum pe care-l făcuse pînă la puţul din curte. Se dusese cu o găleată şi se întorsese cu mîinile goale, zbierind şi rotindu-şi braţele, şi, din cînd în cînd, întrerupîndu-se să chicotească timp sau să şoptească ceva despre <<culorile care se mişcă acolo jos>>. Doi într-o familie era deja destul de rău, însă Nahum dădu dovadă de mult curaj în treaba asta. Îl lăsă şi pe băiat să se mişte în voia lui cam vreo săptămînă, pînă cînd începu să se împleticească pe picioare şi să se julească în căderi, şi atunci îl încuie şi pe el într-o cameră din pod de cealaltă parte a coridorului în faţa celei unde sta maică-sa. Felul în care ţipau, din spatele uşilor lor zăvorîte, era ceva cu adevărat de spaimă, mai ales pentru micul Merwin, care ajunsese să-şi închipuie că vorbeau într-o limbă înfricoşătoare ce nu-şi avea pereche pe pămînt. Merwin fusese dintotdeauna un copil cu imaginaţia prea vie şi acum ajunsese de o agitaţie extremă după ce îl izolaseră pe fratele său, cel mai bun tovarăş de joacă al lui.

Aproape în acelaşi timp începură să piară şi animalele de la fermă. Găinile se făcură cenuşii şi muriră foarte repede, iar carnea li se dovedi uscată şi dezgustătoare cînd încercară să le taie. Porcii se îngrăşaseră în chip cu totul neobişnuit şi pe urmă, brusc, începură să acuze modificări respingătoare pe care nimeni nu şi le putea explica. Fireşte, carnea lor nu mai era bună la nimic, iar Nahum ajunsese acum să nu mai ştie pe ce lume trăieşte. Nici unul dintre veterinarii rurali nu accepta să se apropie de ferma lui, iar veterinarul de la oraş, de la Arkham, se văzu silit să-şi mărturisească neştiinţa. Scroafele se făcură cenuşii, cu trupul sfărîmicios şi începuseră să se descompună de vii, şi ochii şi rîturile li se schimbaseră în chip curios. Lucrul era cu atît mai inexplicabil cu cît nu se hrăniseră niciodată cu vegetaţia aceasta bolnavă. Pe urmă începu să se întîmple ceva şi cu vacile. Anumite părţi din trupurile lor sau, în unele cazuri, trupurile în întregime, începuseră să se chircească şi să se strîngă într-un fel care-ţi făcea frică; urmau aproape întotdeauna spasme atroce sau chiar putrezirea pe viu. În ultimele faze ale bolii – moartea fiind totdeauna rezultatul – trupurile li se făceau cenuşii şi fărîmicioase, aşa cum se întîmplase şi cu porcii. Nu putea fi vorba de otravă, căci toate cazurile acestea se petrecură într-un staul închis şi neatins de schimbările din jur.

Nici nu s-ar fi putut spune că ar fi fost muşcăturile unor animale de pradă care să le fi inoculat vreun virus, căci ce făptură ar fi putut trece prin pereţii solizi ai staulului? Nu putea fi altceva decît o-boală naturală – însă ce boală ar fi putut provoca astfel de simptome, nu era în putinţa vreunei minţi omeneşti să-şi închipuie. La vremea recoltei nu mai supravieţuia nici un singur animal la fermă, vitele şi păsările muriseră, iar cîinii fugiseră. Cîinii, trei la număr, dispăruseră cu toţii într-o noapte şi nu se mai auzise nimic despre ei. Cele cinci pisici se făcuseră nevăzute cîndva înainte, însă dispariţia lor abia dacă fu luată în seamă de cineva, pentru că acum nu păreau să mai fi rămas şoareci, iar doamna Gardner fusese singura care să îndrăgească aceste graţioase feline.

În ziua de nouăsprezece octombrie, Nahum intră clătinîndu-se pe picioare în casa lui Ammi aducînd o ştire înspăimîntătoare. Moartea îl ajunsese pe sărmanul Thaddeus în închisoarea sa din pod şi-l găsise într-un chip care nici nu putea fi povestit. Nahum săpase un mormînt în locul de îngropăciune al familiei din spatele fermei şi îngropase acolo ce mai găsise în pod. N-ar fi putut fi acţiunea vreunei cauze din afară, căci fereastra cea mică cu gratii şi uşa zăvorîtă rămăseseră neatinse; însă semăna mult cu cele ce se petrecuseră cu vitele din staul. Ammi şi cu năvastă-sa încercară să-l mîngîie pe sărmanul om cum se pricepuseră şi ei mai bine, însă îi treceau şi pe ei fiorii chiar cînd îi adresau aceste cuvinte de îmbărbătare. O spaimă neînţeleasă, în stare pură cum s-ar spune, părea să se agaţe acum de cei din neamul Gardner şi de tot ce atingeau ei şi pînă şi prezenţa unuia din ei într-o casă aducea cu sine un suflu dintr-un tărîm fără de nume şi pe care n-ai fi îndrăznit să-l numeşti în vreun fel. Ammi îl însoţi pînă acasă la el pe Nahum, însă cu cea mai mare strîngere de inimă, şi îşi dădu toată silinţa să liniştească suspinele dezlănţuite ale micului Merwin. Zenas n-avea nevoie să fie consolat. În ultima vreme ajunsese să nu mai facă altceva decît să privească în gol şi să facă ce-i spunea taică-său să facă; şi lui Ammi îi venea parcă să creadă că pentru el soarta fusese mai miloasă. Din cînd în cînd ţipetele lui Merwin le venea un ecou dinspre pod, şi ca răspuns la o privire ce i-o aruncă Ammi, Nahum spuse că nevastă-sa ajunsese acum într-un ultim hal de slăbiciune. O dată cu apropierea nopţii, Ammi reuşi să-şi rămas bun; căci nici chiar prietenia reală pe care o simţea pentru aceşti nenorociţi nu-l putea convinge să mai întîrzie în locul acesta unde vegetaţia începuse să scînteieze, iar pomii păreau cînd că stau nemişcaţi, cînd că prind să se legene fără vînt. Era de fapt un adevărat noroc pentru Amii că nu era un om cu mai multă imaginaţie. Chiar şi aşa, simţea cum mintea începe să i se clatine; însă dacă ar fi fost cu adevărat în stare să facă toate legăturile şi să mediteze mai îndeaproape asupra tuturor semnelor inexplicabile din jur, ar fi ajuns fără îndoială de-a dreptul un nebun irecuperabil. O porni acum în grabă spre casă prin amurg, cu ţipetele nebunei şi ale copilului isterizat sunîndu-i; înspăimîntătoare, în urechi.

Trei zile mai tîrziu, Nahum se năpusti în zorii zilei în bucătăria lui Ammi şi în absenţa stăpînului casei, bîigui din nou o poveste de groază pe care doamna Pierce o asculta cu inima strînsă de spaimă. De data aceasta era vorba de micul Merwin. Se dusese şi el. Ieşise noaptea tîrziu cu o lanternă şi o găleată să scoată apă şi nu se mai întorsese. De cîteva zile era prada unei crize nervoase şi aproape că nu mai ştia pe ce lume e. Izbucnea mereu în ţipete, aproape fără motiv. Şi de data aceea, se auzise un ţipăt sălbatic din curte, dar înainte ca tatăl său să fi ajuns pînă la uşă, băiatul dispăruse fără urmă. Nu se mai vedea nici o lumină de la lanterna pe care o luase cu el şi copilul nu mai era nicăieri de găsit. La început Nahum crezuse că lanterna şi găleata dipăruseră şi ele; dar în zori, cînd omul se reîntorsese clătinîndu-se pe picioare după ce bătuse noaptea întreagă pădurea şi cîmpurile, găsise nişte lucruri stranii în apropierea puţului. Era o grămăjoară de fiare stîlcite şi parcă topite, care, desigur, fuseseră odată lanterna; iar o toartă îndoită şi nişte cer-

curi de fier strîmbate alături, acuma de asemenea pe jumătate topite păreau să mai aducă aminte de găleată. Asta era tot. Nahum acum nu mai îndrăznea să-şi închipuie nimic, doamna Pierce era amuţită de groază, iar Ammi cînd se întorsese acasă şi auzise povestea, nu ştia nici el ce să spună. Merwin nu mai era şi n-avea nici un rost să le spună asta celor din jur, care acum ajunseseră să-i evite cu totul pe Gardneri. N-avea de asemenea nici un rost să mai discute asta cu orăşenii din Arkham care erau dispuşi doar să rîdă de poveştile acestea. Thad se dusese şi acum dispăruse şi Merwin. Era ceva care se tîra pe furiş şi aştepta momentul să se lase văzut şi simţit. Nahum însuşi avea să se ducă şi el curînd şi vroia doar să-l roage pe Ammi să aibă grijă de nevastă-sa şi de Zenas dacă aveau să-i supravieţuiască. Fără îndoială totul era judecata lui Dumnezeu pentru cine ştie ce mare vină; cu toate că el n-ar fi ştiut să spună exact pentru ce anume, căci îşi văzuse din totdeauna de drum cu capul sus pe căile Domnului, după cîte stătea el să-şi aducă aminte.

Timp de două săptămîni după aceea, Ammi nu-l mai văzuse pe Nahum; în cele din urmă însă, neliniştit că s-ar fi putut petrece cine ştie ce nouă grozăvie, îşi înfrînse spaimele şi se hotărî să facă o vizită la ferma lui Gardner. Din hornul cel mare nu mai ieşea nici un firicel de fum şi o clipă vizitatorul se temu că se şi întîmplase tot ce ar fi putut fi mai rău. Înfăţişarea fermei îţi trezea spaima – iarbă uscată încărunţită, frunze veştede risipite pretutindeni, viţele atîrnînd în laţe sfărîmicioase de pe zidurile şi frontoanele parcă deodată învechite şi arborii mari golaşi agăţîndu-se parcă cu ghearele de cerul cenuşiu de noiembrie cu un fel de rea-voinţă încăpăţînată pe care Ammi o intuia izvorînd de-a dreptul dintr-o schimbare abia simţită în răsfrirarea crengilor. Însa Nahum mai trăia. Era într-o stare de mare slăbiciune, lungit pe o laviţă din bucătăria lui, o încăpere cu tavanul scund, însă părea pe de-a întregul conştient şi în stare să rostească porunci dintre cele mai obişnuite lui Zenas. Un frig de moarte domnea în încăpere; şi cînd pe Ammi îl trecură în chip vizibil fiorii, gazda sa ţipă cu glas răguşit după Zenas să aducă lemne. De lemne de foc era într-adevăr mare nevoie, pentru că vatra căminului întunecată ca o cavernă era stinsă şi pustie, bîntuită doar de un nor de funingine spulberată de vîntul îngheţat coborînd pe gura hornului. Curînd Nahum îl întrebă pe oaspetele său dacă lemnele astea adăugate peste foc îl mai încălziseră niţel şi atunci abia îşi dădu seama Ammi ce se petrecea. Coarda aceasta, cea mai rezistentă dintre toate, pleznise şi ea pînă la urmă şi mintea nefericitului fermier era acuma dincolo de orice alte suferinţe.

Cu toate întrebările sale meşteşugite, Ammi nu fu în stare să afle ceva lămurit despre dispariţia lui Zenas. <<În puţ – acuma stă în puţ –>> a fost tot ce-i putea spune înceţoşatul lui tată. Şi atunci în mintea oaspetelui fulgeră gîndul pe care, fără să-şi dea seama, şi-l ţinuse pînă atunci ascuns, la nevasta nebună a fermierului, şi-şi abătu întrebările într-acolo. <<Nabby? Păi uite-o aicişa!>> sună răspunsul surprins al sărmanului Nahum şi atunci Ammi înţelese că trebuia să cerceteze singur, dacă vroia să afle răspunsul adevărat. Lăsîndu-şi gazda să sporovăiască liniştit, în neştire, pe laviţa lui, luă cheile din cuiul de lîngă uşă şi urcă pe treptele de lemn rosnitoare către pod. Acolo sus era un aer foarte închis şi apăsător şi nu se auzea nici un fel de sunet din nici o parte. Dintre cele patru uşi pe care le vedea în faţă, doar una singură era încuiată şi în asta se apucă să încerce cheile din lanţul pe care-l luase cu el. Cea de-a treia se dovedi cea bună, şi după ce se luptă puţin cu clanţa, Ammi împinse uşa cea scundă şi albă.

Înăuntru era întuneric beznă, căci fereastra era mică şi pe jumătate astupată de gratiile grosonale de lemn şi la început Ammi nu putu să vadă nimic pe duşumeaua de scînduri albe. Domnea însă o duhoare insuportabilă şi , înainte de a face vreun pas înăuntru, fu nevoit să se retragă într-o altă încăpere să încerce acolo să-şi umple plămînii cu un aer mai respirabil. Cînd intră în sfîrşit văzu într-un colţ ceva negru, şi cînd apucă să vadă mai bine despre ce era vorba începu să urle de groază cît îl

ţineau puterile. Urlînd astfel înnebunit, avu parcă o clipă impresia că un nor trecu peste fereastră întunecînd-o şi un moment mai tîrziu se simţi împins la o parte de ceva care părea să fie o răbufnire puturoasă de aburi. Culori ciudate îi dansau prin faţa ochilor şi dacă ororarea clipelor prin care trecea nu l-ar fi ameţit de tot, s-ar fi fus cu gîndul la globulul pe care savanţii îl scoseseră cu ciocanul din meteoritul din curte şi la vegetaţia bolnavă răsărită pretutindeni în jurul casei în primăvara aceea. Dar aşa nu se putea gîndi decît la monstruozitatea care-i stătea în faţă şi care, era limpede, împărtăşise soarta tînărului Thaddeus şi a vitelor. Însă lucrul cel mai de groază era că această oroare fără nume se mişca tot timpul încet, dar vizibil, pe măsură ce se prefăcea în pulbere.

Nu l-am putut convinge pe Ammi să-mi dea alte amănunte în legătură cu această scenă, însă în povestirile lui despre cele petrecute apoi nu se mai vorbeşte deloc de forma aceea mişcătoare din colţul podului. Sînt anumite lucruri pe care nu le poţi spune cu voce tare şi unele fapte pe care ajungi să le săvîrşeşti din bunătate, dar care sînt susceptibile uneori să fie aspru judecate de lege. Am înţeles din povestirea lui că pînă la urmă în încăperea din pod n-a mai rămas nici un fel de făptură vie pentru că a mai fi lăsat acolo orice fel de lucru sau fiinţă în stare să mai palpite ar fi fost o faptă atît de monstruoasă încît ar fi ajuns să-l consemne pe orice om cu simţul răspunderii la chinurile veşniciei. Oricine care n-ar fi fost unul dintre fermierii flegmatici de prin partea locului şi-ar fi pierdut cunoştinţa sau şi-ar fi rătăcit minţile, însă la urmă Ammi a trecut, ştiind ce face, prin uşa aceea scundă a încăperii din pod şi a încuiat în urma sa taina blestemată de care dăduse cu ochii. Acum mai important era să se vadă ce se mai putea face cu Nahum; trebuia hrănit şi îngrijit şi transportat în vreun loc unde să i se poată într-adevăr veni în ajutor.

Cînd începuse să coboare pe scările întunecoase, Ammi auzi un bufnet înăbuşit de undeva de jos. I se păru chiar că aude un ţipăt înăbuşit deodată, şi de atunci îşi aminti, străbătut de un fior, de aburul duhnitor care trecuse pe lîngă el în încăperea plină de spaimă de deasupra. Ce prezenţă fusese aceea pe care o stîrnise ţipătul şi intrarea lui în acea încăpere? Oprit locului de o spaimă fără nume, auzi de jos, de sub el încă alte sunete. Fără îndoială era vorba de un corp greu, tîrît pe jos, şi un zgomot înfricoşător la culme, ca un fel de bălăceală printr-un lichid vîscos, din care s-ar fi supt cu gîlgîieli scîrbavnice. Într-un delir în care îşi simţea mintea împinsă spre gînduri nesuferite, îşi aminti fără să vrea de ceea ce văzuse sus, în pod. Doamne Dumnezeule! În ce lume de coşmaruri hidoase fusese îmbrîncit fără apărare? Nu încerca să se mai clintească nici înainte şi nici îndărăt, ci rămase locului zgîlţîit de fiori la cotul cel mai întunecos al scării strînse între pereţii de lemn. Cel mai mic amănunt din ceea ce auzea i se întipărea cu fierul roşu în minte. Zgomotele, senzaţia neaşteptată de spaimă fără scăpare, întunericul, căderea abruptă a treptelor înguste – şi sfinte Dumnezeule! – luminozitatea aceea nelămurită, dar perceptibilă, pe care o căpătase toată lemnăria din jur, treptele, panelurile, cornişele, bîrnele, totul.

Şi atunci, calul lui Ammi rămas afară în curte izbucni într-un nechezat sălbatic, şi urmă de îndată un ropot care arăta că o rupsese la goană în galop. Într-o clipă şi calul şi trăsurica se depărtaseră pînă într-atîta încît nu se mai auzeau, şi omul rămase înspăimîntat pe treptele scăldate în întuneric să se întrebe în neştire ce anume îl pusese pe goană. Însă nu acesta fusese totul. Se mai auzise de afară şi un alt zgomot. Un fel de plescăit lichid – ceva căzînd în apă – trebuia să fi venit dinspre puţ. Îşi lăsase trăsurica şi calul nepriponit acolo lîngă puţ şi fără îndoială o roată izbise o piatră şi o aruncase în puţ. Şi mereu luminiscenţa aceea lividă, licărind pretutindeni în lemnăriile care-l înconjurau, Doamne! Ce veche trebuie să fi fost casa asta! Majoritatea încăperilor ţineau de casa clădită înainte de 1670, iar acoperişul în pantă fusese pus nu mai tîrziu de 1730.

Acum însă se auzea distinct ceva zgrepţănind pe duşumeaua de jos şi Ammi îşi încleştă pumnul pe o bîtă groasă pe care o găsise undeva în pod. Străduindu-se aşadar din răsputeri să-şi vină în fire, coborî scara pînă jos şi, luîndu-şi inima în dinţi, înaintă spre bucătărie. Dar nu mai ajunse pînă acolo, pentru că ceea ce căuta el nu mai era acum în bucătărie. Îi ieşise întru întîmpinare, şi, într-un fel, s-ar fi putut spune că mai era încă ceva viu. Dacă se tîrîse singur sau dacă fusese tras de vreo forţă din afară, Ammi n-ar fi ştiut să spună, dar era sigur că fusese cuprins de ghearele morţii. Totul se petrecuse în această jumătate de oră din urmă, iar năruirea deplină, încărunţirea şi putreziciunea îşi croiseră adînc drumul. Lucrul era de o hidoşenie sfărîmicioasă şi bucăţi uscate se desprindeau ca nişte solzi din ei. Ammi nu se îmţea cîtuşi de puţin în stare să-l atingă, şi nu putea face altceva decît să se holbeze înnebunit de groază la strîmbătura scălîmbă a ceea ce fusese odinioară un chip omenesc. <<Ce-a fost, Nahum – ce-a fost asta?>> Asta fu ce şopti el şi buzele tumefiate, ca nişte plăgi purulente mai izbutiră să croncănească un ultim răspuns.

<<Nimica... imic... culoarea... arde. rece şi udă, da' arde... stătea-n puţ.. am văzut-o... ca un fum... aşa ca florile de as-primăvară... şi puţu' scînteia noaptea... Thad şi Merwin şi Zenas... tot ce-a fost viu... suge viaţa din totu'... în piatra aia... trebuie c-a venit în piatra aia... otrăvit peste tot locu'... nici nu ştiu ce vrea... lucru' ăla, rotundu' pe care l-au scos ăia de la versitate din piatră... l-au spart... tot culoarea aia era... tocmai aşa, ca florile şi plantele... trebuie c-au mai fost şi altele .. seminţe.. seminţe... au crescut... prima dată am văzut-o săptămîna asta... ea trebuie că l-a luat pe Zenas... era băiat mare, plin de viaţă... la început îţi încovoaie mintea. şi te apucă... te arde... în apa din puţ... ai avut dreptate .. apă blestemată... Zenas nu s-a mai întors de la puţ... nu poţi să scapi... te trage.. ştii că vine ceva, da' nu poţi să faci nimica... am tot văzut-o mereu de cînd l-a luat pe Zenas... ce-i cu Nabby, Ammi?... nu-ş-ce-i cu capu' meu... nici nu mai ştiu de cîn' nu i-am mai dat de mîncare... are s-o ia şi pe ea, dacă n-avem grijă... numai aşa o culoare... şi faţa ei prinde culoarea asta cîteodată, aşa noaptea... şi arde şi suge... vine de undeva unde nu-s lucrurile ca peaicea... aşa zicea unu' din profesorii ăia... avea dreptate... bagă de seamă, Ammi, vezi că poate să facă... suge viaţa din tine...>>

Însă aceasta fu totul. Ceea ce vorbise pînă atunci nu mai putea vorbi pentru că locul unde fusese faţa se năruise cu totul. Ammi aşternu o faţă de masă în carouri peste ce mai rămăsese şi se trase îndărăt clătinîndu-se pe picioare, pe uşa din dos, afară, către cîmpurile din spate. Urcă panta spre păşunea de zece acri şi de acolo se îndreptă cum putu spre casă pe drumul de miază-noapte şi prin pădure. Nu se simţea în stare să treacă pe lîngă puţul de unde-i fugise calul. Aruncase o privire într-acolo pe fereastră şi văzuse că nu lipsea nici o piatră din ghizduri. Aşadar nu roata puţului răsturnase ceva înăuntru – plescăitul fusese de la altceva – ceva care intrase în puţ după ce terminase cu sărmanul Nahum...

Cînd Ammi ajunse acasă, calul şi trăsurica sosiseră dinainte şi nevastăsa nu mai ştia ce să facă de groază. După ce o liniştise fără să-i dea vreo explicaţie, porni de îndată spre Arkham şi anunţă autorităţile că familia Gardner se stinsese pînă la ultimul om. Nu mai întîrzie să dea amănunte, ci le povesti doar despre moartea lui Nahum şi Nabby, căci despre Thaddeus se ştia dinainte şi mai adăugă şi că se părea că era la mijloc aceeaşi cauză care decimase şi vitele. Mai spuse că dispăruseră şi Merwin şi Zenas. La poliţie i se puseră o mulţime de întrebări şi pînă la urmă Ammi fu silit să se ducă însoţit de trei poliţişti la ferma lui Gardner, împreună, de altfel, şi cu coronerul, medicul legist şi veterinarul care tratase animalele bolnave. El însuşi merse cu totul împotriva voinţei sale, căci acuma se făcuse după-amiază tîrziu şi se temea de căderea nopţii în locul acela blestemat, însă oricum era mai liniştit că avea atîţia oameni în jur.

Cei şase se îmbarcară într-o trăsură mai spaţioasă, care urmă trăsurica lui

Ammi şi sosiră la ferma ciumată pe la ora patru. Oricît ar fi fost de deprinşi cu amănunte înfricoşătoare poliţiştii, nici unul din ei nu rămase netulburat de ceea ce găsiră în pod şi sub faţa de masă în carouri de pe duşumeaua de jos. Înfăţişarea fermei însăşi, cufundată în pustietatea ei cenuşie, era de ajuns să stîrnească fiori de groază, însă cele două lucruri atinse de descompunere depăşeau orice închipuire. Nimeni nu fu în stare să le privească mai îndelung şi medicul legist recunoscu de altfel că nu mai avea aproape ce examina. Bineînţeles, puteau fi încercate analize, şi se apucă să ia fragmente pentru aşa ceva – şi aici trebuie adăugat că se vădi ceva cu totul inexplicabil la laboratorul universităţii unde cele două recipiente cu pulbere fură duse pînă la urmă. La spectroscop, ambele specimene prezentară un spectru necunoscut, în care multe dintre benzile ciudate de culoare erau exact cele arătate de straniul meteorit cu un an înainte. Proprietatea de a emite acest spectru dispăru într-o lună după aceea, praful dovedindu-se a consta doar din fosfaţi şi carbonaţi alcalini.

Ammi nu le-ar fi spus de bună voie nimic celorlalţi despre puţ, căci se temea că ei ar fi vrut să procedeze pe loc la unele cercetări acolo. Se apropia apusul soarelui şi el abia aştepta să se vadă cît mai departe. Însă nu se putea stăpîni să nu arunce mereu priviri pline de nervozitate spre marginea de piatră a puţului în curte şi cînd un poliţai se gîndi să-l chestioneze în legătură cu aceasta, el recunoscu faptul că Nahum manifestase o mare spaimă faţă de ceva aflat acolo în adîncuri – spaimă atît de mare încît nici măcar nu se mai gîndise să-i caute acolo pe Merwin sau pe Zenas. După asta, nu mai avu încotro – poliţiştii hotărîră să golească şi să cerceteze puţul fără întîrziere, aşa că Ammi fu nevoit să stea şi să aştepte tremurînd din toate încheieturile în vreme ce ceilalţi se apucară să scoată găleată după găleată apa din puţ şi să o verse pe pămîntul umed de alături. Încă de la început, le veni greu să suporte mirosul lichidului şi către ultimele găleţi trebuiră să-şi astupe nasurile pentru a nu mai simţi duhoarea. Însă nu fu o treabă chiar atît de îndelungată pe cît se temuseră, căci nivelul apei erai uimitor de scăzut. Nu mai e cazul să amintesc aici în amănunt ce anume găsiră. Merwin şi cu Zenas erau amîndoi acolo, cel puţin în parte, chiar dacă vestigiile lor erau mai ales de natura oaselor scheletelor. Mai era o căprioară micuţă şi un cîine mai mare, cam tot în aceeaşi stare şi o grămadă de oase ale unor animale mai mic. Noroiul şi clisa de la fund se arătau inexplicabil de poroase şi efervescente, şi unul dintre oamenii care coborîse ţinîndu-se de inelele de fier din ghizduri, luînd cu el şi o prăjină, constatase că putea să înfigă lemnul cît mai adînc în noroiul depuse pe fund, fără să ajungă să întîlnească vreun obstacol solid.

Se lăsase acum amurgul şi aduseseră lanterne din casă. Pe urmă, cînd se convinseseră că nu mai au ce să găsească în puţ, toată lumea se întoarse în casă în salonul cel vechi, să discute ce le mai rămînea de făcut, în vreme ce afară lumina intermitentă a unei semiluni spectrale coborz istovită peste pustiul cenuşiu din jur. Cu toţii mărturisiră că nu ştiu ce să creadă despre toată întîmplarea şi constatară că nu văd nici un element de natură să lege într-o explicaţie convingătoare starea cu totul nemaipomenită a vegetaţiei, molima necunoscută care decimase vitele şi oamenii deopotrivă şi moartea inexplicabilă a lui Merwin şi Zenas în adîncul puţului blestemat. Este adevărat că auziseră cu toţii ce spuneau oamenii de prin partea locului, însă nu le venea să creadă că s-ar fi putut petrece cu adevărat ceva atît de contrar legilor firii. Nu era nici o îndoială asupra faptului că meteoritul otrăvise solul, însă bolile vitelor şi oamenilor care nu mîncaseră nimic din produsele acestui sol erau o altă poveste. Să fi fost apa din puţ? Foarte posibil. Ar fi fost o ideea să încerce o analiză. Dar ce nebunie ciudată fusese aceea care-i îndemnase pe amîndoi băieţii să se arunce de bună voie în puţ? Ceea ce făcuseră în cazul acesta era atît de asemănător de la un caz la celălalt – şi rămăşiţele lor arătau că amîndoi înduraseră aceeaşi moarte cenuşie a fărîmiţării în pulbere. Şi de ce erau

toate în jur atît de cenuşii şi sfărîmicioase?

Coronerul, aşezat lîngă o fereastră care dădea spre curte, observă primul licărirea izvorînd din puţ. Se lăsase noapea de-a binelea şi de jur împrejur pămîntul acesta, trezind groază, părea scăldat într-o luminiscenţă tulbure, mai vie însă decît ceaa razelor lunii; dar licărirea cealaltă, nouă, era ceva diferit, distinct şi părea să ţişnească din gura întunecoasă a puţului ca o rază palidă dintr-o lanternă pe jumătate acoperită, stîrnind nişte răsfrîngeri posomorîte în micile băltoace rămase de la găleţile golite în jur. Avea o culoare foarte stranie şi cînd se strînseseră cu toţii la fereastră, Ammi tresări violent. Căci nuanţa razei acesteia bizare şi fără nume a nămolurilor ucigătoare nu-e era ceva cu totul necunoscut. Mai văzuse culoarea aceasta înainte şi îi era groază să-şi amintească ce însemna cu adevărat. O văzuse în globulul sfărîmicios şi rău prevestitor din aerolitul din vara aceea, o reîntîlnise în vegetaţia înnebunită din primăvară şi i se păruse că o reîntîlneşte o clipă chiar în dimineaţa aceleiaşi zile la fereastra micuţă şi zăbrelită din înfricoşătoarea încăpere din pod unde se petrecuseră fapte de froază fără seamăn. Fulgerase acolo o secundă şi o răbufnire vîscoasă şi pestilenţială de abur îl atinsese trecînd pe lîngă el – şi apoi sărmanul Nahum căzuse pradă unui lucru tot de culoarea asta. Aşa spusese şi el cu ultimele cuvinte – spusese că era ca globulul acela, ca plantele lui. Şi după aceea calul o rupsese la fugă în curte şi se auzise plescăitul în puţ – şi acum puţul exhala în noapte o rază livid, din aceeaşi nuanţă demoniacă.

Trebuie să recunosc că este un argument în favoarea isteţimii neobişnuite a lui Ammi faptul că în momentul acela de încordare se mai gîndise la un amănunt în primul rînd de ordin ştiinţific. Fără să vrea, poate, se minunase de faptul că îi treziseră în minte aceeaşi impresie şi aburul fulgerîndu-i o clipă prin faţă ziua, în luma unei ferestre deschise spre cerul de dimineaţă şi exhalarea nocturnă plutind ca o ceaţă fosforescentă peste peisajul negru şi pîrjolit. Era ceva care nu se cuvenea să fie – ceva nefiresc – şi-i veniră în minte teribilele cuvinte de pe urmă ale prietenului său muribund. <<Vine dintr-un loc un' lucrurile nu sînt aşa cum trebuie să fie... aşa a spus şi unu' din profesorii ăia...>>

Toţi cei trei cai, priponiţi afară de nişte pomişori uscaţi la marginea drumului, nechezau acum şi se cabrau disperaţi. Vizitiul trăsurii celei mari se îndreptă spre uşă să vadă dacă i-ar putea linişti, însă Ammi îşi lăsă mîna tremurîndă pe umărul său. <<Nu ieşi afară acolo>> îi şopti. <<Mai e ceva acolo, din lucrul ăsta, peste ceea ce ne dăm noi seama. Nahum spunea că e ceva în puţ care-ţi suge viaţa din tine. Zicea că-i ceva care a crescut din mingea aia rotundă cum am văzut cu toţii c-a fost în piatra aia de meteor care a căzut anu' trecut în iunie. Te suge şi te arde, zicea, şi-i ca un nor, aşa, de culoare cum e aia acolo acuma, pe care nici n-o vezi bine şi nici nu ştii să spui cum e. Nahum zicea că se hrăneşte cu tot ce-i viu şi că se face tot mai puternică. Zicea c-a văzut-o şi săptămîna trecută. Trebuie să fie ceva din cer de undeva de departe, cum ziceau oamenii ăia de la 'versitate anu' trecut c-ar fi fost şi meteoru'. Felu-n care-i făcură şi felu-n care le face pe toate nu e ca lucrurile Domnului de pe lumea asta. E ceva de dincolo.>>

Şi astfel rămaseră cu toţii acolo, nehotărîţi, în vreme ce lumina izvorîtă din puţ se făcea tot mai puternică şi caii priponiţi afară dădeau din copite şi nechezau cu o disperare crescîndă. Fu cu adevărat un moment de groază; spaima dominînd în casa veche şi blestemată, cele patru grămăjoare monstruoase de pulbere – două din casă şi două din puţ – închise în magazia de lemne din spate, şi raza de iridiscenţă necunoscută şi nefirească venind din adîncurile slinoase din faţă. Ammi îl reţinuse pe vizitiu dintr-un impuls, uitînd că el însuşi rămăsese totuşi neatins după ce aburul colorat îl pălise în camera din pod, dar poate că totuşi făcuse bine că-l oprise. Nimeni n-are să ştie vreodată ce s-a petrecut acolo afară în noaptea aceea; şi deşi lucrul acela de blasfemie venit de dincolo nu făcuse pînă atunci nici un rău vreunei fiinţe omeneşti cu mintea neatinsă

dinainte, nimeni n-ar putea spune ce ar fi putut face în ultimul moment, atunci cînd puterea părea să-i fi sporit şi cînd foarte curînd avea să se mişte sub cerul noros pe jumătate bătut de lună cu un fel de siguranţă conştientă în mişcări.

Deodată unul dintre poliţiştii de la fereastră scoase un sunet înăbuşit trăgîndu-şi respiraţia. Ceilalţi se întoarseră spre el şi apoi îi urmară repede privirile spre punctul în care şi le oprise şi el după ce pînă atunci şi le plimbase fără rost prin noapte. Nu mai era nevoie de nici un fel de cuvinte. Ceea ce pînă atunci se mai pusese la îndoială în vorbele schimbate cu glasul scăzut de către oamenii de prin partea locului nu mai era acum în nici un fel de pus la îndoială, şi tocmai din cauză că toţi cei acolo de faţă se declaraseră mai tîrziu – cînd mai vorbiseră despre asta în şoaptă – cu totul de acord că văzuseră toţi acelaşi lucru, nu mai vrea nimeni astăzi la Arkham să mai vorbească despre zilele stranii de demult. Este necesar să spunem că în ceasul acela al serii nu bătea nici cea mai slabă suflare de vînt. Începuse să bată nu peste multă vreme, însă în clipa aceea nu se simţea nici o adiere. Chiar şi vîrfurile uscate ale frunzelor de muştar de la marginea gardului, cenuşii şi pîrjolite şi coviltirul în franjuri al trăsurii în care veniseră rămăseseră nemişcate. Şi totuşi în calmul încordat, ireal, vîrfurile înalte golaşe ale tuturor copacilor din curte se legănau vizibil. Zvîcneau bolnăvicios şi spasmodic, agăţîndu-se cu încleştări convulsive, epileptice, de norii luminaţi de lună, zgîriind neputincioase aerul infestat ca şi cum s-ar fi chircit însufleţite de un curent străin, nefiresc, pornind de la cine ştie ce oroare subpămînteană zvîrcolindu-se şi zbătîndu-se în rădăcinile lor înnegrite.

Cîteva secunde toţi rămaseră cu respiraţia tăiată. Apoi un nor negru trecu peste faţa lunii şi o clipă silueta crengilor agăţătoare se şterse. Atunci se ridică un strigăt din toate piepturile; înăbuşit de spaimă, însă răguşit, aproape acelaşi din toate părţile. Căci spaima nu se ştersese o dată cu contururile de afară şi în clipa aceea de întuneric, mai adînc suspendată în groază, privitorii văzură zvîrcolindu-se pe coroana copacilor mii de puncte mici de luminiscenţă tulbure, bolnavă, încărcînd fiecare creangă cu un fel de foc al Sfîntului Anselm sau cu flăcările coborîtoare asupra capetelor Apostolilor la Rusalii. Era o constelaţie monstruoasă, cu lumină nefirească, asemenea unui roi de licurici îmbuibaţi cu stîrvuri dansînd sarabande drăceşti asupra unor mlaştini de iad; şi culoare îi era ca a aceleiaşi infiltraţii fără nume pe care Ammi începuse să o recunoască plin de spaimă. Şi toată vremea raza de fosforescenţă dinspre puţ se făcea tot mai luminoasă, suflînd peste minţile celor strînşi acolo un sentiment al pieirii, al sfîrşitului de lume, mai apăsătoare cu mult decît şi-ar fi putut-o închipui mintea lor conştientă. Acum nu mai *scînteia* înspre afară, se *revărsa* în afară, şi acolo unde fluxul acesta diform de culoare nedefinită părăsea puţul părea să curgă de-a dreptul spre cer.

Veterinarul se înfioră şi merse cu paşi grei spre uşa din faţă să potrivească acolo drugul de fier al zăvorului. Ammi tremura şi el ca varga şi se văzu silit să tragă de ceilalţi şi să arate cu degetul căci îi pierise glasul atunci cînd vru să le atragă atenţia asupra luminozităţii sporite a copacilor. Nechezatul şi tropăitul cailor ajunsese acum ceva de spaimă, însă nici unul din cei strînşi în casa cea veche nu s-ar fi aventurat în curte pentru nici o răsplată de pe lume. Cu fiecare clipă creştea strălucirea copacilor şi crengile lor deznădăjduite păreau să se încordeze tot mai înspăimîntate spre cer. Acoperişul de lemn şi roata puţului străluceau şi ele acum şi unul din poliţişti arătă mut cu degetul spre un şopron de lemn şi nişte stupi de lîngă zidul dinspre apus al curţii. Începuseră şi ele să strălucească, chiar dacă trăsurile priponite ale celor sosiţi aici păreau pentru moment să nu fi fost atinse de această iridiscenţă ciudată. Pe urmă se dezlănţui un vacarm şi un tropăit sălbatic pe drum şi cînd Ammi stinse lampa ca să se vadă mai bine afară, văzură că atelajul cu caii înnebuniţi rupseseră pomişorii de care erau legaţi şi fugeau acum trăgînd după ei trăsura goală.

Şocul acesta le mai dezlegă limbile şi

începură să schimbe şoapte sfioase. <<Se răspîndeşte pe tot ce-i materie organică pe aici>>, murmură medicul. Nu-i răspunse nimeni, însă omul care coborîse în puţ îşi exprimă părerea că bîjbîitul lui cu prăjina s-ar fi putut să stîrnească ceva neştiut de acolo din adîncuri. <<A fost groaznic>>, adăugă. <<Pur şi simplu nu exista fundul. Doar clisă şi bulboane şi parcă simţeai că e ceva care pîndeşte acolo dedesubt, în adînc.>> Calul lui Ammi se mai zbătea nechezînd asurzitor afară în drum şi aproape că acoperea glasul tremurat şi stins al stăpînului său atunci cînd acesta îşi destăinui gîndurile năuce. <<A venit din piatra aia – se agaţă de tot ce-i viu – s-a hrănit din asta, din mintea şi trupul lor – Thad şi Merwin, şi Zenas şi Nabby – Nahum la urmă şi el – au băut cu toţii apa asta – a pus stăpînire pe ei, – a venit de dincolo, de unde lucrurile nu-s ca pe aicea – şi acuma se întoarce acasă la ea.>>

În clipa aceea, cînd cotoana de culoare neştiută izbucni deodată într-o flacără vie şi începu să se împletească în contururi fantastice pe care fiecare dintre spectatori avea să le descrie altfel mai tîrziu, de la sărmana Hero rămasă priponită afară ţîşni un sunet cum nimeni nu mai auzise pînă atunci şi n-avea să mai audă de atunci de la vreun cal. Pînă la unul, toţi cei adunaţi în salonul apăsat de înfricoşare îşi astupară urechile şi Ammi se trase îndărăt de la fereastră, covîrşit de un fior de greaţă şi oroare. Cuvintele n-ar putea exprima sunetul acela – şi cînd Ammi se hotărî să privească iarăşi pe fereastră, bietul animal zăcea prăbuşit, inert în bătaia lunii, printre sfărîmăturile trăsuricii. Şi asta fu ultimul lucru care se mai putea spune despre Hero pînă ce o îngropară a doua zi. Însă nu era timp de jelanii acum, căci aproape în aceeaşi secundă unul dintre poliţişti îi făcu pe tăcute atenţi la ceva teribil, aflat chiar acolo, în aceeaşi încăpere cu ei. Acum cînd lampa era stinsă era evident că întreaga încăpere începea să se îmbibe de o luminiscenţă nelămurită. Se întindea licăritoare pe duşumeaua de scînduri late şi pe zdrenţele cu carouri micuţe. Serpuia în sus şi în jos pe cornişele de lemn, tremura zdrenţuită pe marginile rafturilor şi pe consola căminului şi infesta ca o boală uşile şi celelalte mobile. Se vedea cu ochii, de la o clipă la alta, cum creşte şi în cele din urmă era limpede pentru orice că făpturile care ar mai fi vrut să-şi păstreze minţile trebuiau să fugă neîntîrziat din această casă

Ammi le arătă uşa din dos şi cărarea care şerpuia pe cîmpuri spre păşunea de zece acri. Se grăbiră pe acolo împleticindu-se ca şi cum ar fi alergat în vis şi nu mai îndrăzniră să arunce nici o privire îndărăt, pînă nu se văzură în siguranţă pe culmea colinei. Cărarea aceasta era pentru ei ca un dar al providenţei pentru că nici unul n-ar fi fost în stare să treacă prin curtea din faţă, pe lîngă puţul de acolo. Şi aşa era destul de rău că trebuiseră să treacă pe lîngă hambarul şi şoproanele licăritoare şi printre pomii strălucitori din livadă cu formele lor contorsionate, spectrale: însă, mulţumită cerului, crengile se zvîrcoleau mai ales înspre înălţimi. Pe cînd treceau peste un pod ţărănesc de lemn peste Pîrîul Chapman, luna intră în nişte nori neaşteptat de negri, astfel că de aici încolo trebuiră să-şi pipăie ca orbii drumul înainte peste cîmpuri.

Cînd se hotărîră să privească îndărăt spre acum îndepărtata fermă a Gardnerilor, în fundul văii îi întîmpină o privelişte monstruoasă. Întreaga fermă strălucea în aceeaşi hidoasă îmbinare de culori nemaivăzute: copacii, clădirile şi chiar iarba şi verdeţurile care nu se pîrjoliseră cu totul în acea pulbere sfărîmicioasă, de moarte. Crengile se străduiau parcă să urce spre ceruri, ascuţindu-se în limbi de flacără urîcioasă şi fîşii mereu zvîcnitoare din acelaşi foc monstruos se furişţau pe lîngă colţurile casei, hambarului, şoproanelor. Era o scenă ca o viziune de ale lui Fuseli şi pretutindeni domnea zvîrcolirea aceasta drăcesc sărbătorească, diformă şi licăritoare, curcubeul acesta nemaivăzut şi fără contururi, de otravă neînţeleasă, izvorîtă din puţ – gîfîind, pipăindu-şi calea, lingînd, întinzîndu-se, sticlind, contorsionîndu-se şi fierbînd cu răutate drăcească în cromatismele lui cosmice, cu neputinţă de asemuit cu ceva

Pe urmă, pe neaşteptate, lucrul acela

hidos ţîşni în sus, vertical, înspre cer, ca o rachetă sau un meteor, fără să lase în spate nici o dîră şi făcîndu-se nevăzut printr-o gaură rotundă cu contururile ciudat de linie printre nori – totul atît de repede, că nici unul din ei nu apucă să-şi tragă respiraţia sau să scoată vreo explicaţie. Nici unul dintre cei care văzuseră zvîcnetul acesta n-avea să-l uite vreodată şi Ammi rămase cu privirile prostite spre constelaţia Lebedei, scînteind deasupra celorlalte, în locul în care culoarea neştiută îşi croise drum spre Calea Laptelui. Însă privirile îi fură împinse în clipa următoare spre pămînt de trosnetul venind din vale. Era, întocmai, un trosnet. O sfărîmare şi un scîşnet, nu o explozie, aşa cum mai tîrziu afirmaseră mai mulţi dintre ei. Oricum, rezultatul fu acelaşi, căci într-o singură clipă, din ferma aceea blestemată şi menită pieirii ţîşni o erupţie strălucitoare, cataclismică, de scîntei şi substanţe nefireşti; înceţîşîndu-le privirile puţinilor oameni care se întîmplase s-o vadă şi aruncînd înspre zenit un şuvoi sfărîmat îndată în ţăndări fantastic colorate, atît de respingătoare încît lumea noastră nu şi le-ar putea vreodată recunoaşte ca ale ei. Prin aburii care se strîngeau repede, mai putură urmări o clipă golul imens şi bolînd care se făcea nevăzut şi după altă clipă şi ţăndările acestea se stinseseră. În urmă şi sub ele, coborîse iarăşi întunecimea spre care cei de aici n-ar mai fi vrut pentru nimic în lume să se mai întoarcă vreodată, iar asupra acestora toate, se stîrnise un vînt aţîţător care părea să măture totul în cale cu palele lui negre, îngheţate, suflînd dinspre hăurile interstelare. Mugea şi ţipa, şi biciuia cîmpurile; şi cîmpurile erau strîmbate cu o furie cosmică, nebunească şi cei care acolo pe deal priviseră scuturaţi de fiori aceste întîmplări înspăimîntătoare înţeleseră că nu mai avea rost să aştepte luna în drumul ei dintre nori ca să mai vadă ce mai rămăsese din ferma lui Nahum.

Prea îngroziţi ca să mai încerce măcar vreo explicaţie, cei şapte bărbaţi, tremurînd ca varga, se îndreptară cu chiu cu vai spre Arkham pe drumul de miază-noapte. Ammi era într-o stare mai proastă încă decît oricare dintre însoţitorii săi, şi-i rugă să intre împreună cu el în bucătăria fermei sale, înainte de a-şi vedea de drum mai departe spre oraş. Nu ţinea să străbată singur pădurea scuturată de vînt de la drumul mare pînă la fermă. Pentru că el mai îndurase o spaimă de care ceilalţi fuseseră scutiţi şi de atunci încolo avea să fie bîntuit fără încetare de o spaimă despre care nici nu îndrăzni să vorbească mulţi ani. Cînd ceilalţi care priviseră împreună cu el de pe colina bătută de vînt se întorseseră să-şi continue drumul, Ammi mai aruncase o ultimă privire de o clipă spre valea umbrită de pustietate care pînă de curînd adăpostise pe nefericitul său prieten. Şi din locul acela îndepărtat, mai văzuse cum ceva nelămurit se ridicase o clipă, ca să se prăbuşească iarăşi de îndată, peste locurile din care oroarea cea mai mare şi diformă ţîşnise în cer. Era o culoare numai – însă nu o culoare din cer sau de pe pămînt. Şi pentru că Ammi recunoscuse această culoare şi ştia că rămăşiţa aceasta fără putere mai pîndea încă, acolo în puţ, nu mai fusese acelaşi om de atunci înainte.

Ammi n-avea să se mai apropie niciodată de locurile acelea. Au trecut patruzeci şi patru de ani de cînd s-au petrecut ororile de mai sus, însă el n-a mai călcat pe acolo şi a mărturisit că-i pare bine că lacul de acumulare se va întinde peste întreaga regiune. Şi mie are să-mi pară bine, căci îmi amintesc şi acum cu un fior de felul în care lumina soarelui şi-a schimbat culoarea la gura puţului părăsit, atunci cînd am trecut şi eu pe acolo. Nădăjduiesc că apele au să fie aici foarte adînci – însă chiar şi aşa, n-am să beau niciodată din ele. Nu cred că am să mai fac vreodată vreo vizită prin părţile acestea, sau prin jurul oraşului Akham. Trei dintre cei care fuseseră atunci cu Ammi se reîntorseseră a doua zi dimineaţă să vadă ruinele la lumina zilei; numai că adevărul este că nu erau nici un fel de ruine la drept vorbind. Doar cărămizile de la horn, pietrele din pivniţă, unele resturi minerale şi metalice ici şi colo, şi ghizdurile puţului bîntuit. În afară de calul mort al lui Ammi, pe care-l traseră mai la o parte să-l îngroape şi de

trăsurica lui, care-i şi fusese redată apoi, tot ce mai fusese viu pe acolo pierise. Mai rămăseseră doar cinci acri pustiiţi, acoperiţi de o pulbere cenuşie şi de atunci n-a mai crescut niciodată nimic prin locurile acestea. Pînă şi în ziua de azi se întinde aici un loc imens, mîncat parcă de acizi, printre păduri şi cîmpuri, şi puţinii care au mai îndrăznit să-i arunce vreo privire în ciuda celor ce se şoptesc despre ei prin partea locului, i-au botezat <<landa fulgerată>>.

Istorisirile care circulă pe aici din gură în gura sînt stranii. Ar putea fi încă şi mai stranii dacă orăşenii şi oamenii de ştiinţă de la universitate ar manifesta destul interes să analizeze apa din puţul părăsit, sau pulberea cenuşie pe care nici un fel de vînt nu pare s-o mai stîrnească vreodată. Şi specialiştii în botanică ar trebui să studieze flora rămasă pitică de la marginile acestui loc, căci poate o asemenea cercetare ar putea arunca vreo lumină asupra zvonurilor care circulă printre ţărani că năpasta se întinde – puţin cîte puţin, poate numai cu cîte un deget, la fiecare an. Oamenii spun că verdeaţa de prin vecinătate nu mai are aceeaşi culoare, aşa cum s-ar cuveni, primăvara şi că ar bîntui nişte făpturi negîndite care-şi lasă urmele strîmbe prin zăpada iernatică. De altminteri zăpada nici nu mai cade atît de groasă, pe pămînturile acestea fulgerate. Caii – puţinii care au mai rămas în epoca aceasta a maşinilor – manifestă nelinişte intrînd în această vale tăcută; şi vînătorii nu se mai pot bizui pe ciinii lor atunci cînd se apropie prea mult de locurile ninse cu cenuşă.

Se mai spune şi că urmările asupra minţilor celor de pe aici sînt cît se poate de rele: foarte mulţi sînt cei care au cam luat-o razna în anii de după întîmplările cu Nahum şi nici unul din ei n-a mai avut puterea să se smulgă de pe locurile astea. Pe urmă, cei cu mintea mai întreagă au părăsit ţinutul, şi numai străinii au încercat să se stabilească în aşezările căzute în ruină. Însă nici ei n-au putut rămîne prea mult: ne întrebăm ce zvonuri fantastice, ciudate, se mai şopteau printre ei, să le insufle o viziune poate chiar mai pătrunzătoare decît cea pe care o cunoscuseră cei de prin partea locului în legătură cu regiunea aceasta. Au susţinut doar că visele care ajunseseră să le bîntuie nopţile erau prea hidoase, mai ales în mediul acesta nefiresc; şi adevărul este că numai priveliştea întunecatului peisaj din jur ar ajunge să stîrnească cele mai sălbatice închipuiri. Nici unul dintre cei care s-au întîmplat să călătorească prin aceste rîpe adînci nu s-a putut elibera de o strîngere de inimă şi artiştii chiar care au ajuns să picteze adîncurile umbrite ale pădurilor i-au trecut fiorii în faţa tainelor care le-au asaltat mintea deopotrivă cu ochii. Eu însumi îmi amintesc de senzaţia nemaicunoscută pe care am încercat-o în unica mea plimbare însingurată prin pădurile de aici înainte de a fi ascultat povestirile lui Ammi. Cînd coborîse amurgul, ştiu şi acum că îmi dorisem să văd adunîndu-se norii, căci era o sfioşenie de pe altă lume în hăurile adînci, cereşti, de deasupra care mi se strecurase şi mie în suflet.

Să nu-mi cereţi să vă spun ce gîndesc eu despre toate acestea. Nu ştiu ce să gîndesc – acesta e adevărul. Nu era nimeni pe care să-l pot întreba, decît Ammi; căci orăşenii din Arkham nu vorbesc deloc despre vremurile acelea nefireşti şi toţi cei trei savanţi care au văzut aerolitul şi globul său colorat sînt morţi acum. Au mai fost acolo şi alte globule – de asta putem să fim siguri. Unul din ele trebuie să fi găsit o cale să se hrănească singur şi să se elibereze şi e probabil că mai fusese încă unul care nu reuşise să se desprindă la timp. Fără îndoială că acesta a rămas mai departe în puţ – ştiu bine că era ceva cu totul nefiresc în lumina soarelui aşa cum cobora peste puţul acela miazmatic. Ţăranii de pe aici spun că pîrjolul acesta tăcut se întinde pe o suprafaţă de cîteva degete în fiecare an, aşa că există poate chiar şi acum o posibilitate pentru ca el să se mişte şi să se hrănească. Dar oricare ar fi demonul care clocheşte acolo, trebuie să fie legat de ceva, căci altminteri s-ar fi răspîndit repede. E poate înlănţuit de rădăcinile copacilor care se zvîrcolesc spre cer agăţîndu-se de văzduh? Prin jurul Akhamului circulă şi acum legende despre nişte stejari care scînteie şi se

cutremură în chip nefiresc noaptea.

Ce este cu adevărat, numai Dumnezeu ştie. Dacă ar fi să ne referim la materia din care e făcut, presupun că lucrul descris de Ammi ar fi un gaz, numai că acest gaz ascultă de legi care nu sînt cele ale lumii noastre. Nu e ceva care să vină din lunile şi sorii noştri aşa cum îi cunoaştem prin telescoapele şi plăcile fotografice de la observatoarele noastre. Era doar o culoare căzută din spaţiu – un mesager de spaimă de tărîmurile diforme ale nesfîrşitului de dincolo de întreaga fire aşa cum o cunoaştem; din tărîmurile la gîndul existenţei cărora minţile noastre se înceţoşează şi dinspre care suflă nebunia hăurilor negre de dincolo de cosmos dintr-o dată deschizîndu-ni-se în faţa ochilor.

Mă îndoiesc cu toată sinceritatea că Ammi m-ar fi minţit, cel puţin în chip conştient, şi nu cred că povestea lui ar fi fost un fior de nebunie, aşa cum mă avertizaseră unii orăşeni de pe acolo. Ceva înspăimîntător coborîse peste dealurile şi văile acestea o dată cu meteorit, şi ceva înspăimîntător – deşi n-aş putea spune cît anume din el – mai rămîne încă acolo. Cînd am să ştiu că s-au revărsat apele peste toate acolo, am să răsuflu uşurat. Pînă atunci sper că nu i se va întîmpla nimic lui Ammi. El a văzut prea multe lucruri legate de obiectul acela – şi influenţa lui este nebănuită. De ce n-a fost în stare să plece din locurile de aici? Ce limpede îşi mai amintea de ultimele cuvinte ale lui Nahum – << nu poţi să scapi – te trage – ştii că vine ceva, da' nu poţi să faci nimica>> –, Amii e un bătrîn atît de cumsecade, cînd se apucă de lucru echipa care are să supravegheze apele lacului de acumulare trebuie să-i scriu inginerului şef să nu-l piardă din ochi. N-aş vrea să ajung să mă gîndesc la el ca întrupînd monstruozitatea contorsionată, sfărîmicioasă, care se întoarse tot mai des să-mi bîntuie somnul.

În româneşte de
MIRCEA IVĂNESCU

Cotizo Draia

Genotip de lux

Sosirea unei curtezane Genothro constituia întotdeauna un eveniment major. Era normal să fie aşa: navele-palat soseau o dată la cincizeci de ani, cu tentaţiile lor uriaşe, cu luxul şi voluptăţile unei alte lumi. „Clienţii" nu ştiau niciodată de unde vine curtezana. Un mister aproape mistic îi învăluia apariţiile. Cupolele argintii, turnurile transparente şi mirajele holografice ce înconjurau modulul de coborîre se deschiseseră ca un boboc de floare pe esplanada din centrul oraşului. O mulţime numeroasă şi pestriţă asistase la asolizare, fermecată de splendoarea policromă a palatului zburător.

Un bordel blestemat, înjură în gînd Golda. Stătea în faţa oglinzii electronice urmărind cum automatele o machiau şi-i aranjau părul. Pentru a cîta oară o lua de la început... trecuse parcă un mileniu de cînd îşi începuse existenţa de techno-gheişă.

Afară, clienţii aşteptau. Îi văzuse prin holocamerele de sub scutul termic al astronavei, înainte de Etalare. Însăşi deplierea structurilor palatului zburător crease în acea lume ciberbionică o adevărată isterie erotică. Proiectoarele fotopterelor se plimbaseră imposibile deasupra mulţimii, scoţînd din beznă capetele de diverse forme şi culori, solzoase, păroase, ţuguiate, septate, duble sau numai simple, rotunde, cu pielea doar uşor încreţită după ultima modă arcturiană. Lasere multicolore se întreţeseau la diferite înălţimi, materializînd reclamele şi lozincile obscene înregistrate pe imense panouri de cristal pelicular. Iar în fundal, umbrele fastuoase, impresionante ale oraşului, cu clădirile sale baroce din ceramică şi cuarţ sintetic. Era o lume în care arhitectonica fastuoasă concura cu înfăţişarea locuitorilor la capitolul extravaganţă. Nu mai puteai să-i numeşti oameni decît din obişnuinţă – tipul clasic de Homo sapiens ajunsese o raritate, un lux, o delicatesă. Golda se cutremură. Încercase să se obişnuiască după acea primă experienţă îngrozitoare. Proprietarii Genothroanelor aveau dreptul primei nopţi: după anii petrecuţi în compania inteligenţei şi rafinamentului rece al automatelor, îşi cunoscuse adevăratul destin. Simţise cu groază atingerea monştrilor perverşi, apetitul lor anormal, epidermele dezgustătoare, pe alocuri rugoase, sau delicate, dar oricum înfiorător de străine, urlase cînd o defloraseră, crezînd că-şi va pierde minţile, le îndurase capriciile şi obsesiile... Învăţase să-i cunoască. În fond, numai datorită perversităţii lor se născuse. Clătină din cap cu înverşunare. Nu dorea să simtă că le datorează ceva.

Tresări. Un semnal telepatic. Venea primul client, fără nici o îndoială. Computerele erau asaltate cu cereri de rezervări, în ciuda preţului astronomic. Doar persoanele importante îşi puteau permite luxul de a se acupla cu ea, în mod direct. Restul populaţiei urmă să se mulţumească cu iluzia telematelor. Sex hipnotic. Un alt surogat, zîmbi Golda cu amărăciune, mîngîindu-şi sînii. Dragoste cu mutanţi...

* * *

Avusese două mame. Prima dintre ele, o Selectă înaltă, hidoasă, asigurase o fecundaţie optimă şi echilibrarea genotipului. Cealaltă, soţia-purtător a tatălui său, îl născuse, apoi murise după nici trei luni, printr-un proces de

îmbătrînire accelerată. Îşi încheiase misiunea fiziologică. Soţiile-purtător erau fiinţe înalt specializate. Nu era nimic neobişnuit în asta. Specia umană explodase într-o imensă varietate. Moda genetică, cu fenotipurile ei exotice, zooinserturile, mutaţiile de adaptare operate pe staţii orbitale, astronave şi planete străine cu alte reguli de viaţă creaseră un adevărat caleidoscop biologic, în care ordinatoarele clasificaseră peste un milion de subgenuri. Acest haos avea totuşi un punct comun: indiferent de cîţi indivizi era nevoie pentru reproducere – unele varietăţi de pe Proxima aveau şase sexe distincte – flacăra iniţială a libidoului nu putea fi aprinsă decît de o Ancestrală. Techno-gheişa, curtezana, tîrfa rătăcitoare printre stele.. Blesior strînse din buze, încercînd să-şi stăpînească ura absurdă, să-i dea un sens. O iubise pe Golda în adolescenţă, ca toţi ceilalţi, răscolit de imaginile corpului ei gol, de zeiţă coruptă. Holopornurile o puteau aduce incredibil de aproape, tulburîndu-l şi amăgindu-l. Cu timpul, anii lungi de frustrare se condensaseră într-o ură năprasnică. Opri maşina în faţa rampei palatului şi făcu semn unui fotopter; cyborgul coborî ascultător, ca un liliac de lumină. Blesior şovăi o clipă. Era perfect conştient de ceea ce voia să facă. Golda trebuia să moară.

* * *

Coridorul era împodobit cu o serie de holograme, înfăţişînd un embrion uman, în diferitele lui stadii de dezvoltare. „Ontogeneză", citi Blesior la baza unui panou, după ce se aplecase uşor, atent să nu întrerupă fasciculul celor trei lasere. „Eu sînt", rîse Golda, ridicîndu-se de pe tatami şi privindu-l cu mirare, „Un bun tehnician", aprecie Blesior, dînd aprobator din cap. „Prin endoscopie?" Golda ridică din umeri „Nu, nu era nevoie. Nu ne naştem natural..." Glasul ei conţinea o nuanţă de regret. Era mai înaltă decît şi-o imaginase din holopornouri. Părul castaniu, uşor ondulat, cădea bogat, învăluind-o, pînă la şolduri. Păr adevărat, se înfioră Blesior. „Mă surprinzi", îi mărturisi ea, turnînd un lichid rubiniu în două pahare elipsoidale, de mărimea unui cap de om. „Eşti primul care nu sare direct pe mine", surîse apoi, la vederea minei lui întrebătoare. Blesior încuviinţă. „Avem timp. Am plătit destul, nu-i aşa?", făcu el un gest evaziv. „Plăcerea mea e alta." Golda îşi ridică o sprînceană; de după genele lungi, răsfrînte, irişii negri sclipeau şăgalnic. „Un amator de sex rafinat?" şopti ea, întinzîndu-i paharul. Mutantul respiră adînc. Trebuia să se stăpînească. Luă paharul, urmărind mişcările lente, hipnotice, ale braţelor ei. Mănuşile lungi pînă la coate erau de un negru strălucitor. Holopeliculă, tresări Blesior cînd Golda îşi ridică mîinile deasupra capului, lovind un laser subţire, aproape insesizabil Desene ciudate apărură pe mănuşi; Golda îi făcu semn să ridice paharul. Trecînd prin laser, băutura roşie se transformă într-o mare sîngerie în care înnota o sirenă. Fascinat, Blesior ciocni, încercînd să înţeleagă. „Ciocnitul în rază e un obicei al amanţilor de pe Sirius", murmură femeia visătoare, sorbind încetişor din licoarea parfumată. Blesior o urmări cum se aşază în genunchi pe tatami, încet, pliindu-şi cu gesturi aproape rituale partea de jos a veşmîntului. Fusese ca un semnal, constată mutantul, dezorientat de revărsarea bruscă a mirajelor. Pereţii dispărură, graţie unor ingenioase trucuri optice; te puteai acum rătăci printre proiecţiile înşelătoare, decupate de lasere şi pînze de aer ionizat. Scene de teatru suprarealist, peisaje, compoziţii absurde, imagini cubiste de femei, sau părţi feminine, plutind tulburătoare, ca nişte fantome ale deşertului, dezvăluindu-şi farmecele unduitoare preţ de o clipă, violînd imaginaţia, toate se roteau într-o sarabandă halucinantă. „Ce-ai făcut?" strigă Blesior, clătinîndu-se, ca intoxicat cu mescalină. „E o reproducere după un interior de tavernă psihedelică", răspunse curtezana. „De ce vrei să mă omori?" întrebă ea apoi. Blesior îngheţă. Un ritm languros de „reggae" începu să curgă peste stupefacţia sa, cald şi învăluitor, din difuzoare nevăzute. „Moartea e suprema perversiune", continuă Golda. „Te înţeleg, dar e păcat că amesteci splendoarea ei cu absurditatea fanatismului religios. Nu nega, n-are rost. Computerul te-a eva-

luat psihologic de cum ai intrat. Statutul tău nu ţi-ar fi permis să vii aici nici într-o mie de ani. Locul tău este printre ceilalţi, abonaţii umili ai telematelor, lipsit de dreptul la sex direct. Nu vreu să ştiu cine ţi-a deschis cont şi te-a trimis să mă omori. Apropo, poţi s-o faci?" suspină curtezana. Aureolată într-un albastru mistic, Golda începu să se dezbrace. „Îţi recunoşti visul?" şopti din nou Golda. Blesior dădu din cap, sfîşiat de porniri contradictorii. Parcă fusese congelat în interior, iar fiinţa aceea îl dezgheţa, dezlăn-ţuindu-l ca pe un torent de primă-vară. „Dă-mi arma", îi ceru ea. Fas-cinat, mutantul îşi scoase blasterul miniatural, disimulat în jacheta de piele şi i-l aruncă. „Te temi de moarte?" întrebă ea, prinzîndu-l cu dexteritate. Îl ţinti cu calm pe Blesior, activînd micul reactor al armei. „Moar-tea nu există", specula mutantul, dînd peste cap paharul. „E o ba-nală pierdere de informaţie." „Ai dreptate. Există doar plăcerea", murmu-ră Golda, arcuindu-şi corpul şi îndreptînd blasterul asupra sa. Înfiorat, Blesior văzu vîrful negru al radiantei pătrunzînd ca un medalion între sînii încordaţi ai femeii; pieptul Goldei palpita sub cămaşa subţire de voal. „Nu trebuie să faci asta", bîigui mutantul. Arma sclipi orbitor, învăluind bustul minunat al curtezanei într-o ghirlandă de flăcări. Cu gesturi rapide, Golda se descotorosi de bluză; văpăile efemere dispărură în nebunia mirajelor înconjurătoare. „Vino", îl chemă. „N-ai de ce să mă doreşti", ripostă Blesior. „Acum am", zîmbi Femeia.

Folosiseră toate jucăriile erotice inventate pe trei sute de lumi. Îşi satisfăcuseră reciproc fiecare celulă a organismului. Îşi aminti că se aprinsese cum n-o mai făcuse niciodată. O forţă irezistibilă reuşise s-o supună total. Buzele i se deschiseseră lacome, cunoscînd fiecare părticică din acel corp ciudat. Fusese ceea ce se numea un mutant discret, de la distanţă nu părea să aibă nici o stridenţă morfologică. Doar o anumită parte a corpului, închise Golda ochii de plăcere, depăşea orice imaginaţie. Dusă pe alte tărîmuri, procedase aproape inconştient la îndeplinirea unui ritual ancestral, cu precizia şi veneraţia unei primitive.

Roboţii ridicară cadavrul în tăcere. Magia se risipise. Camera redevenise ceea ce era de fapt: o cabină cenuşie de astronavă, cavoul sinistru în care fusese îngropată de vie. Îl ucisese în toiul celei mai mari plăceri posibile. Unica soluţie... N-ar fi avut unde să fugă împreună, romantismul murise de mult. Fanaticii ce-l trimiseseră l-ar fi lichidat pentru tră-dare. Şi totuşi, ceva continua să o tortureze, adînc în abisurile fiinţei sale... Dragoste? Sau doar atavisme, resturi afective ale strămoşilor, manifestîndu-se într-un viitor sofisticat şi crud, la care ei nu visaseră nici în cele mai oribile coşmaruri..

Un nou semnal telepatic îi întrerupse meditaţia. Comandă cu indiferenţă deschiderea trapelor pentru următorul client. De data asta unul adevărat, animalic, fără complexe. În timp ce acesta intra, corpul neînsufleţit al lui Blesior era transportat înspre locul unei înscenări. Computerele se pricepeau la aşa ceva. Nimeni nu murise, niciodată, în patul unei curtezane Genothron, îşi repetă Golda, studiind micul blaster.

Era, în fond, un templu al dragostei.

George R.R. Martin

Zburătorii Nopţii

Cînd Iisus din Nazaret murea, atîrnat pe cruce, *volcrynul* trecea la mai puţin de un an-lumină de agonia lui, îndreptîndu-se către exterior. Cînd Războaiele focului bîntuiau Pămîntul, *volcrynul* se afla pe lîngă Bătrînul Poseidon, acolo unde oceanele erau încă ne-botezate şi nepescuite. Atunci cînd motosmicele transformaseră Federaţia Naţiunilor Pămîntene în Imperiul Federal, *volcrynul* ajunsese la hotarele spaţiului Hrangan. Hranganii n-au ştiut niciodată. Ca şi noi, ei erau copiii lumilor mici şi strălucitoare ce înconjurau sorii lor depărtaţi, manifestînd puţin interes şi chiar mai puţină cunoaştere în privinţa obiectelor ce traversau hăurile interstelare.

Războiul a pîrjolit vreme de o mie de ani, iar *volcrynul* l-a străbătut, neştiutor şi neatins, aflat în siguranţă acolo unde nici un foc nu putea arde niciodată. După aceea, Imperiul Federal s-a fărîmiţat şi a dispărut, iar Hranganii au pierit în bezna Prăbuşirii, însă pentru *volcryn* întunericul era acelaşi.

Cînd Kleronomas a plecat de pe Avalon cu nava lui de cercetare, *volcrynul* s-a apropiat la zece ani-lumină de el. Kleronomas a descoperit multe lucruri, dar n-a găsit *volcrynul*. Nici atunci şi nici la întoarcerea sa pe Avalon, cu puţin înainte de moarte.

Pe cînd aveam trei ani, Kleronomas era ţărînă, tot atît de îndepărtat şi mort cît şi Iisus din Nazareth, iar *volcrynul* trecu pe lîngă Daronne. În anotimpul acela, toţi senzitivii de pe Crey au început să se comporte straniu, privind către stele, cu ochi luminoşi, pîlpîitori.

Cînd eram adult, *volcrynul* ajunsese dincolo de Tara, dincolo chiar de raza Crey-ului, îndreptîndu-se mereu către exterior.

Acum sînt bătrîn, şi în curînd *volcrynul* va străbate Vălul lui Satan, care atîrnă precum o ceaţă neagră între stele. Iar noi îl urmărim, îl urmărim mereu. Prin hăurile întunecate unde nu se încumetă nimeni, prin vid, prin tăcerea nesfîrşită, *Zburătorul* meu şi cu mine îl urmărim.

* * *

Royd Eris a început să şi spioneze pasagerii din clipa în care *Zburătorul Nopţii* a cuplat motosmicele, ieşind din spaţiu.

În docurile orbitale de deasupra Avalonului se îmbarcaseră nouă călători; cinci femei şi patru bărbaţi, toţi academicieni, cu originile tot atît de diferite pe cît le erau ocupaţiile. Totuşi, pentru Royd, ei erau îmbrăcaţi identic, arătau identic, ba chiar şi vorbeau identic. Pe Avalon, cea mai cosmopolită dintre lumi, ei deveniseră toţi precum unul în căutarea cunoaşterii.

Zburătorul Nopţii era o navă comercială, nu de pasageri. Avea o cabină dublă şi una single, de mărimea unei cămăruţe. Academicienii dormeau în hamacuri, în cele patru cale de marfă, unii dintre ei în imediata apropiere a instrumentelor şi calculatoarelor pe care le încărcaseră. În timpul liber se puteau plimba pe cele două coridoare scurte, unul de la cabina de comandă şi principala ecluză pneumatică, în sus, dincolo de cabine, pînă la des frecventata bibliotecă-bucătărie-salon, iar celălalt şerpuind în jos, către cale. De fapt, nu era important încotro mergeau. Royd avea ochi şi urechi pînă şi în instalaţiile sanitare.

Întotdeauna şi oriunde, Royd urmărea atent.

Puţin îi pasa de dreptul la intimitate, totuşi ştia că pasagerii ar fi putut protesta, nemulţumiţi, dacă aflau de ocupaţiile lui. Se asigurase că n-aveau cum afla.

Cabina lui, trei camere spaţioase în prova salonului, era sigilată şi inviolabilă; nu ieşea niciodată de acolo. Pentru călători, el era un glas lipsit de trup, răsunînd din difuzoare care-i angaja uneori în discuţii prelungite, precum şi un spectru holografic ce li se alătura în timpul meselor. Imaginea lui era a unui tînăr slăbuţ, cu ochii decoloraţi şi părul alb, îmbrăcat în straie vaporoase, pastelat colorate, vechi de cel puţin douăzeci de ani, avînd neplăcutul obicei de a privi dincolo de persoana căreia i se adresa, sau într-o cu totul altă direcţie; totuşi, după cîteva zile, academicienii se obişnuiră cu el. Oricum, holograma se deplasa numai prin salon.

Dar în secret, în tăcere, Royd trăia peste tot şi le spiona toate micile secrete.

Ciberneticiana discuta cu calculatoarele ei şi se părea că preferă compania lor, mai degrabă decît pe cea a oamenilor.

Xenobiologul era un băutor solitar, posac şi gata oricînd de ceartă.

Cei doi lingvişti, amanţi declaraţi în public, făceau dragoste rareori, iar între patru ochi se certau violent.

Psipsiha era ipohondră, gata oricînd de stări depresive, care se agravau şi mai mult în interiorul strîmt al *Zburătorului Nopţii*.

Royd îi urmări lucrînd, mîncînd, dormind, făcînd dragoste; le ascultă discuţiile neobosit. După o săptămînă, cei nouă nu-i mai păreau identici. Ajunsese la concluzia că fiecare dintre ei era bizar şi unic.

După două săptămîni de călătorie, doi pasageri îl interesau mai mult decît ceilalţi. Nu neglija pe niciunul, îi urmărea pe toţi, însă acum se concentra în special asupra lui Karoly d'Branin şi Melanthei Jhirl.

* * *

– În primul rînd, vreau să aflu *de ce* ul lor, îi spuse Karoly d'Branin, într-o pseudo-noapte, la două săptămîni după plecarea de pe Avalon.

Stafia luminescentă a lui Royd stătea lîngă d'Branin, în salonul întunecat, privindu-l cum sorbea ciocolată amăruie. Ceilalţi dormeau. Pe o navă stelară nu există noapte şi zi, însă *Zburătorul Nopţii* menţinea ciclurile normale şi majoritatea pasagerilor le urmau. Doar Karoly d'Branin, şeful grupului şi generalist, îşi păstra propriul timp.

– Dacă *ăata*-i cel mai important lucru, răspunse Royd cu glasul lui moale. Poţi fii absolut sigur că extratereştrii aceştia ai voştri există cu adevărat?

– *Eu* pot să fiu siguri, încuviinţă d'Branin. Asta-i de ajuns. Dacă şi ceilalţi ar fi fost tot atît de sigur, poate că în locul micuţului tău *Zburător* am fi avut o întreagă flotilă din nave de cercetare.

Sorbi din ciocolată şi suspină mulţumit.

– Royd, ai auzit de Nor T'alush?

Numele îi era cunoscut lui Royd, însă îi trebui numai o secundă să consulte memoriile calculatorului.

– O rasă extraterestră, de cealaltă parte a spaţiului uman, dincolo de lumile Fyndii şi Damoosh. Posibil, legendară

– Unităţile tale de memorie nu-s la zi, chicoti d'Branin. Trebuie să le împrospătezi cînd mai vii pe Avalon. Nu sînt legende, sînt realităţi, deşi îndepărtate. Deţinem puţine informaţii despre Nor T'alush, dar sîntem siguri că există, deşi probabil că noi doi nu vom întîlni niciodată vreunul. Ei au pornit totul.

Tocmai introduceam nişte date în calculatoare, cînd a sosit un colet de pe Dam Tullian, după ce stătuse în tranzit douăzeci de ani standard. Parte din el era folclor Nor T'alush. N-aveam habar cît timp îi trebuise să ajungă pe Dam Tullian, sau pe ce cale sosise acolo, dar era un material fascinant. Ştiai că primul meu doctorat a fost în xenomitologie?

– Nu ştiam. Continuă, te rog.

– Povestea *volcrynilor* făcea parte din miturile Nor T'alush. M-a uluit; o rasă de fiinţe conştiente, plecate dintr-un loc de origine misterios din centrul galaxiei, navigînd către limita acesteia şi, se spunea, îndreptîndu-se probabil

chiar spre vidul intergalactic, totuşi rămînînd în spaţiile interstelare, nu pe orbitele planetare, arareori apropiindu-se la un an-lumină de o stea. Şi totul *fără nici un motosmic*, cu nava care se deplasează la numai o fracţiune din viteza luminii! Ăsta a fost amănuntul care m-a obsedat! Gîndeşte-te cît de *vechi* trebuie să fie navele acelea!

– Vechi, încuviinţă Royd. Karoly, ai spus *nave*. Sînt deci mai multe?

– Oh, da, sînt mai multe. După cum afirmă Nor T'alushii, mai întîi au apărut una sau două, la limitele interioare ale sferei lor comerciale, dar le-au urmat altele. Cîteva sute, solitare, izolate, îndreptîndu-se către exterior, mereu către exterior. Direcţia era întotdeauna aceeaşi. Vreme de cincisprezece mii de ani standard s-au deplasat între stele Nor T'alush, apoi au început să iasă dintre ele. Mitul spunea că ultima navă *volcryn* a trecut acum trei mii de ani.

– Optăsprezece mii de ani, spuse Royd. Atît de bătrîni sînt Nor T'alushii tăi?

– Nu ca rătăcitori interstelari, zîmbi d'Branin, nu. Conform propriilor cronici Nor T'alushii au o civilizaţie cu o vechime de numai nouă mii de ani. Asta m-a derutat o vreme. Povestea *volcrynilor* părea în mod limpede doar o legendă. O legendă minunată, într-adevăr, însă nimic mai mult.

În cele din urmă, totuşi, n-am putut lăsa lucrurile aşa. În timpul liber am continuat cercetările, verificînd alte cosmologii extraterestre, pentru a afla dacă mitul acesta apărea şi la alte rase. Mă gîndisem că poate ar fi material pentru o teză de doctorat. Era o direcţie de cercetare plină de perspective.

Am rămas surprins de cele descoperite. Nimic de la Hrangani sau de la rasele înrobite de ei, dar, înţelegi, asta era normal. Ei erau în *afara* rasei umane, *volcrynii* nu-i puteau ajunge decît după ce treceau prin sfera noastră. Cu toate acestea, cînd am căutat *înăuntru*, istoria *volcrynilor* exista peste tot. Fyndii o aveau, Damooshii păreau că o acceptă ca adevăr literal – şi, după cum ştii, Damooshii sînt rasa cea mai veche pe care am întîlnit-o vreodată – iar printre Gethsoizii de pe Aath exista o poveste remarcabil de asemănătoare. Am verificat puţinile lucruri cunoscute despre rasele care, se spunea, înfloriseră mai departe, chiar dincolo de Nor T'alush şi am găsit şi acolo legenda *volcrynilor*.

– Legenda legendelor, sugeră Royd şi gura largă a spectrului zîmbi

– Exact, exact, aprobă d'Branin. Atunci am chemat experţii, specialiştii Institutului de Studii pentru Inteligenţa Non-umană. Laolaltă am scotocit vreo doi ani. Totul se afla acolo, în arhivele şi bibliotecile Academiei. Pînă atunci nu mai căutase nimeni, nici nu se obosise să potrivească bucăţăle mozaicului.

Volcrynii traversaseră tărîmul omului aproape tot timpul istoriei omeneşti, încă înainte de începuturile călătoriilor spaţiale. În vreme ce noi răsucim însăşi structura spaţiului pentru a păcăli relativitatea, ei călătoreau cu navele lor uriaşe drept prin centrul civilizaţiei umane, dincolo de cele mai populate lumi ale noastre, cu viteze constante şi sub-luminice, îndreptîndu-se către Hotar şi bezna dintre galaxii. Uluitor, Royd, uluitor!

– Uluitor, aşa este.

Karoly d'Branin puse jos ceaşca de ciocolată şi se aplecă înainte, spre proiecţia lui Royd, însă mînă lui trecu prin imaginea luminoasă atunci cînd încercă să-şi apuce interlocutorul de braţ. Pentru o clipă, păru descumpănit, apoi izbucni în rîs.

– Ah, *volcrynii* mei. M-am lăsat purtat de entuziasm, Royd. Acum sînt atît de aproape... Vreme de doisprezece ani mi-au stăpînit mintea, iar peste o lună îi voi avea. Atunci, *abia atunci*, dacă aş putea găsi o modalitate de comunicare, dacă oamenii mei îi vor putea contacta, atunci, în cele din urmă, voi afla *de ce*!

Fantoma lui Royd Eris, căpitanul *Zburătorului Nopţii*, îi zîmbi şi continuă să privească prin ochii netulburaţi, orbi

* * *

Pe orice navă cu motosmice, nu după multă vreme, pasagerii devin agitaţi, mai ales pe o navă atît de mică şi strîmtă cum era *Zburătorul Nopţii*. Spre sfîrşitul celei de-a doua săptămîni, au început speculaţiile. Royd auzea totul.

– De fapt, cine este acest Royd Eris? se plînse xenobiologul, într-o noapte, cînd patru dintre ei jucau cărţi. De ce nu iese din cabină? De ce se izolează, etanş, de noi?

– De ce nu-l întrebi? sugeră lingvistul.

Niciunul n-a făcut-o.

* * *

Cînd nu vorbea cu Karoly d'Branin, Royd o urmărea pe Melantha Jhirl. Îi plăcea s-o privească. Tînără, sănătoasă, activă, Melantha Jhirl deţinea o flacără inexistentă în ceilalţi. Era o femeie cu adevărat ieşită din comun; cu un cap mai înaltă decît oricare alt pasager de la bord, masivă, cu sîni plini, picioare lungi, puternică, cu muşchi jucînd fluid sub pielea neagră şi lucioasă. Apetiturile îi erau pe măsură. Mînca de două ori mai mult decît colegii ei, bea serios fără să se ameţească niciodată şi se antrena zilnic, ore întregi, cu echipamentul ce-l instalase într-una din cale. După trei săptămîni se culcase cu toţi cei patru bărbaţi din echipă şi cu două dintre femei. Şi în privinţa sexului era mereu activă, epuizîndu-şi majoritatea partenerilor. Royd o privea absorbit.

– Sînt un model îmbunătăţit, îi spuse ea odată, pe cînd lucra la paralele, cu transpiraţia strălucindu-i pe pielea goală şi părul lung şi negru strîns într-o plasă.

– Îmbunătăţit? repetă Royd. Nu-şi putea proiecta imaginea holografică în cală, dar Melantha îl solicitase prin difuzor la o conversaţie în vreme ce exersa, fără să ştie că, oricum, el ar fi fost acolo.

Femeia se opri, ţinîndu-şi trupul drept prin forţa braţelor.

– Modificat, căpitane. Se obişnuise să-l numească aşa. M-am născut pe Prometheus, în elită, fiica unor vrăjitori genetici. Îmbunătăţit, căpitane. Am nevoie de două ori mai multă energie decît tine, însă eu o folosesc integral. Un metabolism mai eficient, un trup mai puternic şi mai rezistent, o durată probabilă de viaţă pe jumătate faţă de cea a indivizilor obişnuiţi. Ai mei au făcut nişte greşeli îngrozitoare cînd au încercat eliminarea totală a deficienţelor, dar în privinţa micilor îmbunătăţiri s-au descurcat perfect.

Reluă exerciţiile, mişcîndu-se iute şi uşor, în tăcere, pînă cînd termină. Atunci, răsuflînd din greu, încrucişă braţele, înclină capul într-o parte şi zîmbi.

– Acum îmi cunoşti povestea vieţii, căpitane, dacă ai chef poţi să mai asculţi şi istoria fugii mele pe Avalon, munca extraordinară din antropologia non-umană şi viaţa amoroasă, tumultuoasă şi pasionată. Vrei să le auzi?

– Poate cu altă ocazie, răspunse politicos Royd.

– Bine, încuviinţă Melantha. Luă un prosop şi începu să se şteargă. Oricum, eu aş fi preferat să ascult povestea vieţii tale. Printre modestele mele atribute se numără şi o nemăsurată curiozitate. Cine eşti tu, căpitane? În realitate?

– Un model îmbunătăţit, ca tine, replică Royd, ar trebui cu siguranţă să poată ghici.

Melantha izbucni în rîs şi azvîrli prosopul spre difuzor.

* * *

Toţi făceau felurite presupuneri pe atunci, cînd nu se gîndeau că Royd îi ascultă. Pe el îl amuzau ipotezele lor.

– Ne vorbeşte, dar nu poate fi văzut, spuse ciberneticiana. Nava n-are echipaj şi pare complet automatizată, cu excepţia lui. Atunci, de ce n-ar fi complet automatizată? Eu bănuiesc că Royd Eris este un program destul de sofisticat, poate chiar o Inteligenţă Artificială. Pînă şi un program modest poate susţine o conversaţie oarbă, de nedeosebit faţă de cea a unui om.

* * *

Telepatul era un tînăr fragil, nervos, sensibil, cu părul moale şi ochii de un albastru spălăcit. Îl căută pe Karoly d'Branin în cabina sa, single-ul strîmt, pentru o discuţie între patru ochi.

– Simt, vorbi el agitat. Ceva e-n neregulă, Karoly, ceva-i complet în neregulă. Încep să mă-nspăimînt

D'Branin rămase surprins.

– Să te înspăimînţi? Nu înţeleg, prietene. De ce te-ai putea teme?

– Nu ştiu, nu ştiu, clătină din cap tînărul. Totuşi este acolo, îl simt. Karoly, recepţionez ceva. Ştii că sînt priceput, *sînt*, de asta m-ai luat. Clasa-ntîia, testat, şi-ţi spun că mi-e frică. Simt ceva. Ceva periculos. Ceva schimbător... şi străin.

– *Volcrynul* meu? întrebă d'Branin.

– Nu, nu, imposibil. Mergem cu motosmicele şi ei sînt la cîţiva ani-lumină. Rîsul telepatului era disperat: Nu-s chiar *atît* de bun, Karoly. Am auzit povestea ta despre Crey, dar eu sînt un simplu om. Nu, e vorba de ceva mult mai apropiat. Pe navă... .

– Unul dintre noi?

– Poate, făcu telepatul. Nu-mi pot da seama.

D'Branin oftă şi-i puse o mînă părintească pe umăr.

– Îţi mulţumesc că ai venit la mine, dar nu pot acţiona pînă nu deţii ceva mai precis. Această senzaţie a ta... n-ar putea fi vorba de oboseală? Cu toţii sîntem sub stress. Inactivitatea poate fi dăunătoare.

– Totuşi e ceva real, insistă telepatul. Plecă însă mai liniştit.

După aceea, d'Branin merse la psipsihă, care stătea în hamac, înconjurată de medicamente şi plîngîndu-se de dureri imaginare.

– Interesant, comentă ea după ce bărbatul îi relată convorbirea. Şi eu am simţit ceva, un fel de ameninţare, foarte vagă, neclară. Credeam că vine e a mea, datorată claustrofobiei, plictiselii... Uneori, stările mele mă trădează. Altceva n-a mai specificat?

– Nu.

– O să fac un efort să dau o raită, să-l sondez şi să-i sondez şi pe ceilalţi, să văd ce pot culege. Deşi, dacă-i ceva real, el ar fi trebuit să ştie primul. Este clasa întîia, eu sînt doar o trei.

D'Branin încuviinţă. Mai tîrziu, cînd ceilalţi se culcaseră, îşi făcu o ciocolată şi stătu de vorbă cu Royd în timpul pseudo-nopţii. Dar nu pomeni nimic despre telepat.

* * *

– Aţi observat hainele hologramei? întreba xenobiologul. Moda este de acum cel puţin un deceniu. Nu cred că el arată exact ca holograma. Dacă-i diform, sau bolnav, dacă-i este ruşine să fie văzut sub adevăratul lui chip? Poate că este bolnav. Ciuma Lentă poate desfigura un om, dar îl ucide abia după cîteva decenii, şi apoi mai există şi alte maladii: manthraxul, lepra nouă, boala lui Langamen ... S-ar putea ca această carantină auto-impusă să fie cauzată tocmai de aşa ceva. O carantină. Gîndiţi-vă la asta.

* * *

În a cincea săptămînă, Melantha Jhirl îşi împinse pionul pe linia a şasea, Royd văzu că nu-l mai putea opri şi cedă. Era a opta lui înfrîngere consecutivă în tot atîtea zile. Femeia stătea aşezată turceşte pe podeaua salonului, cu piesele puse înaintea ei, în faţa unui ecran. Rîzînd, le împrăştie cu mîna.

– Nu te supăra, Royd, îi spuse. Eu sînt un model îmbunătăţit. Întotdeauna cu trei mutări înainte.

– Ar fi trebuit să-mi cuplez calculatorul, răspunse el. Nu ţi-ai fi dat seama.

Spectrul lui holografic se materializă brusc în faţa ecranului şi zîmbi.

– Aş fi ştiut după trei mutări, zise Melantha. Încearcă...

Se ridică şi trecut prin proiecţia holografică, îndreptîndu-se către bucătărie, de unde luă un flacon cu bere.

– Cînd o să te-nduioşezi, şi-o să mă laşi înapoia peretelui ăsta, să-ţi fac o vizită, căpitane? întrebă ea, adresîndu-se unui difuzor.

Refuza să considere holograma ca pe o persoană adevărată.

– Nu ţi s-a urît acolo? Claustrat? Frustrat sexual?

– Am călătorit toată viaţa mea cu *Zburătorul Nopţii*, Melantha, răspunse Royd. Ignorata lui proiecţie dispăru. Dacă singurătatea, claustrofobia sau frustrarea sexuala m-ar fi afectat, o asemenea viaţă ar fi fost imposibilă. Sînt sigur că, fiind un model îmbunătăţit, ar fi trebuit să-ţi dai seama de asta.

Ea stoarse puţină bere şi rîse în felul ei sonor şi muzical.

– N-o să te slăbesc, căpitane, îl aver-

tiză.

– Perfect. Pînă atunci mai spune-mi nişte minciuni despre viaţa ta.

* * *

– Aţi auzit vreodată de Jupiter? îl întrebă xenoteha. Era beată şi se legăna în hamacul din cală.

– Este ceva în legătură cu Pămîntul, zise unul dintre lingvişti. Cred că acelaşi sistem mitic a dat naştere ambelor denumiri.

– Jupiter, anunţă cu glas tare xenoteha, este un gigant gazos aflat în acelaşi sistem solar cu Vechiul Pămînt. Nu ştiaţi asta, nu-i aşa? Erau pe punctul de a-l explora, cînd au descoperit motosmicele, oho, cu multă vreme în urmă. Dup-aia, nimeni nu s-a mai preocupat de giganţii gazoşi. Bagi mare şi n-ai decît să descoperi lumile ce pot fi locuite, le colonizezi şi dai dracu' cometele, asteroizii şi giganţii gazoşi – la numai cîţiva ani-lumină depărtare există o altă stea, care are mai multe planete locuibile. Erau însă, ştiţi, şi oameni care credeau că Jupiter s-ar putea să prezinte forme de viaţă. 'Nţelegi?

– Dacă pe giganţii gazoşi există viaţă inteligentă, se răsti iritat xenobiologul, ea n-a dovedit interes pentru ieşirea în spaţiu. Toate speciile conştiente întîlnite pînă acum au apărut pe lumi similare Pămîntului, şi majoritatea lor sînt aerobe. Sau sugerezi că *volcrynii* provin de pe un gigant gazos?

Xenoteha se ridică în capul oaselor şi zîmbi conspirativ.

– Nu *volcrynii*, răspunse ea. Royd Eris. Crăpaţi bordul prova din salon şi-o să vedeţi cum ies aburi de metan şi amoniac.

Mînă ei descrise o mişcare sinuoasă şi senzuală prin aer, apoi femeia se convulsionă într-un rîs isteric.

* * *

– L-am potolit, îi raportă psipsiha lui Karoly d'Branin în cea de-a şasea săptămînă. Psionină-4. O să-i atenueze receptivitatea pentru cîteva zile şi, dacă o să aibă nevoie, mai am.

D'Branin era îngrijorat.

– Noi doi, eu şi cu el, am discutat de cîteva ori. Mi-am dat seama că devine tot mai înspăimîntat, dar niciodată nu mi-a putut spune motivul. Era chiar necesar să-l atenuezi astfel?

– Ajunsese la limita nebuniei, înălţă ea din umeri. N-ar fi trebuit să iei cu tine un telepat de clasa-ntîia. Sînt prea instabili.

– Trebuie să comunicăm cu o rasă străină. Îţi reamintesc că asta nu-i uşor. *Volcrynii* sînt poate mai străini decît orice fiinţă raţională întîlnită pînă acum. Acesta este motivul pentru care avem nevoie de talente din clasa întîia.

– Perfect, dar în starea în care se află clasa-ntîia al tău, s-ar fi putut să nu mai ai nici un fel de talente. Jumătate din timp este catatonic, şi jumătate e mort de frică. Insistă că ne ameninţă pe toţi un pericol fizic real, dar nu ştie motivul sau sursa. Mai rău este că nu-ţi pot spune dacă simte într-adevăr ceva, sau pur şi simplu e un atac acut de paranoia. În mod cert, prezintă anumite simptome clasice de paranoia. Printre altele, crede că-i permanent urmărit. Poate că starea lui n-are absolut nici o legătură cu noi, cu *volcrynul*, şi cu talentul lui. În clipa de faţă nu pot fi sigură.

– Dar în privinţa talentului tău? întrebă d'Branin. Eşti o empată, nu?

– Nu mă-nvăţa pe mine care-mi sînt atribuţiile, se răsti femeia. M-am culcat cu ea săptămîna trecută. Nu te apropii mai bine şi nici nu există o cale mai sigură decît asta. Chiar şi aşa, n-am avut nici o certitudine. Mintea lui era un haos şi teama era atît de puternică, încît era sesizabilă, precum un miros. Nici la ceilalţi n-am citit nimic, cu excepţia obişnuitelor tensiuni şi frustrări. Totuşi, sînt doar o trei şi asta nu-nseamnă mare lucru. Capacităţile mele sînt limitate. Ştii că nu m-am simţit prea bine, d'Branin... Abia pot respira pe nava asta. Îmi plesneşte capul. Ar trebui să stau în pat...

– Da, bineînţeles, aprobă iute d'Branin. Nu m-am gîndit să te critic. Faci tot ceea ce poţi în nişte condiţii dificile. Totuşi, trebuie să te întreb: este absolut necesar ca percepţiile lui să fie anesteziate? Nu există nici o altă soluţie? În curînd, Royd va decupla

motosmicele şi o să contactăm *volcrynul*. Vom avea nevoie de el.

Psipsiha îşi masă tîmplele, obosită.

– Cealaltă opţiune a mea a fost o injecţie cu esperon. L-ar fi deschis complet şi, pentru cîteva ore, i-ar fi triplat receptivitatea psionică. Atunci ar fi putut analiza pericolul acela pe care-l simte. L-ar fi îndepărtat dacă este fals, sau l-ar fi soluţionat dacă-i ceva real. Totuşi, psionina-4 e mult mai sigură. Efectele fizice colaterale ale esperonului sînt istovitoare şi nu cred că din punct de vedere emoţional, el este suficient de stabil ca să opereze cu o asemenea forţă. Psionina ar trebui să ne spună ceva. Dacă paranoia lui continuă să persiste, o să ştiu că n-are nici o legătură cu aptitudinile telepatice.

– Şi dacă nu persistă? întrebă d'Branin.

– Atunci, rînji ea, vom şti că-ntr-adevăr a interceptat un soi de ameninţare, nu?

* * *

Pseudo-noaptea sosi, şi fantoma lui Royd se materializă lîngă Karoly d'Branin, care stătea gînditor înaintea ciocolatei.

– Karoly, rosti holograma, nu s-ar putea să conectez calculatorul adus de echipa ta cu sistemul navei mele? M-au fascinat istoriile acelea cu *volcryinii* şi mi-ar place să le pot studia atunci cînd doresc.

– Bineînţeles, răspunse d'Branin, nepăsător şi neatent. Oricum, este timpul să ne pornim calculatoarele. În curînd decuplezi motosmicele, nu?

– În curînd, încuviinţă Royd. Peste vreo şaptezeci de ore.

* * *

În ziua următoare, proiecţia lui Royd nu apăru la prînz. Pasa gerii mîncară stingherii, aşteptînd ca gazda lor să se materializeze din clipă în clipă, să-şi ocupă locul obişnuit şi să participe la discuţii. Aşteptările lor n-au fost însă răsplătite, nici cînd pe mese apărură ceşti cu ciocolată, ceai aromat şi cafea.

– Căpitanul nostru pare să fie ocupat, remarcă Melantha, lăsîndu-se pe spate în scaun şi învîrtind un bol de coniac între palme.

– În curînd oprim motosmicele, spuse d'Branin. Trebuie făcute unele pregătiri.

Cîţiva schimbară priviri. Erau prezenţi toţi nouă, deşi tînărul telepat părea pierdut în gînduri. Xenobiologul întrerupse tăcerea.

– El nu mănîncă. E o blestemată de hologramă. Ce contează dac-a lipsit de la un prînz? Poate că-i la fel de bine. Karoly, mulţi dintre noi au devenit destul de curioşi în legătură cu Royd. Oricum, ce ştii tu despre individul ăsta misterios?

D'Branin îl privi cu ochi mari şi uimiţi.

– Să ştiu, prietene? se aplecă el înainte, umplîndu-şi ceşcuţa cu ciocolată groasă, dulce-amăruie. Ce este de ştiut?

– Cred că ai observat că niciodată nu iese printre noi, rosti tăios lingvista. Înainte de a se angaja, mai remarcase cineva ciudăţenia aceasta?

– Şi mie mi-ar place să aud răspunsul, interveni partenerul ei. Prin Avalon se scurge un trafic destul de intens. Cum l-ai ales tocmai pe Eris? Ce referinţe ai avut despre el?

D'Branin ezită.

– Ce referinţe am avut despre el? Foarte puţine, trebuie să recunosc. Am discutat cu cîţiva oficiali din port şi de la companiile charter, dar nimeni nu-l cunoştea pe Royd. Ştiţi, el nu avea baza pe Avalon...

– Dar unde? întrebară simultan lingviştii. Se priviră între ei, şi femeia continuă! Noi l-am ascultat cu atenţie. Nu are nici un accent specific şi nici un fel de idiosincrazii de vorbire care să-i trădeze originea. Spune-ne, de unde a apărut acest *Zburător al Nopţii*?

– N-n-nu ştiu, de fapt, recunoscu ezitînd d'Branin. Nu m-am gîndit niciodată să-l întreb aşa ceva.

Membrii echipei sale se privire stupefiaţi.

– Nu te-ai gîndit *niciodată* să-ntrebi? repetă xenoteha. Atunci cum ai ales tocmai nava asta?

– Era disponibilă. Consiliul Administrativ mi-a aprobat proiectul şi mi-a pus personal la dispoziţie, dar nu putea renunţat la o navă a Academiei.

Existau şi nişte constrîngeri bugetare...

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

– Ceea ce spune d'Branian, îl întrerupse psipsiha, este că Academia a fost mulţumită de studiile lui xenomitologice şi de descoperirea legendei *volcryn*, dar s-a arătat mai puţin entuziasmată de ideea de a dovedi realitatea *volcrynului*. Aşa încît, presupunînd că mica lui expediţie nu va fi încununată de rezultate, i-au pus la dispoziţie un buget redus, cît să-l ţină fericit şi productiv, precum şi un personal a cărui lipsă n-avea să se resimtă pe Avalon. Se uită la fiecare în parte: Cu excepţia lui d'Branin, continuă ea, nici unul dintre noi nu este un savant de vîrf.

– Vorbeşti exclusiv în numele tău, replică Melantha. Eu m-am oferit voluntară.

– Nu insist asupra acestei chestiuni, zise psipsiha. Principalul este că alegerea *Zburătorului Nopţii* nu mai reprezintă o enigmă. Ai angajat charterul cel mai ieftin pe care l-ai putut găsi, aşa-i, d'Branin?

– Unele dintre navele disponibile nici nu mi-ar fi ascultat propunerea, răspunse bărbatul. Trebuie să recunoaştem, ideea este ciudată. În plus, mulţi căpitani par a avea o teamă superstiţioasă în privinţa decuplării motosmicelor în spaţiul interstelar, fără nici o planetă în preajmă. Dintre cei care au acceptat condiţiile, Royd Eris oferea termenii cei mai buni şi era capabil să plece imediat.

– Iar noi *trebuia* să plecăm imediat, făcu lingvista. Altfel, *volcrynul* ar fi putut scăpa. Doar traversează regiunea aceasta de zece mii de ani, plus sau minus cîteva mii, adăuga ea sarcastic.

Cineva rîse. D'Branin era imperturbabil.

– Prieteni, fără îndoială că aş fi putut amîna plecarea. Aşa este, am dorit să întîlnesc *volcrynul*, să le pun întrebările care m-au obsedat, să descopăr *de ce*-ul lor, dar trebuie să recunosc că o întîrziere mai mare n-ar fi însemnat mare lucru. Totuşi, care-i problema? Royd este o gazdă amabilă, un pilot priceput şi ne-a tratat ireproşabil.

– Singur s-a transformat într-o enigmă, se auzi o remarcă.

– Ce ascunde? întrebă altă voce

Melantha izbucni în rîs. Cînd toţi întoarseră ochii spre ea, zîmbi şi clătină din cap.

– Căpitanul Royd este perfect, un individ ciudat pentru o misiune ciudată... Nimănui dintre voi nu-i place şi cîte un mister? Zburăm ani-lumină ca să interceptăm o ipotetică navă străină, din centrul galaxiei, călătorind încă dinaintea războaielor, iar voi sînteţi îngrijoraţi pentru că nu puteţi număra coşurile de pe nasul lui Royd. Se întinse peste masă şi-şi mai turnă coniac. Maică-mea avea dreptate, continuă ea încet. Normalii sînt sub-normali.

– Mi se pare corect ce spune Melantha, zise liniştit d'Branin. Obiceiurile şi nevrozele lui Royd îl privesc numai pe el, dacă nu ni le impune.

– Mă face să mă simt stingherit, se plînse un glas.

– Din cîte ştim, Karoly, spuse xenoteha, am putea călători cu un criminal, sau un extraterestru

– *Jupiter*, mormăi cineva.

Xenoteha se înroşi, iar în jurul mesei se auziră chicote.

Telepatul cel tînăr şi albinos ridică brusc privirea şi-i examină cu ochi sălbatici, nervoşi.

– O fiinţă *străină*, vorbi el.

Psipsiha înjură încetişor.

– Drogul îşi pierde efectul, îi şopti lui d'Branin. Ar trebui să-i mai fac o doză.

Ceilalţi priveau fără să înţeleagă; d'Branin păstrase secretă starea telepatului.

– Ce drog? întrebă xenoteha. Ce se-ntîmplă aici?

– Pericol, murmură telepatul.

Se întoarse către ciberneticiana de lîngă el şi-i apucă braţul cu o mînă tremurîndă.

– Sîntem în pericol, îţi spun, l-am citit. Este ceva *străin*. Şi ne vrea răul.

– Nu se simte bine, rosti psipsiha către ceilalţi şi se ridică în picioare. L-am tratat cu psionină, ca să-i atenuez nălucirile. Mă duc să mai iau o doză

Porni spre uşă.

– Stai, făcut Melantha. Nu psionină Încearcă cu esperon.

– Nu mă-nvăţa pe mine, femeie!

– Îmi pare rău, înălţă din umeri Melantha. Totuşi sînt cu un pas înaintea

ta. Esperonul poate alungă orice nălucire, nu?

– Da, însă...

– Şi-l poate face să se concentreze asupra acestei ameninţări pe care pretinde c-a detectat-o, corect?

– Cunosc efectele esperonului se răsti psipsiha.

Melantha zîmbi deasupra buzei bolului.

– Sînt convinsă, spuse ea. Acum, ascultaţi-mă. Se pare că toţi sînteţi curioşi în legătură cu Royd. Vreţi să ştiţi ce ascunde. Îl bănuiţi că este un criminal. Asemenea temeri nu ne vor ajuta să muncim împreună ca o adevărată echipă. Să le punem capăt. E foarte uşor. Acolo, arătă Melantha, este un telepat de clasa întîia. Amplificaţi-i puterea cu esperon şi va putea să recite istoria vieţii căpitanului nostru, pînă ne apucă plictiseala. În acelaşi timp, va scăpa şi de propriile lui obsesii.

– *El ne priveşte*, şopti precipitat telepatul.

– Karoly, făcu xenobiologul, am întins prea mult coarda. Unii dintre noi sînt nervoşi, iar băiatul ăsta e înspăimîntat. Cred că toţi trebuie să aflăm sfîrşitul misterului lui Royd Eris. Melantha are dreptate.

D'Branin era tulburat.

– Nu avem nici un drept...

– Dar avem *nevoie* să ştim, îl întrerupse ciberneticiana.

Ochii lui d'Branin se întîlniră cu ai psipsihei, şi bărbatul oftă.

– Bine, spuse el. Adu esperonul.

– *O să mă ucidă*, răcni telepatul, sărind în picioare.

Cînd ciberneticiana încercă să-l potolească, prinzîndu-l de braţ, apucă o ceaşcă de cafea şi i-o azvîrli în faţă. A fost nevoie de trei oameni pentru a-l imobiliza.

– Repede, porunci cineva în vreme ce tînărul se zbătea.

Psipsiha se înfioră şi ieşi din salon.

* * *

Royd privea.

Cînd psipsiha se întoarse, îl aşezară pe telepat cu faţa în sus pe masă, dîndu-i părul în lături, ca să poată vedea arterele gîtului.

Holograma lui Royd se materializă în scaunul gol din capătul mesei lungi.

– Opriţi-vă, rosti el calm. Nu-i nevoie de aşa ceva.

Psipsiha încremeni cu fiola de esperon deasupra injectorului, iar xenoteha tresări vizibil şi eliberă un braţ al telepatului. Acesta însă nu se clînti. Rămase întins pe masă, gîfîind, prea speriat pentru a se mişca, cu ochii săi albaştri spălăciţi fixaţi pe proiecţia lui Royd.

Melantha înălţă bolul de coniac în semn de salut.

– Bau, făcu ea. Ai scăpat prînzul, căpitane.

– Royd, vorbi d'Branin, îmi pare rău.

Holograma privea, fără să vadă, peretele îndepărtat.

– Daţi-i drumul, i se auzi glasul din difuzoare. O să vă spun marele meu secret, dacă izolarea mea vă intimidează atît de mult.

– Ne-a *spionat*, rosti lingvistul.

– Povesteşte atunci, zise suspicioasă xenoteha. Ce eşti tu?

– Mi-a plăcut ipoteza ta despre giganţii gazoşi, începu Royd. Din păcate, adevărul este mult mai puţin spectaculos. Sînt un obişnuit *Homo sapiens*, de vîrstă mijlocie. Şaizeci şi opt de ani-standard, dacă vă place exactitatea. Holograma pe care o vedeţi era Royd Eris cu nişte ani în urmă. Acum sînt mai bătrîn.

– Dar? O porţiune din faţa ciberneticienei, acolo unde o împroşcase cafeaua, se înroşise. Atunci de ce atîta mister?

– O să încep cu mama mea, răspunse Royd. Iniţial, *Zburătorul Nopţii* a fost al ei, construit după un proiect propriu în docurile spaţiale de la Newholme. Mama a fost comerciant independent, şi încă unul remarcabil. A făcut avere acceptînd misiuni speciale, în afara principalelor rute comerciale, transportînd mărfuri la o lună, un an sau doi dincolo de regiunile unde erau transferate de obicei. Asemenea afaceri sînt mai riscante, dar mult mai profitabile decît transporturile poştale. Pe mama n-o preocupa să revină cît mai repede acasă. nava era căminul ei. Arareori a vizitat de două ori aceeaşi planetă, dacă putea s-o evite.

– Aventurieră, făcu Melantha.

– Nu, replică Royd. Sociopată. Vedeţi, mama nu iubea oamenii. Cîtuşi de puţin. Visul ei cel mai mare era să se elibereze de necesitatea echipajului. A reuşit lucrul acesta cînd a fost îndeajuns de bogată. Rezultatul a fost *Zburătorul Nopţii*. După ce s-a îmbarcat pe el, la Newholme, ea n-a mai atins niciodată o fiinţă umană şi nici n-a mai călcat pe solul vreunei planete. Şi-a rezolvat toate afacerile de aici, de unde stau eu acum. Nu era întreagă la minte, dar şi în continuare a dus o viaţă extrem de interesantă. Ce planete a văzut, Karoly! Cîte lucruri ţi-ar fi putut spune! Te-ai fi îmbolnăvit. Totuşi, şi-a distrus cea mai mare parte din înregistrările personale, de teamă că, după moarte, alţii ar fi putut obţine profituri de pe urma experienţei acumulate. Asta îi era felul.

– Şi tu? întrebă xenoteha.

– N-ar trebui să-i spun mamă, urmă Royd. Eu sînt clona ei de sex opus. După ce timp de treizeci de ani a zburat singură în această navă, s-a plictisit. Eu trebuia să fiu tovarăşul şi amantul ei. Mă putea modela astfel încît să fiu exact ceea ce-şi dorea. Totuşi, nu avea răbdare cu copiii şi nici nu dorea să mă crească ea. Ca embrion, am fost plasat într-un incubator. Calculatorul mi-a fost profesor. Urma să fiu eliberat la vîrsta pubertăţii, adică atunci cînd, bănuia ea, aveam să fiu un companion adecvat.

Moartea ei, la cîteva luni după clonare, i-a dat planurile peste cap. Cu toate acestea, programase nava şi pentru o asemenea eventualitate. Nava a decuplat motosmicele şi s-a oprit, plutind vreme de unsprezece ani în spaţiul interstelar, în timp ce calculatorul făcea din mine o fiinţă omenească. În felul acesta am moştenit *Zburătorul Nopţii*. Cînd am fost eliberat mi-au trebuit cîţiva ani să înţeleg manevrarea navei şi propria mea origine.

– Fascinant, rosti d'Branin.

– Da, încuviinţă lingvista, totuşi nu explică de ce te menţii în izolare.

– Ah, ba da, chicoti Melantha. Căpitane, poate că ar trebui să povesteşti mai departe, pentru modelele mai puţin îmbunătăţite...

– Mama ura planetele, continuă Royd. Ura mirosurile, murdăria şi bacteriile, iregularitatea vremii, prezenţa altor oameni... Proiectase pentru noi un mediu perfect, pe cît de steril a reuşit să-l obţină. Ura, de asemenea, şi gravitaţia. Era obişnuită cu imponderabilitatea şi o prefera. Eu m-am născut şi am fost crescut în aceste condiţii.

Corpul meu nu are nici un fel de imunitate naturală. Probabil că contactul cu oricare dintre voi m-ar ucide, sau oricum, m-ar îmbolnăvi grav. Muşchii mei sînt slabi, atrofiaţi. Gravitaţia generată acum de *Zburătorul Nopţii* este exclusiv pentru confortul vostru, nu şi al meu. Pentru mine este agonie. În clipa de faţă stau într-un scaun plutitor, care îmi suportă greutatea. Mă doare încă, şi s-ar putea ca organele mele interne să fi fost afectate. Este unul dintre motivele pentru care nu transport pasageri prea des.

– Deci eşti de acord cu mama ta în privinţa oamenilor? întrebă psipsiha.

– Nu. Mie îmi plac oamenii. Accept ceea ce sînt, dar n-a fost opţiunea mea. Trăiesc viaţa oamenilor în singurul mod ce-mi este accesibil, indirect, prin rarii pasageri pe care îndrăznesc să-i transport. În momentele acelea sorb cît mai mult din vieţile lor.

– Dacă ai menţine imponderabilitatea în navă, ai putea lua mai mulţi pasageri, nu-i aşa? sugeră xenobiologul.

– Este adevărat, răspunse politicos Royd. Cu toate acestea, am constatat că majoritatea indivizilor preferă să nu călătorească împreună cu un căpitan care nu foloseşte grila gravitaţională. Imponderabilitatea prelungită le face rău, le provoacă tulburări. Ştiu, aş putea să mă amestec printre pasagerii mei, dacă rămîn în scaunul acesta şi port un costum etanş. Am şi încercat aşa ceva. Am remarcat că participarea mea nu-i benefică, dimpotrivă. Am devenit un caz, o făptură schiloadă care trebuie să fie tratată în mod aparte şi păstrată la distanţă. Pe cît de des îndrăznesc, studiez fiinţele străine pe care le iau în navă.

– Fiinţe străine? întrebă xenoteha cu o voce derutată.

– Pentru mine, toţi sînteţi nişte fiinţe străine.

În salonul *Zburătorului Nopţii* se făcu

liniște.

– Îmi pare rău că a trebuit să se întîmple așa, prietene, rosti d'Branin.

– Îmi pare rău, îl îngînă psipsiha.

Se încruntă și vîrî fiola de esperon în injector.

– Bine, pare veridic, dar e și adevărat? Continuăm să n-avem nici o dovadă; nu-i decît o nouă poveste înainte de culcare. Poți pretinde cu aceeași ușurință că ești o creatură de pe Jupiter, un program de calculator, sau un criminal de război, nebun.

Făcu doi pași rapizi spre telepatul întins pe masă.

– El continuă s-aibă nevoie de tratament și noi continuăm s-avem nevoie de confirmări. Nu vreau să trăiesc permanent în nesiguranța asta, mai ales cînd o putem sfîrși acum.

Mîna ei împinse capul tînărului într-o parte, căută artera și apăsă injectorul.

– Nu, rosti aspru glasul din difuzor. Oprește-te. Îți ordon. Aceasta este nava mea. Oprește-te.

Injectorul fîșîi, iar cînd îl ridică, pe gîtul telepatului se zări un cerculeț roșu.

Tînărul încercă să se ridice, sprijinindu-se în coate și psipsiha se aplecă deasupra.

– Acum, rosti ea cu un ton cît mai profesional, concentrează-te asupra lui Royd. O poți face, știm cu toții cît de bun ești. Așteaptă doar cîteva clipe, esperonul îți va amplifica percepțiile.

Ochii albaștri-spălăciți erau încețoșați.

– Nu-i destul de aproape, murmură el. 'Ntîia, eu sînt unu, testat. Bine, știți că-s bun, dar trebuie să fiu *aproape*.

Tremura.

Femeia îl cuprinse cu brațul, îl mîngîie și-l încurajă:

– Esperonul îți va da putere. Simte-o, simte cum devii tot mai puternic. Simți? Totul se limpezește, nu-i așa? Glasul ei devenise un murmur încurajator: Acum, amintește-ți pericolul, amintește-ți-l, caută-l. Privește dincolo de zid, vorbește-ne despre el. Vorbește-ne despre Royd. A spus adevărul? Răspunde-ne. Ești bun, o știm cu toții, ne poți răspunde.

Frazele erau aproape o incantație.

El se scutură de brațele ei și se scula în capul oaselor.

– Pot simți, zise. Ochii i se limpeziră brusc. Ceva... mă doare capul... mi-e *frică*!

– Nu-ți fie teamă, îi încurajă psipsiha. Esperonul nu-ți provoacă dureri de cap, doar îți îmbunătățește sensibilitatea. N-are de ce să-ți fie teamă. Îl mîngîie pe frunte: spune-ne ce vezi.

Telepatul privi cu ochi de copil speriat spre hologramă lui Royd și-și umezi cu limba buza inferioară.

– El este...

În clipa aceea îi explodă craniul.

* * *

După trei ore se reîntîlniră pentru a discuta.

În isteria și confuzia ce urmaseră, Melantha Jhirl preluase conducerea. Dăduse ordine, lăsînd coniacul și împărțind comenzile cu ușurința unuia născut pentru așa ceva, iar ceilalți păruseră să găsească în executarea ordinelor o ușurare lipsită de gîndire. Trei dintre ei aduseseră un cearșaf, înveliră în el trupul decapitat, și-l transportară în ecluza din capătul navei. Alți doi începură să curețe salonul cu apă și cîrpe. Nu izbutiră să facă mare lucru. Ștergînd sîngele de pe tăblia mesei, ciberneticiana începu să vomite violent. Karoly d'Branin, care încremenise șocat, își reveni, luă din mîna ei cîrpa însîngerată și conduse femeia la cabină.

Melantha o ajută pe psipsihă, care fusese lîngă telepat în clipa morții. O așchie de os îi perforase obrazul sub ochiul drept; era împroșcată cu sînge și fragmente de carne, os și creier și intrase în stare de șoc. Melantha îi extrase așchia, o duse în cală, o spălă și-i injectă un sedativ din propria ei trusă.

În cele din urmă reuși să-i adune pe toți în cala mare, unde trei dintre ei aveau hamacurile. Veniră șapte din cei opt rămași în viață. Psipsiha continua să doarmă, dar se părea că ciberneticiana își revenise. Stătea așezată turcește pe podea, palidă și trasă la față, așteptînd-o pe Melantha să înceapă.

Primul care a vorbit a fost însă Karoly d'Branin.

– Nu înţeleg, zise el. Nu înţeleg ce s-a întîmplat. Ce s-a putut...

– Royd l-a ucis, asta-i tot, rosti cu amărăciune xenoteha. Secretul lui era ameninţat, aşa încît... l-a făcut bucăţi.

– Nu pot crede aşa ceva, insistă tulburat d'Branin. Nu pot. Royd şi cu mine am discutat... am stat de vorbă multe nopţi, în vreme ce voi dormeaţi. Este delicat, sensibil şi cu mintea deschisă. Un visător. Înţelege problema *volcrynului*. Nu ar putea face aşa ceva.

– În orice caz, holograma lui a dispărut imediat, interveni lingvista. Şi de atunci n-a mai apărut nici video, nici audio.

– Nici voi n-aţi fost prea vorbăreţi, spuse Melantha. Nu ştiu ce să cred, dar simt pornirea de-a mă alătura lui Karoly. N-avem nici o dovadă că Royd e responsabil pentru cele întîmplate.

– Dovezi, făcu xenoteha, scoţînd un zgomot puternic şi obscen.

– De fapt, continuă netulburată Melantha, nici nu ştiu dacă cineva este cu adevărat responsabil... Pînă la injecţia cu esperon nu s-a întîmplat nimic. El să fi fost de vină?

– Ce să zic, al dracului post-efect, murmură lingvista.

– Nu-i domeniul meu, se încruntă xenobiologul, dar ştiu că esperonul e un drog extrem de activ, cu puternice efecte fizice şi psionice. Instrumentul morţii a fost probabil însuşi talentul lui de telepat amplificat de drog. Pe lîngă faptul că i-a sporit sensibilitatea telepatică, esperonul ar fi putut, de asemenea, să amplifice alte talente psi, latente.

– Cum ar fi? întrebă cineva.

– Bio-controlul... Telekinezia.

– A sporit brusc presiunea din interiorul craniului, interveni Melantha, prin concentrarea în creier a sîngelui din întregul corp. Simultan, a micşorat presiunea aerului din jurul capului, folosind te-ki pentru a crea un vid de scurtă durată. Imaginaţi-vă...

Îşi imaginară, şi nu le plăcu.

– Deci putea fi auto-provocată, repetă d'Branin.

– Sau un talent mai puternic i-ar fi putut întoarce puterea chiar împotriva lui, insistă încăpăţînată xenoteha.

– Nici un telepat uman n-are un asemenea talent: să controleze alt individ, trup, minte şi suflet, nici măcar pentru o clipă.

– Exact, întări xenoteha. Nici un telepat *uman*.

– Creaturi de pe giganţii gazoşi? Tonul cibernetic ienei era batjocoritor.

Xenoteha o privi dispreţuitoare.

– Aş putea vorbi despre senzitivii Crey, sau vampirii-de-suflete *githyanki*, mai ştiu vreo alte şase rase, dar n-am nevoie de ele. O să dau un singur nume: o Minte Hrangan.

Ideea era, într-adevăr, neliniştitoare. Toţi amuţiră şi se foiră stingheriţi, gîndindu-se la puterile vaste, necunoscute ale unei Minţi Hrangan ascunsă în cabina de comandă a *Zburătorului Nopţii*, pînă cînd Melantha interveni:

– E ridicol, exclamă ea. Gîndiţi-vă la ce vorbiţi, dacă nu vă cer, cumva, prea mult. Voi toţi sînteţi xenologi, experţi în limbaje străine, psihologie, biologie, tehnologie. Nu vă comportaţi ca atare. ne-am războit vreme de o mie de ani cu Vechiul Hranga, dar *niciodată* n-am comunicat satisfăcător cu o Minte Hrangan. Daca Royd Eris este un Hrangan, asta înseamnă că în secolele scurse de la Prăbuşire ei şi-au ameliorat considerabil capacităţile de conversaţie.

Xenoteha se înroşi.

– Ai dreptate, mormăi ea. M-am pripit.

– Prieteni, vorbi d'Branin, nu trebuie să ne panicăm, sau să devenim isterici. s-a petrecut un lucru teribil. Unul dintre colegii noştri este mort şi nu cunoaştem motivul. Pînă atunci nu putem decît să mergem mai departe. Nu este momentul unor acţiuni nechibzuite împotriva celor nevinovaţi. Poate că la revenirea pe Avalon o anchetă ne va spune ce s-a întîmplat. Corpul se află în siguranţă, da?

– L-am pus în antecamera ecluzei, răspunse lingvistul. Acolo e vid. O să se menţină.

– Şi va putea fi examinat la întoarcere, încuviinţă d'Branin.

– Ar trebui să ne întoarcem imediat, făcu xenoteha. Spune-i lui Eris să schimbe direcţia.

D'Branin păru şocat.

– Dar *volcrynii*? Încă o săptămînă şi,

dacă am calculat corect îi vom cunoaşte. Reîntoarcerea ar dura şase săptămîni. Sînt sigur că pentru a afla dacă ei există, încă o săptămînă ar fi justificată.

Xenoteha era încăpăţînată.

– A murit un om. Înainte de a muri a pomenit de fiinţe străine şi de un pericol. Poate că şi noi sîntem ameninţaţi. Poate că aceşti *volcryni* sînt cauza, poate că sînt chiar mai puternici decît o Minte Hrangan. Vrei să rişti asta? Şi pentru ce? Informaţiile culese de tine pot fi născociri, sau exagerări, sau erori: interpretările şi calculele tale pot fi greşite, sau poate că forţe necunoscute au schimbat traiectoria; *volcrynul* s-ar putea să se găsească la ani-lumină faţă de locul unde vom ieşi noi!

– Aha, făcu Melantha, înţeleg. Atunci, n-ar mai trebui să mergem pentru că *volcrynul* va fi acolo şi, în plus, ar putea fi periculos.

D'Branin zîmbi şi lingvista rîse.

– Nu-i de glumă, replică xenoteha, dar nu mai argumentă.

– Nu, continuă Melantha, orice pericol în care ne-am afla nu va creşte semnificativ în timpul necesar revenirii în spaţiul cosmic şi căutării *volcrynului*. Oricum ar fi trebuie să ieşim, pentru reprogramare. În plus, am făcut un drum lung pentru aceşti *volcryni*, şi mărturisesc că sînt curioasă. Îi privi pe fiecare în parte şi nici unul n-o contrazise. Atunci, continuăm.

– Şi ce facem cu Royd? întrebă d'Branin.

– Dacă este posibil, să încercăm să-l tratăm ca şi pînă acum, rosti hotărîtă Melantha. Deschideţi legăturile audio şi vorbiţi-i. Probabil este la fel de şocat şi nedumerit de cele întîmplate şi poate se teme să nu dăm vina pe el, sau să-i facem vreun rău, sau ceva de genul ăsta. Să-l liniştim. O fac eu, dacă nu vrea nimeni să-i vorbească.

Nu se oferi nici un voluntar.

– Bine, în regulă. Totuşi ar fi bine să încercaţi să vă comportaţi normal.

– De asemenea, interveni d'Branin, trebuie să continuăm pregătirile Senzorii trebuie să poată intra în spaţiul normal, iar calculatorul trebuie să fie pregătit.

– Este montat şi funcţionează, rosti încet ciberneticiana. Am terminat azi dimineaţă, aşa cum ai cerut.

Privea gînditoare, însă d'Branin nu observă nimic. Se întoarse către lingvişti şi începu să discute preliminariile contactului; în scurtă vreme spaima părăsi grupul.

Ascultînd, Royd era mulţumit.

* * *

Melantha reveni singură în salon.

Cineva stinsese luminile.

– Căpitane? întrebă, şi el apăru, albicios, uşor strălucitor, cu ochi care, de fapt, nu vedeau.

Hainele lui, sclipitoare şi demodate, erau umbre de alb şi bleu pal.

– Ai auzit, căpitane?

Din difuzor glasul trădă o uşoară surpriză:

– Da. Aud şi văd tot ce se întîmplă pe *Zburătorul Nopţii*, Melantha. Nu numai în salon. Nu numai cînd sînt conectate difuzoarele şi ecranele. De cîtă vreme ai ştiut?

– De cînd am ştiut, rîse ea. De cînd ai pomenit de ipoteza giganţilor gazoşi, oferită pentru rezolvarea misterului Roydian.

– Eram tulburat. Pînă atunci n-am făcut nici o greşeală.

– Te cred, căpitane. Nu contează. Eu sînt modelul îmbunătăţit, îţi aduci aminte? Am bănuit cu săptămîni în urmă.

O vreme Royd rămase tăcut, apoi rosti:

– Cînd începi să mă linişteşti?

– Asta şi fac în clipa de faţă. Nu te simţi mai liniştit?

Holograma înălţă din umeri

– Sînt încîntat că tu şi Karoly nu credeţi că l-am ucis pe omul acela.

Ea zîmbi. Ochii începeau să i se obişnuiască cu semiîntunericul. În lumina slabă a holoramei, putea zări masa unde murise telepatul, cu pete întunecate pe tăblie. Sînge. Auzi zgomotul slab al unei picături şi se înfioră.

– Nu-mi place aici.

– Dacă vrei să pleci, te pot însoţi oriunde.

– Nu. O să rămîn. Royd, dacă ţi-aş cere, ţi-ai închide ochii şi urechile din întreaga navă? Cu excepţia salonului?

Sînt sigură că ceilalţi s-ar simţi mai bine.

– Ei nu ştiu.

– Vor şti. Au auzit remarca ta despre giganţii gazoşi. Pînă acum unii dintre ei şi-au pus deja anumite întrebări.

– Dacă ţi-aş spune că am întrerupt legăturile, n-ai avea cum să ştii dacă este adevărat.

– Te-aş crede, rosti Melantha.

Tăcere. Hologramă păru gînditoare.

– Cum vrei, zise în cele din urmă. Am întrerupt totul. Acum văd şi aud numai aici.

– Te cred.

– Ai crezut istoria mea? întrebă Royd.

– Ah, făcu femeia. O istorie ciudată şi uluitoare, căpitane. Dacă-i o minciună, pot oricînd schimba minciuni cu tine. Eşti priceput. Dacă este adevărată, atunci eşti un bărbat ciudat şi uluitor.

– Este adevărată, şopti hologramă. Melantha... Ezită.

– Da.

– Te-am privit făcînd dragoste.

– Aha, zîmbi ea. Sînt pricepută la aşa ceva.

– Nu mi-am dat seama. Erai plăcută la privit.

Tăcere. Melantha încercă să nu audă picurul.

– Da, rosti după o lungă ezitare.

– Da? Ce anume?

– Da, Royd, dacă ar fi posibil, cred c-aş face dragoste cu tine.

– *Cum ai ştiut la ce mă gîndeam?*

– Sînt un model îmbunătăţit, surîse ea. Şi nu, nu sînt o telepată. N-a fost greu să deduc. Ţi-am spus, sînt cu trei mutări înaintea ta.

Royd tăcu, gîndindu-se.

– Cred că m-am liniştit, spuse în cele din urmă.

– Perfect, încuviinţă Melantha. Acum linişteşte-mă tu.

– Cum?

– Ce s-a întîmplat aici? În realitate?

Royd tăcu din nou.

– Cred că tu ştii ceva, continuă femeia. Ai renunţat la secretul tău numai ca să nu-l injectăm cu esperon. Chiar după ce secretul era cunoscut, ne-ai poruncit să nu facem aşa ceva. De ce?

– Esperonul este un drog periculos.

– Mai mult decît atît, căpitane. Ce l-a omorît?

– Eu, nu.

– Unul dintre noi? *Volcrynul?*

Nici un răspuns.

– Căpitane, la bordul navei se găseşte o creatură străină? Asta este problema?

Tăcere.

– Sîntem în pericol? *Eu* sînt în pericol, căpitane? Nu mi-e teamă. Sînt proastă pentru că nu mi-e teamă?

– Îmi plac oamenii, vorbi în cele din urmă Royd. Cînd nu mai pot rezista, îmi place să am pasageri. Îi spionez, da. Nu este ceva atît de îngrozitor. În special îmi placi tu, apoi Karoly. Nu voi lăsa să vi se întîmple nimic rău.

– Ce s-ar putea întîmpla? întrebă ea.

Royd nu răspunse.

– Dar ceilalţi, Royd? Ai grijă şi de ei? Sau numai de mine şi Karoly?

Nici un răspuns.

– Nu eşti prea vorbăreţ în seara asta, constată Melantha.

– Sînt încă tulburat, se auzi glasul lui. Du-te să te culci, Melantha Jhirl. Am vorbit îndeajuns.

– Bine, căpitane, făcu ea.

Zîmbi către hologramă şi ridică mîna. Imaginea îi imită gestul. Pielea neagră, caldă şi fosforescenţa palidă se atinseră, se contopiră, deveniră una. Melantha se întoarse şi ieşi. Abia pe coridor, revenită în siguranţa luminii, începu să tremure.

* * *

Pseudo-noapte. Discuţiile se întrerupseseră, coşmarele se şterseseră şi academicienii dormeau. Dormea pînă şi Karloy d'Branin, apetitul lui pentru ciocolată spulberat de amintirile salonului.

În cala cea mai mare atîrnau trei hamace. Din două se auzeau sforăituri discrete. În al treilea, ciberneticiana era trează şi se gîndea. În cele din urmă se sculă, coborî uşor pe podea, se echipă în costum şi cizme şi o scuturâ uşor pe xenotehă.

– Hai, şopti ea, făcîndu-i semn.

Ieşiră amîndouă pe coridor, lăsînd-o pe Melantha cufundată în vise.

– Ce dracu', mormăi xenoteha cînd ajunseră dincolo de uşă. Era pe

jumătate dezbrăcată, ciufulită şi morocănoasă.

– Există o modalitate prin care putem afla dacă povestea lui Royd a fost adevărată, rosti ciberneticiana. Nu-i va convine însă Melanthei. Eşti gata să încercăm?

– Ce? întrebă cealaltă, brusc interesată.

– Vino.

Una dintre cele trei cale mici fusese transformată în sala calculatorului. Intrară tiptil; era pustie. Sistemul era conectat, dar în repaus. Benzi luminoase curgeau lin în jurul canalelor cristaline din grilele de date, întîlnindu-se, alăturîndu-se şi ramificîndu-se din nou; pîrîiaşe multicolor fosforescente brăzdînd un fundal întunecat. Sala era în semiîntuneric, singurul zgomot: un bîzîit slab la limita percepţiei omeneşti, pînă cînd ciberneticiana interveni, apăsînd taste, răsucind întrerupătoare şi dirijînd curenţii luminoşi şi tăcuţi. Încet, calculatorul se trezi.

– Ce vrei să faci? întrebă xenoteha.

– Karoly m-a rugat să cuplez sistemul nostru la cel al navei. Spune că Royd doreşte să studieze datele despre *volcryn*. Perfect, am făcut-o. Înţelegi ce-nseamnă asta?

Acum xenoteha era complet trează.

– Cele două sisteme sînt interconectate!

– Exact. În felul ăsta, Royd se poate informa asupra *volcrynului*, iar noi ne putem informa asupra lui Royd. Se încruntă. Aş fi vrut să fi ştiut mai multe despre hard-ul *Zburătorului*, dar cred c-o să mă descurc. Sistemul lui d'Branin este destul de sofisticat.

– Îl poţi răsturna?

– Ce să fac? Iar ai băut?

– Să foloseşti sistemul nostru ca să accezi la controlul navei, să-l răstorni pe Royd, să-i contramandezi ordinele şi să obligi *Zburătorul* să răspundă la comenzile noastre.

– Se poate, răspunse ciberneticiana după o ezitare scurtă. Aş putea încerca, dar în ce scop?

– Doar aşa... Fără să comanzi efectiv. Numai să fie pregătit, în caz că apare vreo stare de necesitate.

– Stări de necesitate şi giganţi gazoşi..., înălţă ciberneticiana din umeri. Eu vreau doar să mă liniştesc în legătură cu Royd.

Se îndreptă către un perete de afişaj, unde şase ecrane, fiecare de un metru pătrat, se curbau în jurul unei console şi acţionă unul dintre ele. Degetele lungi mîngîiară tastele holografice, care apăreau şi dispăreau pe măsură ce le atingea, claviatura schimbîndu-şi forma chiar în timp ce lucra. Pe ecran începură să apară litere, simboluri roşii încadrate în negru strălucitor. Le privi şi după un timp opri imaginea.

– Da, făcu ea, uite şi răspunsul la întrebarea cu hard-ul. Poţi renunţa la ideea de-a captura nava, numai dacă n-o să fim ajutaţi de nişte giganţi gazoşi. Sistemul *Zburătorului* e mai mare şi mai deştept decît piticul nostru de aici. E şi normal, dacă stai să te gîndeşti. Nava este complet automatizată, exceptîndu-l pe Royd.

Fluieră şi continuă programul de căutare, şoptind încetişor:

– Se pare că-ntr-adevăr *există* un Royd. Configuraţiile nu corespund unei nave robot. La naiba, eram gata să pariez pe oricît.

Simbolurile reîncepuseră să alunece pe ecran.

– Uite, sistemele de menţinere a vieţii, poate-ţi spun ţie ceva...

Ciocăni ecranul cu degetul şi simbolurile încremeniră încă o dată.

– Nimic deosebit, rosti dezamăgită xenoteha.

– Sistem clasic de eliminare a deşeurilor... Recirculator de apă... Procesor de hrană, cu magazii de proteine şi vitamine... Fluieră din nou: rezervoare cu muşchii lui Renny şi neoiarbă pentru absorbţia de CO^2. Deci, un ciclu de oxigen. Nici metan, nici amoniac. Ah, scuză-mă, te rog.

– Verifică datele pentru incubatoare, echipamente de clonare şi alte lucruri de-astea. Găseşte istoria vieţii lui Royd. A maică-sii. Cere lista afacerilor ei... comerţul ăla de care pomenea.

În glasul ei apăru o notă de aţîţare şi o prinse de umăr pe ciberneticiană.

– Un jurnal! Jurnalul navei! Trebuie să existe un jurnal. Găseşte-l! Trebuie!

– Bine.

Începu să fluiere mulţumită, la unison cu sistemele ei, parcurgînd cu rapiditate

fluxurile de date. Ecranele de afişaj se colorară în roşu intens şi începură să clipească, dar ea se mulţumi să surîdă.

– Securitate, rosti mişcîndu-şi degetele cu rapiditate şi imediat roşul pulsator dispăru. Nimic mai uşor decît să pătrunzi în sistemul de securitate al unui calculator. La fel de uşor cum ai pătrunde într-un om.

Pe coridor se auzi ţîrîitul unei sonerii de alarmă.

– La naiba, făcu ciberneticiana, o să-i trezească pe toţi.

Ridică privirea cînd degetele xenotehei i se înfipseră în umăr, strîngînd-o dureros.

Un panou din oţel cenuşiu glisa silenţios peste ieşirea în coridor.

– Ce...? exclamă ea.

– Ecluza pneumatică de urgenţă, şopti xenoteha, care era expertă în construcţia de nave. Se închide cînd urmează încărcarea sau descărcarea unor containere în vid.

Ochii li se îndreptară către uriaşa ecluză exterioară, ce se curba deasupra capetelor. Ecluza interioară era aproape complet deschisă şi, în vreme ce o priveau, se închise cu un clic, iar sigiliul de pe uşa exterioară se crăpă, apoi se deschise, alunecînd o jumătate de metru, iar înapoia lui era un nimic strîmb, atît de strălucitor încît ardea ochii.

– Oh, rosti ciberneticiana, oprindu-se din fluierat.

* * *

Alarmele zbîrnîiau peste tot. Pasagerii începuseră să se foiască în somn. Melantha ţîşni din hamac şi se năpusti pe coridor, dezbrăcată, îngrijorată, alarmată. Karoly d'Branin se sculă somnoros. Psipsiha murmură ceva, sedată. Xenobiologul strigă, speriat.

Undeva, departe, metalul scrîşni şi se rupse, trimiţînd o cutremurătură prin toată nava, azvîrlindu-i pe lingvişti din hamacuri şi trîntind-o pe Melantha.

* * *

În compartimentul de comandă al *Zburătorului Nopţii* exista o cameră sferică, cu pereţii albi şi simpli, avînd suspendată în centru o altă sferă, mai mică – o consolă. Cînd nava se afla în afara spaţiului, pereţii erau opaci – subsolul strîmb şi strălucitor al spaţiului-timp era greu de suportat.

Acum însă în cameră apăruse bezna, un holopeisaj învia, un întuneric rece, presărat peste tot cu stele, puncte de o sclipire îngheţată, care nu pîlpîiau, fără jos sau sus, sau oricare altă direcţie, singurul detaliu din simulacrul de ocean nocturn fiind sfera-consolă plutitoare.

Zburătorul Nopţii revenise în spaţiul interstelar.

* * *

Melantha ţşi regăsi sîngele rece şi apăsă butonul unui intercom. Alarmele nu conteniseră şi era imposibil de auzit altceva.

– Căpitane, strigă ea, ce se-ntîmplă?

– Nu ştiu, răspunse glasul lui Royd. Încerc să aflu. Rămîi pe loc. Adună-i şi pe ceilalţi.

Îl ascultă, şi reveni la hamac, să se îmbrace, numai după ce se strînseseră cu toţii pe coridor. Erau doar şase. Psipsiha continua să fie adormită, nu putuse fi trezită şi o transportaseră pe braţe. Lipseau xenoteha şi ciberneticiana. Toţi priveau neliniştiţi sigiliul ce oprea accesul în cala trei.

Cînd alarmele se opriră, difuzoarele căpătară viaţă.

– Am revenit în spaţiul normal, se auzi vocea lui Royd, dar nava este avariată. Cala trei, unde se află calculatorul vostru, a fost deschisă în timp ce motosmicele funcţionau. A fost distrusă de flux. În mod automat, calaculatorul ne-a scos în spaţiu, altfel tensiunile puteau spulbera întreaga navă.

– Royd, spuse d'Branin, două femei din echipă...

– Se pare că, în momentul distrugerii calei, calculatorul vostru funcţiona, continuă monoton Royd. Putem prespune că au murit. Nu pot fi sigur. La solicitarea Melanthei, am de-activat majoritatea „ochilor" şi „urechilor" mele, menţinînd numai senzorii din salon. Nu ştiu ce s-a întîmplat. Totuşi, nava aceasta este mică, Karoly, şi dacă ele nu sînt cu voi, putem bănui tot ce este

mai rău. Se opri o clipă, apoi urmă: dacă poate fi o consolare, au murit repede și fără chinuri.

Cei doi lingviști se priviră lung și semnificativ. Xenobiologul era furios și roșu la față; deschise gura să rostească ceva. Melantha îl apăsă, ferm, cu palma peste buze.

– Știm cum s-a întîmplat, căpitane? întrebă ea.

– Da, răspunse el fără tragere de inimă.

Xenobiologul pricepuse, și Melantha își îndepărtă mîna, lăsîndu-l să răsufle.

– Royd? îl încurajă ea.

– Pare o nebunie, Melantha, replică glasul, dar se pare că tovarășele tale au deschis ecluza de încărcare a navei. Bineînțeles, mă îndoiesc că au făcut-o în mod deliberat. Cred că foloseau conexiunea dintre sisteme pentru a obține acces la comenzile și băncile de date ale *Zburătorului Nopții*.

– Înțeleg, făcu Melantha. O tragedie teribilă.

– Da, încuviință Royd. Poate chiar mai teribilă decît credeți. Încă n-am verificat gradul de avariere al navei.

– N-ar trebui să te mai reținem, căpitane, dacă mai sînt probleme, spuse Melantha. Sîntem cu toții șocați, și acum este greu de discutat. Investighează starea navei și reluăm convorbirea mîine dimineață. De acord?

– Da.

Melantha apăsă butonul comunicatorului. Oficial, legăturile audio erau întrerupte. Royd nu-i mai putea auzi.

D'Branin scutură din capul său masiv, grizonat. Lingviștii stăteau unul lîngă celălalt, atingîndu-și mîinile. Psipsiha dormea. Numai xenobiologul o privi în ochi.

– Îl crezi? izbucni el brusc

– Nu știu, răspunse Melantha, dar și celelalte cale pot dispare așa cum a dispărut cala trei. Eu îmi mut hamacul într-o cabină. Le sugerez celor din cala doi să facă același lucru.

– O idee foarte bună, o susținu lingvista. Ne putem înghesui. Nu va fi prea confortabil, dar nu cred că voi mai putea dormi liniștită în vreo cală.

– Ar fi bine dacă ne-am lua și costumele din cala patru, să le avem la îndemînă, sugeră partenerul ei.

– Dacă doriți, făcu Melantha. Este posibil ca toate ecluzele să se deschidă brusc și simultan. Royd nu ne poate acuza că ne luăm precauții. După ziua de astăzi, zîmbi ea cu amărăciune, neam cîștigat dreptul de-a acționa irațional.

– N-avem timp de glumele tale idioate, se răsti furios xenobiologul. Trei morți, al patrulea nebun, poate, sau în comă, iar noi toți în pericol...

– Tot nu știm încă ce s-a întîmplat, îi reaminti femeia.

– *Royd Eris ne ucide*! răcni bărbatul, izbind cu pumnul în palma celeilalte mîini pentru a-și sublinia spusele. Nu știu cine, sau ce este el, și nu știu dacă povestea lui e adevărată și, de fapt, nici nu-mi *pasă*. Poate că-i o Minte Hrangan sau îngerul răzbunător al *volcrynului*, sau Iisus Christos reînviat. Ce dracu' mai contează? *Ne ucide*!

– Îți dai seama, interveni calmă Melantha, că, de fapt, noi nu putem ști dacă bunul nostru căpitan a închis senzorii de aici? Poate că ne urmărește și ne ascultă chiar în acest moment. N-o face, desigur. Mi-a promis că n-o va face, și-l cred. Dar, în privința asta, n-avem decît cuvîntul lui. Acum se pare că *tu* nu-l crezi pe Royd. Dacă-i așa, nu te poți încrede în promisiunile lui. Deci, din punctul tău de vedere, n-ar fi prea inteligent să spui ceea ce spui, încheie ea zîmbind subțire.

Xenobiologul amuți.

– Deci calculatorul s-a dus, șopti d'Branin.

– Mă tem că da, încuviință Melantha.

Bărbatul se ridică, clătinîndu-se.

– Mai am unul mic, în cabină, vorbi el. Un model portabil, poate că va fi suficient. Trebuie să iau datele de la Royd, să aflu unde am ieșit. *Volcrynul*...

Porni pe coridor și dispăru în cabina lui.

– Gîndiți-vă ce nefericit ar fi dacă am muri cu toții, rosti caustică lingvista. Atunci n-ar mai avea cine să-l ajute în căutarea *volcrynului*.

– Lasă-l în pace, o opri Melantha. Suferă la fel de mult ca noi, poate chiar mai mult, dar nu se exteriorizează la fel. Singura lui apărare sînt obsesiile lui.

– Și care este apărarea *noastră*?

– Aha, făcu Melantha. Răbdarea,

poate. Toţi cei care au murit doreau, în clipa morţii, să afle secretul lui Royd. Noi n-am încercat. Uite-ne, stînd şi discutînd despre morţile lor.

– Nu ţi se pare ciudat?

– Foarte. M-am gîndit chiar la o metodă de a-mi testa bănuielile. Unul dintre noi ar putea face încă o încercare de-a afla dacă povestea căpitanului a fost, sau nu, adevărată. Dacă cel care a încercat moare, vom şti cu siguranţă. Se opri brusc. Iertaţi-mă, totuşi, dacă nu voi fi eu cea care încearcă. Dar, nu mă lăsaţi să vă opresc, dacă simţiţi chemarea. O să urmăresc rezultatele cu interes. Pînă atunci, mă mut din zona calelor şi mă duc să trag un pui de somn.

– Căţea arogantă, remarcă lingvistul pe un ton detaşat, după ieşirea Melanthei.

– Crezi că ne poate auzi? şopti xenobiologul.

– Fiecare afurisit de cuvînt, răspunse lingviste ridicîndu-se. O urmară cu toţii.

– Să ne mutăm lucrurile, continuă femeia şi s-o punem şi pe ea..., arătă cu degetul spre psipsihă.... înapoi în hamac.

Lingvistul încuviinţă.

– Nu facem *nimic*? întrebă xenobiologul. Planuri? Să ne apărăm?

Celălalt bărbat îl privi nimicitor şi-şi trase tovarăşa în direcţie opusă.

* * *

– Melantha? Karoly?

Se trezi imediat, la simpla şoptire a numelui şi se sculă în capul oaselor în cuşeta îngustă. Lîngă ea, d'Branin gemu încetişor şi se întoarse, întinzîndu-se.

– Royd? întrebă ea. E dimineaţă?

– Da, răspunse glasul din pereţi. Plutim în spaţiul interstelar la trei ani-lumină de cea mai apropiată stea. Într-un asemenea context, dimineaţa are vreun înţeles?

– Discută asta cu Karoly, cînd se trezeşte îndeajuns ca să asculte, rîse Melantha. Royd, ai spus *plutim*? Cît de grav...?

– Grav, răspunse el, dar nu periculos. Cala trei este complet distrusă, atîrnînd de nava mea precum o coajă de metal ruptă, dar avaria este izolată. Motoarele n-au păţit nimic şi calculatoarele *Zburătorului* nu par să fi suferit de pe urma distrugerii calculatorului vostru. Mă temusem... Trauma morţii electronice...

– Eh? Royd? făcu d'Branin.

– O să-ţi spun eu mai tîrziu, Karoly, îl bătu Melantha pe umăr. Royd, pari foarte serios. Mai e ceva?

– Mă îngrijorează întoarcerea. Cînd o să cuplez motosmicele pentru a părăsi spaţiul, fluxul va acţiona direct asupra unor porţiuni ale navei care n-au fost proiectate în acest scop. Teama cea mai mare o am pentru ecluza calei trei Am analizat nişte proiecţii şi nu ştiu dacă va suporta tensiunile. Dacă cedează, toată nava se va crăpa la mijloc. Motoarele vor zbura care încotro, iar restul...

– Am înţeles. Putem face ceva?

– Da. Zonele expuse pot fi armate cu destulă uşurinţă. Bineînţeles, carcasa exterioară este blindată pentru a rezista forţelor din afara spaţiului. Am putea s-o protejăm cu un fel de scut. primitiv dar util. Cînd s-au deschis ecluzele s-au rupt bucăţi mari din blindaj, dar acestea continuă să se afle acolo, afară, plutind la un kilometru sau doi distanţă şi pot fi utilizate.

D'Branin se trezise.

– Avem patru scube pentru ieşiri în spaţiu. putem recupera fragmentele acelea.

– Bine, Karoly, totuşi nu aceasta este principala mea grijă. Nava se autorepară, în anumite limite, dar în cazul de faţă limitele respective sînt depăşite. Va fi nevoie să intervin personal.

– Tu? exclamă d'Branin. Prietene, ai spus... adică, muşchii tăi... slăbiciunea ta... nu te putem ajuta?

– Sînt neajutorat numai într-un cîmp gravitaţional, Karoly. Lipsit de greutate, mă simt în elementul meu şi de aceea voi opri temporar grila gravitaţională, ca să încerc să-mi adun puterile în vederea reparaţiilor. Nu, ai înţeles greşit. Pot lucra. Am unelte şi propria mea scubă de depanare.

– Cred că ştiu ce te-ngrijorează, interveni Melantha.

– Mă bucur. Poate că atunci îmi vei putea răspunde la o întrebare: dacă

părăsesc securitatea cabinei mele, îţi poţi opri prietenii de a mă ucide?

Karloy d'Branin era şocat.

– Royd, Royd, sîntem savanţi, nu sîntem soldaţi sau criminali nu... sîntem oameni, cum poţi crede că te vom ameninţa?

– Oameni, repetă Royd, dar, pentru mine, creaturi străine, care mă suspectează. Nu-mi oferi asigurari false, Karoly.

Bărbatul începu să se bîlbîie. Melantha îl prinse de mînă şi-i făcu semn să tacă.

– Royd, zise ea, n-o să te mint. Există un pericol. Totuşi, sper că, ieşind de acolo, îi vei linişti pe toţi. Atunci vor vedea că ai spus adevărul, nu-i aşa?

– Da, încuviinţă Royd, dar va fi suficient să le curme suspiciunile? Ei cred că i-am ucis pe prietenii voştrii, nu?

– Poate că da. Pe jumătate o cred, pe jumătate se tem de idee. Sînt înspăimîntaţi, căpitane. Şi *eu* sînt înspăimîntată.

– Nu mai mult decît mine.

– Aş fi mai puţin înspăimîntată dacă aş şti ce s-a întîmplat cu adevărat. Tu ştii?

Tăcere.

– Royd, dacă...

– Am încercat să opresc injecţia cu esperon, vorbi el. Le-aş fi putut salva pe cele două femei, dacă le-aş fi văzut, le-aş fi auzit, aş fi ştiut ce voiau să facă. Dar tu m-ai făcut să închid monitoarele, Melantha. Nu pot acţiona dacă nu am informaţii. M-aş simţi mai în siguranţă, adăugă el ezitînd, dacă le-aş putea reconecta. Sînt orb şi surd. Mă simt frustrat. Nu te pot ajuta, dacă sînt orb şi surd.

– Atunci conectează-le, rosti brusc Melantha. Am greşit. N-am înţeles. Acum însă înţeleg.

– Ce înţelegi? întrebă d'Branin.

– Tu nu înţelegi, spuse Royd. *Nu* înţelegi. Nu pretinde că înţelegi, Melantha Jhirl. *Nu!*

Vocea din difuzor era acum tensionată de emoţie.

– Ce? întrebă din nou d'Branin. Melantha, nu pricep...

– Nici eu, făcu ea gînditoare. Nici eu nu pricep, Karoly.

Îl sărută uşor.

– Royd rezumă ea, mi se pare că trebuie să faci reparaţiile indiferent de asigurările pe care ţi le putem da. N-o să-ţi rişti nava cuplînd motosmicele în condiţiile astea. Cealaltă alternativă este de a rămîne aici pînă murim cu toţii. Avem de ales?

– Eu pot alege, vorbi Royd cu o seriozitate glacială. V-aş putea ucide pe toţi, dacă acesta ar fi singurul mod de a-mi salva *Zburătorul Nopţii*.

– Ai putea încerca, aproba Melantha.

– Să nu mai vorbim despre moarte, interveni d'Branin.

– Ai dreptate, Karoly, încuviinţă Royd. Nu vreau să ucid pe nici unul dintre voi. Dar trebuie să fiu şi eu protejat.

– Ai să fii, zise Melantha. Karoly îi poate pune pe ceilalţi să culeagă fragmentele de carcasă. Eu te voi însoţi în permanenţă. O să te ajut; treaba va fi făcută de trei ori mai repede.

– Din experienţa mea, făcu polticios Royd, ştiu că majoritatea celor care trăiesc pe planete sînt greoi şi obosesc cu uşurinţă în stare de imponderabilitate. Dacă aş lucra singur, aş fi mai eficient.

– Nu-i chiar aşa, replică ea. Îţi reamintesc că eu sînt modelul îmbunătăţit, căpitane. La fel de bună în cădere liberă ca şi în pat. O să te-ajut.

– Cum doreşti. Peste cîteva momente, decuplez grila gravitaţională. Karoly, du-te şi pregăteşte-ţi oamenii. Scoateţi scubele şi porniţi. Eu voi ieşi de pe *Zburătorul Nopţii* peste trei ore, după ce mă voi adapta la gravitaţia voastră. Atunci cînd ies vreau ca toţi să fiţi în afara navei.

* * *

Aveai senzaţia că un animal uriaş muşcase din univers.

Melantha Jhirl aştepta pe scuba ei, în apropiere de *Zburătorul Nopţii* şi privea stelele. Nu era chiar atît de diferit aici, în adîncul spaţiului interstelar. Stelele erau reci, puncte de lumină îngheţate; fără să clipească, austere, parcă mai îngheţate şi nepăsătoare decît aceiaşi sori care, văzuţi printr-o atmosferă, dansau şi pîlpîiau. Doar absenţa oricărui reper îi reamintea unde se afla: în locul „dintre", acolo unde oamenii nu

se opresc, unde *volcrynii* zboară cu nave incredibil de vechi. Încercă să găsească soarele lui Avalon, dar nu ştia unde să-l caute. Configuraţiile constelaţiilor îi erau străine şi nu avea idee cum era orientată. Înapoi, înainte, deasupra, de jur împrejur, cîmpurile stelare se întindeau la nesfîrşit. Privi în jos, sub scubă şi *Zburător*, aşteptîndu-se la alte stele necunoscute şi imaginea o izbi cu o forţă aproape fizică.

Îşi învinse un val de ameţeală. Era suspendată deasupra unui hău, o falie gigantică în univers, neagră, fără stele, imensă.

Pustie.

Atunci îşi aminti: Vălul lui Satan. Un simplu nor de gaze întunecate. nimic real, o poluţie galactică ce atenua lumina stelelor Hotarului. De la o distanţă atît de mică, însă, părea imens, amenințător. Trebuia să privească în altă parte, atunci cînd se simţea gata să se prăbuşească. Dedesubtul siluetei fragile, alb-argintie a *Zburătorului Nopţii* se întindea un hău, un hău gata să-i înghită.

Atinse o tastă de pe manşa bifurcată a scubei, rotindu-se astfel încît Vălul ajunse în lateral. Asta părea să o ajute, cumva. Se concentră asupra *Zburătorului*. Era obiectul cel mai mare din universul ei, puternic iluminat, masiv; trei ovoide alăturate, cu două sfere dedesubt, toate legate prin tuburi perpendiculare între ele. Unul din ovoide era spart acum, conferind ansamblului o lipsă de armonie.

Putea zări şi celelalte scube, deplasîndu-se pe fundalul negru, urmărind bucăţile rupte din blindajul ovoidului, luptîndu-se cu ele şi aducîndu-le înapoi. Ca întotdeauna, lingviştii lucrau împreună, pe aceeaşi scubă. Xenobiologul era singur. Karoly d'Branin avea un tovarăş tăcut: psipsiha, sedată din nou, adormită în costumul cu care o îmbrăcaseră. Royd insistase pentru evacuarea totală a navei, iar trezirea la conştiinţă a femeii ar fi necesitat timp şi grijă; aceasta fusese alternativa cea mai sigură.

În timp ce colegii ei munceau, Melantha îl aştepta pe Royd, discutînd ocazional cu ceilalţi prin radio. Neobişnuiţi cu impoderabilitatea, lingviştii se plîngeau într-una. D'Branin încerca să-i liniştească. Xenobiologul lucra în tăcere, fără un cuvînt. Ceva mai devreme fusese vehement, opunîndu-se ieşirii în spaţiu, dar Melantha şi d'Branin îl convinseseră în cele din urmă şi se părea că nu mai avea nimic de comentat. Melantha îl privea acum traversînd cîmpul ei vizual, o siluetă într-o armură neagră, dreaptă şi neclintită la manşă.

În cele din urmă, eciuza circulară din vîrful sferei prova a *Zburătorului Nopţii* se deschise şi Royd Eris ieşi. Femeia îl privi apropriindu-se şi se întrebă cum arăta de fapt. Îşi imaginase atîtea posibilităţi... Uneori glasul său politicos, educat, prea formal, îi reamintea de aristocraţii smezi de pe Prometheusul ei natal, vrăjitorii care se jucau cu genele umane. Alteori, naivitatea lui o făcea să-şi închipuie un adolescent inocent. Holograma arăta un tînăr zvelt şi era de presupus că era mult mai în vîrstă decît umbra aceea palidă, dar auzindu-l, Melanthei îi venea greu să creadă că era un bătrîn.

Scuba lui Royd era mai mare decît ale lor şi avea o înfăţişare diferită; o placă ovală, lungă, cu opt membre articulate ce apăreau de dedesubt aidoma picioarelor unui păianjen din metal, iar deasupra era montată turela unui laser-tăietor de calibru mare. Costumul lui Royd era, de asemenea, straniu, mult mai masiv decît costumele Academiei, cu o proeminenţă între omoplaţi, probabil sursa de energie şi aripioare zimţate, radiale, pe umeri şi cască.

Cînd în cele din urmă ajunse suficient de aproape de Melantha, femeia văzu un chip obişnuit. Palid, extrem de palid, asta era impresia predominantă; păr argintiu, tăiat foarte scurt, firişoare albe în jurul liniilor ascuţite ale maxilarului, sprîncene aproape invizibile, sub care se mişcau agitaţi ochii albaştri. Pielea era palidă şi neridată, de-abia atinsă de timp.

Pare obosit, se gîndi Melantha. Şi parcă puţin speriat.

Îşi opri scuba lîngă a ei, printre resturile contorsionate ce alcătuiseră cala trei şi privi dezastrul, maldărul de bucăţi plutitoare care fuseseră cîndva carne şi

sînge, sticlă, metal şi plastic. Greu de deosebit acum, topite, arse şi solidificate laolaltă.

– Avem multe de făcut, Melantha, rosti el.

– Mai întîi, să vorbim, răspunse femeia.

Îşi apropie scuba şi se întinse către el, însă distanţa continua să fie prea mare, lăţimea celor două aparate de zbor menţinîndu-i despărţiţi. Melantha se retrase şi se răsuci complet, astfel încît Royd atîrna cu capul în jos în lumea ei, iar ea cu capul în jos în lumea lui. Apoi se apropie din nou, poziţionîndu-şi scuba direct deasupra/dedesubtul lui. Mîinile lor înmănuşate se întîlniră, se atinseră, se despărţiră. Melantha reglă înălţimea. Căştile se atinseră.

– Nu..., începu nesigur Royd.

– Închide emiţătorul, porunci ea. Sunetul se transmite prin contactul dintre căşti.

Bărbatul clipi şi folosi tastele din dreptul limbii, ascultînd-o.

– Acum putem vorbi, spuse femeia.

– Nu-mi place asta, Melantha, începu el. Este prea evident. E periculos.

– Nu există altă cale, Royd, eu *ştiu*

– Da, încuviinţă el. Am ştiut că ştii. Trei mutări înainte, Melantha. Nu am uitat cum joci şah. Totuşi este mai sigur dacă te prefaci neştiutoare.

– Înţeleg asta, căpitane. De alte lucruri sînt mai puţin sigură. Putem discuta?

– Nu. Nu-mi cere aşa ceva. Fă cum îţi spun eu. Sînteţi în primejdie, cu toţii, dar eu te pot proteja. Cu cît ştii mai puţine, cu atît te pot apăra mai bine.

Prin vizorul transparent chipul i se întrevedea grav.

– Nava ta ne ucide, căpitane, rosti Melantha privindu-i în ochii răsturnaţi. Oricum, aşa bănuiesc eu. Nu tu. Nava. Numai că este lipsit de sens. Tu comanzi *Zburătorul Nopţii*. Cum de poate acţiona independent? Şi de ce? Care este motivul? Cum s-a realizat crima aceea psionică? Nu poate fi nava. Totuşi, nu poate fi nici altceva. Ajută-mă, căpitane.

Bărbatul clipi; în ochi i se citea îngrijorarea.

– N-ar fi trebuit niciodată să accept propunerea lui Karoly. Mai ales că aveţi un telepat printre voi. Era riscant. Dar am dorit să văd *volcrynul*.

Deja înţelegi destule. Nu-ţi pot pune mai multe. Nava funcţionează incorect, asta este tot ceea ce trebuie să ştii. Nu este bine să întinzi coarda prea mult. Cu toate acestea, atîta vreme cît eu sînt la comenzi, pericolul este redus pentru tine şi tovarăşii tăi. Ai încredere în mine.

– Încrederea este o legătură dublă, rosti ea hotărîtă.

Royd ridică braţul, o împinse într-o parte, apoi repuse în funcţiune emiţătorul căştii.

– Gata cu bîrfa, anunţă el. Avem treabă de făcut. Vino. Vreau să văd cît de îmbunătăţită eşti.

În singurătatea căştii ei, Melantha înjură încetişor.

* * *

Xenobiologul îl privi pe Royd Eris ieşind pe scuba lui enormă, o privi pe Melantha Jhirl apropiindu-se de el, o privi răsturnîndu-se şi lipindu-şi vizorul de al bărbatului. De abia îşi putea stăpîni furia. Se gîndi cu ură că, într-un fel sau altul, erau cu toţii implicaţi, Royd Melantha şi probabil chiar şi bătrînul d'Branin. Melantha îl protejase de la început; cînd ar fi trebuit să acţioneze împreună îi oprise, descoperise cine sau ce era. Iar acum, trei oameni erau morţi, ucişi de nulitatea în costum grotesc şi Melantha atîrna cu capul în jos şi faţa lipită de a lui, ca într-un sărut.Întrerupse emiţătorul şi blestemă. Ceilalţi se aflau în afara razei lui vizuale, porniţi în urmărirea unor fragmente rotitoare de metal, pe jumătate topite. Royd şi Melantha erau lipiţi unul de celălalt, iar nava rămăsese pustie şi vulnerabilă. Aceasta era şansa lui. Nimic surprinzător în faptul că Eris insistase ca toţi să iasă înaintea sa în vid; afară, izolat de comenzile *Zburătorului Nopţii*, era doar un om şi atît. Ba chiar unul nevolnic.

Rînjind cu răutate, xenobiologul descrise cu scuba un cerc larg şi dispăru în gura căscată a sălii motoarelor. Luminile lui clipiră dincolo de cercul nuclearelor şi trimiseră raze lungi peste cilindrii etanşi ai moto-

smicelor, motoarele uriaşe ce răsuceau substanţe spaţiotemporală, încastraţi în reţele din metal şi cristal. Totul era expus vidului. Era soluţia cea mai bună; atmosfera coroda şi distrugea.

Opri scuba şi coborî, îndreptîndu-se către ecluză. Acum urmează partea cea mai grea, se gîndi. Trupul decapitat al telepatului era ancorat de o traversă masivă: un paznic înspăimîntător al uşii. Aşteptînd deschiderea ecluzei interioare, xenobiologul fu nevoit să-l privească. De cîte ori se utia în altă parte, constată că, într-un fel sau altul, ochii îi reveneau la cadavru. Acesta arăta aproape natural, de parcă n-ar fi avut niciodată cap. Se strădui să-şi reamintească chipul tînărului, dar nu reuşi, apoi ecluza se deschise, iar el, recunoscător, alungă gîndul şi intră.

Era singur în *Zburătorul Nopţii*.

Prudent, păstră costumul pe el, deşi desfăcu casca, lăsînd-o pe spate şi simţi ţesătura metalică, brusc derigidizată, mulîndu-se precum o glugă. Dacă ar fi fost nevoie, o putea fixa înapoi suficient de rapid. În cala patru, acolo unde depozitaseră echipamentul, găsi ceea ce căuta: un laser-tăietor portabil, încărcat. De energie mică, dar suficientă.

Încet şi stîngaci în imponderabilitate, se împinse prin coridor pînă în salonul cufundat în beznă.

Era frig, simţea pe obraji aerul rece. Încercă să-l ignore. Se propti în pragul uşii şi se propulsă de-a latul încăperii, plutind peste mobilierul fixat în podea.

Pe cînd se îndrepta către obiectivul său, simţi ceva umed şi rece atingîndu-l pe faţă. Tresări, însă dispăruse înainte de a-şi da seama ce fusese.

Întinse mîna, prinse ceva şi, pentru o clipă, i se făcu rău. Uitase. Nimeni nu curăţase încă salonul. *Resturile* continuau să fie acolo, plutind în imponderabilitate, sînge, carne şi bucăţi de os şi creier. De jur împrejurul lui.

Se opri lîngă peretele îndepărtat şi se trase în jos, acolo unde dorise să ajungă. Batardoul. Peretele despărţitor. Nu se zărea nici o uşă, însă metalul nu putea fi foarte gros. Dincolo de el se afla cabina de comandă, accesul la calculator, securitatea, puterea. Xenobiologul nu se considera un individ răzbunător. Nu intenţiona să-i facă vreun rău lui Royd Eris; o asemenea decizie n-avea să-i aparţină lui. Urma să pună stăpînire pe *Zburătorul Nopţii*, să-l imobilizeze pe Eris, şi să se asigure că rămînea în costum. Avea să-i ducă pe toţi înapoi fără alte mistere şi crime. Anchetatorii Academiei puteau asculta relatările şi-l puteau testa pe Eris, hotărînd după aceea vinovăţia şi inocenţa şi ce trebuia făcut.

Laserul emise un fascicul subţire de lumină purpurie. Xenobiologul zîmbi şi-l îndreptă către batardou. Tăia încet, dar avea răbdare. N-aveau să-şi dea seama că lipseşte, tăcut cum fusese şi chiar dacă urmau să-i remarce absenţa,aveau să-l creadă în urmărirea vreunei bucăţi de blindaj. Reparaţiile lui Eris puteau dura ore, chiar zile. Lama strălucitoare a laserului fumegă în locul unde topea metalul. Răbdător, îşi concentră atenţia asupra ei.

Ceva se deplasă la periferia cîmpului său vizual, o simplă străfulgerare, abia întrezărită. O bucăţică plutitoare de creier, se gîndi. O aşchie de os. O bucată de piele sîngerîndă, de care atîrna încă părul. Lucruri oribile, dar nimic anormal. El era biolog, era obişnuit cu sînge, creieri şi carne. Ba chiar mai mult decît atît; pe timpuri disecase nenumărate creaturi străine omului.

Prinse din nou mişcarea cu coada ochiului. Fără să vrea se simţi ispitit să privească. Nu putea să *nu* privească, aşa cum nu putuse ignora cadavrul decapitat din ecluză. Privi.

Era un ochi.

Xenobiologul se cutremură şi laserul alunecă într-o parte, încît fu nevoit să-l readucă în tăietură. Inima îi bubuia. Încercă să se liniştească. Nu avea motiv de teamă. În navă nu era nimeni, iar dacă Royd revenea, ei bine, putea folosi laserul drept armă şi purta costumul în caz că se deschidea vreo ecluză.

Se uită iarăşi către ochi, alungîndu-şi spaima. Era un simplu glob ocular, ochiul telepatului – intact, însîngerat dar intact; acelaşi ochi albastru spălăcit pe care-l avusese cînd era viu, nimic supranatural. O bucată de carne moartă, plutind în salon printre alte bucăţi de carne moartă. Cineva ar fi tre-

buit să cureţe locul, se gîndi furios. Era indecent să-l lase aşa, era necivilizat.

Ochiul nu se clintea. Celelalte fragmente sinistre pluteau pe curenţii de aer ce se deplasau prin încăpere, însă ochiul era nemişcat. Fixat asupra lui. Holbîndu-se.

Se blestemă singur şi se concentră asupra laserului. Tăiase o linie aproape dreaptă, lungă de un metru, în susul batardoului. Începu alta, perpendiculară pe prima.

Ochiul îl privea imperturbabil. Brusc, bărbatul nu mai putu rezista. Desprinse o mînă de pe laser, se întinse, prinse ochiul şi-l azvîrli cît mai departe. Mişcarea îl dezechilibră. Se rostogoli pe spate, scăpînd laserul, cu braţele bătînd aerul aidoma aripilor unei păsări greoaie. În cele din urmă, se agăţă de o muchie a mesei şi se opri.

Laserul ajunsese în mijlocul salonului. Continua să funcţioneze şi se rotea încetişor, în timp ce plutea. Aşa ceva era imposibil. Ar fi trebuit să se oprească în clipa cînd îi dăduse drumul. O defecţiune, se gîndi. Raza subţire şi purpurie brăzdă mocheta, care fumegă.

Înfiorîndu-se, xenobiologul îşi dădu seama că laserul se învîrtea către el.

Se ridică, puse ambele palme pe tăblia mesei şi se împinse în lateral.

Acum laserul se rotea mai repede.

Se izbi de un perete, gemu de durere, ricoşă din podea, se împinse cu piciorul. Laserul se răsucea rapid, urmărindu-l. Se avîntă în sus, pregătindu-se pentru un ricoşeu din plafon. Fasciculul se roti, dar nu îndeajuns de repede. Avea să-l poată apuca atunci cînd trăgea în direcţia opusă.

Se apropie, întinse mîna şi văzu ochiul.

Plutea chiar deasupra laserului. Privindu-l.

Xenobiologul scoase un icnet neauzit, din fundul gîtului şi mîna lui ezită – nu mult, dar suficient – şi raza purpurie se ridică şi se întoarse.

Atingerea ei a fost o mîngîiere uşoară şi fierbinte pe gît.

* * *

Trecuse mai bine de o oră cînd îşi dădură seama că lipsea. Primul observă Karloy d'Branin. care-l chemă prin radio. fără să capete vreun răspuns. Îi anunţă şi pe ceilalţi

Royd Eris îşi retrase scuba de îngă fragmentul de blindaj pe care îl sudase şi, prin vizor, Melantha Jhirl văzu cum liniile din jurul buzelor i se încordară. Ochii îi erau extrem de atenţi.

În clipa aceea începură urletele.

Un răcnet ascuţit de durere şi spaimă, urmat de un suspin înăbuşit, chinuit. Le auziră cu toţii. Răsunaseră în receptoarele căştilor şi-i asurziseră.

– El este, vorbi lingvista.

– E rănit, adăugă tovarăşul ei. Strigă după ajutor. Nu-l auziţi?

– Unde? începu cineva

– Nava, făcu lingvista. Probabil s-a întors în navă.

– Nu, zise Royd. Am avertizat...

– Mergem să cercetăm, hotărî lingvistul.

Partenera lui eliberă bucata de carcasă pe care o remorcau şi aceasta se îndepărtă, rostogolindu-se. Scuba lor se înclină spre *Zburătorul Nopţii.*

– Stop, rosti Royd. O să mă întorc în cabina mea şi o să cercetez de acolo, dacă doriţi. Rămîneţi afară pînă vă dau eu permisiunea.

– Mai du-te dracu', se răsti lingvistul.

– Royd, prietene, ce vrei să zici? întrebă d'Branin.

Scuba lui o urmă pe cea a lingviştilor, însă fusese mult mai departe şi mai avea destul pînă la navă.

– Este rănit, continuă el, poate chiar grav. Trebuie să-l ajutăm.

– Nu, spuse Royd. Karoly, *opreşte-te.* Dacă colegul vostru s-a întors singur în navă, atunci este mort.

– De unde ştii? întrebă lingvistul. Tu l-ai aranjat? Ai pus capcane?

– Ascultaţi-mă, urmă Royd. Acum nu-l mai puteţi ajuta. Numai eu l-aş fi putut ajuta, iar el nu m-a ascultat. Credeţi-mă. Opriţi-vă.

În depărtare, scuba lui d'Branin se opri. Nu şi cea a lingviştilor.

– Eu zic că şi-aşa te-am ascultat prea mult, zise femeia.

Aproape că striga pentru a se face auzită peste suspine şi scîncete. sunetele de agonie ce le umpluseră universul.

– Melantha. continuă ea, ţine-l locului

pe Eris. O să intrăm prudenţi, să vedem ce se-ntîmplă înăuntru, dar nu vreau ca el să revină la comenzi. Ai înţeles?

Melantha ezită. Urletele de agonie şi groază îi sfredeleau timpanele; era greu să se concentreze.

Royd îşi răsuci scuba pentru a ajunge în faţa ei şi femeia îi simţi privirea.

– Opreşte-i, spuse el. Melantha. Karoly, porunciţi-le. Habar n-au ce fac.

În glas i se simţea disperarea.

Privindu-l, Melantha se decise.

– Intră repede, Royd. Fă ce poţi. Eu încerc să-i interceptez.

Bărbatul încuviinţă, însă Melantha pornise deja. Scuba ei se retrase din zona de lucru, ticsită cu fragmente de blindaj şi alte resturi, apoi acceleră brusc, îndreptîndu-se către pupa *Zburătorului Nopţii*.

Chiar pe cînd se apropia, ştiu că era prea tîrziu. Lingviştii erau foarte aproape, mişcîndu-se mai repede decît ea.

– *Nu*! strigă Melantha cu glasul cel mai autoritar. Nava nu-i sigură, lua-o-ar dracu'!

– Căţea, a fost singurul răspuns.

Scuba lui d'Branin porni într-o urmărire inutilă

– Prieteni, trebuie să vă opriţi, vă rog, vă implor, să discutăm şi să vedem ce-i de făcut.

Nu se auziră decît gemetele ce nu mai conteneau.

– Sînt şeful vostru, insistă el. Vă ordon să mă aşteptaţi în afara navei. M-aţi auzit? Vă ordon, invoc autoritatea Academiei. Vă rog, prieteni, vă rog, ascultaţi-mă!

Melantha privi lingviştii dispărînd în josul cilindrului lung al sălii motosmicelor.

Un moment mai tîrziu îşi opri scuba lîngă gaura neagră, întrebîndu-se dacă trebuia să-i urmeze înăuntru. I-ar fi putut ajunge înainte de deschiderea ecluzei.

Glasul lui Royd, răguşit şi încordat, răspunse întrebării ei nerostite:

– Melantha, stai. Nu mai înainta.

Privi înapoi. Scuba lui Royd se apropia.

– Ce faci? îl întrebă. Intră prin ecluza cabinei tale. Trebuie să intri!

– Nu pot, Melantha, răspunse el calm. Nava nu-mi va răspunde. Ecluza nu se va deschide. Nu vreau ca tu sau Karoly să intraţi în navă înainte ca eu să pot reveni la comenzi.

Femeia privi în puţul negru în care dispăruseră lingviştii.

– Ce se va...?

– Imploră-i să se întoarcă, Melantha. Convinge-i. Poate mai este încă timp, dacă te vor asculta.

Ea încercă, apoi încercă şi d'Branin. Plînsetele, gemetele, simfonie macabră continuau. Totuşi nu puteau lua legătura cu cei doi.

– Şi-au decuplat receptoarele, rosti furioasă Melantha. Nu mai vor să ne audă. Sau... nu mai vor să audă *sunetele* alea.

Scubele lui Royd şi d'Branin ajunseră simultan lîngă ea

– Nu înţeleg, rosti d'Branin. Ce se întîmplă?

– E simplu, Karoly, răspunse Royd. Sînt ţinut afară pînă cînd... pînă cînd Mama termină cu ei.

* * *

Lingviştii lăsară scuba lîngă cea a xenobiologului şi trecură grăbiţi prin ecluză, abia privind hidosul uşier decapitat.

Înăuntru se opriră doar pentru a-şi descheia căştile.

– Se mai aude, constată bărbatul.

– Dinspre salon, încuviinţă femeia. Hai, repede.

Parcurseră coridorul, împingîndu-se şi trăgîndu-se, în mai puţin de un minut. Cu cît se apropiau, sunetele se auzeau tot mai puternic.

– E înăuntru, rosti lingvista cînd ajunseră la uşă.

– Da, dar e singur? Ne trebuie o armă. Dacă... Înseamnă că Royd a minţit. În navă mai există cineva. Trebuie să avem cu ce ne apăra.

Însă femeia nu mai voia să aştepte.

– Sîntem doi, zise ea. *Haide*!

Apoi se lansă în salon.

Înăuntru era întuneric. Puţinele raze de lumină răzbăteau de pe coridor. După cîteva clipe, ochii li se obişnuiră.

– Unde eşti? strigă derutată.

Salonul părea pustiu, sau poate lumi-

na le juca feste.

– Să ne luăm după sunete, sugeră bărbatul.

Se opri în uşă, privind temător aproape un minut, înainte de a începe să se deplaseze de-a lungul unui perete, pipăind cu mîinile.

Nerăbdătoare, lingvista se propulsă de-a curmezişul încăperii, căutînd. Atinse un perete în zona bucătăriei şi asta o făcu să se gîndească la arme. Ştia unde erau păstrate tacîmurile.

– Aici, spuse ea. Aici, am un cuţit care ar trebui să te sperie.

Îl flutură prin aer şi izbi o bulă plutitoare de sînge, mare cît pumnul. Bula se sparse, refăcîndu-se într-o sută de globule mai mici.

– Oh, Doamne milostiv, rosti bărbatul cu glasul spart de spaimă.

– Ce? L-ai găsit? Este...?

Lingvistul pornise către uşă, tîrîndu-se de-a lungul peretelui pe acelaşi drum pe care venise.

– Ieşi de aici, o avertiză. *Grăbeşte-te!*

– De ce? întrebă ea, tremurînd fără să se poată controla.

– Am găsit... Zbieretele, plînsetele... *Vino!*

– Ce?

– Difuzoarele.... scînci el. Oh, nu-nţelegi? Se aud din difuzoarele *navei!*

Ajunse la uşă, oftă puternic şi n-o mai aşteptă. Se repezi în josul coridorului şi dispăru.

Femeia îşi luă avînt şi-şi schimbă poziţia, pentru a-l urma.

Ţipetele încetară. Pur şi simplu: ca retezate.

Ea se împinse şi pluti spre uşă, ţinînd cuţitul în mînă.

De sub masă se tîrî o mogîldeaţă neagră, care se ridică blocîndu-i drumul. Pentru un moment o desluşi limpede, conturîndu-se în lumina coridorului. Xenobiologul, în costum spaţial, cu casca lăsată pe spate. Ridică mîinile în care ţinea ceva. Era un laser, un banal laser-tăietor.

Femeia se îndrepta direct către el. Bătu aerul şi încercă să se oprească, dar nu reuşi.

Cînd ajunse destul de aproape, văzu că bărbatul avea sub bărbie o a doua gură, care rînjea, iar din cauza mişcărilor, de acolo se desprindeau picături de sînge.

* * *

Lingvistul se năpusti pe coridor, stăpînit de groază, izbindu-se orbeşte de pereţi. Panica şi impoderabilitatea îl făceau stîngaci. Îndepărtîndu-se, continua să se uite peste umăr, sperînd să-şi vadă tovarăşa urmîndu-l, dar şi înspăimîntat de ceea ce ar fi putut zări în locul ei.

Trecu mult, *mult* pînă ce ecluza se deschise. Aşteptînd şi tremurînd, pulsul începu să i se domolească. Se străduí să se liniştească. O dată ajuns acolo, cu ecluza interioară închisă între el şi salon, începea să se simtă în siguranţă.

Brusc, nu-şi mai putut aminti ce-l îngrozise într-atîta.

Se ruşină; fugise, o abandonase. Pentru ce? Ce-l înspăimîntase atît de rău? Un salon pustiu? Sunetele din difuzoare? Păi asta însemna doar că xenobiologul era în viaţă, altundeva, prin navă, chinuindu-se şi transmiţîndu-şi agonia prin radioul căştii.

Întinse mîna decis şi opri ciclul ecluzei, apoi îl inversă. Aerul care fusese parţial aspirat năvăli înapoi în încăpere.

Bărbatul clătină posomorît din cap. Ştia că ea nu avea să-l lase să uite niciodată întîmplarea. Cel puţin să se întoarcă şi să-şi ceară iertare. Ar fi fost totuşi ceva

Cînd ecluza interioară se deschise simţi din nou un scurt fior de teamă, o clipă de spaimă pură, întrebîndu-se ce ar fi putut ieşi din salon, aşteptîndu-l pe coridoarele *Zburătorului Nopţii*. Se stăpîni.

Ea îl aştepta de cealaltă parte a ecluzei.

Nu distingea nici furie, nici dispreţ în trăsăturile ei surprinzător de calme, dar se împinse înainte şi încercă să găsească o scuză:

– Nu ştiu de ce-am...

Cu o graţie molatecă braţul ei apăru de la spate. În pumn ţinea cuţitul. Abia atunci observă, chiar între sîni, gaura pîrlită din costum.

* * *

– *Mama ta*? întrebă neîncrezătoare Melantha, pe cînd atîrnau neajutoraţi lîngă navă.

– Poate să audă tot ce vorbim, răspunse Royd. Dar acum nu mai are nici o importanţă. Prietenul vostru trebuie să fi făcut ceva extrem de prostesc şi ameninţător. Acum ea este hotărîtă să vă ucidă pe toţi.

– Ea... ea... ce vrei să spui? articulă uluit d'Branin. Royd, doar nu vrei să ne spui că mama ta mai trăieşte. Ne-ai spus că a murit înainte de naşterea ta.

– Da, Karoly, încuviinţă Royd. Nu te-am minţit.

– Nu, interveni Melantha, n-am crezut aşa ceva. Dar nici nu ne-ai spus tot adevărul.

– Mama este moartă, zise Royd,.dar... stafia ei continuă să trăiască şi să anime *Zburătorul* meu. Chicoti amar: poate ar fi mai potrivit să-l numesc *Zburătorul* ei. În cazul cel mai fericit eu mă ocup de reglaje.

– Royd, vorbi d'Branin, *volcrynii* mei sînt mai reali decît orice stafii.

Glasul lui era uşor mustrător.

– Nici eu nu cred în stafii, se încruntă femeia.

– Îi puteţi spune cum doriţi, spuse Royd. Denumirea mea este la fel de bună ca oricare alta. Realitatea rămîne aceeaşi. Mama, sau o parte a ei, trăieşte în *Zburătorul Nopţii* şi vă va ucide pe toţi, aşa cum a mai ucis şi pe alţii, înainte.

– Royd, este lipsit de sens, îl opri d'Branin. Eu...

– Karoly, lasă-l pe căpitan să explice.

– Da, reluă acesta. *Zburătorul Nopţii* este foarte... foarte *avansat*, înţelegeţi? Automat, se repară singur... Aşa şi trebuia să fie, dacă Mama voia să se elibereze de necesitatea echipajului. Dacă vă reamintiţi, a fost construit pe Newholme. N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că tehnologiile lor sînt destul de sofisticate. Am senzaţia că Avalonul nu ar putea duplica această navă. Puţine lumi ar putea s-o facă.

– Concluzia, căpitane?

– Concluzia... concluzia sînt calculatoarele, Melantha. Trebuiau să fie extraordinare. Şi sînt, credeţi-mă, sînt. Matrici cu miezuri cristaline, acces prin laser şi alte... alte caracteristici.

– Vrei să spui că *Zburătorul* este o Inteligenţă Artificială?

– Nu, nu aşa cum o înţeleg eu. Dar este ceva destul de asemănător. Mama construise un echipament de imprimare a personalităţii. Ticsise cristalul central cu propriile ei amintiri, dorinţe, trăiri, iubiri şi... uri. De asta a încredinţat calculatorului educaţia mea, înţelegeţi? Ştia că avea să mă crească aşa cum ar fi făcut-o ea însăşi, dacă ar fi avut răbdare. În acelaşi timp, i-a mai introdus şi alte programe.

– Şi nu-i poţi anula programarea, prietene? întrebă d'Branin.

– Am *încercat*, Karoly, sună disperată vocea lui Royd. Dar mă pricep mai puţin la funcţionarea sistemelor, iar programele sînt foarte complicate şi aparatura sofisticată. Le-am şters cel puţin de trei ori şi au reapărut de fiecare dată. Mama e înregistrată pe un program-fantomă, căruia nu-i pot da de urmă. Apare şi dispare, aşa cum doreşte. O stafie, înţelegi? Amintirile şi personalitatea ei sînt atît de împletite cu programele ce dirijează *Zburătorul Nopţii* încît nu pot scăpa de ea, fără să anulez tot sistemul. Iar aşa ceva m-ar lăsa neajutorat. Nu aş putea niciodată să reprogramez şi, o dată cu calculatoarele, se va prăbuşi toată nava, motosmicele, sistemele de întreţinere a vieţii, totul... Voi fi nevoit să părăsesc *Zburătorul Nopţii*, şi asta mă va ucide.

– Trebuia să ne fi spus din timp, prietene, vorbi d'Branin. Pe Avalon avem mulţi ciberneticieni, iar unii sînt cu adevărat geniali. Te-am fi putut ajuta. Ţi-am fi adus experţi.

– Karoly, am *avut* experţi. În două rînduri am adus la bord specialiste în sisteme. Prima mi-a spus exact ce v-am explicat mai înainte: anularea programului-fantomă este imposibilă fără ştergerea completă a tuturor programelor. A doua se instruise pe Newholme. Crezuse că m-ar putea ajuta. Mama a ucis-o.

– Totuşi, continui să omiţi ceva, rosti Melantha. Înţeleg că stafia cibernetică poate deschide şi închide ecluzele cînd doreşte, sau că poate aranja alte accidente de natură similară. Dar prima crimă, telepatul nostru, cum o explici?

– În cele din urmă vina îmi aparţine, răspunse Royd. Singurătatea m-a împins spre o eroare teribilă. Credeam că vă pot păzi, chiar şi cu un telepat printre voi. Am transportat în siguranţă mulţi alţi călători. I-am urmărit permanent şi i-am oprit de la acţiuni periculoase. Dacă Mama încerca să intervină o anulam direct din cabina de comandă. De obicei reuşeam. Nu întotdeauna. De obicei. Înaintea voastră ea a ucis numai de cinci ori, iar primii trei au murit cînd eram destul de tînăr şi neexperimentat. Aşa am aflat de ea. Printre aceia era şi un telepat.

Ar fi trebuit să ştiu mai bine, Karoly. Setea mea de viaţă v-a condamnat pe toţi la moarte. Mi-am supraestimat posibilităţile şi am subestimat teama ei de demascare. Izbeşte cînd e ameninţată, iar telepaţii constituie totdeauna o ameninţare. O simt, înţelegeţi? Îmi spun că este o prezenţă răuvoitoare, nedesluşită, ceva rece, ostil şi inuman.

– Da, făcu d'Branin, da. aşa a spus şi el. O fiinţă străină, sînt sigur de asta.

– Fără îndoială, apare străină unui telepat obişnuit cu contururile familiare ale minţilor organice. La urma urmei, ea nu are un creier omenesc. Nu pot spune ce este – un complex de memorii cristaline, o reţea diabolică de programe contopite, o fuzionare de circuite şi spirit. Da, înţeleg de ce poate apărea ca o fiinţă străină.

– Tot n-ai explicat cum un program de calculator poate face să explodeze craniul unui om, insistă răbdătoare Melantha.

– Ai ţinut vreodată o nestemată-şoaptă? o întrebă Royd.

– Da, răspunse femeia.

O dată chiar avusese una: un cristal vineţiu, conţinînd amintirile unei experienţe sexuale extrem de satisfăcătoare. Fusese inscripţionat-esper pe Avalon, amintirile ei gravate în nestemată şi timp de peste un an fusese suficient să-l atingă pentru a se excita. În cele din urmă se ştersese şi-l pierduse.

– Atunci ştii că puterea psionică poate fi înmagazinată. Miezul central al sistemului meu de calculatoare este un cristal rezonant. Cred că, înaintea morţii, Mama l-a inscripţionat.

– Numai un esper poate grava o nestemată-şoaptă, zise Melantha

– Karoly, nu m-ai întrebat niciodată *de ce*, începu Royd, Nici tu, Melantha. Nu m-aţi întrebat niciodată *de ce* Mama i-a urît atît de mult pe oameni. Ştiţi, ea a avut talente native. Pe Avalon ar fi putut să fie o clasa întîia, testată, instruită şi onorată, cu înzestrarea apreciată şi răsplătită. Cred că ar fi putut ajunge celebră. Poate a fost mai puternică decît clasa întîia, dar cred că abia după moarte a dobîndit o asemenea putere, legată aşa cum este, de *Zburătorul Nopţii*.

Chestiunea este discutabilă. Nu s-a născut pe Avalon. Pe lumea ei natală acest talent era privit ca un blestem, ceva anormal şi înfricoşător. De aceea au tratat-o contra lui. Au folosit droguri, electroşocuri şi hipno-educaţie, care i-au indus senzaţii de rău fizic ori de cîte ori încerca să-şi folosească aptitudinile. Bineînţeles nu şi-a pierdut niciodată puterea, doar capacitatea de utilizare efectivă, de control conştient. Continua să existe o anumită părticică, reprimată şi aleatoare, o sursă de ruşine şi durere. Iar cinci ani de tratament aproape au înnebunit-o. Nu este de mirare că i-a detestat pe oameni.

– Ce era talentul ei? Telepatie?

– Nu. Ah, poate şi vreun rudiment telepatic. Am citit că toate talentele psi posedă cîteva aptitudini latente, pe lîngă cea mai dezvoltată. Mama, însă, nu putea citi minţile. Deţinea ceva empatie, deşi tratamentul suferit i-o deformase în mod ciudat, aşa încît, realmente, orice fel de emoţie o îmbolnăvea. Dar principala ei putere, talentul pentru care au avut nevoie de cinci ani să-l zguduie şi să-l distrugă, a fost te-ki.

Melantha înjură încetişor.

– Nu-i de mirare c-a urît gravitaţia. În imponderabilitate, telekinezia este...

– Da, încuviinţă Royd. Menţinerea gravitaţiei pe *Zburătorul Nopţii* mă torturează, dar o limitează pe Mama.

În tăcerea care urmă fiecare dintre ei privi în josul cilindrului întunecat al sălii motosmicelor. D'Branin se foi stînjenit.

– Nu s-au întors, rosti el în cele din urmă.

– Probabil au murit, comentă indiferent Royd.

– Ce vom face, prietene Royd? Trebuie să facem un plan. Nu putem aştepta aici la nesfîrşit

– Prima întrebare este: ce pot face eu, replică Royd. Aţi văzut că am vorbit fără reţineri. Meritaţi să ştiţi adevărul. Am depăşit faza aceea unde ignoranţa era o pavăză. Lucrurile au ajuns prea departe. Au murit prea mulţi oameni şi voi aţi fost martori. Mama nu vă poate lăsa să reveniţi vii pe Avalon

– Aha, făcu Melantha, este adevărat. Dar ce va face cu tine? Poziţia ta nu-i nesigură, căpitane?

– Aceasta este adevărata problemă, recunoscu Royd. Continui să te afli cu trei mutări înainte, Melantha. Mă întreb dacă va fi suficient. În jocul acesta adversarul are patru mutări înainte şi majoritatea pionilor tăi sînt deja capturaţi. Mă tem că matul este inevitabil.

– Doar dacă nu-l convingi pe regele adversarului să abandoneze, nu?

Îl putea zări pe Royd zîmbind şters.

– Probabil m-ar ucide şi pe mine, dacă aş alege să fiu de partea voastră.

Karoly d'Branin pricepu mai greu

– Dar... dar ce altceva ai putea să...

– Scuba mea are un laser. Ale voastre n-au. V-aş putea ucide pe amîndoi, chiar acum, cîştigîndu-mi astfel iertarea *Zburătorului Nopţii*.

Ochii Melantheï se întîlniră cu ai lui Royd peste cei trei metri care le despărţeau scubele. Degetele ei stăteau neglijente lîngă tastele jeturilor.

– Ai putea încerca, căpitane. Nu uita, modelul îmbunătăţit nu-i uşor de ucis.

– Nu te-aş ucide, Melantha Jhirl, spuse cu seriozitate Royd. Am trăit şaizeci de ani standard, fără să fi trăit de fapt. Sînt obosit, iar voi debitaţi nişte gogomănii. Dacă pierdem, voi: muri împreună. Dacă învingem, ei bine, voi muri oricum, cînd vor distruge *Zburătorul Nopţii* – sau asta, sau voi fi internat într-un spital orbital şi aş prefera moartea ..

– Îţi voi construi o navă nouă, căpitane, spuse Melantha.

– Mincinoaso, replică Royd, însă ceva mai vesel. Nu contează. Oricum, n-am avut o viaţă prea grozavă. Moartea nu mă înspăimîntă. Dacă învingem mai trebuie să-mi povesteşti încă o dată despre *volcrynul* tău, Karoly. Iar tu, Melantha trebuie să mai joci şah cu mine, şi... Glasul i se stinse.

– Şi să mă culc cu tine? încheie ea, zîmbind.

– Dacă vrei... Niciodată n-am... *atins*, ştii... Mama a murit înainte de naşterea mea. Înălţă din umeri: bun, Mama a auzit totul. Fără îndoială, va asculta orice planuri am stabili, nu există nici o şansă ca ecluza din cabina mea să mă accepte, deoarece este legată direct de calculator. De aceea trebuie să vă urmăm colegii prin sala motosmicelor, să pătrundem prin ecluza manuală şi să ne încercăm şansele. Dacă pot ajunge la console şi să recuplez gravitaţia, atunci poate...

Îl întrerupse un geamăt surd.

Pentru o clipă Melantha crezu că *Zburătorul Nopţii* emitea din nou scîncete şi rămase surprinsă, deoarece era stupid să utilizeze de două ori aceeaşi tactică. Apoi geamătul se repetă şi, pe scuba lui d'Branin, cel de-al patrulea supravieţuitor, uitat, se zbătu în legături. D'Branin se grăbi s-o elibereze pe psipsihă, şi femeia încercă să se ridice în picioare şi aproape îşi luă zborul de pe scubă, dar bărbatul o prinse de mînă şi o trase în jos.

– Ai ceva? o întrebă. Mă auzi? Te doare ceva?

Întemniţaţi înapoia vizorului transparent, ochii ei largi şi speriaţi se mutară cu rapiditate de la Karoly, la Melantha, la Royd şi apoi la *Zburătorul Nopţii*. Melantha se întrebă dacă nu cumva femeia înnebunise şi era gata să-l avertizeze pe d'Branin, cînd brusc psipsiha vorbi:

– *Volcrynul*, făcu ea, *volcrynul*, ah, ah, *volcrynul*!

În jurul intrării în sala motosmicelor, inelul de motoare nucleare începu să strălucească palid. Melantha îl auzi pe Royd trăgîndu-şi brusc răsuflarea. Apăsă tastele scubei şi o răsuci complet.

– Grăbiţi-vă, strigă ea, *Zburătorul* se pregăteşte să se mişte!

* * *

După ce coborîseră o treime din sala motosmicelor, Royd veni lîngă ea, rigid şi ameninţător în armura lui neagră,

masivă. Plutiră unul lîngă altul, dincolo de cilindrii motosmicelor şi de reţelele ciber; în faţa lor, slab luminată, se întrezărea ecluza principală şi oribilul ei paznic.

– Cînd ajungem la ecluză sari pe scuba mea, rosti bărbatul. Vreau să rămîn înarmat şi pe scubă, iar pe coridor nu au loc două aparate.

Melantha aruncă o privire scurtă îndărăt.

– Karoly, strigă ea, unde eşti?

– Sînt afară, Melantha, veni răspunsul. Nu pot veni, prietena mea. Iartămă.

– Dar trebuie să rămînem împreună.

– Nu, răsună vocea lui d'Branin, nu, nu pot risca, nu cînd sîntem atît de aproape. Ar fi atît de tragic, atît de... inutil, Melantha, să mă apropii atît de mult şi să dau greş. Nu-mi pasă de moarte, dar după atîţia ani trebuie să-i văd.

Glasul i se auzea ferm şi calm.

– Karoly, interveni Royd, Mama o să deplaseze nava. Nu-nţelegi? Vei fi lăsat în urmă, pierdut.

– Voi aştepta, replică d'Branin. *Volcrynii* mei sosesc, şi-i voi aştepta.

Nu avură timp de conversaţie, deoarece ajunseseră lîngă ecluză. Ambele scube încetiniră şi se opriră. Royd întinse mîna şi declanşă ciclul de deschidere, iar Melantha trecu în spatele lui, pe uriaşa scubă ovală. Cînd uşa exterioară glisă, trecură în ecluză.

– Va începe o dată cu deschiderea uşii interioare, îi spuse calm Royd. Majoritatea mobilierului este fie încastrat, fie nituit, dar nu şi obiectele aduse la bord de echipa voastră. Mama va folosi obiectele acelea drept arme. Fereşte-te de uşi, ecluze şi orice alt echipament comandat de calculatorul *Zburătorului Nopţii*. Mai este nevoie să-ţi spun să nu-ţi deschizi costumul?

– N-aş zice.

Bărbatul coborî puţin scuba şi braţele ei sunară metalic, atingîndu-se de podeaua ecluzei.

Uşa interioară se deschise şi Royd acţionă propulsoarele.

Înăuntru lingviştii aşteptau, înotînd într-o ceaţă de sînge. El fusese spintecat de sub vintre pînă la gîtlej şi intestinele i se mişcau precum un cuib de şerpi albi, furioşi. Femeia continua să ţină cuţitul. Pluteau unul lîngă celălalt, cu o graţie pe care n-o avuseseră niciodată în timpul vieţii.

Royd ridică braţele anterioare ale scubei şi-i izbi din lateral. Bărbatul zbură într-un batardou, lăsînd o pată mare şi umedă în locul impactului, iar din el se revărsară şi mai multe mărunţaie. Femeia scăpă cuţitul. Royd acceleră în susul coridorului, prin norul de sînge.

– Eu acopăr spatele, rosti Melantha, întorcîndu-se şi lipindu-se de spinarea lui.

Cele două cadavre rămăseseră mult înapoia lor. Cuţitul plutea inutil prin aer. Era pe punctul de a-i spune lui Royd că se aflau în siguranţă cînd, brusc, lama se întoarse şi porni după ei, condusă parcă de o forţă invizibilă.

– *Coteşte*! răcni ea.

Scuba viră brusc. Cuţitul trecu la un metru şi ricoşă, zăngănind, din perete.

Reveni aproape imediat.

Înainte se zărea salonul. Întunecat.

– Uşa este prea îngustă, spuse Royd. Va trebui să abandonăm scuba.

Se izbiră înainte să termine de vorbit; Royd condusese scuba drept în cadrul uşii şi impactul neaşteptat îi aruncă în lateral.

Pentru o clipă Melantha pluti stîngace în coridor, încercînd să-şi regăsească echilibrul. Cuţitul se înfipse în umăr, sfîşiindu-i costmul. Simţi durerea ascuţită şi valul cald de sînge.

– *La dracu*'! ţipă ea.

Cuţitul se repezi iarăşi împrăştiind picături purpurii.

Mîna Melanthei ţîşni şi-l prinse.

Blestemă, icnind, şi-l smulse din încleştarea forţei ce pusese stăpînire pe el.

Royd revenise la comenzile scubei şi le manipula concentrat. Înapoia lui, în semiîntunericul salonului, femeia zări o formă neclară, semi-umană, plutind spre ei.

– *Royd*! strigă ea, dar în aceeaşi clipă silueta declanşă laserul. Raza subţire îl izbi pe Royd în pipet.

Bărbatul apăsă pe taste. Laserul-tăietor al scubei transformă în scrum arma xenobiologului şi-i arse acestuia braţul drept şi o parte din pipet. Tubul

pulsator al laserului rămase fumegînd pe fundalul batardoului. Royd reglă comenzile şi începu să decupeze în perete.

– Intrăm în mai puţin de cinci minute, rosti el scurt, fără să se oprească sau să ridice privirea.

– N-ai păţit nimic? întrebă Melantha.

– Nu. Costumul meu are un blindaj mai bun decît ale voastre, şi laserul lui era o jucărie slabă.

Melantha privi din nou coridorul.

Lingviştii înaintau cîte unul de fiecare parte a culoarului pentru un atac simultan din două părţi. Melantha îşi încordă muşchii. Umărul îi zvîcnea acolo unde fusese înjunghiată. Altfel se simţea puternică, aproape perfect.

– Cadavrele vin după noi, îi spuse lui Royd. Mă ocup eu de ele.

– Nu-i periculos? sînt doi.

– Eu sînt un model îmbunătăţit, iar ei sînt morţi.

Părăsi scuba şi pluti spre lingvist. Acesta ridică mîinile s-o blocheze. Le izbi în lateral, îi îndoi un braţ la spate şi auzi pocnetul osului, apoi îi înfipse cuţitul adînc, în gît, înainte să-şi dea seama de inutilitatea gestului. Bărbatul continua să încerce s-o lovească. Dinţii îi clănţăneau grotesc.

Melantha scoase cuţitul şi, cu toată forţa ei, împinse cadavrul în josul coridorului. Leşul se rostogoli, învîrtindu-se dezordonat şi dispăru în ceaţa propriului sînge.

Imediat femeia se azvîrli în direcţia opusă.

Braţele lingvistei o cuprinseră din spate.

Unghiile îi rîcîiră viziera căştii, pînă începură să sîngere, brăzdînd plasticul cu dîre roşii.

Melantha se răsuci cu faţa spre atacatoare, îi înşfăcă un braţ şi-i făcu vînt pe coridor, pentru a se izbi de tovarăşul ei.

– Am terminat, anunţă Royd.

Se întoarse şi privi. O deschidere fumegîndă de un metru pătrat fusese decupată într-unul din pereţii salonului. Royd opri laserul, se propti în două laturi opuse ale pătratului şi împinse cu toată puterea.

O explozie sonoră, ascuţită, sfredeli creierul Melanthei. Se chirci de durere. Cu un gest reflex apăsă cu limba tasta receptorului; imediat urmă o linişte binecuvîntată.

În salon sedezlănţuise furtuna. Ustensile de bucătărie, pahare şi farfurii bucăţi de trupuri omeneşti, toate ţîşneau violent prin încăpere, izbindu-se zadarnic de costumul lui Royd. Doritoare să-l urmeze, Melantha fu nevoită să se retragă, neajutorată. Potopul acela de moarte ar fi făcut ferfeniţă costumul ei, mai uşor şi mai subţire. Royd dispăruse în cabina de comandă a navei. Ea rămăsese singură.

Zburătorul Nopţii se cutremură şi acceleraţia bruscă produse o senzaţie vagă de gravitaţie. Melantha fu azvîrlită într-o parte. Umărul rănit se izbi dureros de scubă.

În susul şi în josul coridoarelor uşile se deschideau.

Lingviştii avansau din nou spre ea.

* * *

Zburătorul Nopţii era o stea îndepărtată, scînteind datorită motoarelor nucleare. Erau înconjuraţi de beznă şi ger, iar dedesubt se întindea pustiul nesfîrşit al Vălului lui Satan, dar lui Karoly d'Branin nu-i era deloc teamă. Se simţea transformat în mod straniu.

Vidul era plin de promisiuni.

– *Vin*, şopti el. Pînă şi eu, care n-am psi, pînă şi eu pot simţi. Istoria Crey-lor trebuie să fie adevărată, pot fi simţiţi chiar de la ani-lumină depărtare. Magnific!

Psipsiha parcă se gîrbovise.

– *Volcrynii*, murmură ea. Ce lucruri bune ne pot aduce? Pe mine mă dor toate. Nava a plecat. D'Branin, mă doare capul, scînci ea înspăimîntată. Şi băiatul a zis tot aşa, imediat după ce i-am făcut injecţia, înainte... înainte... ştii tu. A spus că-l doare capul.

– Taci, prietena mea. Nu-ţi fie teamă. Sînt aici, cu tine. Aşteaptă. Gîndeşte-te numai la ce vom vedea, gîndeşte-te la asta!

– Îi pot simţi, spuse psipsiha.

– Spune-mi atunci, făcu brusc d'Branin. Avem scuba. O să mergem spre ei. Călăuzeşte-mă.

– Da, încuviinţă ea. Da. Oh, da!

* * *

Gravitaţia revenise: într-o clipită, universul deveni aproape normal.

Melantha căzu pe podea, aterizâ uşor, se rostogoli şi imediat sări în picioare.

Obiectele care plutiseră la întîmplare prin uşile deschise de-a lungul coridorului se prăbuşiră.

Dintr-o ceaţă fină sîngele se transformă într-o mîzgă lunecoasă pe podeaua coridorului.

Cele două cadavre căzură rigide şi rămaseră nemişcate.

Royd îi vorbi. Glasul răsuna din difuzoarele pereţilor, nu din radioul căştii.

– Am reuşit, spuse el.

– Mi-am dat seama, replică Melantha.

– Mă aflu la consola principală de comandă. Am restabilit gravitaţia, manual, şi decuplez cît mai multe din funcţiile calculatorului. Totuşi încă nu sîntem în siguranţă. Ea va încerca să găsească o cale de a ajunge la mine. Deocamdată o anulez pur şi simplu prin forţă. Nu-mi pot permite să ignor nimic şi dacă atenţia mea ar slăbi, fie şi numai pentru o clipă... Melantha, costumul tău a fost perforat?

– Da. E tăiat la umăr.

– Schimbă-l. *Imediat.* Contra-programul pe care îl fac va ţine ecluzele închise, dar nu pot risca nimic.

Melantha alerga deja pe coridor, către cala unde erau depozitate costumele şi echipamentul.

– După ce te schimbi, continuă Royd, du cadavrele în sistemul de conversiune masică. O să găseşti chepengul respectiv lîngă sala motosmicelor, în stînga ecluzei principale. Aruncă acolo orice alt obiect care nu este fixat şi indispensabil: aparatură ştiinţifică, benzi, cărţi, tacîmuri...

– Cuţitele, sugeră Melantha.

– Fără discuţie.

– Te-ki continuă să fie o ameninţare, căpitane?

– Într-un cîmp gravitaţional, Mama este mai puţin periculoasă, răspunse el. Trebuie să-l învingă. Chiar şi amplificată de puterea *Zburătorului Nopţii*, ea poate deplasa numai cîte un obiect pe rînd, şi posedă numai o fracţiune din forţa de ridicare deţinută în condiţii de imponderabilitate. Dar nu uita, puterea continuă să fie acolo. De asemenea, este posibil să găsească o cale de a mă ocoli şi decupla iarăşi gravitaţia. De aici o pot reface într-o clipă, dar nu vreau să existe nici un fel de arme prin jur, chiar numai pentru clipa aceea.

Melantha ajunsese în cală. În timp record îşi scoase costumul spaţial şi îmbrăcă altul. Apoi strînse costumul găurit şi un maldăr de instrumente şi le azvîrli în compartimentul de conversie. După aceea se ocupă de cadavre. Bărbatul nu reprezenta nici o problemă. Femeia se tîrî după ea în josul coridorului, cînd îl aruncă pe lingvist şi se zvîrcoli cînd îi veni rîndul, ca o reamintire vagă a faptului că puterile *Zburătorului* nu dispăruseră complet. Melantha îi învinse cu uşurinţă convulsiile zadarnice şi o împinse înăuntru.

Leşul xenobiologului nu reacţionă în nici un fel, dar pe cînd curăţa salonul, un cuţit de bucătărie se îndreptă, rotindu-se, către capul ei. Zbura totuşi încet, şi Melantha îl prinse cu uşurinţă şi-l adăugă maldărului pentru convertor.

Se găsea în cabina a doua, cărînd medicamentele psipsihei şi injectorul, cînd auzi strigătul lui Royd.

O clipă mai tîrziu o forţă aidoma unei mîini gigantice şi invizibile îi prinse pieptul, o strînse şi o trase, zbătîndu-se pe podea.

* * *

Ceva se deplasa prin stele.

D'Branin putea zări o formă vagă şi îndepărtată, deşi deocamdată nu desluşea detaliile. Se afla însă acolo, asta era limpede, un obiect imens, acoperind un sector al spaţiului. Se îndrepta direct spre ei.

Cît dorea să fi avut acum echipa, telepatul său, experţii lui, instrumentele...

Trecu propulsoarele pe capacitate maximă.

* * *

Strivită pe podea, ameţită de durere, Melantha izbuti să cupleze radioul costumului. Trebuia să vorbească cu Royd.

– Eşti acolo? întrebă ea. Ce se-ntîmplă?

Apăsarea era teribilă şi sporea într-una. De-abia se putea mişca.

Răspunsul se auzi şoptit, cu greutate:

– ...m-a... păcălit... doare... să... vorbesc...

– Royd...

– ... ea... făcut... te-ki... potenţiometrul... cu... doi... trei... ge... mai... mult... chiar... aici... pe... consolă... nu... trebuie... decît... să-l... răsucesc... înapoi... înapoi... lasă-mă...

Tăcere. Apoi, cînd Melantha ajunsese la disperare, glasul lui Royd se auzi din nou. Doar două cuvinte:

– ... nu pot...

Melantha avea impresia că pieptul ei suporta de zece ori propria greutate. Îşi putea imagina agonia lui Royd, Royd pentru care pînă şi unu-ge era dureros şi periculos. Chiar dacă potenţiometrul se afla la distanţa braţului, ea ştia că muşchii lui slabi nu i-ar fi permis niciodată gestul.

– De ce, articulă ea, de ce-a *mărit*... gravitaţia... asta nu-i... slăbeşte puterile?

– Ba... da... însă... după... un... un timp... o oră... un... minut... inima mea... va ceda... şi... atunci... tu... singură... ea... va anula... gravitaţia... şi te... va ucide...

Cu greutate femeia întinse braţul şi se tîrî un metru pe coridor.

– Royd... ţine-te... vin...

Se tîrî din nou înainte. Trusa de medicamente a psipsihei ajunsese sub mîna ei, dar era incredibil de grea. Îşi trase braţul şi începu s-o împingă într-o parte, apoi se răzgîndi. O deschise.

Fiolele erau etichetate. Le examină rapid, căutînd adrenalină, sau sintastim, orice i-ar fi putut da forţa necesară pentru a ajunge la Royd. Găsi cîteva stimulente, îl alese pe cel mai puternic şi tocmai îl încărca în injector, cu o încetineală stîngace, chinuitoare, cînd ochii i se opriră pe esperon.

Ezită. Esperonul era doar unul dintre cele şase stimulente psionice din trusă, dar vederea lui o tulbură, îi reaminti ceva ce nu putea defini exact. Încerca să-şi ordoneze gîndurile, cînd auzi zgomotul.

– Royd, rosti ea, mama ta... ar putea deplasa... n-ar putea deplasa nimic... prin te-ki... într-o gravitaţie aşa mare... nu?

– Poate... dacă... îşi concentrează... toate... puterile... greu... poate... posibil... de ce?

– Pentru că, spuse Melantha, pentru că ceva... *cineva*... intră prin ecluză.

* * *

Volcrynul umplea universul.

– Nu este tocmai o navă, nu aşa am crezut că ar putea să fie, rosti Karoly d'Branin.

Costumul lui, proiectat de Academie, conţinea un înregistrator iar el vorbea pentru posteritate, straniu de calm înaintea morţii iminente.

– Mărimea ei este greu de imaginat, greu de estimat. Uriaşă, uriaşă... Nu am nici un instrument, doar calculatorul din brăţară, nu pot face măsurători exacte, dar apreciez... vreo sută de kilometri... cel mult trei sute de kilometri lungime. Nu este o masă solidă, desigur, cîtuşi de puţin. E delicată, fragilă, nu o navă aşa cum le cunoaştem noi. Este... oh, minunată... cristal şi funigei, este vie, cu propriile ei luminiţe, o operă uriaşă şi complicată de păienjenişuri... cumva îmi aminteşte de vechile nave cu vele solare, folosite în zilele dinaintea motosmicelor, dar construcţia aceasta gigantică nu este solidă, nu poate fi împinsă de lumină. De fapt, nu este cîtuşi de puţin o navă. Este complet deschisă spre spaţiu, nu are cabine etanşe, sau module de întreţinere a vieţii, cel puţin nu sînt vizibile, sau poate sînt mascate de altceva, şi nu, nu pot crede aşa ceva, este prea deschisă, prea fragilă. Se deplasează destul de rapid. Îmi pare rău că n-am instrumente care să-i măsoare viteza, dar e suficient că sînt eu aici. Îmi îndrept scuba perpendicular pe traiectoria ei, ca s-o interceptez, dar nu pot spune că voi reuşi. Se mişcă mai repede decît noi. Nu cu viteza luminii, nu, mult mai încet, dar, presupun, totuşi mai iute decît *Zburătorul Nopţii* cu motoarele lui nucleare. Este numai o

presupunere.

Nava *volcryn* nu are o propulsie vizibilă. De fapt, mă întreb cum se poate asta – poate că este totuşi o corabie solară, accelerată prin laser, cu milenii în urmă, de o civilizaţie acum distrusă de o catastrofă inimaginabilă – dar nu, este prea simetrică, prea minunată, păienjenişurile, pînzele gigantice şi scînteietoare din zona centrală, măreţia ei...

Ştiu că trebuie s-o descriu şi să fiu mult mai precis. E greu, sînt prea excitat. Este uriaşă, aşa cum am spus, lungă de kilometri. Aproximativ – staţi să număr – da, aproximativ octogonală ca formă. Focarul, centrul, este o zonă strălucitoare, un miez întunecat înconjurat de o porţiune luminoasă mult mai mare, însă numai zona întunecoasă pare complet solidă – porţiunile luminoase sînt transiucide, pot zări stelele prin ele, deşi cu spectrele deplasate către purpuriu. Pînze, le voi numi pînze. Din centru, opt piloni lungi – oh, imens de lungi, nu tocmai egal distanţaţi, deci nici nu este un adevărat octogon – aha, văd mai bine acum, unul dintre piloni se mişcă, pînzele se ondulează – înseamnă că sînt mobile, proiecţiile acelea, iar păienjenişul se întinde între piloni de jur împrejur, dar sînt... o structură stranie, cîtuşi de puţin simpla pînză a unui păianjen. Nu pot înţelege vreo ordonare în structurile acelea, în liniile păienjenişurilor, dar simt, sînt sigur, că ordinea există, că înţelesul aşteaptă să fie descoperit.

După aceea, luminile. Am pomenit despre lumini? Strălucesc mai puternic în jurul centrului, iar acum sînt foarte puternice, de un violet pal. Deci o radiaţie vizibilă, dar la limită. Mi-ar place să fac o determinare în ultraviolet a navei, dar n-am instrumente... Luminile se deplasează. Pînzele parcă unduiesc, iar luminile aleargă într-una în susul şi în josul pilonilor, cu viteze diferite şi, uneori, se pot zări alte lumini, care traversează păienjenişurile, mişcîndu-se prin structuri. Nu ştiu ce sînt, sau dacă provin din interiorul navei, ori din exteriorul ei.

Miturile *volcryn*... ceea ce văd nu prea seamănă cu legendele, nu întru totul. Deşi, gîndindu-mă, îmi amintesc un raport Nor T'alush conform căruia navele *volcryn* erau incredibil de uriaşe, dar îl considerasem o exagerare. Şi luminile... nişte lumini au fost frecvent pomenite în legătură cu *volcrynii*, totuşi relatările au fost atît de vagi încît puteau însemna orice, descrie orice, de la un sistem laser-propulsor pînă la simpla iluminare exterioară, acum înţeleg ce voiau să spună. Ah, ce mistere! Nava este încă prea departe de mine ca să zăresc toate detaliile. Cred că zona centrală, întunecată poate fi o navă reală, o capsulă vie. *Volcrynii* trebuie să se găsească înăuntru. Cît aş fi dorit ca echipa mea, telepatul meu să fi fost acum cu mine... Era un clasa întîia, i-am fi putut contacta, am fi putut comunica... Cîte lucruri am fi putut învăţa! Cîte au văzut ei! Gîndiţi-vă cît de veche este nava aceasta, cît de bătrînă este rasa, de cită vreme sînt plecaţi! Mă uluieşte. Comunicarea cu ei ar fi un miracol, un miracol extraordinar, însă ei sînt atît de deosebiţi...

– *D'Branin*, şopti repezit psipsiha. Nu simţi?

Bărbatul o privi de parcă o vedea pentru întîia oară.

– *Tu* îi poţi simţi? Eşti o trei, îi poţi simţi puternic acum?

– De mult timp. De mult timp.

– Poţi transmite? Vorbeşte-le. Unde se găsesc? În centru?

– Da, făcu ea şi izbucni în rîs.

Rîsul era ascuţit şi isteric şi d'Branin trebui să-şi amintească faptul că era o femeie foarte bolnavă.

– Da, în centru, d'Branin, de-acolo vin impulsurile. Numai că greşeşti în legătură cu ele. Nu-i cîtuşi de puţin vorba de *ei*; legendele tale sînt toate nişte minciuni, minciuni, n-aş fi surprinsă dacă noi am fi primii care au văzut vreodată *volcrynul* tău atît de aproape... Ceilalţi, străinii aceia ai tăi, ei doar *simţeau*, puternic, dar de la distanţă, sesizau puţin din natura *volcrynului* în visele şi viziunile lor şi modelau restul pentru a li se potrivi. Nave şi războaie, şi o rasă de călători eterni, totul este... este...

– Ce vrei să spui, prietenă? întrebă uluit d'Branin. Eşti confuză. Nu pricep.

– Nu, rosti psipsiha cu o voce deodată blîndă. Nu-nţelegi, nu-i aşa? Nu

poţi simţi, aşa cum simt eu. E atît de limpede acum... Pesemne aşa simte tot timpul un întîi. Un întîi plin de esperon.

– *Ce* simţi? *Ce*?

– Nu este vorba despre nişte *ei*, Karoly. Este un *ceva*. Viu, Karoly şi aproape lipsit de inteligenţă, te asigur.

– Lipsit de inteligenţă? Nu, cred că greşeşti, nu distingi corect. Accept, dacă spui tu, că este o singură creatură, un singur măreţ şi minunat călător stelar, dar cum poate fi, lipsit de inteligenţă? Tu l-ai simţit, i-ai simţit mintea, emanaţiile telepatice. Tu şi toţi sensibilii Crey şi toţi ceilalţi. Poate că gîndurile lui sînt prea străine ţie ca să le poţi citi.

– Poate, recunoscu psipsiha, dar ceea ce disting nu-i cîtuşi de puţin străin. Doar animalic. Gîndurile lui sînt încete, întunecate şi stranii, cu greu se pot numi gînduri... slabe. Creierul trebuie să fie uriaş, cu asta sînt de acord, însă nu poate fi orientat pe gîndire conştientă.

– Ce vrei să spui?

– Sistemul de propulsie, d'Branin. Nu *simţi*? Impulsurile... Ameninţă să-mi explodeze ţeasta. Nu poţi ghici ce conduce blestematul de *volcryn* prin galaxie? De ce evită hăurile gravitaţionale? Nu poţi ghici cum se deplasează?

– Nu, răspunse d'Branin, dar chiar atunci lumina înţelegerii îi scăldă chipul şi privi înapoi, spre imensitatea *volcrynului*, cu luminile sale mişcătoare, cu pînzele unduindu-se, apropiindu-se mereu şi mereu, peste ani-lumină, peste secole-lumină, peste eoni.

Cînd o privi din nou pe psipsihă, rosti un singur cuvînt:

– Te-ki

Tăcerea umplu lumea lor.

Ea încuviinţă.

* * *

Melantha se străduí să ridice injectorul şi să-l apese pe o arteră. Se auzi un fîşîit puternic şi drogul îi năvăli în trup. Rămase întinsă, încercînd să se gîndească. Esperon, esperon, de ce era atît de important? Ucisese telepatul, îl făcuse victima propriilor sale aptitudini, îi triplase puterea şi vulnerabilitatea. Psi. Totul revenea la psi.

Uşa interioară a ecluzei se deschise. Pătrunse cadavrul decapitat...

Se deplasa spasmodic, cu mişcări artificiale, fără să ridică tălpile de pe podea. Se prăbuşea în timpul înaintării, pe jumătate strivit de propria greutate. Fiecare zvîcnitură era brutală şi neaşteptată; o forţă hîdă îi purta un picior înainte, apoi pe următorul. Înainta încet, cu braţele rigide.

Dar înainta.

Melantha îşi adună toate puterile şi începu să se tîrască, îndepărtîndu-se de el, fără să-l slăbească din ochi.

Gîndurile i se învîrteau în cerc, căutînd fragmentul lipsă, soluţia problemei de şah, fără să găsească nimic.

Cadavrul se deplasa mai repede decît ea. Clar, vizibil, se apropia mereu.

Melantha încercă să se scoale. Ajunse în genunchi, cu inima bubuind. Apoi căută să-şi îndrepte un picior. Se căzni să ridice sarcina imposibilă de pe umerii ei. Era puternică, se auto-încuraja. Era modelul îmbunătăţit.

Însă cînd îşi lăsă toată greutatea pe un singur picior, muşchii nu izbutiră s-o ţină. Căzu, cu stîngăcie şi, cînd se izbi de podea, avu senzaţia că se prăbuşise de pe o clădire. Auzi un trosnet sec şi un cuţit de durere îi străbătu braţul cu care încercase să amortizeze impactul. Strînse din ochi, stăvilindu-şi lacrimile, şi-şi înăbuşi ţipătul.

Cadavrul se găsea la jumătatea coridorului. Îşi dădu seama că se deplasa, probabil, pe nişte picioare rupte. Nu-i păsa.

– Melantha... te-am auzit... tu... eşti... Melantha?

– Taci, se răsti ea. Nu voia să-şi irosească puterile vorbind.

Acum avea un singur braţ. Utilizînd disciplinele pe care le auto-învăţase, îndepărtă durerea. Se împinse disperată înainte, zgîrîind podeaua cu cizmele în căutarea unor reazeme şi se trase înainte cu braţul cel bun.

Cadavrul continua să se apropie.

Melantha se tîrî peste pragul salonului, croindu-şi drum sub scuba prăbuşită şi sperînd că va întîrzia leşul.

Se găsea la un metru înapoia ei.

În beznă, în salon, acolo unde începuse totul, puterile o părăsiră.

Tremurînd din tot corpul se năruí pe

mocheta umedă şi ştiu că n-avea să meargă mai departe.

De cealaltă parte a uşii, cadavrul rămase înţepenit, Scuba începu să se zgîlţîie. Apoi, cu zgomotul metalului scrîşnind pe metal, lunecă înapoi, puţin cîte puţin, în zvîcnete scurte, eliberînd drumul.

Psi. Melantha dori să înjure, sau să plîngă. Speră în zadar la o putere psi proprie, o armă care să distrugă mortul condus prin te-ki, care trăgea de scubă. Era îmbunătăţită, se gîndi furioasă, dar nu îndeajuns de îmbunătăţită. Părinţii îi dăduseră toate darurile genetice pe care le putuseră modela, însă psi era mai presus de ea. Gena era astronomic de rară, recesivă şi...

... şi brusc găsi soluţia.

– *Royd*! răcni ea, punînd în glas toată voinţa ce-i mai rămăsese. Potenţiometrul... învîrte-l prin *te-ki*. Royd, fă te-ki!

Răspunsul lui sosi slab, tulburat:

– ... nu... pot... ştiu... Mama... doar... ea... nu eu... nu...

– Nu mama, rosti ea disperată. Tu mereu... spui... *mamă*. Am uitat... uitat. Nu mama ta... ascultă... eşti o *clonă*... aceleaşi gene... le ai şi tu. Ai puterea.

– Nu. Niciodată... trebuie... să fie... ceva... prin sex...

– *Nu! Nu este*. Ştiu... Prometheană, Royd... nu-i spune unei Prometheene... despre gene... învîrte-l;

Scuba sări o treime de metru şi se răsturnă pe o parte. Se deschisese o potecă.

Cadavrul înaintă.

– ... încercat, făcu Royd. Nimic... *nu pot*!

– Ea te-a vindecat, spuse cu amărăciune Melantha. Mai bine... decît a fost... ea vindecată... pre-natal... dar e numai... suprimată... *poţi*!

– Nu... ştiu... cum.

Acum leşul ajunsese deasupra ei. Se opri. Mîinile cu piele lividă tremurau spasmodic. Începură să se ridice.

Melantha înjură şi plînse, şi strînse un pumn inutil.

Şi, deodată, gravitaţia dispăru. Departe, hăt departe, îl auzi pe Royd strigînd, apoi amuţi.

Cadavrul ţîşni stîngaci în aer, cu braţele atîrnîndu-i inerte în faţă. Rostogolindu-se în impoderabilitate, Melantha încercă să se pregătească înaintea asaltului său furios.

Trupul însă nu se mai clinti. Plutea fără viaţă, încremenit. Femeia porni către el, îl împinse şi îl îndepărtă.

– Royd? întrebă ea nesigură.

Nu-i răspunse nimeni.

Intră prin deschizătură în cabina de comandă.

Şi îl găsi pe Royd Eris, stăpînul *Zburătorului Nopţii*, întins pe spate în costumul lui blindat, mort. Inima îi cedase.

Dar potenţiometrul grilei de gravitaţie era la zero.

* * *

Am ţinut în mîinile mele sufletul cristalin al *Zburătorului Nopţii*.

Este roşu intens şi cu multe faţete, mare cît capul unui om şi rece. În adîncurile lui purpurii ard nestăvilite două scîntei de lumină, care, uneori, parcă se rotesc.

M-am tîrît printre console, mi-am croit drum cu atenţie dincolo de sistemele de securitate şi cibereţele, avînd grijă să nu deteriorez nimic şi am pus palmele aspre pe cristalul acela mare, ştiind că acolo trăieşte *ea*.

Şi nu mă pot hotărî să-l distrug.

Aşa mi-a cerut spectrul lui Royd.

Aseară am vorbit iarăşi despre asta, în salon, la coniac şi şah. Desigur, Royd nu poate bea, dar îşi trimite holograma să-mi zîmbească şi-mi spune unde să-i mut piesele.

S-a oferit, pentru a mia oară, să mă ducă înapoi pe Avalon, sau pe oricare altă lume aş dori, numai să ies şi să termin reparaţiile abandonate acum atîţia ani, aşa încît *Zburătorul Nopţii* să poată reveni în locurile din afara spaţiului.

Pentru a mia oară l-am refuzat.

Fără îndoială, acum este mai puternic. La urma urmei, genele lor sînt aceleaşi. Puterea lor este aceeaşi. Murind, şi el a găsit capacitatea de a se imprima în cristalul cel mare. Nava este vie cu ei amîndoi şi se luptă adesea. Uneori, pentru o clipă, ea îl păcăleşte, şi *Zburătorul* face lucruri stranii, aleatoare. Gravitaţia creşte sau dispare complet. În timpul somnului, cearşafu-

rile mi se răsucesc în jurul gîtului. Diferite obiecte ţîşnesc din colţuri întunecate.

Totuşi, în ultima vreme, asemenea întîmplări au fost tot mai rare. Cînd mai încearcă, o opreşte Royd, sau eu. Împreună; *Zburătorul Nopţii* este al nostru.

Royd pretinde că este destul de puternic şi singur, că, de fapt, nu are nevoie de mine, că o poate ţine sub control. Eu nu cred. La şah, continui să-l bat în nouă jocuri din zece.

Mai sînt şi alte amănunte de considerat. Unul dintre ele ar fi munca noastră. Karoly ar fi mîndru de noi.

În curînd, *volcrynul* va intra în ceţurile Vălului lui Satan, iar noi îl urmăm îndeaproape. Studiind, înregistrînd, făcînd tot ceea ce bătrînul d'Branin ar fi dorit să facem. Totul este în calculator. Mai este înregistrat şi pe benzi şi fişe, în cazul cînd memoriile ar fi şterse. Va fi interesant de văzut cum va înainta *volcrynul* prin Văl. Acolo materia este mult mai densă, în comparaţie cu rarefiatul hidrogen interstelar cu care creatura s-a hrănit vreme de nenumăraţi eoni.

Am încercat să comunicăm cu ea, dar fără succes. Cred că nu este cîtuşi de puţin inteligentă.

Recent, Royd a încercat s-o imite, adunîndu-şi toate energiile în încercarea de-a deplasa *Zburătorul Nopţii* prin te-ki. Uneori, ciudat, chiar mama lui i se alătură în aceste eforturi. Pînă acum n-au reuşit, totuşi vom continua să încercăm.

În felul acesta munca merge mai departe, şi *este* o muncă importantă, deşi nu-i domeniul pentru care m-am pregătit pe Avalon. Ştim că rezultatele noastre vor ajunge la oameni. Royd şi cu mine am discutat această problemă. Înainte de-a muri voi distruge cristalul central şi voi curăţa calculatorul, iar după aceea voi programa, manual, traiectoria spre una din lumile locuite. Ştiu că pot face aşa ceva. Am tot timpul necesar şi sînt un model îmbunătăţit.

Nu voi lua în considerare cealaltă alternativă, deşi pentru mine înseamnă mult faptul că Royd o sugerează mereu. Fără îndoială, aş putea termina reparaţiile. Poate că Royd ar putea controla nava fără mine şi să continue munca. Dar nu asta este important.

Cînd l-am atins în cele din urmă, pentru prima, ultima şi singura dată, trupul lui era mai cald. Dar *el* pierise deja. Nu mi-a simţit atingerea. Nu mi-am putut respecta promisiunea aceea.

Dar o pot respecta pe cealaltă.

Nu-l voi lăsa singur cu ea.

Niciodată.

În româneşte de
Dan-Mihai Pavelescu

SF-ul românesc: ce este, ce-ar putea fi

Nimic din ceea ce *este* nu este numai ce *este*, este şi ceea ce devine, ceea ce *va fi* (efectiv), ori numai ceea ce *ar putea fi* (virtual): disociere necesară, întrucît între virtual şi efectiv, între ideal şi real tranziţia nu e neapărat garantată, nu e automată, nu vine numai de la sine, ci şi de la conştiinţa de sine.

Are sf-ul românesc, la ora de faţă, această conştinţă de sine? Are, la noi, această „literatură a secolului XX" perspectiva de *a fi ceea ce poate fi* la sfîrşitul acestui secol, la sfîrşitul de mileniu de care nu ne mai desparte nici măcar un deceniu?

Punînd, pentru început, problema în termenii sociologiei literaturii, se poate constata că există în România, în perioada postbelică, o „populaţie de scriitori" sf ce se ridică în jurul cifrei de 60, „populaţie de scriitori" a cărei „piramidă a vîrstelor" s-ar configura grafic mai degrabă sub forma unei clepsidre: la o extremă – „generaţia vîrstnică" (în jur de 20 de scriitori, născuţi în anii '20 şi la începutul anilor '30); la cealaltă extremă – „noul val" intrat în arenă în anii '80 (peste 30 de scriitori, născuţi în anii '50 şi la începutul anilor '60); în fine, „gîtul clepsidrei" revine „generaţiei de mijloc", mult mai puţin numeroasă (sub 10 scriitori, născuţi la sfîrşitul anilor '30 şi începutul anilor '40).

Cum e şi firesc, există între toţi aceşti numeroşi scriitori diferenţe individuale, de temperament artistic şi de timbru personal al vocii fiecăruia. Există, la fel de firesc şi diferenţe de grup, de generaţie. Modelaţi mental, psihologic, dar mai ales ideologic, în sumbrii ani ai proletcultismului şi ai „realismului socialist" (firmă schimbată pe parcurs în „umanismul socialist"), cei mai mulţi dintre scriitorii aparţinînd „generaţiei vîrstnice" s-au amăgit singuri şi s-au lăsat amăgiţi, simţindu-se bine sub faldurile majestuoase ale unor „idea-luri măreţe" (umanism, meliorism, optimism, „încredere în viitor", „dragoste de viaţă" etc.), complăcîndu-se, mai ales, să intoneze în cor „mesajul generos" al unui comod şi calm „umanism" demagogic şi cinic, exaltat de un inuman regim totalitar, pentru care, nu-i aşa?, omul era „cel mai preţios capital". La distanţă de trei decenii, în ciuda nu mai puţin sumbrilor ani '80 de care-au avut parte, tinerii scriitori aparţinînd „noului val" au reuşit să dibuiască, fie şi numai intuitiv, elementarul adevăr că un science-fiction umanist este un oximoron (din moment ce literatura sf este o literatură a su-blimului, iar „un sublim umanist este un oximoron", după cum s-a spus şi s-a demonstrat).

Conformîndu-se înşelătorului

crez ori slogan al „umanismului" – fie acesta iluzie personală nutrită sincer cu bună credinţă, ori numai diversiune ideologică oficială acceptată pervers şi exploatată cinic cu rea credinţă – scriitorii azi vîrstnici şi-au cultivat în general (cu excepţiile de rigoare, care confirmă regula) predilecţia înnăscută ori „făcută" pentru un perpetuu şi găunos optimism de paradă, pentru viziuni feerice şi agreabile, dacă nu idilice şi edulcorate, s-au arătat oricînd dispuşi a sentimentaliza şi a liriciza motivele sf, epice prin definiţie, gata oricînd să atenueze conflictele, să netezească asperităţile, să eludeze antagonismele, să acosteze uşuraţi, dacă nu triumfalnici, la limanul unui *happy end*. Dimpotrivă, tinerii din „noul val" sînt, în general, mai mizantropi şi mai sarcastici (cu excepţiile de rigoare, şi aici): respingînd şi supunînd deriziunii sentimentalismul liricoid, ei redescoperă epicul şi-i iau în stăpînire resursele de forţă; imaginaţia încetează a mai fi ingenuă şi idilică, blajină şi complezentă; o încrîncenare mocnită, o surdă agresivitate, o „cruzime" a percepţiei şi reprezentării îi iau locul; o sănătoasă „necruţare" auctorială îndrăzneşte să ia act de sine, de propriile-i atú-uri, ceea ce-i permite să privească drept în faţă, fără a clipi, tăişul gol al conflictului şi să nu ezite timorat în faţa unui *bad ending*, în faţa unui deznodămînt dezastruos, în faţa catastrofei sau atrocităţii, atunci cînd acestea se dovedesc funcţionale şi necesare metabolismului şi dialecticii cathartice a ficţiunii.

Există însă şi trăsături comune tuturora, vîrstnici ori tineri, există opţiuni comune izvorîte din afinităţi şi predispoziţii native statistic distribuite şi care astfel devin caracteristice pentru întregul science-fiction românesc, în ansamblu. La consolidarea acestor convergenţe lucrează şi faptul că ştiinţificţiunea românească are de făcut faţă simultan la exigenţele unei „duble subordonări", pe care i-o impun, pe de o parte, contextul naţional, trunchiul literaturii române „generale" (*main stream*, în terminologie sf), literatură cu o tradiţie istoric constituită, iar pe de altă parte contextul internaţional al „genului", în curs de istoricizare şi acesta.

Astfel, standardele şi exigenţele specifice literaturii române îi obligă pe scriitorii sf – pentru a fi „în rînd cu lumea", pentru a fi acceptaţi ca scriitori – să acorde caracterizării personajelor şi, în general psihologiei, mai multă atenţie decît este strict necesar în science-fiction (miza majoră şi specifică fiind aici pe ontologie, nu pe psihologie, după cum capodoperele genului o dovedesc); aceleaşi raţiuni explică atenţia reverenţioasă acordată rafinamentului stilistic şi relativizării ironice, dar mai ales povestirii, ca tehnică şi artă a seducţiei: scriitorii români de science-fiction sînt, aproape toţi, delectabili povestitori, „farmecul" ori „vraja" povestirii fiind, prin tradiţie, la mare preţ în literatura română, cum bine se ştie. La mare preţ este, tot prin tradiţie, şi pascalianul „*l'esprit de finesse*", care ajunge de regulă, la noi, să inhibe complementarul şi necesarul „*l'esprit de géométrie*", astfel încît rigoarea logică a extrapolării ipotezei sf tinde endemic să se destindă lejer şi autoindulgent, să se dizolve în laxitate şi aproximaţie (cu excepţiile de rigoare, încă o dată, un Ovid S. Crohmălniceanu, de exemplu, excelînd tocmai prin „logicizarea sistematică a imaginaţiei"). De aici – cîteva tropisme congenitale şi definitorii pentru sf-ul românesc, „de la natură", încli-

nat mai mult înspre analogie decît înspre extrapolare, mai mult înspre "*soft sf*" decît înspre „*hard sf*", mai mult înspre „*sense of humour*" decît înspre „*sense of wonder*".

Pînă acum, cel puţin, scriitorul român de science-fiction se arată mai preocupat de (şi mai calificat în) psihologie decît de/în ontologie, mai absorbit de „simţăminte", de "probleme umane" de „implicaţii umane" etc., decît fascinat de ficrul în sine al ştiinţei şi al fiinţării într-un Univers aşa cum ştiinţa ni-l dezvăluie a fi. Din păcate, trebuie spus, scriitorul român nu manifestă o specială afinitate pentru acel ireductibil şi intraductibil „*sense of wonder*" (simţ al uimirii, al uluirii, al „minunării", simţ al miracolului etc.) – şi scriitorul român de science-fiction nu face excepţie, deşi pentru el tocmai aceasta rămîne adevărata „probă a focului", căci tocmai aceasta este adevărata diferenţă specifică şi adevăratul sigiliu de nobleţe în science-fiction. Mai mult sau mai puţin insensibil la acest „*sense of wonder*", acelaşi generic scriitor român este, în schimb, de-a dreptul supradotat la capitolul „*sense of humour*", mîndrindu-se suveran şi zeflegmatic, iarăşi prin tradiţie, cu acea „repede obosire cu sublimul" de care vorbea undeva G. Călinescu, făcîndu-şi un merit aprioric din acel „balcanic" şi dubios „simţ al humorului" ce se pretează la orice şi prin care ne pretăm la orice, „aici, la porţile Orientului...". Să ne mai mirăm, atunci, că parodia prosperă şi proliferează, chiar şi în absenţa unui model de parodiat? să ne mai mirăm că în deceniul abia încheiat avea mai multe romane parodice sf (*Epopeea spaţială 2084* de Ioan Groşan, *Înstelata aventură* de George Ceauşu ş.a.), în timp ce, în aceiaşi „veseli" şi „luminoşi" ani '80, *adevăratul* roman sf, grav şi frisonant, este ca şi inexistent? Rămasă astfel fără obiect în planul esteticului, parodia îşi strămută, ce-i drept, obiectul în extraestetic, ceea ce, nu-i aşa? e orişicît ceva mai mult decît nimic.

Jocul la miză mică oferă însă şi alte tentaţii, convergente, mai pot fi puse şi alte paie pe acest foc de paie. Extrapolarea fiind, cum am văzut, minată în însuşi resortul ei vital, în însăşi coerenţa, consecvenţa şi rigoarea sa logică, pe prim plan trece de la sine analogia, ceea ce se soldează, firesc, cu o foarte bogată recoltă de alegorii, de parabole, de viziuni distopice, antitotalitare în primul rînd, dar nu numai: povestiri şi nuvele cum sînt *Şoarecele B* de Ion D. Sîrbu, *Norul de argint* de Mircea Horia Simionescu, *Pianul preparat* de Horia Aramă, *Evadarea lui Algernon* de Gheorghe Săsărman, *Cîntecul Libelungilor* şi *Merele negre* de Mihail Grămescu, *Colonia* şi *Domenii interzise* de Leonard Oprea, *Omohom* de Cristian Tudor Popescu, *Deratizare* de Lucian Merişca şi atîtea altele, nu sînt, trebuie spus, simple „cîrteli", simple pretexte pentru a strecura „şopîrle" ori „fitiluri", nu sînt simple pamflete politice, nici simple eseuri morale ori filosofice, ci povestiri adevărate, genuine – discret aluzive, inaparent alegorice, păstrate în plasma semantic nutritivă a indeterminării, a ambiguităţii, a echivocului, a plurivocului, unde sensurile rămîn fluide şi difuze, organic absorbite în concretul substanţei epice – într-un cuvînt, *literatură*. Literatură sadea, doldora de calităţi – că Satana (*alias* dialectica) ce altceva aşteaptă ca să aibă ce lucra, ca să aibă ce transforma, prin exces, în defecte?!

Pentru că, oricît de delectabile literar şi oricît de defulante extrali-

terar ar fi performanţele esopice şi de „*doublethink*“, în care scriitorul român de science-fiction nu se lasă deloc mai prejos decît confraţii săi cu onor instalaţi în genuri „majore“, excrescenţele limbajului esopic, hipertrofia sibilinică, ca orice hipertrofie, indică şi un simptom patologic, indică plafonarea, nu doar a cititorului, dar şi a scriitorului însuşi, la o miză totuşi esteticeşte minoră. Acum, cînd riscul de a vorbi direct, moralmente franc şi esteticeşte strict funcţional, s-a redus de-bine-derău la cote asumabile, scriitorul român (şi nu doar cel de sf, iarăşi) descoperă că a uitat să vorbească în acest fel, dacă a ştiut vreodată, descoperă că volutele sibilinice, infinitele precauţiuni ale încifrării esopice, duplicitatea perversă prin care „dubla gîndire“ perverteşte pe cel care-o practică ş.a.m.d. – toate acestea i-au devenit o a doua natură, un balast, o infirmitate sau un „năravˮ de care nu mai e chiar atît de simplu să se dezbare, pentru a putea – astfel şi numai astfel – aborda frontal miza esteticeşte majoră a artei întru care îşi consumă asiduităţile, atîtea cîte sînt, şi pe care în fond îşi joacă toate cărţile.

Acum, cînd „stadiul militant“ aparţine, să sperăm, trecutului, sf-ul românesc se vede pus în faţa încercării, mai dure, într-un fel, şi decisive, a „stadiului estetic“: *Hic Rhodos, hic salta*! Încercare grea şi decisivă, întrucît limita nu se mai află acum în afara eu-lui creator, în constrîngeri de ordin politic, ideologic, conjunctural, ci în sine însuşi, în propria-i aptitudine ori inaptitudine congenitală de a se ridica la înălţimea mizei estetice majore la care se joacă azi în science-fiction peste tot în lume, fără pardon şi fără rabat: captarea în expresie literară a acelui „*sense of wonder*“ care este, în science-fiction, ipostaza specifică sub care se prezintă în secolul XX un vechi concept, o eternă esenţă spirituală şi o eternă experienţă estetică, cunoscută de secole drept „emoţie a sublimului“.

Dacă vrea să însemne cu adevărat ceva în acest imens continent în continuă expansiune care se numeşte science-fiction, pe întinsul căruia apar an de an sute de titluri noi şi zeci de noi aspiranţi la gloria literară, scriitorul român va trebui, de-acum înainte, să poată scrie şi „*hard science-fiction*“, la nivelul performanţelor mondiale omologate în domeniu. Şi poate că nu atît carenţa logică, a laxităţii în extra-polare, sau carenţa frazeologică, a inflaţiei de cuvinte prin care scriitorul român s-a învăţat să spună *non multum sed multa*, îi sînt frînă şi balast, cît carenţa estetică, lipsa abnegaţiei estetice, ezitarea de a-şi asuma dezbinarea cu lumea, de a-şi asuma nu toată suferinţa din lume, ci numai o parte: suferinţa metafizică a omului.

Nu un *catharsis* tragic, ci un *catharsis* sublim este miza supremă în science-fiction: *catharsis* pe care ni-l oferă, efectiv, capodoperele deja existente în science-fiction şi, mai ales, în hard science-fiction (capodopere, vai, ca şi necunoscute cititorului român!); *catharsis* „sublimat“ nu din suferinţa pe care o provoacă omului, ca în tragedie, ci din suferinţa pe care o provoacă omului Universul, cosmosul şi microcosmosul, covîrşindu-l pe om prin dimensiuni, prin magnitudine, forţă, viteză, durată, complexitate etc., prin însuşi faptul că Universul fizic, aşa cum ni-l dezvăluie ştiinţa acestui secol, nu e făcut pe măsura omului, nu-l aşteaptă pe om, nu ştie de om şi de singurătatea cosmică a omului pierdut în acest Univers străin şi indiferent.

Ceea ce numim science-fiction este prin definiţie o artă a sublimului, iar sublimul presupune prin

definiţie „o plăcere posibilă doar prin intermediul unei neplăceri“ (Kant), o plăcere provenită din durere, din suferinţă, o *pleasure in pain*; astfel încît, în dialectica dintre *pain* (suferinţă, durere) şi *pleasure* (plăcere), momentul negativ al suferinţei, al durerii rămîne, în science-fiction, de nelipsit. Numai aşa va reuşi această artă a secolului XX care se numeşte science-fiction să aibă acces la efecte cathartice, numai aşa va reuşi să ne imunizeze estetic prin „vaccinul“ sublimului faţă de atrocităţile, de spaimele, de disperările acestui sfîrşit de secol şi de mileniu: numai dacă îşi urmează pînă la capăt propria-i lege estetică, numai dacă îşi consumă pînă la capăt propriile-i virtualităţi şi resurse, numai dacă îndrăzneşte, cu abnegaţie estetică, să fie pînă la capăt ceea ce poate fi, ceea ce nimic altceva, nici o altă formă de expresie artistică, nu poate fi în locul lui: ipostaza privilegiată a sublimului în arta secolului XX, în consonanţă cu secolul căruia-i aparţine şi cu imaginea Universului aşa cum rezultă ea din ştiinţa acestui secol: strivitoare, covîrşitoare, cumplită, sublimă.

Cît despre scriitorul român de science-fiction, pe care atît l-am

năpăstuit, ce să ştie oare lua cu el la drum, în semn de rămas bun, acum la despărţire, înainte de-a porni iar singur mai departe, să-şi încerce limita şi să-şi întîlnească destinul? Poate aceste profetice cuvinte, rostite încă în 1919:

„Nu românizarea noastră feroce, întru vegetativul etnografic, ci continua noastră umanizare întru sublimul uman, va crea suprema splendoare a culturei creatoare româneşti. Acordarea întru eternul omenesc a creatorului îl va face să crească pînă la simbolul veciniciei fiecare element superior prelucrabil al vieţii noastre naţionale. Şi cîntăreţi divini ai frumosului, profeţi incomparabili ai adevărului, vor da viziunea sublimului, în formă transcendental ritmată română, tuturor popoarelor şi tuturor timpurilor“ (Vasile Pârvan, *Datoria vieţii noastre*).

CORNEL ROBU

Atipic

de JACQUES GOIMARD

Am început să citesc *Fiction* în primăvara lui 1956, am devenit un obişnuit al librăriei l'Atome în primele luni ale lui 1958. Atunci nu existau decît puţine volume de Lovecraft în librărie, dar ele făceau parte din traseul iniţiatic şi a trebuit să le ci-tesc la fel ca multe altele, spunîndu-mi că-mi voi face alegerea mai tîrziu. Inutil să spun că unii autori îmi plăceau extrem de mult.

Privind în urmă, cred că reticenţele mele asupra fantasticului au contribuit să mă ţină la distanţă de Lovecraft. Am avut în acest domeniu un itinerariu cu totul bizar. Punctul meu de vedere iniţial era pecetluit de neîncredere, pentru a nu spune mai mult; numai fantasti-cul lui Matheson, atît de dificil de distins de insolit şi de S.F. (mai ales pentru cititorul novice care eram), reuşea să mă cufunde în veselie. Cînd Dorémieux mi-a încredinţat cronica de cinematografie de la *Fiction*, în 1961, existau atît de puţine filme de S.F., încît a trebuit să vorbesc despre cinematografia fantastică. Apropierea începută astfel a fost lentă şi datorată în mare măsură influenţei lui Dorémieux, apoi într-o a adoua etapă, celei a lui Stragliati.

Am ajuns astfel să-mi placă Lovecraft şi chiar să scriu despre el. Un articol despre viaţa sa, un altul despre teologia negativă (fără să-i dau numele lui) în mitul Cthulhu. Am început un al treilea studiu despre lovecraftieni, sau mai curînd despre aceia dintre ei care au sfîrşit prin a crede în existenţa *Necronomicon*-ului. Felul acela de articol care nu se poate scrie decît în Statele Unite. A rămas în stare de schiţă.

Dar ştiu că nu sînt nicidecum reprezentativ. Nu mai mult decît era Jacques Sadoul, care, la l'Atome, mărturisea o pasiune indisolubilă pentru Lovecraft şi fantastic. Existau în tabăra S.F.-ului două grupuri bine determinate:

1) Fanii lui Lovecraft, care în marea lor majoritate erau amatori de S.F. Sub sceptrul lui Valérie Schmidt, care glumea zilnic pe seama „abominabilului Cthulhu" (ea pronunţa Chtulhu), bătrîna gardă şi tînăra gardă adorau Marii Înaintaşi. Bergier şi Klein, uniţi frăţeşte asupra acestui punct ca asupra atîtor altora.

2) Adversarii lui Lovecraft, cei care găseau că scrie rău şi că bate cîmpii. Cel mai tipic era Dorémieux. Mulţi amatori de fantastic gîndeau ca el.

Acest paradox aparent i-a inspirat lui Klein un articol publicat ulterior de către *Cahiers de l'Herne*. El caută să rezolve problema arătînd că universul lui Lovecraft este mai apropiat de S.F. decît de fantastic. De ce nu?

La sfîrşitul anilor cincizeci, eram în tabăra amatorilor de S.F. şi nu eram înnebunit după acest autor. De aceea nu i-am provocat dificultăţi. Mă simţeam un băieţaş într-un univers destul de nou pentru mine. Partizanii şi adversarii lui Lovecraft îmi apăreau ca oameni la fel de

apropiaţi cînd se sfîşîiau între ei: nu se detestau decît vecinii. Toţi aceşti oameni erau mai mult sau mai puţin proveniţi din mişcarea suprarealistă, unde s-au amestecat în decursul itinerariului lor cultural.

Poate să fie S.F.-ul o mişcare literară? Aceasta se gîndea la *Fiction* şi la l'Atome. Restul are fără îndoială mai puţină importanţă: la *Fiction* se privilegia o oarecare exigenţă a scrisului; la l'Atome nu se detesta sfidarea, provocarea, umorul. Două nişe ecologice specifice în peisajul de după suprarealism. Adevărata problemă este de a şti de ce diferenţele lor au fost supraevaluate în acest punct de către oameni din care unii erau peocupaţi de acelaşi lucru.

Timpul a trecut. Datorită erudiţilor şi universitarilor (care nu sînt toţi americani), se cunoaşte mai bine ermitul din Providence. Omul şi opera au depăşit cadrul genurilor. Sau mai curînd s-a înţeles că *Lovecraftiana* formează ea însăşi un gen.

S-a observat şi că opera maestrului este un ochi dintr-o plasă rău percepută, dar foarte bine ţesută. Unind idei pînă la ei distincte, scrise în acelaşi timp *Fantasy* şi *weird tales*. În generaţia următoare se revine la *weird tales* (cu Robert Bloch şi alţii cîţiva), dar şi la *fantasy*, atunci disprețuit, care nu făcea o carieră paralelă cu S.F.-ul. Lovecraft este idolul tutelar al unui curent care nu a înflorit cu adevărat decît în anii şaizeci. Opera lui Jacques Sadoul şi îndeosebi munca sa de antologist a restabilit unele continuităţi, unele tradiţii, unele curente uitate de publicul francez, monopolizate tot de către *mainstream-ul S.F.*

Amatorii au făcut restul. Ei imită *The Call of Cthulhu*, se amuză de spaimele neiniţiaţilor, reevaluează diaspora lovecraftiană, odinioară atît de disprețuită. Ei regăsesc sensul ludicului şi imaginarului.

GALAXIA SF

S.F.-ul triumfant apare mai puţin triumfant decît se crezuse.

Atunci stindardele se desfăşoară: războiul reîncepe; bătrînii cavaleri îşi încheie în catarame platoşele unei alte epoci şi se urcă pe căluţii ologi. La dreapta, în dezordine, armatele *fantasy*-ului, *weird tales*-ului şi *lovecraftieni*; la stînga, S.F.-ul; între cele două *science-fantasy*-ul, care este în general utilizarea unui mijloc (S.F.-ul) în serviciul unui sfîrşit (*fantasy*-ul). Atacul reîncepe; cavaleri fără frică muşcă ţărîna. Se cred reveniţi în anii cincizeci.

Şi e bine ceea ce se întîmplă, exceptînd faptul că războiul acesta nu interesează decît o minoritate dintre cititori. Cea mai mare parte trec dintr-un univers în altul, dintr-un joc de roluri în altul. *The Call of Cthulhu* a fost supusă unui plebis-cit din cauza abundenţei sale ficţionare, care este o calitate majoră a lui Lovecraft; dar de la început discuţia asupra scrisului maestrului, atît de înverşunat în anii cincizeci, este în general subestimată azi.

Lovecraft reînvie periodic. *The Call of Cthulhu* este ultima sa reîncarnare. Vor urma şi altele.

Traducere de Florin Leodor Dănilă

NR:Din opera lui LOVECRAFT avem plăcerea de a publica în actuala ediţie a almanahului un text care se apropie cel mai mult de canoanele SF: Culoarea căzută din cer.

GALAXIA SF

Schema de alături vrea să sugereze următoarele aspecte:

1) în vreme ce oniricul (în sine) nu are nimic comun cu esteticul, nereprezentînd un act de creaţie pe un suport fizic material într-o *comunicare* – ce presupune un emitor şi un receptor – dar putînd avea elemente interesante din punct de vedere ştiinţific;

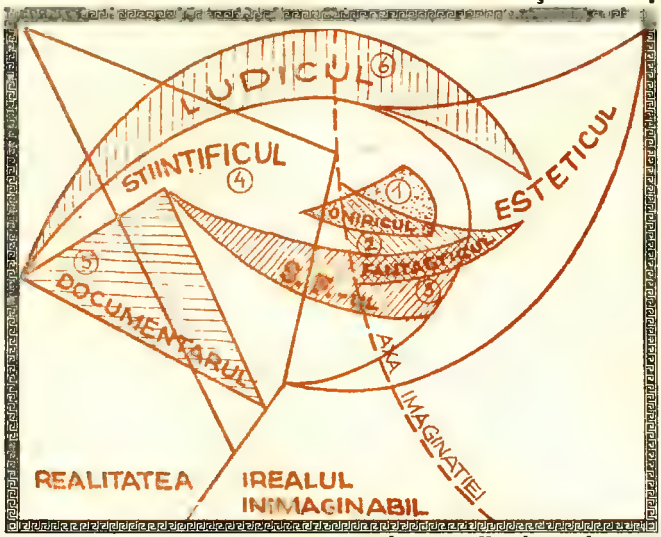

2) fantasticul nu are puncte de tangenţă cu ştiinţificul, putînd avea însă zone co-mune cu oniricul; fantasticul fiind însă implîntat în estetic, ca formă de *creaţie* cultural-spirituală şi artistică, exprimînd transfigurat o imagine a realităţii apreciabilă pe criterii de com-poziţie şi impresie estetice;

3) science-fictionul nu are decît *puncte* de tangenţă cu esteticul – în sensul că poate fi apreciat şi ca o formă de creaţie artistică, dar nu neapărat, fiind însă implîntat în ştiinţific şi avînd zone comune cu fantasticul;

4) în vreme ce ştiinţificul nu are nici un punct comun cu fantasticul, putînd avea uneori un punct comun de tangenţă cu esteticul, aşa cum este cazul, să zicem, cu opera ştiinţifică a lui Montesquieu, sau chiar cu cea matematică a lui Poincaree (probabil mai pot fi găsite şi alte exemple, unele chiar mult mai reprezentative decît cele pomenite de mine);

5) şi documentarul – care consemnează strict şi care, eventual poate avea caracter ştiinţific (studiile economice, de exemplu) sau poate reprezenta o bază pentru ştiinţific, şi care, ca şi ştiinţificul, poate avea unele însuşiri – proprietăţi estetice, de exemplu poate avea acurateţe de expresie, sau exprimare sugestivă care poate, întîmplător, să consemneze şi un eveniment oniric –, dar care nu are nici un punct de tangenţă cu fantasticul (sau fantasticul nu are nimic co-mun) şi cu care science-fictionul poate avea cel mult puncte de tangenţă întîmplătoare, dar nu necesare;

6) şi ludicul – care poate avea aspecte interesante ştiinţific sau poate fi consemnat documentar, dar poate trezi uneori şi bucurii estetice, însă care are întotdeauna un suport material (deci nu are puncte de tangenţă cu onoricul), rămînînd de meditat dacă are sau nu tangenţă cu fantasticul sau dacă fantasticul are tangenţă cu el – alta decît axa imaginaţiei care desparte cîmpul de creaţie în două arii distincte.

Mihail Grămescu

Cele mai bine vîndute filme

GALAXIA SF

La fiecare început de an, prestigioasa revistă americană *Variety*, specializată în analiza industriei cinematografice (în principal din USA şi Canada), publică topul actualizat al celor mai bine vîndute filme din toate timpurile. Topul respectiv este realizat pe baza încasărilor din sălile de cinematograf din USA şi Canada, principalele „consumatoare" din domeniu.

Nu constituie nici o surpriză faptul că majoritatea acestor filme sînt science fiction. Popularitatea genului a sporit considerabil după *Star Wars*, în primul rînd datorită calităţii efectelor speciale, care propulsează spectatorul în lumi ce aparţin cu adevărat viitorului.

Clasamentul care urmează conţine primele 25 de filme cele mai vîndute, plus filmele SF din primele 100 de locuri ale topului respectiv, realizat pînă în luna ianuarie 1993. Peliculele aparţinînd genului science fiction, sau unor domenii conexe au fost însemnate cu (*).

Filmul Încasări (mil. $)	Regizorul	Anul
(*) 1. ET 226	Spielberg	1982
(*) 2. Star Wars 193	Lucas	1977
(*) 3. Return of the Jedi 169	Marquand	1983
(*) 4. Batman 150	Burton	1989
(*) 5. The Empire Strikes Back 141	Kershner	1980
6. Home Alone 140	Columbus	1990
(*) 7. Ghostbusters 132	Reitman	1984
8. Jaws 129	Spielberg	1975
(*) 9. Raiders of the Lost Ark 115	Spielberg	1981
(*) 10. Indiana Jones & the Last Crusade 115	Spielberg	1989

(*) 11. Terminator II 112	Cameron	1991
(*) 12. Indiana Jonesc & the Temple of Doom 109	Spielberg	1984
13. Beverly Hills Cop 108	Brest	1984
(*) 14. Back to the Future I 105	Zemeckis	1985
(*) 16. Batman Return 100	Burton	1992
(*) 17. Ghost 98	Zucker	1990
18. Grease 96	Kleiser	1978
(*) 20. The Exorcist 89	Friedkin	1973
22. Godfather 86	Coppola	1972
(*) 24. Superman 82	Donner	1978
(*) 25. Close Encounters of the Third Kind 82	Spielberg	1977/
27. Dances with the Wolves 81	Costner	1990
(*) 33. Gremlins 79	Dante	1984
(*) 41. Back to the Future II 72	Zemeckis	1989
(*) 50. Teenage Mutant Ninja Turtles 67	Barron	1990
(*) 53. Superman II 65	Lester	1981
(*) 55. Hook 65	Spielberg	1991
(*) 56. Total Recall 65	Verhoeven	1990
(*) 62. Dick Tracy 60	Beatty	1990
(*) 63. Ghostbusters II 60	Reitman	1989
(*) 76. Star Trek IV 56	Nimoy	1986
(*) 79. Star Trek 56	Wise	1979
(*) 83. Wayne's World 54	Spheeris	1992
(*) 96. Back to the Future III 49	Zemeckis	1990

Omul şi spaţiul cosmic

Cît de pregătiţi sînteţi pentru zborurile spaţiale? Cît de adaptabile vă sînt trupul şi mintea la traiul într-o staţie orbitală? Deţineţi acel „ceva" care vă va permite să vă adaptaţi cu uşurinţă vieţii în cosmos? Testul de faţă a fost elaborat de o echipă de experţi tocmai pentru a vă determina aptitudinile astronautice.

Majoritatea întrebărilor se referă la condiţii reale, care pot fi întîlnite în spaţiu. Unele au fost inspirate din situaţii limită petrecute în ultimii 25 de ani. Ştiţi de pildă cum să vă cuplaţi cu o staţie orbitală sau cum să recuperaţi un satelit? S-ar putea să nu deveniţi un astronaut NASA, însă aptitudinile generale vor sugera dacă puteţi, sau nu, acţiona decisiv dintr-un costum spaţial.

După ce aţi răspuns la toate întrebările, calculaţi-vă totalul conform procedurii de la sfîrşitul testului.

1. Sînteţi pe o staţie orbitală care se roteşte în jurul Pămîntului la o distanţă de aproximativ 480 kilometri. De ce a ales NASA o orbită atît de joasă?

a) a solicitat-o Pentagonul pentru observaţii militare;

b) altitudinea orbitei este dictată de limitele de încărcare ale navetei spaţiale;

c) orbita respectivă este necesară pentru programele de investigare ale resurselor naturale terestre;

d) pe această orbită se află mai puţine resturi de obiecte spaţiale şi se reduce riscul de avariere a modulelor presurizate.

2. Vă aflaţi într-o rachetă Apollo, în drum spre Lună. După parcurgerea a 160 000 kilometri, un rezervor de oxigen explodează, avariind cîteva sisteme de comandă. Cum reveniţi pe Pămînt?

a) răsuciţi nava cu 180 grade şi porniţi motoarele principale;

b) încercaţi o serie de manevre care să vă plaseze pe o orbită de rendez-vous cu Pămîntul;

c) continuaţi drumul şi ocoliţi Luna înainte de a reveni spre Pămînt;

d) abandonaţi modulul avariat şi porniţi spre Pămînt în modulul de explorări lunare.

3. În timpul zborurilor spaţiale, astronauţii visează mai mult, mai puţin sau aproximativ la fel ca pe Pămînt?

a) mult mai mult;
b) puţin mai mult;
c) mult mai puţin;
d) ceva mai puţin;
e) aproximativ la fel.

4. În primele zile de zbor, cam jumătate din astronauţi suferă de răul de spaţiu. Pentru evitarea simptomelor nedorite, ce puteţi face înainte de decolare?

a) în decursul antrenamentelor să insistaţi asupra exerciţiilor cu balansoarul paralel;

b) să urmaţi o dietă alimentară strictă;

c) să luaţi medicamente;

d) să sporiţi numărul antrenamentelor adaptive profilactice;

e) nimic.

5. Cu 237 zile, rușii continuă să dețină recordul mondial al rămînerii unui echipaj în spațiu. Recordul NASA de abia a depășit 84 de zile, prin ultimul echipaj Skylab. Zborurile de o asemenea durată duc la pierderea calciului de către corpul omenesc, avînd drept urmare o deteriorare a osaturii. Cum se poate evita o astfel de situație în decursul unei călătorii de zece luni spre Marte?

a) echipajul va consuma regulat doze de calciu;

b) zilnic se vor executa două ore de exerciții fizice;

c) gravitația artificială de pe navă va opri pierderea de calciu.

6. Sînteți comandantul unei nave Gemini și v-ați cuplat cu o Agena pentru a testa diferitele tehnici de joncțiune. Pe neașteptate, ansamblul format din cele două nave începe să se rotească, scăpînd controlului. Cum veți salva misiunea? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

a) în timp ce sînteți cuplat, acționați jeturile de manevrare;

b) decuplați, apoi declanșați jeturile;

c) decuplați și dezactivați sistemul jeturilor;

d) decuplați și activați sistemul de control al reluării operației.

7. Ca specialist aflat pe naveta spațială, răspundeți de brațul robot. După lansarea unui satelit, brațul înțepenește și nu mai răspunde comenzilor. El trebuie însă îndepărtat din zona ușilor calei, pentru ca acestea să fie închise în momentul reintrării în atmosferă. Ce faceți?

a) utilizați sistemul manual, de rezervă, pentru readucerea brațului înăuntru;

b) ieșiți în spațiu și demontați brațul din articulația cotului;

c) amputați brațul, folosind încărcătura explozivă fixată pe el;

d) începeți să închideți ușile calei, pentru a forța brațul înăuntru.

8. Pînă în 2010 afacerile comerciale din spațiu vor aduce beneficii de peste 50 miliarde $ anual. Vă aflați într-o călătorie de afaceri spre orbită. Ce tip de vehicul veți lua pînă acolo? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

a) o navetă spațială din generația a doua, avînd motoare booster cu combustibil solid;

b) un aparat cu reacție;

c) un avion supersonic;

d) HOTOLUL britanic;

e) Hermesul francez.

9. Comandați o misiune de aselenizare și vă aflați la 15 metri deasupra solului, cînd observați că terenul de dedesubt este presărat cu bolovani periculoși pentru coborîre. Treceți pe comanda manuală și căutați o altă zonă de asolizare, dar aveți combustibil pentru numai 40 de secunde. Ce faceți?

a) coborîți în intervalul de 40 de secunde;

b) încercați să coborîți în 20 de secunde; dacă nu reușiți, renunțați și porniți jeturile ascendente;

c) vă bizuiți pe rezerva de combustibil și prelungiți intervalul pînă la 60 de secunde.

10. Faceți parte din colectivul care proiectează o stație orbitală. În primii ani de funcționare, acolo va locui un echipaj din opt oameni. Cîte camere de baie prevedeți?

a) 8;

b) 4;

c) 3;

d) 2.

11. Unii experți consideră că cel dintîi act sexual bărbat-femeie din spațiul cosmic va avea loc înainte de anul 2000. Desigur, legile lui Newton acționează și în imponderabilitate: fiecărei acțiuni i se opune o reacțiune egală și de sens contrar. Considerînd

condiţiile aparte din imponderabilitate, cum vor reuşi cuplurile să oprească îndepărtarea reciprocă din timpul interludiilor romantice? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

a) vor purta o centură elastică, comună, care să-i ţină laolaltă;

b) pentru menţinerea cuplurilor se vor utiliza braţe-robot;

c) în staţiile orbitale vor exista cabine cu pereţi reglabili;

d) nimeni nu ştie exact.

12. Este anul 2020 şi turismul spaţial este popular şi ieftin pentru majoritatea oamenilor. Vă planificaţi un concediu de două săptămîni. Care din următoarele obiective le puteţi alege? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

a) monumentul naţional din Mare Tranquilis;

b) hotelul orbital High Hilton, dotat cu apartamente de lux şi distracţii în imponderabilitate;

c) turul sistemului Pămînt-Lună;

d) un safari în Africa;

e) o vizită în Parcul Spaţial Disney.

13. Astronauţii nu sforăie în imponderabilitate. De ce?

a) în timpul somnului respiraţia este lentă şi superficială şi nu există suficient aer pentru a vibra omuşorul;

b) atmosfera din navă este bogată în oxigen şi ţesuturile nu vibrează;

c) imponderabilitatea determină plutirea vălului palatului.

14. După ani de antrenamente, ajungeţi în sfîrşit în cosmos. În decursul primelor ore, corpul se adaptează la imponderabilitate în mai multe moduri. O modificare importantă apare în sistemul circulator, determinînd schimbarea majoră a circulaţiei sangvine. Încotro se îndreaptă sîngele?

a) dinspre picioare şi braţe spre mijlocul corpului;

b) dinspre partea inferioară a trupului spre cea superioară şi cap;

c) dinspre cap şi gît către inimă.

15. Astronauţii misiunilor Apollo şi-au deversat excrementele pe suprafaţa Lunii. În timpul zborurilor navetei spaţiale, acestea sînt evacuate în exterior. Cînd staţiile orbitale vor deveni operaţionale, locuite din echipaje de cîte opt mebri în schimburi de 90 de zile, cum se va rezolva această problemă? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

a) excrementele vor fi dezhidratate şi ejectate în spaţiu;

b) vor fi readuse pe Pămînt cu naveta spaţială;

c) vor fi utilizate drept îngrăşăminte, în modulul seră;

d) lichidele vor fi filtrate, reciclate şi introduse în circuitul de apă;

e) substanţele solide vor fi congelate şi folosite ca reactivi de propulsie pentru reactoarele staţiei.

16. În decursul antrenamentelor de la Centrul Spaţial Johnson, răspunsurile senzoriale v-au fost testate în felurite condiţii şi apreciate drept normale. Ştiţi totuşi că anumite simţuri sînt afectate în zborul spaţial. Care anume? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

a) auz;

b) văz;

c) miros;

d) gust;

e) pipăit.

17. În decursul unei călătorii spaţiale, deveniţi mai înalt.

a) adevărat;

b) fals.

18. În spaţiu, timpul înseamnă teribil de mulţi bani şi de aceea timpul liber este cel mai scump. Cînd astronauţii au şansa de a se relaxa după o zi de muncă încordată, care le vor fi ocupaţiile favorite? (Se acceptă mai multe răspunsuri.)

a) conversaţiile cu ceilalţi membri ai echipajului;
b) acrobaţiile în imponderabilitate;
c) privirea Pămîntului;
d) cititul;
e) jocurile de cărţi;
f) tirul cu proiectile cu vîrfuri din velcro (arici).

19. Se afirmă că inima intră în vacanţă pe durata unui zbor în spaţiul cosmic, deoarece nu trebuie să lucreze tot atît de mult cît şi în prezenţa gravitaţiei. În anul 1998, vă găsiţi într-o staţie orbitală pentru efectuarea stagiului de 90 de zile. Care este exerciţiul cel mai bun pentru a vă menţine în formă sistemul cardiovascular?
a) alergarea în imponderabilitate, cu picioarele reţinute de corzi elastice;
b) exerciţiile fizice de rutină;
c) menţinerea cît mai mult a părţii inferioare a trupului în instalaţia de presiune negativă;
d) activităţile sexuale;
e) pedalarea pe o bicicletă ergometrică.

20. În zborurile navelor Apollo spre Lună, revenirea către Pămînt a fost mai rapidă decît drumul la dus. De ce?
a) economisirea combustibilului era inutilă pe drumul de întoarcere şi motoarele au funcţionat mai mult timp;
b) după expediţiile selenare, vehiculul era mai uşor la întoarcere;
c) influenţele gravitaţionale au fost diferite;
d) expunerea la radiaţia solară era mai periculoasă pe drumul de întoarcere.

21. Deoarece duşurile obişnuite nu pot funcţiona în imponderabilitate, cum se vor spăla ocupanţii staţiei orbitale pe toată durata misiunii lor de trei luni?
a) vor folosi prosoape şi şervete special tratate, pe baza unor grafice zilnice;
b) vor utiliza aspiratoare-aspersoare individuale, manuale, care spală, săpunesc, clătesc şi absorb apa utilizată;
c) vor folosi duşuri care, cu ajutorul unor curenţi de aer, imprimă direcţia picăturilor de apă;
d) vor utiliza căzi de baie speciale, etanşate în dreptul gîtului, care să menţină capul afară.

22. În anii '70, Skylab avea la bord primul frigider spaţial, care conţinea delicatese precum îngheţate şi specialităţi pentru fripturi. Staţiile orbitale vor avea congelatoare şi mai mari, pentru a oferi astronauţilor o gamă largă de semipreparate şi preparate îngheţate. Care va fi felul de mîncare cel mai popular dintre:
a) friptură la tavă;
b) pui cu orez;
c) crevete în sos picant;
d) ghiveci de legume.

23. De ce managerii NASA au decis că misiunile echipajelor de pe staţiile orbitale trebuie să aibă durata de trei luni de zile?
a) pentru că după trei luni încep să apară afecţiuni serioase ale sistemului osos;
b) pentru că nu deţin date asupra unor zboruri mai lungi efectuate cu echipaj uman;
c) pentru că după 100 de zile în imponderabilitate, aritmiile cardiovasculare cresc în mod alarmant;
d) pentru că doreau să ofere mai multe ocazii de zbor unui număr mai mare de astronauţi.

24. Atît NASA, cît şi alte organisme au elaborat o varietate de scenarii privind viitoarea explorare a Sistemului Solar. După o expediţie cu echipaj uman pe Marte, care va fi cea mai probabilă destinaţie a unei

misiuni în secolul douăzeci şi unu?
a) Europa, satelitul îngheţat al lui Jupiter;
b) centura de asteroizi;
c) Titan, satelitul cu „atmosferă" al lui Saturn;
d) nici unul dintre cele de mai sus, deoarece explorarea lui Marte ne va lua aproape 100 de ani.

25. Pe o staţie orbitală, un echipaj de opt persoane va utiliza anual în jur de 20 000 litri de apă, iar costul pentru aprovizionarea respectivă va fi uriaş. Naveta spaţială va trebui să facă anual cel puţin un zbor dedicat exclusiv transportului de apă.
a) adevărat;
b) fals.

Răspunsuri:

Acordaţi-vă cîte un punct pentru fiecare răspuns corect indicat (sau fracţiune de răspuns, acolo unde se indică):
1. b; 2. c; 3. d; 4. e; 5. c;
6. c, d (cîte 0,5 puncte pentru fiecare);
7. c;
8. b, c, d (cîte 0,3 puncte pentru fiecare);
9. a; 10. d;
11. a, b, c, d (cîte 0,25 puncte pentru fiecare);
12. b, c, d, e (cîte 0,25 puncte pentru fiecare);
13. c; 14. b;
15. b, d (cîte 0,5 puncte pentru fiecare);
16. c, d (în imponderabilitate, redistribuirea volumului de sînge congestionează capul şi sinusurile, afectînd mirosul şi gustul) (cîte 0,5 puncte pentru fiecare);
17. a (înălţimea creşte datorită alungirii coloanei vertebrale, cauzată de aportul de fluid suplimentar dintre discuri);
18. b, c; 19. b; 20. c; 21. c;
22. c (mîncărurile condimentate vor avea un gust mai bun datorită disfuncţiei gustului – vezi punctul 16);
23. b; 24. b;
25. b (proiectanţii vor prevede sisteme de reciclare a apei mult îmbunătăţite).

Comentarea aptitudinilor spaţiale
Totalizaţi punctele şi vedeţi cărei categorii aparţineţi.

0 – 6: **Legat de Pămînt.** Foarte probabil că iubiţi teatrele mai mult decît programele spaţiale. Dacă aptitudinile financiare sînt superioare celor legate de spaţiul cosmic, puteţi deveni un analist financiar al viitoarelor activităţi comerciale din spaţiu, dar numai atît.

7 – 12: **Privind spre ceruri.** Sînteţi mîndru de rezultatele obţinute pînă acum în domeniul astronautic şi doriţi să aflaţi cît mai multe. Dacă v-aţi descurcat la întrebările legate de asolizări, manevre şi reparaţii aţi putea ajunge cîndva în spaţiu.

13 – 18: **Legat de staţia orbitală.** Aptitudinile şi cunoştinţele în domeniu depăşesc media. Aţi înţeles că destinul nostru ca specie este legat în mod inevitabil de viitoarele noastre reuşite în spaţiul cosmic. Şi sînteţi de acord cu pionierul astronauticii, rusul Konstantin Ţiolkovski, care a scris: „Pămîntul este leagănul omenirii, dar omenirea nu poate rămîne veşnic în leagăn". Staţiile spaţiale vă cheamă şi dacă ţelul vă este de a fi în cosmos, veţi ajunge acolo.

19 – 25: **Comandant în spaţiul cosmic.** Dacă aţi acumulat acest număr de puncte, puteţi fi deja un astronaut sau cel puţin candidat la Centrul Spaţial Johnson. Aţi demonstrat o extraordinară cunoaştere a spaţiului cosmic şi aptitudini practice pentru activităţile de acolo. Sînteţi unul dintre puţinii aleşi cu acel „ceva" pentru a deveni unul din deschizătorii de drumuri spaţiale.

Adaptare după revista Omni:
Mihai-Dan Pavelescu

Gregory Benford

Poveste de război

Russ îşi flexă mîinile cu patru degete cleme şi inspectă peisajul. Erau pe faţa întunecată a lui Ganimede. Seceri palide ale celor-lalţi sateliţi despicau bezna. Jupiter atîrna deasupra orizontului îndepărtat precum un pepene rotund, luminos. Numără trei umbre distincte, fiecare diferit colorată.

Deci, îşi pierduse nava. Se puteau întîmpla lucruri şi mai rele. Ar fi putut muri.

Co-pilotul Columbard murise deja. O lăsaseră în epavă, neizbutind nici măcar să-i scoată corpul. Deşi n-ar fi putut-o îngropa în blestemata de gheaţă.

– Poate c-o să ne ajute să ne strecurăm cu detectorii optici de identificare – pattern, îi arătă umbrele lui Zoti.

– Umbre? întrebă ea, gîfîind la urcuş cu toată gravitaţia scăzută. Ducea un balot mare cu provizii. Crezi?

– S-ar putea. Nu credea cu adevărat, totuşi în momentul acela trebuia să te agăţi de ceva.

– Mai bine s-o ştergem de-aici.

– Crezi că Fedii ne-au dat de urmă?

Femeia scutură din cap, un gest scurt vizibil prin casca salopetei, lipită de ţeastă.

– Ai noştri le-au băgat destul piste false, le-au aruncat şi EM-uri... tot tacîmul.

Russ îi respecta aptitudinile tehnice, însă el nu se baza niciodată numai pe amăgiri. Cel mai bine era s-o şteargă pînă nu venea vreun liliac să verifice epava.

– O frigem în trei minute, spuse el.

Privi îndărăt spre cilindrul metalic zdrobit: rezultatul impactlui dintre *Asskicker II* şi o proeminenţă uriaşă de gheaţă negru albăstruie. Acum nu mai arăta ca un fabulos de costisitor şi ameninţător bombardier, ci era pur şi simplu un maldăr de resturi. Nye şi Kitsov urcară dealul, ducînd alte materiale.

– Ai luat cuburile CCD? îl întrebă Russ pe Nye.

– Îmhî. Nye pufni. Nu era niciodată vorbăreţ şi lăsa pe seama chipului său să prezinte nemulţumirile.

– Crezi c-am prins ceva bun? întrebă Russ.

– Nişte poze de vînători, răspunse Nye. În plus un prim-plan mare, baban, al şarpelului care ne-a lovit.

Russ încuviinţă. Şerpii erau rachetele subţiri, argintii pe care tehnojocii lor din Emisfera Nordică nu le putea doborî.

– Bine, rosti, poate că-s bune.

– Bune, da, pentru Comandă. Nu bune pentru Reţea, spuse Kitsov.

– Reţea? repetă Zoti. Oh... păi *Reţeaua* nu poate utiliza ceva ce nu-i public. O lansare de şerpi are numai SS pe ea.

– SS? întrebă Russ.

– Se zice că-nseamnă Strict Secret, rînji Zoti, dar pentru noi poate fi Super-Sula. Noi n-avem nimic de cîştigat.

Russ încuviinţă. Detesta mercenarii. Dacă totul ar fi decurs bine, *Asskicker II* ar fi trimis o rachetă cu fuziune în Staţia Hiruko. Drepturile reţelei de difuzare pămîntene pentru imagini le-ar fi revenit lor, cu Russ căpătînd parte dublă, deoarece era Căpitan şi pilot.

Conta oare cîtuşi de puţin? Nu puteai fi sigur că o lăcomie subconştientă nu te făcuse să grăbeşti puţin orbita, să scapi numerele, să ratezi ţinta cu un fir de păr. Oare asta permisese şarpelui să pătrundă?

Clătină din cap. N-avea să ştie niciodată şi nu era sigur că ar fi dorit să ştie.

– Tot mai crezi că vedem vreun yen de-aici? îl întrebă Zoti. Îşi dădu seama că interpretase gestul lui drept negaţie. Acum era privit cu multă atenţie. Echipajul dorea asigurarea că nu erau în pericol, iar el era singura persoană cu autoritate din jur. Nu importa faptul că în viaţa lui nu condusese o operaţie de sol.

– Cred c-o să ne îmbogăţim, răspunse, cu vocea plină de o încredere nu se ştie de unde găsită. Se întrebă dacă nu sunase găunos, însă ceilalţi părură că se înseninează.

– Bine este! rînji Kitsov.

– Ar fi mai bine dac-am şterge-o de-aici, zise Russ. Haidem.

– Încotro? întrebă Nye.

– Printre dealurile alea, arătă Russ.

Nye se încruntă, sprîncenele negre unindu-se deasupra nasului borcănat.

– Ce-i acolo?

– Mai important e ce *nu-i* acolo, spuse Russ. Ne depărtăm cît mai mult de Staţia Hiruko.

Fruntea lui Nye se încreţi.

– Eşti sigur?

– N-a mai rămas întreg nici un aparat de navigaţie. A trebuit să mă orientez după sateliţi. Russ vorbise cu multă încredere, însă în realitate nu mai făcuse o orientare directă, cu ochiul liber, din şcoala tehnică.

– Da o busolă? întrebă Zoti.

– Pe satelit din gheaţă? chicoti Kitsov. Nord magnetic unde este?

– Asta-i problema, încuviinţă Russ. Haide.

Se deplasau bine în gravitaţia scăzută. Nici unul nu era atlet, dar se menţinuseră în formă în sala de gimnastică, pe drumul de venire. Altceva nu mai aveai ce face în transportoare uriaşe. Columbard spunea că Zoti făcea toate exerciţiile fizice în sacul de dormit, însă Columbard fusese răutăcioasă. Şi, de fapt, nici prea entuziastă în direcţia sacului. Deşi, se gîndi Russ, părerea ei nu mai conta cine ştie ce, acum cînd nu mai exista.

Pe cînd se îndepărtau de epavă îi lovise o furtună. Era mai degrabă un şuier de fulgi de-abia plutind în atmosfera rarefiată, ucigaşă de metan. Îi îngheţă şi mai tare şi se întrebă dacă avea să răcească cu toţii în ciuda extraizolaţiilor pe care le purtau peste costumele-salopetă de luptă.

Probabil. Deja îl furnicau tălpile. Se întoarse puţin astfel încît raniţa voluminoasă să-l apere de vînt. Bănuia că, în vreo două zile toţi urmau să aibă degerături.

Dacă aveau să supravieţuiască... Pe Ganimede, un om îmbrăcat cu un costum de presiune normală putea trăi cam o oră. Grindina necontenită de protoni cu energie înaltă îl termina, sfîrtecînd celulele delicate şi răspîndind distrugerea roşie. Era un efect colateral natural al imensităţii lui Jupiter – miezul său de hidrogen metalic comprimat se rotea rapid, generînd cîmpuri magnetice puternice care măturau totul la fiecare zece ore. Cîmpurile acelea erau precum o cuşcă din cauciuc, blocînd şi capturînd protonii scuipaţi de soare. Io, cel mai interior satelit mare, erupea ioni de sulf şi sodiu în capcanele magnetice, îndesind grindina.

La dracu, el era un spaţiojoc, nu pifan. Niciodată nu condusese o echipă de şoareci de barăci în misiune pe lut.

Se strădui să nu se mai gîndească la balotul din spate şi picioarele îngheţate, şi să ghicească ce făceau Fedii. Războiul se deplasa rapid, poate îndeajuns de rapid pentru a permite echipajului unui bombardier doborît să se strecoare printre patrulele Fede.

Cînd echipajele Emisferei Nordice deţinuseră Staţia Hiruko, fuseseră nevoite să lucreze în exterior, supraveghind roboţii săpători-în-gheaţă. Pentru a se feri de rafalele de protoni, primii locuitori ai lui Ganimede utilizaseră cele mai recente tehologii: costume superconductoare. Descoperirea unei modalităţi ieftine de producere a firelor superconductoare făcuse posibilă şi ţeserea acestora în costume de prestiune. Curenţii ce treceau prin fire creau în exteriorul costumului un cîmp magnetic, care respingea protonii. În interior, conform legilor magnetostaticii, nu exista absolut nici un fel de cîmp care să zăpăcească instrumentele. Odată porniţi, curenţii circulau într-una, fără rezistenţă electrică.

Spera că şi costumele lor funcţionau bine. Pînă atunci cîmpurile magnetice ale lui *Asskicker II* îi apăraseră, dar un

costum se putea strica fără să ştii. Reflectă la vreo duzină de alte elemente într-o listă rapid crescătoare a efectelor potenţial mortale.

Deja avea un nou respect pentru primele echipaje Hiruko. Fuseseră ale dracu de bune, muncind în gerul muşcător, pionieri în luptă cu înţepăturile şi muşcăturile gigantei planete. Săpaseră în gheaţă şi chiar începuseră o atmosferă. Fuseseră mai puţine pricepute în auto-apărare.

Bineînţeles, nu aveau nici un motiv să fie. Emisfera Sudică întrevăzuse ocazia şi venise în forţă, total neaşteptat. Într-o singură zi cucerise întregul Ganimede. Şi-i ucisese aproape pe toţi Nordicii.

Supravieţuitorii murdari ai echipajului lui *Asskicker II* mărşăluiau sub lumina palidă şi stranie a lui Jupiter. Mai mult de jumătate din masa lui Ganimede era gheaţă din apă, cu numeroase bucăţi de gheaţă din apă, bioxid de carbon, amoniac şi metan şi urme minore ale altor gaze îngheţate. Micul său miez stîncos era îngropat sub un ocean de apă şi zăpadă topită, adînc de o mie de kilometri. Crusta era presărată la tot pasul de urmele lăsate de miliarde de ani de meteori. Aceştia împestriţaseră peisajul, însă proiectul de realizare al atmosferei rotunjise deja chiar şi muchiile unor cratere mai recente. Sfărîmături provenite din ciocniri străvechi lăsaseră coline de metal şi rocă; singurele forme de relief de pe cîmpia netedă şi stearpă

Satelitul acesta îngheţat fusese de atîta vreme smucit de mareele lui Jupiter încît rămăsese fixat, precum Luna, cu o faţă de-a pururi aţintită spre planeta cu benzi roşcate. Un ciclu complet zi-noapte era cu puţin mai lung decît o săptămînă terestră. Adaptarea la acest ritm ar fi fost dificilă dacă soarele ar fi asigurat punctuaţie clară nopţilor de trei-zile-şi-jumătate. Însă chiar şi fără o atmosferă, de pe Ganimede soarele era de douăzeci şi şapte de ori mai palid decît din orbita Pămîntului.

Văzură răsăritul de pe creasta unui lanţ de dealuri. Soarele era strălucitor însă curios de mic. Uneori Russ de-abia îl observa, pe lîngă secera albă, plesnită a Europei. Discul acoperit al lui Jupiter pîlpîia cu străfulgerări portocalii printre norii sumbri.

Rotaţia lentă a lui Ganimede fusese suficientă pentru a-i centrifuga oceanul interne, exercitînd un cuplu asupra plăcilor de gheaţă de deasupra. Tectonicele lente operaseră milioane de ani, frecînd plăcile între ele, erodînd şi terasînd terenul. Oamenii săreau peste canioane lungi, straniu de rectilinii, decît să încerce să le ocolească. Kitsov se dovedi a fi cel mai rezistent dintre ei, parcurgînd kilometri fără pic de oboseală. Russ cerceta cerul îngrijorat. Nimici nu întrerupea negrul de deasupra, cu excepţia ocazionalilor nori cenuşii, zdrenţuiţi.

Merseră o jumătate de zi fără să se oprească. Pe cînd mîncau, Russ făcu inventarul aerului, apei, alimentelor. Dacă procesoarele funcţionau, reciclînd din salopete, puteau supravieţui aproape o săptămînă.

– Cîtă mîncare ai? dori să ştie Nye.

– N-am deloc, răspunse sec Russ.

– Ce? Ca majoritatea cinicilor, Nye era mai puţin prompt.

– Eu duc focosul.

– Ce! Nye sări în picioare, parcă revoltat.

– Regulamentul, sergent, rosti încet Russ. Niciodată focosul de fuziune nu se abandonează pentru a nu cădea în mîinile duşmanului.

– Acum trebuie să supravieţuim! Nu putem...

– Ba da, îl opri Russ. E un ordin.

Nye bolborosi ceva în tăcere. După o vreme se reaşeză, părînd nervos şi umil în acelaşi timp.

Russ era aproape de acord cu el, poate că avea mai multă imaginaţie. Ştia ce-i aşteaptă.

Chiar dacă nu-i repera nici un vehicul de patrulare, nu se puteau bizui pe transportul lor că avea să trimită o navetă să-i recupereze. Bătălia prin sistemul interior jupiterian continua – văzuse fulgerele pe deasupra, hăt departe printre sateliţi. Forţele din Emisfera Nordică aveau destulă treabă.

Îşi privi mîinile – patru degete – cleme cu scule delicate încastrate în vîrful fiecăruia. Mîini de pilot de luptă, minuni tehnologice. La întoarcerea pe

crucişător îi puteau detaşa ceramomiracolele şi mîinile lui normale aveau să funcţioneze perfect.

Dar aici, în gerul mişcător şi vidul absolut, nu le putea scoate. Iar frigul ce-i pătrundea prin ele trimitea o durere surdă în susul braţelor.

La durere putea rezista. Stîngăciile putea fi fatale.

– sus! strigă. Pîn'la culcare mai trebuie să facem nişte kilometri.

2

Au văzut autovehiculul în ziua următoare, la amiază.

Mergea hurducîndu-se pe lîngă un şanţ. Acesta părea săpat de mîna omului, dar era urma dilatării. Elementele cu radioactivitate naturală din miezul lui Ganimede încălziseră întunecatul ocean interior, fisurînd carapacea de gheaţă.

Însă banda de lîngă făgaşul natural era o rută pe care camionul automat obişnuia să încarce minereurile extrase.

Sau, cel puţin, aşa bănuia Russ. Ştia că deja, după o zi de marş intens, echipajul său obosise peste măsură. Zoli şchiopăta. Poate că *într-adevăr* făcuse gimnastică numai în sacul de dormit. Oricum, lui nu-i păsa, dar dacă-i încetinea s-ar fi putut s-o abandoneze.

Însă camionul schimba toate datele problemei. Se opri, nemişcat, şi-l privi huruind în depărtare. Crampoanele îi muşcau în gheaţa albăstrie iar senzorii anteriori baleiau permanent înainte şi înapoi, căutînd eventualele obstacole.

Russ nu era ofiţer de infanterie. Practic habar n-avea de flancări şi foc de acoperire şi toţi ceilalţi termeni care-i galopară prin cap şi dispărură, fără să lase nici o urmă de amintiri folositoare.

Oare Fedii puseseră maşini de luptă în camioane? Ideea îi venise brusc şi părea perfect logică. Nu-şi amintea să le fi spus despre aşa ceva la informarea din timpul zborului. Mai ales că ofiţerul care făcea informarea se aştepta ca ei, fie să revină intacţi, fie să dispară pentru totdeauna. Nimeni nu se gîndea că un bombardier de luptă s-ar fi putut prăbuşi. Sau ca echipajul lui să supravieţuiască.

Camionul putea oare să audă radioul din costumul său? Nu ştia. Era mai bine să utilizeze semnele manuale. Ridică o mînă ca o gheară. Nye continuă să meargă, pînă ce Kitsov îl prinse de braţ. Rămaseră locului cu toţii, privind vehiculul portocaliu, apoi uitîndu-se la Russ şi iarăşi la vehicul.

Un lucru era sigur, îşi spuse Russ. Dacă în camion exista o maşină de luptă, ea nu era prea grozoavă. Echipajul constituia o ţintă perfectă, conturîndu-se perfect pe fundalul gheţii murdare.

Îşi flutură ambele braţe. *Jos raniţele.*

Cumva spre surpriza lui, îl ascultară. Era bucuros să-şi dea jos povara de pe umeri.

Camionul continua mai departe, indiferent. Gesticulă larg. *Atac în cleşte.*

Se apropiară în alergare. Vehiculul nu încetini, nici nu se întoarse.

Săriră şanţul adînc fără probleme. Parcurseră rapid următorii patruzeci de metri şi Nye ajunsese lîngă camion cînd, dinapoia acestuia, se auzi un pocnet slab şi Kitsov căzu.

Russ se îndrepta spre chepengul din faţă, aşa încît nu putea deloc zări partea din spate. Pocnetul se repetă, şi Nye trase cu M18 în ceva, întregul încărcător, *rrrr-t-t-t!*

Pocnetele se opriră. Russ alergă pe lîngă vehicul, gîgîind, cu Zoti alături. Nye deschisese spatele camionului. Ceva ieşi dinăuntru, numai ţevi, servomecanisme şi aluminiu ondulat. Deteriorat, totuşi activ, Zoti îşi ridică M18. Nye izbi maşinăria cu patul armei lui şi sparse un senzor optic. Maşina nu se opri. Repezi spre Nye un tăiş, ce apăruse brusc, în prelungirea unui braţ telescopic. Zoti zdrobi braţul. Maşina se înclină şi căzu cu faţa în jos pe gheaţă. Russ trase în panoul sursei de pe spate. Nu mai clinti.

– La dracu! făcu Nye. Avea un cuţit! Ai mai...

– Treci în faţă! răcni Russ, întorcîndu-se.

– Ce? Am...

– Mai are are, strigă Russ, fugind. Dacă Nye nu voia să asculte, era treaba lui.

Aproape ajunseseră cu toţii în faţa camionului, cînd soldatul automat explodă, un *brr-uu-m* slab. Schijele

răpiră pe vehicul.

– Crezi că-i mort acum? întrebă Zoti, cu ochii măriţi.

– Da, încuviinţă Russ. Porni spre Kitsov care zăcea cu faţa în jos. Avea o gaură în pipet şi o gaură şi mai mare în spate. Deja căpătase o culoare roşcat-castanie. Atmosfera rarefiată sugea sîngele din corp, pata răspîndindu-se pe spate şi pe gheaţa pestriţă. Făcuse o băltoacă acolo, care se evapora într-un abur maroniu. O privi, nemişcat, lung timp, amintindu-şi cum Kitsov spusese cîndva că nu-ştiu-ce regulament stupid făcea să-i clocotească sîngele. Asta se şi întîmpla acu. Aici, clişeele deveneau realitate.

Russ ştia că pînă şi nenorocitul de echipament de pe *Asskicker II* l-ar fi putut ţine în viaţă pe Kitsov pînă la revenirea pe crucişător. Însă acum nu avea absolut nici o şansă.

Două zile, doi oameni. Mai rămăseseră trei.

Şi mai aveau aer poate pentru şase zile. Suficient să aibă timp să moară toţi.

3

Porniră camionul. Autosistemele acestuia se opriseră, la comanda maşinii de luptă. Aparent, aceasta nu emisese un semnal de alarmă, deci, probabil, mai avea timp să se încălzească înăuntru.

Russ verifică direcţia aproximativă în care mergea camionul şi apoi îşi permise să se relaxeze. Erau, cu toţii, epuizaţi.

– Nye, eşti schimbul unu, îi spuse.

– Ce dracu!, căpitane, de-abia...

– Toţi sîntem aşa. Supraveghezi bordul şi te uiţi afară pe hubloul fronta. Peste două ore te schimb eu.

Zoti adormise deja, răşchirată pe podea.

Se întinse lîngă ea. Două ore aveau să-i fie mai de folos sinte-narativul. Îl cuplă şi alese un subiect. Nu porno, nu. Deşi, ceva cît mai departe de războiul ăsta. Ceva care să-i ofere avantajele combinate ale pieptănării subconştientului şi deplasarea acţiunii.

Se decise şi simţi bîzîitul uşor al electroinput-ului. Mai întîi, muzică. Apoi o pătrundere lentă, lină într-o altă viaţă, într-o altă lume...

* * *

„O trezi lătratul telefonului. Tinei îi plăcea hămăitul prietenos al labradorului, însă nu şi masculului ei. Lovi întrerupătorul şi lipi receptorul de ureche, apoi se împletici pe întuneric în baie.

Era Alvarez, de la Orange County Emergency Management. Veştile erau mult mai rele decît orice se aşteptase: o spărtură în digul de la Huntington Beach.

– Îţi trimit un elicopter, rosti Alvarez în urechea ei. Glăsciorul îndepărtat era încordat de tensiune.

– Nu te deranja – foloseşte-le să-i evacuezi pe oameni. Metro-ul din Laguna ajunge pînă acolo?

– Pînă la oprirea de lîngă rîu. Circulaţia-i blocată acolo.

Se aplecă înainte în penumbra dinaintea zorilor, rezemîndu-şi fruntea de faianţa rece şi permiţîndu-şi zece secunde de răgaz.

Peste patru minute păşea grăbită către staţia de autobuz de lîngă apartamentul ei în Allso Vlejo. Transmiţătorul-brăţară o anunţă că următorul autobuz avea să sosească peste două minute, dar apăru mai devreme, străpungînd semiîntunericul cu farurile.

Pe drumul scurt pînă la Laguna Beach, Tina îl sună pe ofiţerul de serviciu de la County Overview şi află amănuntele. Digul se spărsese destul de rău şi oceanul năvălea în interior fugărind mii de oameni. Se înregistraseră deja trei morţi şi solicitările erau atît de multe încît Operativa nici măcar nu le putea consemna.

Tina deschise un geam şi privi cerul. Senin. Avea noroc – furtuna cu vînturile ei puternice trecuse. Oare ultimele ei răbufniri fisuraseră digul?

Simţi că trecea pe lîngă ultimul segment lung de verdeaţă naturală din regiune – prezenţa tăcută, umedă a Canionului Laguna. Apoi bamele din neon înconjură autobuzul şi ea coborî. Mersul pînă la Pacific Coast Highway o calmă. Funcţia ei de inginer şef de structuri îi cerea să afle ce anume rupsese digul, şi dacă nu cumva era o exagerare. O mie de jurişti aveau să

folosească detaliile.

Metroul veni exact la timp, bîzîind pe şinele lui argintii. Tina privi secera îngustă a lui Main Beach dispărînd îndărăt, în lumina crescîndă a zorilor, în vreme ce solicita alte amănute de la şeful Operativei prin transmiţător. Metroul ţişni spre nord pe Pacific Coast Highway în culoarul lui segmentat, torcînd pînă la viteza maximă. Trecură pe lîngă reşedinţele elitei, ticsite cu corpuri de gardă. Metroul ajunsese din urmă un Iwencen, un vehicul masiv din anii '70, cu aerodinamica unei cărămizi. Lent, coti într-o parte, eliberînd drumul. Pe bara de protecţie un abţibild îi scotea în relief splendida extravaganţă cromată, declarînd CONSIDERAŢI-O UN FEL DE PROTEST. Lăsă în urmă un fum înecăcios.

Deasupra eliportului de la Newport era un trafic intens. Spre sud goneau maşini, clazonînd. Apropiindu-se de podul aerian peste rîul Santa Ana, metroul încetini. Elicopterele se învîrteau deasupra unei blocări ceva mai înainte. Răcneau ordine spre mulţimile adunate care păreau că doreau să stea, să privească spectacolul.

Tina cobori şi păşi de-a lungul şinelor. Oamenii rătăceau fără ţel, înspăimîntaţi, unii şocaţi şi uzi leoarcă.

Digul începea aici, întăriturile ridicîndu-se către nord pe măsură ce nivelul uscatului cobora. Valurile se spărgeau de zidul exterior, atunci cînd sui pe faleza din vîrf. Putea vedea pînă la Palos Verdes, pe măsură ce zorii aprindeau în portocaliu norii foarte îndepărtaţi. La un kilometru spre nord curba lină a digului se întrerupea brusc. Privi curenţii oceanului alimentînd spărtura, exploatînd cu aviditate această recentă victorie tactică într-un război vast.

O pernă de aer goni spre ea de-a lungul vîrfului din beton al digului. Alvarez, îşi dădu seama Tima; pur şi simplu, bărbatul urmărise metroul.

– Gata de nişte cercetări? întrebă chipul întunecat al lui Alvarez, despicat de un rînjet, atunci cînd Tina sui la bord.

– Trebuie să mă uit ca lumea pînă nu vin cu blocurile, zise femeia. Alvarez încuviinţă. Perna viră şi acceleră.

Deja oceanul mestecase o porţiune mare de beton pretensionat. Curenţii spumegau peste bucăţi cenuşii de bare răsucite din oţel ce se ridicau precum nişte dinţi sparţi.

– A cedat un întreg segment, spuse Tina.

– Da, nu-i numai o fisură. S-a-ntîmplat ceva serios.

Ceva serios şi profund, îşi spuse ea. Era prima ruptură importantă într-un lanţ ce mergea pînă la Santa Barbara. Dacă exista un viciu fundamental pe care îl scăpaseră din vedere...

Tina coborî panta dinspre uscat a digului, studiind sfărîmăturile, apreciind cu un ochi cunoscător vectorii şi forţele la care ar fi trebuit să reziste. Oceanul murmura şi năvălea lacom, fluxul umflîndu-se pofticios. Nu existau indicii clare; deja curenţii şterseseră cele mai multe dovezi. O mîzgă subţire se prinsese de plăcile rupte şi Tina lunecă.

– Hei! strigă zadarnic Alvarez.

Femeia lunecă în josul pantei abrupte. Reuşi să se oprească la marginea şuvoiului de apă sărată.

Mîzga era cenuşie şi supura din fisurile betonului. Mirosea ca detergent de podele şi-i înţepa degetele. Se tîrî încetişor înapoi, înşfîngerîndu-şi degetele.

– Întreţinerea a fost pe-aici în ultima vreme?

– Nu, am verificat, răspunse Alvarez. Doar tratamentul cu biofilm, acum o jumătate de an.

– Vreo modificare, ceva?

– Nu. Alvarez îşi ascultă transmiţătorul, apoi spuse: Vin elicopterele mari. Ar fi cazul s-o-ntindem.

Tinei nu-i plăcea să piardă puţinele indicii pe care le avea. Luă o cameră 3D de la Alvarez şi începu să facă holografii ale spărturii. Se învîrteau încă deasupra betonului sfărîmat cînd dinspre est apărură şase elicoptere enorme, sub fiecare legănîndu-se în cabluri un imens bloc paralelipipedic.

Alvarez coborî perna pe curba interioară a digului şi după aceea pe apele înspumate. Goniră spre uscat, spre clădirile pe jumătate inundate. Elicopterele îşi aruncară pe rînd tampoanele din ciment.

Tina ascultă replicile întretăiate ale

piloţilor în receptorul pernei de aer. Spărtura era aproape asupată.

– Crezi c-o să ţină? întrebă Alvarez, întorcînd pentru o inspecţie de aproape.

– Oricum e mai bine, miji ochii femeia.

Nici un tampon nu era perfect, însă acesta oprise majoritatea crestelor înspumate ale oceanului.

Reveniră spre uscat. Pacific Coast Highway se găsea la metri buni sub apă. Cîteva indicatoare, răzbătînd deasupra vîrtejurilor, anunţau că aceea era Main Street – dintr-un cartier, îşi aminti ea, monopolizat de buticuri şi de amintiri ale zilelor pierdute, cînd regiunea fusese un vis al iubitorilor de plajă şi surf.

Goniră de-a lungul lui Main, ignorînd strigătele celor refugiaţi pe acoperişuri.

– Sînt în siguranţă acolo, zise ea.

Un bărbat într-un tricou murdar pe care scria HOT TO TROTSKY le făcu un gest obscen. Tina îi întoarse spatele, încercînd să se gîndească.

Perna urni, virînd spre nord, totuşi apa era la fel de adîncă. Oamenii uzi stăteau cocoţaţi pe maşini şi case, semănînd cu nişte şobolani înecaţi.

– Hei! arătă Alvarez. Pe o alee îngustă un trup pluta cu faţa în jos. Se strecură printre garaje, apele clipocind de vopseaua jupuită.

Tina trase corpul înăuntru, o femeie în vîrstă. Braţele începuseră deja să i se întepenească. Pînă atunci, Tina fusese abstractă şi preciză, adunînd date. Chipul trist, zbîrcit al femeii o trezi. Ochii căprui erau deschişi, privind peste apele Pacificului spre un ţărm îndepărtat pe care numai morţii îl pot vedea.

Continuară mai departe.

Cumva, izul sărat şi înţepător al aerului o alină pentru moment, de parcă o parte a ei dorea să se retragă dintr-o lume brusc redevenită crudă şi solidă. Privi în apele întunecate, maronii de mîl, pe cînd lunecau peste pajişti. Se gîndi la toate covoarele îmbibate şi mobilierele pătate din casele acelea elegante, stricăciunile provocate de îmbrăţişarea ocazională a oceanului. Foamea şi o veche letargie puseseră stăpînire pe ea. Zumzetul pernei părea c-o atrage într-o visare dulce. Folosea deseori această stare de moţăială, permiţînd subconştientului să se zbată cu o problemă, atunci cînd ea nu mai putea înainta pe planul conştient. Sunetele înăbuşite şi mirosurile dispărură din jurul ei şi Tina se lăsă să alunece. Doar pentru o clipă.

4

Russ se întrebă ce formă şi mărime de om proiectase scaunul. Privea înainte printr-un hublou mînjit, strivindu-şi genunchii de fierul rugos. Camionul fusese construit din minereurile de pe Ganimede şi nimeni nu se obosise să teşească muchiile ascuţite. Scaunul îl tăia prin salopetă şi, cumva, cabina mirosea amărui, de parcă la turnătorie fusese impregnată cu acid.

Însă, mult mai important, cabina era *caldă*. Frigul de pe Ganimede îi pătrunsese în timpul marşului. Menţineau radiatoarele interioare la poziţia maximă, desfătîndu-se.

Dormise bine cu povestea derulîndu-i-se prin minte. Trei plantoane îi refăcuseră pe toţi, şi-l purtaseră prin enigma nerezolvată a Tinei. Detaliile poveştii erau extraordinare – Toate imaginile şi sunetele păreau reale, limpezi şi pline de viaţă. Visul era mai lung decît timpul „real" al poveştii.

Întotdeauna experienţa era stranie; parcă pluteai printr-o lume mătăsoasă, uşor umedă. Simfonia visării complicat realizate aducea ceva real, ce nu era specific viselor – atingea izvoare adînci ale subconştientului, în timp ce impunea un fir narativ concret. Se simţea prins în problemele Tinei – reale, da, însă în acelaşi timp confortabil de îndepărtate.

Aventura, se gîndi strîmbîndu-se, însemna altcineva făcînd ceva periculos la mare depărtare. Lupta continuă a Pămîntului împotriva efectului de seră era de-a dreptul plăcută prin comparaţie cu Ganimede.

Oftă şi privi atent terenul brăzdat cu făgaşe. În decursul zilei petrecute în camion nu remarcase nici un fel de activitate prin jur. Vehiculul era încet, prudent, stupid. Se oprise de două ori, să încarce recipiente cu minereuri de la minele roboţilor. Minereul ieşea printr-

un puţ din sol pe o bandă rulantă. Nu existau maşini de grad superior care să remarce trei fugari umani.

Russ se ridică din scaun, răsucindu-se peste o capotă, şi-i făcu semn cu degetul mare lui Nye să preia cartul. Se schimbau la fiecare jumătate de oră, deoarece mai mult nu puteai sta atent. Zoti adormise în spate. O invidia. Recuperase şi el cîte ceva, dar după cîteva ore nervii îi cedaseră.

– Casca, strigă el. Şi-o puse pe a lui, şi-l privi pe Nye închizînd-o. Zoti dormea cu casca, aşa cum ordonase. Era greu de-a renunţa plăcerii de-a simţi presiunea normală.

Ieşti prin chepengul stricat din spate. Nye îl ciuruise, dar etanşarea de presiune din interior se auto-reparase. Russ se ajută de scoabe pentru a se tîrî pe acoperişul ondulat al camionului. De aici putea vedea mult mai departe. Imaginea colinelor neregulate îl liniştea într-un fel. Ghemuit înăuntru, zgîindu-se printr-o fantă, era uşor să-şi imagineze Fedii atacîndu-i.

Deasupra, Jupiter eclipsa soarele. Planeta rotundă şi trandafirie precum un pepene părea că înhaţă punctul strălucitor de lumină albă într-o strălucire rozalie, înghiţindu-l după aceea complet. Acum semiluna albă, fisurată a Europei avea să fie principala sursă de lumină de pe cer vreme de trei ore şi jumătate. În jurul atmosferei lui Jupiter plutea un halo roşiatic de la razele soarelui refractate prin păturile exterioare transparente.

I-ar fi plăcut să-şi poată fixa în minte geometria rotindu-se nebună a acestor locuri. Fedii doborîseră toţi sateliţii de navigaţie, şi el nu putea rămîne în emisie atît de mult încît să solicite transportorului o verificare de poziţie. Se gîndi că autocamionul îi îndepărta de Staţia Hiruko. S-ar fi liniştit totuşi dacă putea obţine vreo verificare. Nici o misiune de recuperare n-ar fi riscat să se apropie într-atît de Hiruko.

Îşi scoase transponderul Fujitsu şi-l cuplă în mufa exterioară de energie. Habar n-avea unde se găsea transportorul acum, aşa încît îndreptă antena cu mîner de pistolet spre cer şi emise o rafală rapidă de microunde AJUTOR. Era suficient pentru ca transportul să ştie că erau în viaţă, dar avea să fie greu să le determine poziţia.

După ce termină, se aşeză şi privi dansul lent şi învolburat al cerului. Nici un fulger, deci poate că bătălia luase sfîrşit. Deşi numai pentru o vreme. Nici unul din adversari n-avea de gînd să renunţe la sateliţii interiori.

Russ surîse, amintindu-şi cum, doar cu numai cîţiva ani în urmă, unii din prietenii lui de pe Pămînt spuseseră că un război aici era inutil. Ba chiar şi imposibil.

Este prea departe, spuneau. Prea dificil.

Chiar şi după ce rasa umană se mutase pe orbita în jurul Pămîntului, împrăştiindu-şi fabricile fusiforme şi oraşele cilindrice şi impresarii ce călătoreau de colo-colo, ea continua să fie dominată de rîmătorii-de-sol care negau orice.

Sigur că da, ziceau ei, cucerirea spaţiului a reuşit. Expedierea locuinţelor etanşe pe orbite la o unitate astronomică depărtare de soare era – privind retrospectiv – un pas evident. La urma urmei, exista un satelit accesibil în apropiere ce oferea materiale şi resurse.

Însă Pămîntul, adăugau ei, constituia o vecinătate salutară. Cele mai multe avanposturi puteau fi reaprovizionate în numai cîteva zile. Exceptînd ocazionala furtună solară, cînd vînturile din particule cu energii înalte şfichiuiau, nivelul radiaţiilor era scăzut. Există suficient soare care să fie focalizat în oglinzi, capturat în plăcile uriaşe de sandvişuri de conversie şi preschimbat în energie de excelentă calitate şi din belşug.

Dar Jupiter? De ce să mergi *acolo*?

La mijlocul secolului douăzeci şi unu, echipele ştiinţifice coborîseră deja pe sateliţii mari, ba chiar se afundaseră în atmosfera densă. Numărînd craterele şi luînd mostre din miezul sateliţilor, deduseseră ceea ce pututseră despre evoluţia sistemului solar. După acea scurtă perioadă de expediţii, nimeni nu mai revenise. Toţi s-au grăbit să sublinieze că un motiv important îl constituie numărul mare de morţi din acele expediţii: jumătate nu mai revedeau niciodată Pămîntul.

Savanţii nu îmblînzesc lumile noi;

asta-i treaba pionierilor. Şi, exceptînd grupurile de refugiaţi/fanatici religioşi sau politici, pionierii n-o fac în mod gratuit.

În jurul anului 2050, oamenii începuseră deja să se răspîndească din regiunea vecină Pămîntului. Momeala o constituiau asteroizii – uriaşele zăcăminte rostogolitoare din metal şi piatră, bogate în elemente grele. Aceşti munţi zburători puteau fi deviaţi încetişor de pe orbitele lor buclate şi aduse în joncţiuni de lîngă Pămînt. Delta-V nu era chiar atît de mare.

Acolo, furnalele le topeau şi alimentau fabricile cu şuvoaie constante de preţioase materii prime: mangan, platină, cadmiu, crom, molibden, teluriu, vanadiu, tungsten şi toate metalele rare. Pămîntul fie că le epuizase, fie că nu dorea să-şi polueze biosfera pentru a scurma şi ultima părticică din scoarţă. Prelucrarea metalelor era murdară şi periculoasă. Fabricile spaţiale îşi puteau azvîrli reziduurile în vîntul solar, lăsînd împingerea blîndă a protonilor să le poarte pînă la stele.

Pentru materiilr prime, corporaţii precum Mosambi şi Kundusu furnizau singuratici care ieşeau în cutii de conserve presurizate, adulmecînd cu spectometrele printre nenumăratele fragmente. Cele mai multe erau sterile, însă un filon bogat de vanadiu, să zicem, putea transforma un şobolan-de-stîncă antisocial şi supt la faţă într-un om bogat. Bineînţeles, trăind în gravitaţie zero echipajele nu erau din cale afară de sănătoase. Trebuia s-o şteargă dacă izbucnea o furtună solară şi să-ţi cauţi adăpost înapoia unui asteroid. Cei mai mulţi dintre rătăcitorii de pe o stîncă pe alta desconsiderau protecţiile ce-i apărau de razele cosmice, apreciind că şederea lor avea să fie scurtă şi norocoasă, astfel încît vătămările radiaţiilor n-aveau să fie fatale. Majoritatea pierdeau pariul respectiv.

Cu toate acestea, fără hrană şi aer nu puteau rezista. Acesta se dovedi a fi punctul de sprijin ce împingea omenirea tot mai departe.

Viaţa are la bază elemente chimice simple. O biosferă artificială închisă este în principiu o serie de arderi înăbuşite: hidrogenul are cu oxigenul formînd apa; carbonul prin ardere dă bioxidul de carbon, care alimentează planetele; azotul se combină în sol pentru ca plantele să poată produce proteine, permiţînd oamenilor să fie într-atît de deştepţi încît să aranjeze toate acestea în mod artificial.

Caloriile care înotau pe orbite vecine Pămîntului se loviseră repede de această problemă. Ele aveau nevoie de un aport permanent de materie organică şi lichide pentru a-şi menţine biosferele de echilibru. Aprovizionarea de pe Pămînt era costisitoare. O soluţie mai bună era de-a exploata puţinii asteroizi ce aveau suficiente condrite carbonice – roci bogate în elemente uşoare: hidrogen, oxigen, carbon, azot.

Erau însă surprinzător de puţini. Majoritatea au fost împinşi cu mari chinuri pe orbite pămîntene şi devoraţi de colonişti. Atunci cînd rătăcitorii au avut nevoie de elemente uşoare, centura asteroizilor fusese curăţată.

În plus, stînca goală este necruţătoare. Obţinerea sîngelui dintr-o piatră era posibilă în oraşele cilindrice bogate energetic. Coaliţia prospectorilor, slabă, răspîndită, nu putea achita costurile ridicate ale unei uzine de conversie de mare capacitate.

De pe Ceres, cel mai mare asteroid, Jupiter strălucea precum o bomboană multicoloră, cu mult mai mare decît Pămîntul. Şobolanii-de-stîngă trăiau în banda largă situată între două şi trei unităţi astronomice depărtare de soare – erau obişnuiţi cu un soare palid, lipsit de putere şi fuseseră deja dăscăliţi în gerul năprasnic. De la ei pînă la Jupiter nu era mare lucru; se găseau faţă de soare la o distanţă de 5,2 ori mai mare decît cea a Pămîntului.

Îi intereseau lichidele. Trei dintre sateliţii mari – Europa, Ganimede şi Callisto – erau uriaşi bulgări de gheaţă. Era adevărat, se roteau în jurul celei mai masive planete, cu o masă de 318 ori mai mare decît a Pămîntului. Asta le situa adînc într-un puţ gravitaţional. Cu toate acestea, era cu mult mai ieftin să trimiţi o navă-robot spre Jupiter, şi prinzînd orbita în jurul lui Ganimede, decît să transporţi apă din oceanele Pămîntului. Primele baze instalate pe Ganimede au fost semiautomate – ceea

ce înseamnă că niște nefericiți trebuiau să întrețină mașinile.

Iar cîteva din mașinile acelea apăruseră tocmai atunci.

Russ se retrase, lipindu-se de acoperișul plat al vehiculului. Înainte o echipă de roboți excava. Aveau o varietate de șenile și brațe și nu păreau periculoși. Cel mai mare azvîrlea un fluz de minereu ruginiu, din care ceilalți luau eșantioane.

Deci una din vechile echipe de explorare. Spera că aveau să ignore camionul.

– Ce facem? se auzi Nye în cască.

– Gura!

Camionul păru că ezită, hotărîndu-se dacă să se apropie de roboți. Un robot micuț îl observă și veni spre el, pe anvelopele uriașe.

Russ încremeni. Robotul părea inteligent. Era probabil conducătorul echipei și putea declanșa o alarmă.

Continuînd să fie întins, Russ se tîrî pînă la marginea acoperișului. Întinse mîinile grele de pilot și așteaptă, sperînd că se contopea cu conturul vehiculului.

Robotul examină camionul prin ocular pivotante. Camionul se opri. Robotul se apropie și telescopă un tub. Încet, începu să-l introducă în mufa externă a camionului.

Russ așteptă pînă cînd ocularele se concentrară asupra cuplării. Apoi izbi robotul în panoul electric. Mîină îi zăngăni pe tabla din cupru, îndoind-o. Robotul tresări, retrăgîndu-și brațul telescopic.

Era rapid. Se retrăsese pe roțile sovăitoare, însă o făcu prea repede. Roțile patinară. Derapă pe gheață, răsucindu-se.

Bărbatul sări jos, cînd ocularele erau îndreptate în direcția opusă. Poate că transmitea deja o imagine. Lovi încă o dată panoul, apoi smulse tabla de la locul ei. Cu două degete reteză trei mănunchiuri de fire.

Robotul se opri. Monitorul său extern pulsa cu lumini de alalrmă. Russ mai reteză cîteva și alarmele se stinseră. AVARIE MECANICĂ, afișară digitalele mașinii.

Ceilalți roboți continuau să examineze solul.

Cînd sui înapoi, Zoti tocmai ieșea prin chepengul din spate.

– Înapoi, îi zise bărbatul. Plecarea.

Se îndepărtară rapid. Roboții aceia fuseseră ușor de păcălit, deoarece nu-i reprogramaseră Fedii.

În curînd avea s-o facă cineva. Aici îi aștepta un război de durată. O putea simți în oase.

Necazul era că interesele Pămîntului aveau destulă greutate – și masă – chiar și aici. Vechea diviziune nord-sud a bogăției și talentului era oglindită în sistemul solar, deși deformată. Fedii Confederației Sudice doreau o parte mai însemnată a bogățiilor jupiteriene. De aceea ocupaseră cîteva baze consumatoare-de-gheață din Emisfera Nordică, precum Stația Hiruko. Acum roboții aceia lucrau pentru fabricile Fedilor, care așteptau minereul pe orbitele din jurul pămîntului.

Șocul realității războiului, a morții în vid și a gerului mușcător, nepămîntesc, reverberase prin politica Pămîntului, ațîțînd oroarea maselor și senzațiile personale.

De multă vreme Pămîntul fusese o rezervație, super-păzită și sub-înarmată. Bătăliile și victoria neașteptată oferiseră locuitorilor planetei acum docile fiorul păcatului interzis.

Aceasta era o arenă vulgară unde, culturi civilizate se puteau măcelări, deplîngînd în același timp acțiunile bestiale, atrocitățile de neiertat, inevitabilele ghinoane oribile.

Și să privească totul în tri-D. În culori vii.

Motivațiile economice erau acoperite de valurile de înfocată participare. Din nefericire, cele două nu erau atît de ușor de separat în sistemul jupiterian. Primele trupe păziseră fabricile automate de pe sateliți. Asatfel, ele și fabricile deveniseră ținte principale pentru flotele ce apăruseră accelerînd în sistem. Banii se amestecau cu sîngele. Stația Hiruko căzuse prima în mîinile Fedilor. Acum singura modalitate de a-i alunga era bombardamentul suprafeței, sperînd că minele de gheață aveau să scape nevătămate. Asta fusese misiunea lui *Asskicker II*.

Russ ar fi vrut să afle ceva noutăți despre bătălie. Prin radio se auzeau

doar bîzîituri codificate lipsite de neînţeles, zburînd prin ţiuiturile uriaşelor centuri Van Allen. Veştile l-ar fi distras de la cealaltă preocupare: hrana. Era obsedat de fripturi sfîrîind şi cartofi prăjiţi şi cafea neagră atît de fierbinte încît trebuia s-o sorbi încetişor.

Deja era nevoit să fie atent la împărţirea raţiilor. La ultima masă, Nye şi Zoti se luaseră la ceartă pentru jumătate de baton de fulgi de ovăz. Ştiau că nu mai rămăsese prea mult, chiar şi cu pachetele lui Kitsov şi Columbard.

Continua să călătorească pe acoperiş, încă neafectat de ger, gîndindu-se la ouă ochiuri şi şuncă. Zoti veni lîngă el. Ea fusese armurierul şi nici ei nu-i plăcea cabina strîmtă şi oarbă, chiar dacă era caldă. Erau obişnuiţi să lupte dintr-o carlingă, înconjuraţi de grafice tri-D, locuind într-o lume electronică atotvăzătoare.

– Nu mai scăpăm odată de mizeria asta, vorbi femeia pe transmiţătorul de mică distanţă.

– Ţi-ar place nişte lut, făcu Russ.

– Da, mă termină gheaţa-asta. Br-r-r! Deşi e drăguţă.

Bărbatul studie valea albastru-cenuşie în care intrau. Pantele erau brăzdate de făgaşe. Dinspre ele, pe întreaga podea neregulată a camionului, se răspîndeau evantaie de pietriş ruginiu. Avea într-adevăr o frumuseţe sumbră.

– N-am observat.

– Mi-ar place să trăiesc aici.

– Chiar aşa? clipi el.

– Nu uita c-am crescut într-o conservă de zece metri. Ai mei erau şobolani.

– Şi cum îţi place gravitaţia asta?

– O şeptime-g? Grozav. Mai mult decît am avut vreo dată pe coardă.

– Ai tăi n-au dat nici o lovitură?

– Ultima dată cînd am fost p-acasă, măsuram apa tot în centimetri cubi.

Russ arătă spre turnul din gheaţă pe lîngă care treceau. Nu izbutise să-şi dea seama dacă era cumva rămăşiţele erodate ale unei extruziuni, formate de ciudăţeniile tectonicelor gheţii.

– Deci pentru tine asta-i adevărata bogăţie.

– Bineînţeles. Îl privi întrebătoare: Ce-i mai bun decît gheaţa? Poţi face aer, să arzi deuteriul pentru energie...să creşti recolte... ba chiar să-noţi.

– Ai făcut-o vreodată?

– În gavitaţie? Nu... da' o dată m-am strecurat în rezervoarele de-apă de pe Ceres. Cea mai aiurea chestie pe care-am făcut-o vreodată.

– Îţi place mai mult ca-n sero-g?

Încuviinţă entuziastă.

– *Totu*-i mai bun în gravitaţie.

– Totul?

– Păi, îl privi pe sub gene, încă n-am încercat tot.

Bărbatul zîmbi.

– Încercă o dată la normala Pămîntului.

– Da, am auzit că-i destul de nasol. Totuşi gravitaţia ţine totul locului. Se *simte* mai bine.

Russ îşi rupsese spatele cărînd focosul de fuziune, şi simţi un junghi cînd camionul hurducă printr-o groapă.

– Eu nu-mi prea dau seama, făcu morocănos.

– Hei, fruntea sus. Faţă de luptă, asta-i vacanţă.

– Păi, asta *e* luptă. Cu încetinitorul.

– Mie-mi place, gheaţă şi gravitaţie.

– Ar fi bine nişte raţii mai ca lumea. Probabil că nu era o idee prea grozavă să pomenească de mîncare, însă încerca să găsească o cale de-a continua convorbirea. Pentru prima dată, avea alte sentimente faţă de Zoti.

– Ce dracu', măcar avem destulă apă.

Camionul se hurducă iarăşi şi Russ icni involuntar.

– Ce zici, să mai tăiem ceva?

– Sigur că da, încuviinţă voioasă. Mă dau jos să pot descoperi apa pură. Are gust mai bun decît aia din crucişător.

– Stai pînă ajungem pe drum drept. Nu vreau s-accelereze camionul şi să rămîi în urmă.

– Scoate-l de pe automat.

Deja fuseseră gata s-o piardă pe Zoti o dată, cînd tăiase cu laserul nişte gheaţă.

– Nu vreau să risc. S-ar putea să se vadă în vreun sistem de control din Hiruko.

– Nu cred că Fedii au avut timp să interfaţese toate sistemele astea. Ţiganii-ăştia nu ştiu nici codurile.

– Au cucerit-o destul de uşor pe Hiruko.

– Au dat năvală peste ea! Să ştii că nenorociţii – ăia... şi se lansă într-o tiradă. Russ era şi el un Nordic, născut şi crescut acolo, dar nu prea avea sentimente faţă de rădăcinile politice care se întindeau pînă la liniile trase pe bătrînul leş al Pămîntului. O ascultă înjurîndu-i pe mizerabilii Fedi şi privi peisajul zgîlţîit, şi atunci zări liliacul.

Apăru de peste dealurile din gheaţă îndepărtate. Perfect negru pe fundalul uşor ceţos al unui nor gălbui de amoniac, planînd, sau azvîrlind un norişor alburiu de metan cînd nu putea s-o facă.

– Înăuntru! şopti.

Coborîră pe acoperiş. Zoti intră prin chepengul din spate. El aruncă o privire peste marginea acoperişului şi văzu liliacul cotind. Îl observase. Pică rapid, direct spre ei.

M18 erau legate de acoperiş. Nu mai avea timp s-o aducă pe Zoti înapoi, aşa că desfăcu o M18 – asigurîndu-se că era cea încărcată cu HE – şi sări de pe camion, alunecînd şi căzînd în fund. Se ghemui şi alergă, tîrşîindu-şi tălpile pe gheaţă, pentru a nu ţopăi în gravitaţia slabă. Deplasîndu-se la adăpostul camionului, îşi găsi o ascunzătoare formată din cîţiva bolovani.

Liliacul trecu odată pe deasupra vehiculului, plutind ca o enormă pasăre plată, cu senzorii pivotînd. Russ se lipi cît mai mult de stînci. Aparatul se aplecă pe o parte şi coti rapid, revenind. Russ extinse la maxim telescopul căştii şi văzu că purta rachete sub aripi.

Liliacul se alinie cu axul camionului, înapoia acestuia, şi pică. Din unghiul acela semăna mai mult cu un zmeu de jucărie, numai tije de grosimea unor creioane şi membrane.

Aparatul inspecta camionul, nu pe el. Îl urmări o lungime întreagă şi trase cu proiectilele HE. Acestea reculară destul de puternic şi le greşi pe primele două. Al treilea nimeri în fuselajul îngust. Zări lovitura. Înainte de-a putea rînji, o rachetă se declanşă de sub aripa dreaptă, îndreptîndu-se drept spre el, lasînd în urmă o dîră portocalie.

Se aplecă. Racheta nu ajunsese pînă la camion, dar destul de aproape de el. Impactul fu ca o zgîlţîitură bruscă. Nu auzi nici un sunet, ci pur şi simplu se trezi pe spate. O ploaie de noroi şi gheaţă căzu peste el.

Liliacul continuă să plutească, parcă indiferent la gaura căscîndu-se în fuselajul subţire, dar nu se mai înălţă. Apoi porni un ţinut lent, lunecă şi brusc începu să se rostogolească aidoma unei cărţi de joc azvîrlite prin văzduh.

Deveni un gheizer de fragmente negre pe coasta unei coline de zăpadă.

5

Russ se gîndi că-i recepţionase corect toate semnalele.

Era o prostie, ştia asta, şi o ştia şi ea. Însă, cumva, tensiunea din ei crescuse prea mult şi o simplă privire schimbată între ei declanşă totul.

Şi-ntr-adevăr, de îndată ce Nye ieşi prin chepengul din faţă pentru o recunoaştere dincolo de colină, Zoti începu să-şi scoată costumul. Apoi salopeta verde, subţire.

O urmă destul de iute. Îşi întinseră hainele pe jos, alcătuind un aşternut. Bărbatul îi propuse poziţia stînd în picioare, însă ea nici nu dori să audă. Era înfierbîntată şi plină de viaţă în strălucire fosforescentă a cabinei, rotindu-se pe el cu ţipete slabe, exuberante. Primejdie, sudoare, ger pătrunzător – toate contopite într-o serie de mişcări iuţi, lacome, flămînde, pe care le solicitau unul de la celălalt, rostogolindu-se şi lingîndu-se şi contrîndu-se printre mirosurile de ulei de maşină şi fier nelustruit. Iute şi apoi încet, misterios şi grav, de parcă simţurile lor dilatau timpul în căutarea uitării.

Terminară în cele din urmă şi apoi poate nu, după aceea cu siguranţă nu, şi, în sfîrşit, foarte rapid acum, terminară cu siguranţă. Îşi surîseră printr-un văl de transpiraţie şi murdărie.

– Doamne, icni ea. Cel mai bun!

– Din toate timpurile? întrebă neîncrezător.

– Da... Îi zîmbi vicleană. Şi primul.

– Ce? Ah, vrei să zici...

– Primul în gravitaţie, îmhî.

– Gravitaţia îţi simplifică cumva alegerile.

– Cred. Poate că-într-adevăr totul e

mai bun în gravitație.

– Podeaua unui camion nu-i locul cel mai grozav.

– E-a naibii de tare. Să mai încercăm şi-ntr-un loc mai bun.

– Sînt al tău. Se sculă în genunchi şi începu să-şi tragă pantalonii albaştri.

În mod automat, reverifică situaţia lor, revenind în realitate după o binecuvîntată absenţă. Re-derulă evenimentele, încercînd să vadă întregul, să găsească problemele, erorile.

Fuseseră nevoiţi să treacă peste comenzile autocamionului. Fără îndoială liliacul raportase ceva, poate chiar le transmisese imaginile video. Aşa încît Zoti şi Nye desfăcuseră comenzile şi deviaseră vehiculul de pe traseul programat.

Părăsiseră drumul marcat şi porniseră în sus printre dealurile neregulate. După o oră apărură doi lilieci. Deja Nye ascunsese camionul într-o grotă. Ieşiseră de pe zăpadă în urmă cu vreo doi kilometri, alergînd o rută peste teren stîncos, aşa încît liliecii să n-aibă urme.

Stăteau înăuntru neliniştiţi, în timp ce liliecii desfăşurau o cercetare amănunţită, patrulînd deasupra văii şi îndepărtîndu-se treptat.

Asta îi oferi lui Russ timp să se gîndească, să i se facă foame şi să mănînce. Nu mai le rămăseseră multe alimente. Sau timp. Dacă flota Nordică nu-i dădea bătaie de cap lui Hiruko, Fedii puteau trimite o expediţie de căutare minuţioasă, dirijată de oameni.

Deci trebuiau să schimbe tactia. Dar să stea la căldură.

Probabil că Hiruko identificase deja camionul.

Ceea ce însemna că aveau nevoie de altul. Rapid.

Violînd sigiliul codurilor de la comenzile vehiculului, aveau acces la inventarul general al camioanelor. Nye îl găsi pe cel mai apropiat la vro cincisprezece kilometri. Ieşiră din grotă cînd ceaţa alburie apăru dinspre lanţul îndepărtat al munţilor neregulaţi.

Camionul se deplasa destul de rapid o dată ce programele lui de navigaţie prudentă fuseseră şuntate. Se apropiară din lateral de camionul-ţintă, apteptînd la pînă la o colină de ruta lui stabilită.

Iar cînd Nye ieşi să facă o recunoaştere, Russ şi Zoti se priviră scurt, o privire pe jumătate sălbatică şi profitară.

Nye intră prin chepeng, cînd Zoti îşi băgă părul negru în inelul gulerului.

– Vine. Nu se văd arme. Privi derutat de la Zoti la Russ.

Russ îşi dădu seama că era încă aprins la faţă şi transpirat.

– Bun, făcu el energic. Pe el.

– Cît mai repede, zise Nye, chipul îngustîndu-i-se parcă, în vreme ce se concentra asupra tacticii. Tocmai a-ncărcat la o mină.

– Perfct. Ajută-mi să-mi pun raniţa, spuse Russ.

Nye păru surprins.

– Tot mai duci focosu-ăla?

Russ încuviinţă.

– Regulamentele.

– Auzi, trebuie să-i dăm *drumul*! Nu se-aşteptă...

– Vrei să-l plătin la-ntoarcere?

– De fapt tu-l duci, înălţă din umeri celălalt.

– Exact, rosti sec Russ.

Al doilea camion se deplasa indiferent în josul unui canion îngust. Avea aspectul unei insecte zumzăitoare, văzîndu-şi preocupată de treburi.

– Flancăm? întrebă Zoti.

– Bine, încuviinţă Russ. Imediat cum trece, îl atacaţi din părţi.

– Şi tu? întrebă sarcastic Nye.

– Îl lovesc unde se îngustează canionul. Vezi? Vin de sus.

Abia atunci îşi dădu seama că gravitaţia mică îi deschide noi posibilităţi de manevră. Sări de pe terasa cea mai apropiată, curbîndu-se peste canion şi coborînd deasupra vehiculului.

Zoti şi Nye deschiseră focul asupra chepengului din spate, gloanţele ricoşînd din fierul cenuşiu, gros. O maşină de luptă, Infanterie Clasa II, ţişni prin chepengul din faţă.

Zăngăni şi se clătină stîngace. Ambele braţe aveau încorporate armament greu şi începu să împroşte spatele camionului, ştirbind colţurile metalice. Încă nu-l observase pe Russ. Cînd îl văzu, o armă micuţă apăru în partea de sus şi trase în el. Russ trase de trei ori şi maşina căzu şi se rupse la jumătate.

Bărbatul n-o mai văzu căzînd. Un glonte de calibru mare îi trecu prin umăr. O agonizatoare floare albă de foc îl fulgeră şi-l răsturnă de pe camion. Căzu pe gît.

6

„Ironiile abundau pe aici. Pe timuri, o plajă liniştită unde te puteai dedica băilor de soare şi surfului, principala problemă în Huntington Beach fusese traficul ce încerca să ajungă în vecinătatea ţărmului în după-amiezile de sîmbătă. Acum problema era de-a opri Pacificul să ajungă la oameni.

Tina se gîndea concentrată, cu sprîncenele adunate laolaltă, cînd dirijabilul de observaţie al lui Orange County apăru bîzîind, lucrînd deasupra unui complex de apărtamente stucate. Glontele argintiu scînteia în lumina limpede a zorilor.

Nguyan, şeful lui Federal Emergency Management Agency, o chemă prin transmiţător şi le ordonă să urce. Tinei nu-i plăcuse niciodată suişul pe cablul-troliu, însă acum era atît de interesată de spectacol încît de-abia îl remarcă. În gondola de sub uriaşul pîntece argintiu, Ngyyen stătea ţeapăn, privind dezastrul de dedesupt.

Era scund. Repezit, direct. Primele sale cuvinte au fost:

– Ce s-a întîmplat?

– Ceva de structură, răspunse Tina. Vreau să văd tot digul dinspre ocean.

– Bine. Făcu semn pilotului. Dirijabilul toarse şi porni lenеşt spre ocean. Să declar stare de alertă pe tot aliniamentul?

– Mai aşteaptă. Şi verificaţi asta. Îi întinse o bucată de beton, mînjită de mîzga cenuşie.

– De-aici? Nye o adulmecă.

– Aveţi un laborator chimic portabil, nu?

– Da, totuşi ăsta-i clar un defect de construcţie. Ce...

– Verificaţi.

Evită alte întrebări, apropiindu-se de fereastră. Apele întunecate intrau mult în uscat, pînă la Talbett Avenue, ajungînd spre nord pînă la zona mlaştinilor, unde fusese Depozitul Naval de Armament. Cele mai multe clădiri aveau parterul sub apă. Majoritatea construcţiilor erau înconjurate de copaci, ca o măsură de conservare a energiei – umbră vara, adăpost împotriva vînturilor reci iarna.

Se gîndi cu amărăciune cît de înlănţuite erau situaţiile dificile ale omenirii. Efectul de seră mondial forţase conservarea energiei pentru a evita arderea petrolului. Încălzirea globală dusese, de asemenea, la creşterea oceanelor şi topise gheaţa de la poli, declanşînd inundaţiile. Iar acum oamenii erau cocoţaţi prin copaci, pentru a rămîne uscaţi. Poate că la urma urmei hominizii n-ar fi trebuit niciodată să părăsească arborii.

Dirijabilul coborî de-a lungul curburii nordice a digului. Puteau rămîne acolo sus pe vecie, arzînd un minim de combustibil, o altă măsură de economisire ordonată de Fedi. Coborînd şi mai mult, Tina distinse verdele palid al biopeliculei protejatoare, aplicată periodic pe faţa exterioară a digului.

– Vreo noutate la ultima vopsire? îl întrebă pe Alvarez.

Bărbatul consultă display-ul portabil.

– NU. Ba chiar trebuia să fie mai bună.

– Cum adică?

– Opreşte roaderea betonuolui de scoici şi-alte chestii.

– Epurator?

– E un strat care opreşte creşterea.

Acum îşi aminti. Tina ştia puţine despre biotehnologie, dar ca inginer înţelegea efectul corosiv al apei sărate. Biopelicula era un paznic viu, care oprea organismele oceanului să roadă betonul poros. Lua în stăpînire suprafeţele, colonizîndu-le pînă le acoperea în totalitate, formînd o pavăză verzuie ce dura de ani de zile.

– Vezi petele-alea? Arătă spargevalurile de lîngă spărtura în dig. Biopelicula verde era presărată de zone cenuşii.

– Alege? întrebă NMguyen

– N-au culoarea aia.

Alvarez se încruntă.

– Cum pot microorganismele...?

– Pătrunzînd în fisuri, crescînd şi forţîndu-le să se dilate, răspunse Tina, deşi glasul ei era mai sigur decît se simţea

– Totuşi, replică Nguyen, produsul ăata a fost testat peste un deceniu.

– Poate că-i schimbat, sugeră Alvarez.

Nguyen clătină din cap.

– Ai zis că ultima vopsire a fost şi mai bună. Atunci cum...

– Uite ce-i, interveni Tină, biotehnologia nu-nseamnă doar nişte maşinării mititele. E *vie*.

– Şi?

– Formele de viaţă se schimbă permanent. Evoluează. Se transformă.

Nguyen clipi, derutat.

– Tocmai în punctul ăsta?

– Vreun microb o ia razna şi-ncepe să roadă betonul. Şi se reproduce... în apa de mare există o mulţime de nutritivi.

Raportul laboratorului chimic apăru tocmai atunci pe ecranul central de lîngă fotoliul pilotului. Chiar şi Tina, un inginer, putea vedea că mîzga cenuşie nu avea aceeaşi copoziţie ca biopelicula.

. – Aşa-i, făcu Ngyen.

Tina privi curba lungă a digului spre Long Beach, unde limbile din larg protejau plajele. Suprafeţe întinse de apărări ancorate. Oare toate construcţiile acelea erau roase chiar de biotehnologiile proiectate pentru a le proteja? Ironiile abundau astăzi.

– Poate că este o mutaţie locală, spuse Nguyen

– Totuşi asta-nseamnă că produsu-i vulnerabil, size Alvarez, încruntat şi îngrijorat. S-a-ntîmplat aici, se poatentmpla şi-n altă parte. D-exemplu, digurile-alea pe care le pun în Potomac, chiar lîngă monumentul lui Lincoln.

Femeia se uită către uscat, unde energiile monumentale din Orange County umpluseră spaţiile lăsate de stricăciunile cutremului. Big One şi efectul de seră nu-i prea descurajară pe cei de aici.

Gestul lor de neastîmpăr neînfricat se ridica în sud, în Irvire: Piramida. Cu patru feţe şi de mărimea mormintelor faraonilor, însă inversată. Vîrful ei pătrundea în sol precum o imposibilă săgeată, păienjeniş de oţel şi sticlă, susţinut în colţuri de coloane verticale din crom călit! Imposibilă, totuşi, straniu de reală, prinzînd strălucirea răsăritului. Razele refractate părea că înalţă clădirile ca nişte jucării mititele din jurul ei.

O pată castanie acoperea o faţă a Piramidei. Tina înţelese că era una din noille biopelicule epuratoare, cuprinzînd treptat Piramida în timp ce o curăţa de murdărie şi o lustruia.Oare şi covorul acela mişcător putea s-o ia razna? Să slăbească pereţii?

– Vor fi multe întrebări la care trebuie răspuns, rosti ea rezervată.

– O să fie costisitor de înlocuit toată pelicula, observă Nguyen. Totuşi, principalul e evitarea unor asemenea incidente.

– Cît crezi că va costa acest mic „incident"? întrebă Alvarez.

– Cinci, şase miliarde.

– Chiar atît? Tina era surprinsă. Şase miliarde de yeni?

– Sau mai mulţi, încuviinţă Nguyen.

Femeia sperâ să fie cît mai puţini morţi. Întregul incident era stupid, deoarece cineva trebuia să fi intuit acest punct slab biotehnologic. Însă inginerii nu puteau prevede totul, aşa cum nici geologii nu puteau prezice cutremurele. Tehnologia tindea să devină tot atît de vastă şi incalculabilă cît şi forţele naturale. Lumea continua să-ţi returneze visurile sub forma unor coşmaruri refăcute.

Totuşi nu aveau altă şansă decît să utilizeze tehnologia – meşteşuguri umane, imperfecte, gesturi neînfricate înainte infinitului. Statul trăia cu această încredere, iar azi unii muriseră alături de ea. Dar Tina ştia în adîncul sufletului că oamenii aceştia, binecuvîntaţi de soare şi ocean, aveau să continue."

7

Russ fu nevoit să scuture din cap ca să evadeze din spaţiile însorite, fără griji, din Huntington Beach. Nu fusese niciodată acolo, nu fusese niciodată în America de Nord, însă acum tînjea să zacă întins pe o plajă sub mingea de foc a soarelui.

Somnul cu sinte-narativ n-ar fi trebuit să se fixeze atît de puternic. Poate că durerea îngrozitoare distorsionase efectele. Zoti îl cuplase pe sinte-narativ, încercînd să suplimenteze automedul

care-l opera. Putea simţi orele de muncă asupra articulaţiei umărului stîng. O treabă de mîntuială, totuşi durerile mari se atenuaseră.

Mai rău era că propria lui memorie era dată peste cap, atunci cînd încercă să-şi amintească ceva. Clipi şi nu izbuti să focalizeze cabina înăbuştitoare. Ştia că Nye spunea ceva, însă nu putea înţelege ce anume.

O singură imagine îi plutea prin minte. Se prăbuşise cu *Asskicker II*, dar nu pe Ganimede. Saturn atîrna pe fundalul negru, înapoia navei. Iar casca lui era din metal, fără vizor integral. În mod comic, un indicator rutier arăta spre destinaţii pămîntene.

Neliniştitor. Oare sinte-naţiunea pătrundea în memoria lui de termen lung? Re-scriindu-şi viaţa, ştergînd unele amănunte, amplificînd altele? Trebuia să se observe cu atenţie. Dacă ceilalţi doi îşi dădeau seama, n-ar fi avut cine ştie ce autoritate în funcţia de comandant.

Nu că ar fi avut cine ştie ce autoritate acum. Capul îi cădea de oboseală şi de-abia se opri să-i cadă bărbia în piept. Îşi şterse transpiraţia febrei din ochi cu degetele răşchirate.

Nye, da. Nye vorbea. Ce...?

– De fapt, rosti Nye cu viclenie, s-ar putea ca nu numărul ăla să fie chestia cea mai nasoală.

Russ încercă să-şi liniştească mintea. Nu era în formă. Nu remarcă aluzia lui Nye.

– Ce?

– Am aflat itinerariul camionului. Nici n-a mai fost nevoie să intru în structura de comandă, surîse mulţumit Nye.

– Grozav. Gîtul îl durea mai rău decît umărul. Înaintarea uruitoare, hurducată părea că-i transmite junghiuri în toată şira spinării. Bandajul de pe rana din umăr îl sîcîia şi irita. Exceptînd asta, avea doar dispoziţie mizerabilă.

– Mergem spre Staţia Hiruko. Să descărcăm minereul.

– Asta nu contează, interveni Zoti. o să-l abandonăm pe undeva.

Russ încuviinţă, cu privirea înceţoşată. Gura îi era uscată şi n-avea chef de discuţii.

– Exact. Furăm altul. Jucăm „camioanele" muzicale cu Fedii.

– Ar fi bine să ne grăbim. Nu mai avem ncii douăzeci de kilometri pînă la Hiruko.

– Ce? răcni Russ.

Gura lui Zoti forma un O precis, tăcut.

– Se pare că tot timpul ne-ai condus în direcţia greşită, zise Nye, ironia topindu-se în amărăciune.

Russ se strădui să respire.

– Bine, bine.

Nu prea mai avea ce adăuga. Probabil greşise coordonatele, inversînd ceva. Sau poate că primul autocamion făcuse un ocol care-i anulase toate calculele.

Era lipsit de importanţă. Scuzele erau inutile întotdeauna, doar dacă nu reveneai în transportor, şi o comisie de anchetă hotăra că doreau să pună la microscop.

– Atît de-aproape..., rosti încet Zoti, o să ne prindă uşor dacă părăsim camionul.

– Mda, încuviinţă Nye, eu zic să rămînem în camion şi să ne predăm. Mai bine decît să ne-ngheţe fundurile, decît poate să tragă-n noi şi, oricum, să ne predăm pînă la urmă.

– O ştergem acum, spuse Russ.

– N-auzi ce-am zis? Nye se aplecă peste Russ, încercînd să-l intimideze. E-o tîmpenie! O să ne...

Russ îl izbi în faţă cu un croşeu de dreapta, care răsuci capul bărbatului şi-l trînti. În sfîrşit, mîinile de pilot constituiau un avantaj, dure şi grele.

Russ stătea pe podeaua cabinei şi nu dorea săse deranjeze să se scoale. În plus nu era prea sigur că din picioare ar fi reuşit să dea vreun pumn. Aşa încît, atunci cînd ochii lui Nye se înceţoşară şi bărbatul cel masiv se năpusti spre el, Russ îl lovi în faţă, ridicîndu-şi cizma şi nimerindu-i bărbia. Nye căzu cu faţa în jos pe podea. Russ răsuflă adînc şi aşteptă ca gîtul să i se potolească. Deja Zoti, înarmată cu o bucată de ţeavă, îl păzea pe Nye. Îi făcu semn să stea deoparte.

– Bun, rosti sec Russ, voi zice că ai lucrat şi te-ai lovit la cap. pentru că trebuie s-o ştergem de-aici şi nu vreau să fiu nevoit să te-mpuşc pentru nesubordonare, sau laşitate în faţa duşmanului, sau oricare din celelalte motive

avocăţeşti. Asta ar dura, şi n-avem timp. Deci o să continuăm, ca şi cum n-ai fi făcut nimic. Ai priceput?

Nye deschise gura apoi o închise. După aceea încuviinţă.

– Crezi... Zoti ezită. Crezi că *putem* scăpa?

– Nu-i obligatoriu. Totu-i să ne-ascundem.

– Să ne-ascundem şi să-ngheţăm, mormăi Nye. Şi transportul cum...

– N-o să ne ascundem mult timp. Camionul în cît timp va ajunge în Hiruko?

– Trei, poate patru ore. Merge la o topitorie de la marginea primei cupole. Am...

– Destul de aproape pentru activităţi guvernamentale, remarcă Russ. Se simţea infinit de obosit şi iritabil şi, totuşi, ştia perfect că trebuia să rămînă treaz pînă termina.

– Eşti sigur că poţi...? întrebă Zoti.

Respiră aerul închis al cabinei. Lumea se aplecă şi se învîrti.

– Nu, de fapt, nu.

8

Focosul de fuziune explodă frumos la linia orizontului. Un fulger orbitor, apoi o sferă alb-gălbuie, dilatîndu-se.

Nye aranjase declanşatorul aşa încît să acţioneze dacă cineva intra prin chepeng. În plus montase un mic ochi-video în radiatorul camionului, ca să poată vedea cît mai bine punctul de control care oprea vehiculul. Era în raza vizuală a turnurilor fusiforme, înalte, a Staţiei Hiruko. Aşezarea era destul de impresionantă, îşi spuse Russ. Unele turnuri utilizau în tecile lor exterioare gheaţă de o culoare albastru intens, precum trîmba de apă de-a pururi aţintite spre chipul rotund al lui Jupiter.

Păcat că toate aveau să dispară, se gîndi el. Toţi trei stăteau întinşi sub o proeminenţă, privind către Hiruko. Îşi feriseră ochii cînd văzuseră un ofiţer Fed încruntîndu-se la camion, ocolindu-l, apoi deschizînd chepengul din faţă. Avea aspectul acela oficial pe care Russ îl detesta, tipul de superior care întotdeauna îl întorcea pentru vreo mică neregulă a uniformei atunci cînd avea bilet de voie.

De aceea nu putu să nu rînjească nemilos cînd fulgerul ilumină zăpada din jurul lor. Focosul avea 1,2 megi. Bineînţeles, trebuia să degajeze o rafală de aer înaltă de un kilometru, care avea să distrugă structurile de la suprafaţă şi pe Fedi, lăsînd minele. Era însă un berbec de sol şi trimise o undă pe care o urmăriră venind către ei, străbătînd valea din faţă. Nu avu timp să se scoale, aşa încît se rostogoli, ieşind de sub proeminenţă. Unda izbi în dealul lor şi simţi o zguduitură uşoară în apropiere. După aceea unda sonoră îl lovi puternic şi strînse pleoapele împotrivindu-se durerii din gît.

Cînd deschise ochii, Zoti îl privea îngrijorată. Îi zîmbi. Ea se aşeză în zăpadă şi-i surîse ademenitor.

Se uită înapoia ei. Dealul se cutase, iar proeminenţa nu mai exista. Nici Nye.

Dacă peste el ar fi căzut numai zăpadă, s-ar fi putut să aibă ceva şanse. Ieşise aproape complet de sub proeminenţă. Îl îngropaseră însă gheaţa solidă şi nişte bolovani mari şi nu mai exista nici o speranţă. Oricum îl dezgropaseră. Păruse oarecum lipsit de sens deoarece, după aceea, nu ştiuseră cum să-l îngroape mai repede.

Norul bombei deasupra lui Hiruko se împrăştie rapid, majoritatea deşeurilor radioactive azvîrlite definitiv de pe satelit.

Russ îşi reaminti prăbuşirea lor cu doar cîteva zile în urmă. Părea că rămăsese departe într-un trecut straniu comprimat. Acum orice era posibil.

Memoria continua să-i fie afectată de dizlocaţiile suferite în decursul sintenaraţiunii. Unii, în coada ochiului, i se părea că o vede pe femeia aceea, chipul ei bronzat încreţit într-o încruntătură preocupată. Tina, inginerul triumfător. Oameni precum ea meritau întreg Pămîntul cel rotund şi amărît.

În vreme ce alţi oameni, precum el, luptau pentru flecuşteţele sistemului solar exterior. Oare acesta era sensul meoriei lui dezordonate? O prevestire a sa, stînd pe un satelit al lui Saturn? Putea războiul să se extindă într-atît, lăsîndu-l cu un craniu de oţel?

Scutură din cap. Tina nu-l părăsi.

Dintotdeauna îi plăcuseră sintenaraţiunile istorice, scufundarea în tim-

puri mai simple. Însă poate că nici o epocă nu era simplă. Ele doar păreau aşa, de la depărtare. Tot aşa cum oraşele par mai frumoase noaptea, deoarece nu poţi vedea murdăria.

Rămaseră într-un făgaş adînc, îmbibîndu-se de lumina soarelui îndepărtat şi aşteptă. Ca semnal, explozia de fuziune nu putea fi întrecută. Peste o oră, transportoarele începură să bîzîie pe deasupra

Puţin mai tîrziu, o navă de cercetare apăru jos, deasupra orizontului. Abia cînd apăpru în cîmpul lor vizual, Zoti scoase şi ultimele raţii. Se aşezară pe o stîncă, portocalie şi mîncară batoanele cleioase prin fantele de admisie ale căştilor. N-aveau gustul mai bun decît de obicei, dar nu le păsa. Discutau despre gravitaţie şi nenumăratele ei plăceri.

9

Tina se instală în pat, aşternuturile albe, scrobite, mîngîind-o cu o atingere catifelată. Ziua cea lungă luase sfîrşit, deşi de-a lungul întregii coase echipele munceau la lumina reflectoarelor. Însă, în principiu, treaba ei se terminase.

Acum erau în focuri jocheii bioteh. Media făceau un scandal mare pe seama incidentului. Deja ea refuzase interviuri pentru trei reţele.

Dorea să doarmă, mai ales după baia prelungită, minunată. Rachel venise cu ceai aromat, relaxînd-o şi mai mult.

Totuşi avea nevoie de ceva mai mult. Cu gesturi leneşe, se întinse către modulul de sinte-naraţiune şi-şi fixă la ceafă senzorii de presiune. Asta avea s-o afunde în tărîmul cel mai adînc al somnului.

Ce temă? Logica spunea ca după evenimentele din cursul zilei să aleagă ceva liniştitor. Se încruntă înaintea variantelor. Poate o acţiune tare, cu un protagonist viril. Îi plăcea cineva cu care se putea identifica.

Îi plăceau poveştile de război şi science fiction-ul. Poate o combinaţie...

Tastă alegerea şi se lăsă pe spate cu un suspin senzual.

Muzică, lină la început, apoi clocotind cu disonanţele tensiunii.

Se găsea pe un şes monoton, brăzdat de făgaşe. Lîngă ea se afla o navă zdrobită, iar gerul o muşca prin cosotumul subţire. Jupiter spumega pe orizontul cenuşiu, neregulat. Îşi privi mîinile, deja amorţite de frig şi văzu că erau cleme cu patru degete.

O să fie o aventură grozavă, îşi spuse.

În românește de
Dan-Mihai Pavelescu

Silviu Genescu

Desprindere lentă

Moto: „În cosmos este totdeauna trecut de miezul nopţii."
STEPHEN KING

Nu mai era necesar să i se comunice că era încolţit zdravăn, că de data asta pierduse. Pe fiecare culoar de retragere dădea peste cîte unul din acele specimene dezgustătoare, înconjurat de o centură energetică de protecţie. Un fleac de sistem defensiv. În alte circumstanţe, aldronul său ar fi fost capabil să se repeadă peste inamici spulberîndu-le echilibrul energetic. Sau ar fi putut să-i izoleze rînd pe rînd într-o limită temporală lăsîndu-i la discreţia unui uragan dement de eoni. Nimeni nu ştia precis ce se va întîmpla într-o asemenea singularitate, dar era în mod sigur cel mai cumplit coşmar pe care aldronul îl putea revărsa asupra duşmanilor lui. Rămînea doar un loc unde fusese cîndva „ceva".

Dar toate astea deveniseră imposibile acum. Aldronul său era lovit de moarte. Pe lîngă informaţii tactice inutile, pe canalul de contact îi parvenea o durere densă, brută, un incendiu senzorial care surclasa filtrele. Interferenţele astea accidentale cu creierul aldronului erau şi ele un semn edificator al înfrîngerii. Nu se putea deconecta de el, nu se putea salva singur de blestemaţii ăştia pîndindu-l pe toate culoarele de evacuare, într-o imobilitate batjocoritoare. Îi mai rămînea doar solidaritatea în moarte cu o maşină capabilă să ştie că nu va mai fi. Aştepta. În blocul central de memorie triumfa acum cîntecul stelei lui, un ritm secret de germinaţie cosmică împletindu-se în coerenţa existenţei lor comune.

Cum şi pe ultimul culoar îl aşteptau, hotărî să facă uz de ultima lui armă: persistenţa memoriei. La comanda lui, aldronul declanşă ejectarea într-o succesiune rapidă a modulelor, imprimîndu-le traiectorii aleatorii care le vor purta pe coordonate imprevizibile. Privit de la distanţă, aldronul părea că se dizolvă. Era, de fapt, un curios proces de divizare a memoriei. Sclipiri metalice izbucneau pe suprafaţa modulelor cînd întîlneau lumina îndepărtată a galaxiei. Ceilalţi reacţionară cu o oarecare întîrziere încercînd să le intercepteze. Se gîndi că doar unul era suficient să scape de la distrugere, pentru ca sfîrşitul atît de apropiat să dobîndească un aer de farsă neaşteptată; moartea, privită din această ipostază, părea un renghi demn de jucat, din moment ce însemna că nu aici, nu acum, va muri de tot. O dată multiplicarea terminată, vor avea impresia că le stă la îndemînă ca un fruct jinduit, descojit pe îndelete. Însă fructul se decojise singur, iar seminţele se răspîndiseră deja în toate direcţiile.

* * *

„Dacă vrei să zbori cu noi, să ştii că va trebui să plăteşti tot preţul. La noi nu se face reducere", mi-a spus colonelul de aviaţie. Uşor creol, tipul sugera ascendenţe meridionale şi nu l-am mai întrebat dacă nu cumva o parte din strămoşii lui nu jefuiseră navele care brăzdau cu secole în urmă bazinul mediteranean. Surîsul lui cu ascuţimi de pumnal de abordaj mi-a fost suficient. Nu voiam o „vendetta". Intenţionam să urc într-unul din avioanele lor de vînătoare, iar el mă putea ajuta. Forţele noastre aeriene sînt bine cunoscute pentru faptul că-şi întîmpină criticii cu o

ospitalitate şi o bunăvoinţă care transformă vizita la bazele lor într-un periplu agreabil. Dar atenţie: din umbră pîndeşte o ticluită etalare năucitoare de tehnologie de înaltă performanţă capabilă să smulgă de pe orice mutră posacă expresii admirative. Nu mai puţin dichisit era şi cocteilul de după. În cazul meu, sperau să-mi smulgă un articol, dacă nu entuziast, cel puţin binevoitor. Asta fiindcă după o demonstraţie aeriană pusă la punct pentru presă, comentasem în termeni vehemenţi tendinţa aviaţiei militare de a dezvolta armament tot mai sofisticat, care, într-o bună zi, va depăşi viteza de reacţie a celor calificaţi să-l manevreze. Asta cu nişte consecinţe absolut catastrofale. Drept răspuns, ei mi-au propus să urc într-unul din avioanele lor să văd cum este.

Aşa că, şeful Biroului Operativ al bazei m-a pasat colonelului cu aspect meridional, ofiţer de legătură al Comandamentului Aviaţiei Militare. Aprobările au fost o nimica toată, însă preţul de care mi se pomenise consta într-o succesiune de examene medicale şi antrenamente făcute în vederea zborului. Apoi au venit evaluările fiziologice executate la centrul lor medical, destinate să mă informeze despre ceea ce se petrecea cu un corp uman expus presiunilor atmosferice joase şi lipsei de oxigen. Barocamera îmi putea da o idee despre ce se întîmplă în realitate. Un borcan a cărui gură era acoperită de o mănuşă chirurgicală, a fost folosit într-o primă fază drept cobai. La nivelul mării, mănuşa atîrna flască, la 12 000 de metri, devenise cît o minge de baschet. Una la fel se străduia parcă să-şi facă loc şi în stomacul meu. În cele din urmă, mănuşa a pocnit. Tipul care opera barocamera nu s-a putut abţine să nu-mi trîntească un rînjet larg.

– Cam aşa ceva vi s-ar întîmpla şi dumneavoastră, acolo, sus, dacă n-aţi avea costumul anti-G.

L-am crezut pe cuvînt. De această remarcă mi-am amintit şi acum, stînd pe pistă. Era însă prea tîrziu ca să mai dau înapoi. Zorile însîngerau un cer de culoarea parbrizelor înnegrite antireflex. Aerodromul părea amplasat la capătul lumii. Betonul se contopea cu cerul, lăsînd impresia că se forma o dată cu triumful progresiv al luminii. O ciudată iluzie conducînd la reflecţii filozofice, dar acuma nu-mi stătea gîndul la aşa ceva. Un fotograf al aviaţiei mă pîndea din flanc. Urmă un atac frontal. Trebuia să zîmbesc pentru coperta revistei lor. Profanul luîndu-şi curaj. Speram să pară că-l aveam din plin, însă nu cred să fi trecut dincolo de acea nonşalanţă plictisită a vedetelor care se ştiu fotografiate pentru posteritate. De fapt, mă simţeam groaznic de stînjenit. Costumul anti-G mă făcea să semăn cu Omul-de-Gumă Michelin. Chiar şi ăsta avea mai multă naturaleţe în zîmbetul lui tîmp afişat în vreme ce se legăna pe cabinele camioanelor care goneau acoperind de praf tot ce puteau depăşi.

Am primit o mască de oxigen, o cască dotată cu vizor şi îmbrăcăminte textilă interioară pentru absorbţia transpiraţiei. Înainte de a mă îndrepta spre avionul scos din hangar de un car de tractare, sergentul cu echipamentul mi-a atras atenţia asupra unei reguli inflexibile aici, la bază:

.– Dacă borăşti în mască, nu curăţă nimeni după tine.

La antrenamente mi-au arătat ce să fac dacă se întîmpla ceva în zbor şi trebuia să ne catapultăm. Pe la 12 000 de metri, temperatura mediului atinge aproape 45°C sub zero şi nu prea ai nici ce respira. Trebuia să cazi ca un bolovan pînă pe la şapte mii de metri. Un eveniment consumat în vreo patru minute. Apoi senzori specializaţi vor comanda paraşuta extractoare. În timp ce mă îndreptam spre avion, m-am gîndit că piloţii erau de-a dreptul posedaţi de păsările astea de pradă modelate în tunele aerodinamice. Puţin mai încolo, aliniaseră la decolare un al doilea avion. Urma să iau parte la un exerciţiu executat în tandem. Am tras o gură de aer proaspăt; de necomparat cu amestecul insipid din buteliile sub presiune aflate la bord. M-am urcat pe locul din spate. Pilotul, un colonel mai în vîrstă, îmi strînsese mîna fără să spună nici un cuvînt. Avea o mină mohorîtă, de om care face o corvoadă, iau eu m-am gîndit cu o oarecare stînjeneală că precis nu-i place nici mutra mea. Probabil pentru el nu eram decît o

fiinţă ciudată şi nesuferită, alcătuită numai din ochi şi o gură pusă pe trăncănit verzi şi uscate. În carlingă i-a venit graiul cînd a executat cheklist-urile de rigoare. Apoi ne-am urnit înghiţind rapid marcajele de un galben electric aliniate pe pista foarte exact delimitată deja. Pentru mine, afară luase sfîrşit orice vrajă. Lumea minunilor se găsea aici, în carlingă. În mai puţin de două minute atinsesem altitudinea de croazieră. În cadrul exerciţiului, noi purtam indicativul FOXTROT-1, celălalt avion fiind, evident, FOXTROT-2. Zburam perfect paralel. FOXTROT-2 părea atît de aproape, încît aveam impresia că nu trebuie decît să întind mîna ca să-l mîngîi pe „cocoaşă". L-am întrebat pe colonel care era cu adevărat distanţa dintre noi.

– Şase metri de la vîrful aripii. Ca la o comandă mi-am înfipt privirile în curbura căştii lui, constatînd în acelaşi timp că începusem să transpir. Păstrînd aceeaşi formaţie strînsă, au schimbat direcţia de zbor. Ne avîntam spre mare cu 2,5 Mach fără ca urechile să-mi vibreze de acel muget al motoarele atît de des pomenit. Asta era un fason literar acceptat şi de mine pînă în acest moment, de mine şi de mulţi alţii care n-auziseră în viaţa lor de cabine antifonate. La un moment dat, vocea cuiva a păcănit în căşti:

– 90 la stînga FOXTROT-unu.

– Înţeles. 90 la stînga FOXTROT-doi. Ceea ce urmă nu se mai putea numi o călătorie de plăcere oferită gratis de aviaţia militară. Mi se spusese că voi fi surprins cît de greu este de suportat suprasarcina indusă de schimbările subite de direcţie. La 5G. pielea de pe obraji mi se lipise de pomeţi, dîndu-mi probabil un aspect de totem navaje, dar, spre deosebire de zeităţile indienilor, eu nu puteam oferi decît o expresie de biet muritor chinuit de forţe invizibile, invocate de propria lui flecăreală iresponsabilă.

Douăzeci de minute de viraje strînse şi tonouri, făcuseră din mine o imensă greaţă paralizantă. Într-un tîrziu, vocea colonelului mi-a răsunat în intercom venind parcă de pe Marte:

– Ei, şi acum cred că nu ţi-ar displace cîteva minute de acrobaţie aeriană.

Am spus „de acord" cu prea mare uşurinţă, uitînd că mi se prezisese de mai multe ori că „numai gura asta a ta te va duce la pierzanie". Aproape imediat mi s-a oferit senzaţia că mă prăbuşeam pe spate cu tot cu fotoliu. Vocea colonelului m-a avertizat că asta era „o manevră pe verticală". Se purta cu mine de parcă avea de-a face cu un ţînc. Ştiam ce era aceea o şandelă. Stătea în coadă, trăgînd în sus cu ambele motoare în regim de forţaj. FOXTROT-2 ne urma ca o imagine oglindită pe cer, la fel de neclar pentru mine ca un miraj încăpăţînat care mai avea tupeul să se manifeste şi în spectrul radio:

– FOXTROT-unu, intru şi eu.

Totemul indian începu să-şi dezvelească din nou incisivii într-un rictus filmat cu încetinitorul. Nu-mi puteam controla muşchii faciali. Mai bine zis, parcă nici nu-i aveam. Eram ca o piftie căutîndu-şi forma. Cred că pentru un moment mi-am pierdut cunoştinţa. În afară de un hău monocrom căscat brusc sub ochii mei, nu mai eram capabil să percep ceva. Apoi, vocea maiorului care-l pilota pe FOXTROT-2, plesni în căşti:

– Atenţie FOXTROT-unu, intri în răsucire axială dreapta. Avionul începuse să execute o mişcare lentă de rotaţie, ca un obiect expus pe o platformă turnantă. O siluetă fină de cristal lăsîndu-se mîngîiată pe îndelete de lumina din planul doi al vitrinei. Dar Soarele nu era nicidecum un joc sofisticat de lumini ornamentale, degajînd un uşor snobism de avangardă. Şi nici nu mai emana strălucirea calmă de la începutul zilei. La 16 000 de metri altitudine anihila contururile din faţa mea, transformînd totul într-o baie de foc. Mişcarea de rotaţie a făcut ca după aceea să vină rîndul penumbrei care lăsa iluminaţia de bord să-mi pulseze sub ochi. Erau indicatoare radar şi naiba mai ştie ce. Pentru simţurile mele conturbate, alternanţa echivala cu noapte şi zi, succedîndu-se într-un ritm neregulat de planetă scoasă de pe axă.

– Am un factor suplimentar de încărcare, FOXTROT-doi, glăsui colonelul fără să se ambaleze prea

tare. Am sesizat modificare spre o deschidere mai mare a unghiului de săgeată a aripii. Computerul de bord încerca să compenseze dezechilibrul modificînd geometria planurilor. Pilotul a adus cu un semi-tonou avionul sub verticală. FOXTROT-2 copie şi el manevra, menţinînd însă o distanţă prudentă. Că se întîmpla ceva neplăcut mi-a spus tocmai o asemenea distanţă menţinută de doi piloţi capabili să aşeze între ei doar „şase metri de la vîrful aripii".

– Senzaţia mea este că jamba dreaptă s-a escamotat accidental, FOXTROT-doi. Verifică.

– Negativ.

– De fapt, nu mi-a afişat nimic aici. FOXTROT-2 se lăsă pe aripă de-a lungul unei serpentine descendente părăsind cîmpul meu vizual. În stomac simţeam cum o mănuşă chirurgicală şi minge de baschet se încăieraseră. „Rocky XXXV". Însă era mult mai crunt decît orice şi-ar fi putut imagina Stallone despre lovituri la plex.

– FOXTROT-unu, ai un orificiu dreptunghiular de cîţiva centimetri lîngă pilonul de acroşare interior dreapta. Arată de parcă ai fi aspirat o cărămidă.

Asta însemna că celălalt FOXTROT era plasat undeva sub noi şi pilotul inspecta burta de un azuriu palid al avionului nostru.

– N-am sesizat nici un impact, FOXTROT-doi, răspunse colonelul după un moment de tăcere.

– Mă gîndeam, la un micrometeorit, FOXTROT-unu.

– La viteza asta ne-ar fi dat peste cap.

Eu apucasem clapa sistemului de fixare a măştii de oxigen, hotărît să mi-o scot de pe figură. Într-un buzunar al costumului meu, sergentul cu echipamentul înghesuise cîteva pungi de plastic dînd dovadă de un înalt spirit de prevedere. Am înşfăcat una chiar la timp, apoi preţ de vreo două minute mi-am coordonat ca prin minune mîinile ducînd la gură cînd punga, cînd masca de oxigen. Într-un tîrziu, am inspirat adînc şi nici aerul de munte nu mi s-a părut atît de bogat în miresme binefăcătoare. La un moment dat, între mască şi pungă, am apucat să respir ce se găsea prin carlingă şi m-a intrigat mirosul de plastic ars, iar debitul „robinetului" s-a mărit simţitor. Gîndul că ceva se prăjise în burta lui FOXTROT-1 mi-a reamintit simplitatea eficientă a procedurii de catapultare din acest tip de avion.

– Cred că simt miros de ars, am gîngăvit în intercom. Colonelul nu mi-a răspuns imediat, iar cînd a făcut-o, s-a hotărît pentru o replică indirectă adresîndu-i-se lui FOXTROT-2:

– FOXTROT-doi, TROMPETUL nostru crede că avem incendiu la bord.

– De aici nu se vede nimic. Ştiau să rîdă fără să emită acele sunete dezgustătoare înăbuşite de palma lipită de gură. Iar numele meu de „cod", în cazul cînd constituia o găselniţă spontană, îmi dezvăluia mai multă subtilitate decît îmi imaginasem eu.

– Dar am simţit ceva, am insistat.

– Ai vomitat? se interesă colonelul prin intercom, nu fără o oarecare nuanţă de bucurie în glas.

– Cred că vreau jos, am răspuns fără să-mi mai pese de ironii. Pentru azi îmi ajunge.

– N-o să mai ai ocazia să te plimbi, aşa pe gratis, m-a avertizat el cam pe acelaşi ton. Eu simţeam că mă sfîrşesc.

– Dacă mă aduceţi jos în cinci minute, am să scriu cel mai laudativ articol din viaţa mea, i-am propus eu, imaginîndu-mi în acelaşi timp cum lumea din redacţie va presupune că intrasem în anul morţii.

– Ce se întîmplă acolo la voi, FOXTROT-unu, doi? interveni prin radio o altă voce. Era controlorul de zbor.

– FOXTROT-unu a culeş ceva pe drum, răspunse maiorul.

– Fii mai explicit.

– Are un orificiu de cîţiva centimetri produs, se pare, de un micrometeorit.

– Poţi guverna aparatul FOXTROT-unu?

– Afirmativ.

– Intraţi pe verticala lui BRAVO 5 şi reveniţi la bază, FOXTROT-unu, doi. Terminat.

FOXTROT-1 descrise imediat un viraj amplu, înclinîndu-se uşor pe o aripă. Uitasem că sîntem deasupra mării. Apa reflecta lumina solară în sclipiri de o inofensivă uniformitate. Dar nu era aşa. Mi se spusese că la viteza

asta, o amerizare ar avea efecte catastrofale, apa avînd o duritate de beton armat. Acum, că lucrurile evoluau spre o revenire liniştită pe Terra firma, am hotărît că era momentul să îndreptăţesc aşteptările legate de un adevărat trompet al cavaleriei victorioase: am început să fluier încet şi căznit, dar într-o formă recognoscibilă „încetarea atacului", atît de prezentă la happy-endurile unei întregi generaţii de westernuri.

– Ai un coniac de la mine pe chestia asta, TROMPET, îmi transmise colonelul folosind pentru prima dată un ton mai prietenos. Un coniac de la colonel! Titlu de roman sud-american şi echivalentul unui picaj spre maniere mai civilizate. În ultimele minute ajunsesem la concluzia că se folosea de prezenţa mea în scaunul din spate ca să se răfuiască cu întreaga presă de scandal.

– Un coniac pentru viitoarea mea „amabilitate" publicistică?

– „Un trompet, un coniac, dacă la sfîrşitul bătăliei va mai fi vreunul printre noi", îmi comunică el, adăugînd că-l citase pe Moltke. Nici nu începusem să rînjesc sub masca de oxigen, cînd mi-am dat seama că aici îl prinsesem. Avînd o licenţă în istoria europeană, puteam să jur cu mîna pe inimă că acest contefeldmareşal prusac, în afară de faptul că-l ajutase pe Mahmud II să-şi reorganizeze armata şi că-i snopise în bătaie pe austrieci la Königgratz, nu lăsase în urmă ceva demn de citat. Nu şi-a scris niciodată memoriile.

– Eu nu sînt convins că-i Moltke, am răspuns, degajînd o doză de neîncredere suficient de groasă ca să jignească pe oricine.

– Moltke... sau von Passau, naiba mai ştie, rosti colonelul fără să se descurajeze. Unul din aceşti doi cinici.

– Sau Moş Ubu, am continuat eu

– Pardon?

– Nu, nimic. M-am uitat în stînga şi-n dreapta căutînd coechipierul. Acesta descria ocoluri largi în jurul lui FOXTROT-1, iar mie nu mi-a scăpat o anumită nelinişte vibrînd în dansul acela imponderabil, cercurile repetîndu-se cu o încăpăţînare disperată.

– Sînt curioase manevrele lui FOXTROT-doi, am zis. Ce se petrece cu el? Nu mi-a răspuns şi am repetat întrebarea. După discuţia despre „Moltke" şi Moş Ubu, asta suna cu vagi rezonanţe isterice. I-am văzut casca legănîndu-se încet. Apoi a rostit pe un ton obosit:

– De fapt, n-ar fi trebuit să-ţi ascund că nu-mi dau seama ce se petrece cu noi. Nu mai avem contact radio nici cu FOXTROT-doi şi nici cu baza. Toate frecvenţele de serviciu sînt blocate parcă de un set complet de contramăsuri electronice.

FOXTROT-2 ni se alăturase, zburînd din nou la „şase metri de la vîrful aripii" Ridicară unul spre altul degetul mare al mîinii drepte.

– Asta înseamnă „cară-te şi explodează", mă lămuri colonelul. Sună înspăimîntător pentru un profan, dar asta este o urare de noroc.

Sub noi defilau în mare viteză, pînă la contopirea culorilor cîmpiile şi parcelele cultivate.

* * *

Interiorul fuselajului lui FOXTROT-1 era acoperit progresiv de aglomerări de puncte strălucitoare care interceptaseră circuitele principale de comandă, cablurile de alimentare, conductele de combustibil, sistemele servo şi hidraulice. Senzorii degajaţi de modulul rătăcitor prin spaţiu şi intrat acum în burta avionului, erau avangarda invaziei. Constelaţii microscopice transformaseră structura avionului într-o suprafaţă interactivă. Treptat, şi alte etaje de analiză intraseră în acţiune atunci cînd la nivelul blocului de comandă ajunseră informaţii despre existenţa celor doi oameni aflaţi la bord. Pentru analiza structurilor biologice, era prevăzut un alt eşalon. Segmente de control luară avionul în stăpînire, preluîndu-i funcţiile, iar substitutirea avu loc cu o asemenea rapiditate şi eficienţă, încît nici unul din avertizoarele de bord nu avură motive să dea alarma Nu s-a întîmplat nimic nici atunci cînd un segment de comandă a luat locul mănunchiurilor de fibre optice, menţinînd computerul de bord în funcţiune. Lentila electronică din dreptul ochilor pilotului transmitea în continuare computerului mişcările oculare, dar nu mai

constituia parte integrată în sistemul de vizare a ţintei. Fără s-o ştie, colonelul era foarte atent analizat, nu scăpau nici reacţiile sale emoţionale concretizate în variaţiile de contracţie ale pupilei. Pentru acelaşi etaj de analiză, culoarea irisului însemna o primă relevare a situaţiei biologice a acestuia, iar cîmpul electric emis de creier echivala cu un adevărat rai informaţional

Invazia semăna cu o explozie tăcută, unda de şoc atingînd în egală măsură tot ce întîlnea în cale. Practic, se putea spune că şi omul fusese penetrat între două bătăi ale inimii. Pe moment, cel aflat pe locul din spate era de neatins.

Logica centrală a modulului ejectat de aldron, cuprinsă în programul de bază, intoxica tot, înghiţind cu o rapiditate de animal de pradă sensul unei alte structuri.

* * *

Am ajuns la concluzia că stăteam destul de prost dacă aveam nevoie de urări de bine. FOXTROT-2 evolua acum la o distanţă ceva mai favorabilă unor manevre bruşte la care ne-ar fi obligat circumstanţele. În căşti persista un zumzăit de insecte furioase.

– Nu-mi dau seama ce se petrece, am glăsuit eu, dar oare este neapărat necesar să fim ghidaţi prin radio ca să ajungem teferi jos?

– Nu asta-i problema. Mă îngrijorează faptul că mi-a fost „suflată" maşa. Practic sîntem la cheremul avionului. Dar nici turnul din Pisa, care stă să cadă de cîteva secole, nu s-a prăbuşit încă.

Iar eu mi-am imaginat cum o să intrăm imediat în vrie o dată cu traversarea primelor turbulenţe atmosferice mai acătării şi cum o să ne turtim de pămînt. Şi ăsta era un avion de luptă integral aferent conceptului „Fly by wire" într-o configuraţie Canard foarte instabilă, cu o cabină electronizată, punînd la dispoziţia pilotului comenzi digitale pentru aparatura de bord şi motoare.

– Îmi face impresia, am început eu adoptînd un ton mai agresiv, că circuitele alea n-au ars de pomană. Apoi înjur pe tăcute această aroganţă tehnică. Pe vremuri, dintr-o asemenea situaţie se putea ieşi lucrînd din palonier şi roata de manevră manuală a flapsului.

– Bine TROMPET, rosti dintr-o dată colonelul căzînd parcă de acord cu ceea ce gîndisem. Am descoperit subit nuanţe peiorative în apelativul întrebuinţat de el. De la început şi pînă acuma, nu-i fusesem decît un sac de balast cocoţat în cîrcă

– Inspiri adînc, urmă el, şi te laşi pe spate urmînd procedura de catapultare.

* * *

Pînă în acel moment, reacţia modulului raportat la capacitatea de conştientizare, fusese aidoma unor pîlpîiri furişate în beznă. Sclipiri îndepărtate. Un stadiu evolutiv care îngloba doar secvenţele pur automate prevăzute în program. Mimetismul făcuse ca prezenţa lui să fie uşor de disimulat. Acum, avionul nu mai era decît un uriaş organism trăind deja în ritmul unui metabolism străin.

Un fragment de gînd, o idee izolată s-a înălţat peste fluxul de informaţii prelucrat de blocul de comandă. Era ca şi cum un pasaj melodic ar fi dominat dintr-o dată vacarmul de huiduieli fără noimă de pe un stadion. Între timp, blocul de comandă ajunsese la concluzia că ritmul modificărilor structurale din avion trebuie încetinit pentru o sincronizare cu cele operate asupra celor doi oameni aflaţi la bord. În stadiul actual, aceştia nu ar fi putut suporta saltul preconizat spre unul din culoarele de navigaţie

O amintire despre triumful zborului, despre bucuria reîntoarcerii se amplifica spre o fericită imineţă. Cîntecul stelei pătrundea ca un fluid vital peste umbrele din memorie. O remisie spontană a vechilor dureri. Moartea exilată acum într-un coşmar îndepărtat, cauterizat de acelaşi triumf.

* * *

Am făcut-o! Deşi eşecul primei tentative de catapultare îmi îngheţase pentru un timp orice iniţiativă, mi-am văzut mîinile executînd ceea ce îmi cerea colonelul. Un cumul de gesturi decisive. Eram opriţi pe cer, la mai bine de trei mii de metri altitudine. În jurul nostru, spaţiul era săgetat de siluetele cîtorva

avioane de recunoaştere. A fost ca sosirea unui tren în gară. O decelerare sesizabilă, incredibilă, apoi masa aceea de cîteva tone s-a oprit pur şi simplu. Mintea mea adăugase din reflex un stupid şi surprinzător scrîşnet de frîne.

Era ceva hidos în imobilitatea avionului. Parcă fusese atins de o moarte îngrozitoare. Aveam senzaţia de spaţiu contaminat. Ca într-o casă sub temelia căreia descoperi într-o bună zi o altă lume, pereţi întunecoşi, reci, atacaţi de o umiditate îmbibată cu mucegaiuri proliferînd sub ochii tăi. În burta avionului se petrecuse ceva de neînţeles. M-am gîndit la micul orificiu de cîţiva centimetri doar, însă n-am îndrăznit să-mi duc ideile mai departe.

– Acum, TROMPETULE!

M-am trezit din leşin cînd am simţit şocul produs la deschiderea paraşutei principale. Pluteam agăţat în corzi şi unul din avioanele de recunoaştere a făcut o trecere zgomotoasă la nici o sută de metri în dreapta mea. Îmi lăsasem mănuşile în FOXTROT-1 şi simţeam frigul cuprinzînd vîrful degetelor deja învineţite. Sus, FOXTROT-1 părea că se dizolvă în adîncul norilor cumullus.

După cîteva ocoluri suplimentare, avionul de recunoaştere s-a îndepărtat clătinînd repetat din aripi.

* * *

Cînd a sunat telefonul, nu era nici cinci dimineaţa, iar mie mi se părea că face o hărmălaie cît nişte gonguri chinezeşti lovite în serie. Am început să bîjbîi cu mîna pe noptieră căutînd receptorul. Cînd l-am atins, răceala obiectului m-a făcut să mă zgribulesc sub pătură. Era un locotenent-colonel, şef al comisiei medicale care mă întorsese pe toate părţile în ultimele două luni.

– Gata, băiete, m-a anunţat el, am terminat-o cu voi doi. Poţi să-ţi iei cătrafusele şi să te duci acasă. În cinci minute vine o maşină să te ia. Apoi a închis, lăsîndu-mă cu sunetul nesuferit al tonului. Am dat din cap şi am început să-mi adun îmbrăcămintea. Nimeni nu pronunţase cuvîntul „carantină", dar aşa se numeşte în termeni uzuali şederea prelungită într-o rezervă izolată din centrul medical al aviaţiei. Mă cam săturasem. La rîndul meu, avusesem şi eu nişte întrebări de formulat, dar nu s-a grăbit nimeni să-mi răspundă. Eu şi pilotul lui FOXTROT-1 trăiam din cînd în cînd într-o ciudată şi idestructibilă sincronizare de gesturi şi gînduri. El fusese dus la un alt centru de studii medicale, dar distanţele se anulau, ne lega un ritm secret, aceeaşi plutire peste grila colorată, reţeaua de fascicule de curcubeu din leşinul meu suspendat în corzi de paraşută. Dar fiindcă doctorii nu mi-au împărtăşit nimic din concluziile lor, n-am suflat nici eu nici un cuvînt despre asta. Colonelul a tăcut şi el.

Maşina lor albastră, fără însemne oficiale, m-a dus pînă în pragul casei. Cînd am intrat, m-a izbit aerul închis, dens ca un gaz de luptă, alunecînd pe lîngă mine cu moliciunea călduţă a catifelei. Mi-am lăsat geanta jos pe covor şi am deschis toate ferestrele. De afară pătrundea lumina cenuşie şi rece, ca de televizor funcţionînd în gol, a dimineţii morocănoase de noiembrie. Am fumat cinci ţigări, apoi am sunat la aeroport şi mi-am rezervat bilet la prima cursă externă care mi-a venit în minte. A trebuit să întorc pe dos două sertare pînă să dau de urma paşaportului. Următorul telefon l-am dat avocatului meu şi i-am spus să găsească rapid un agent imobiliar. Coşmelia mea cu faţada din cărămidă aparentă şi numărul 84 pictat pe o tăblie supradimensionată, ca o reclamă pentru „1984" – film, carte, desen animat de lung metraj – era de vînzare. Lichidam tot. „Piec. Nu mă mai întorc niciodată", i-am explicat avocatului uluit.

Deşi mai aveam trei ore pînă la plecarea avionului, am chemat un taxi să mă ducă la aeroport. Am plecat doar cu geanta de voiaj şi cărţile de credit, ca dintr-o cameră de hotel.

* * *

Cînd vii spre Köln pe autostrada din sud, oraşul nu arată cine ştie ce. O îngrămădeală prelungă de ziduri cenuşii, ca de fortăreaţă. Pare un bloc compact de piatră veche lîngă care freamătă apele verzui ale Rinului. Spaţiul respiră însă mai liber în piaţa Domului.

Ninge mult peste turlele care se pierd în văzduhul albit de nori iernatici, navigînd deasupra unui cadru de carte poştală. Am trîntit uşa taxiului. „Danke schön", s-a auzit foarte slab glasul şoferului. Maşina a demarat, iar eu am rămas nemişcat, privind în sus spre filfîirea încremenită în piatră a heruvimilor aşezaţi decorativ în exteriorul Domului. Fulgii de zăpadă mi se risipeau pe faţă în puncte reci. Placa de marmură prinsă în apropierea intrării, anunţa printre altele că: „Domul din Köln este printre cele mai mari edificii de acest fel din lume". Urmau şi cîteva date succinte. Anost.

Lîngă mine a ţăcănit un aparat de fotografiat şi zidurile s-au cutremurat parcă în străfulgerarea albă, dură a bliţului. Ştiam că nu-i vreun turist japonez entuziastmat de arhitectura veche europeană. Chiar şi fără să mă uit, ştiam cine stătea la doi paşi în dreapta mea. Am luat-o din loc, intrînd în Dom pe sub bolţile suspendate în lumina difuză care pătrundea prin vitralii. Cred că privit de la înălţimea edificiului, păream o mică pată de murdărie întinsă pe plăcile enorme de piatră şlefuită care pardoseau Domul. A intrat şi el. L-am văzut cu coada ochiului. A ajuns în spatele meu şi m-a prins uşor de umăr.

– Intrînd acuma după tine, mi-a spus el şoptit, ambianţa îmi aduce în minte un citat din Faust: „Sfîrşit! Cuvîntul e nesăbuit. De ce sfîrşit? Umblăm cu fofîrlica". De data asta, eram convins că domnul colonel ştia precis pe cine citează. Uite aici, a continuat el scoţînd ceva din geantă, dar privirile mi s-au fixat pe figura lui.Ultima oară îl văzusem pe aeroportul Katunayake,Colombo. Atunci a lăsat o monedă să alunece în fanta lunetei de lîngă mine. Clinchetul metalic mi-a atras atenţia de la peisajul mustind verde tropical de la capătul pistei.

– De fapt, nu-ţi trebuie luneta, a hotărît el atunci. Ai să vezi cu ochii tăi, fără lunetă. FOXTROT-1 apăruse dintr-o dată din văzduh aşezîndu-se pe pistă la nici douăzeci de metri de pereţii de sticlă ai sălii de aşteptare. Nimeni de la turnul de control nu ştia ce căuta acolo. În jurul nostru se iscase o agitaţie de nedescris, iar domnul colonel mi-a strecurat cîteva cuvinte. Mi-a spus că nu pot să-l evit la nesfîrşit. Eu continuam să rămîn cu nasul aproape lipit de geam. Paza aeroportului se apropia bătăioasă în jeepuri. Soldaţii au făcut cerc în jurul avionului, luînd poziţii de tragere. Se aşteptau să vadă pe cineva coborînd din carlinga închisă. S-ar fi împuşcat unii pe alţii dacă ar fi tras.

FOXTROT-1 ne aştepta pe noi. În cele din urmă, de parcă cineva aflat la bord îşi pierduse răbdarea, avionul s-a ridicat, decolînd într-o manieră neobişnuită. În tăcere. Secvenţa finală părea un trucaj neizbutit. „Atunci, rămîne pe data viitoare", mi-a spus domnul colonel, îndepărtîndu-se brusc şi eu mi-am schimbat biletul de avion pentru altul care pleca în Europa.

Acum era linişte în jur. Colonelul netezi în fîşîit de hîrtie fină revista scoasă din geantă. Era un umăr din TIME, ediţia internaţională.

– Aici scrie cum l-au interceptat ruşii consumînd un vagon de rachete antiaeriene fără să-i poată face nimic. Pur şi simplu este indestructibil, adăugă el entuziasmat. O fotografie neclară îl înfăţişa pe FOXTROT-1 încolţit de MIG-urile cu stea roşie pe aripi. „Olandezul Zburător sau un produs al războiului electronic"? întreba titlul articolului.

Muzica de orgă vibrează dintr-o dată în zidurile cuprinse de rezonanţe de clopot. M-am smuls de lîngă el şi am ieşit afară, în ninsoare.

– Nu mai ai nici un drept să faci asta! a strigat el în urma mea, acoperind muzica de orgă.

M-am întors la hotel să-mi iau lucrurile. Apoi, nu ştiu de ce, am cumpărat un bilet de tren pînă la Rotterdam.

James Tiptree Jr.

Houston, Houston, mă auzi?

Premiul Nebula
Premiul Hugo

Lorimer priveşte în jurul cabinei ticsite, încercînd să asculte glasurile, încercînd să ignore mîncărimea interioară ce-i spune că-şi va aminti ceva neplăcut. Zadarnic; retrăia din nou scena aceea, de demult Intrînd orbeşte – sau împins? – în ciudata toaletă a liceului Evanston. Descheiat la pantaloni, cu socoteala în mînă, parcă revedea fermoarul întunecat al blugilor înconjurîndu-i cocoşelul alb. Tăcerea... Chipurile curioase, întorcîndu-se să-l privească. Primul chicotit. *Fete.* Se afla în toaleta *fetelor.*

Tresare acum, după atîţia ani, fără să se uite la chipurile femeilor. Cabina mare se curba deasupra capului, asaltîndu-l cu obiectele ei străine: cuşetele suprapuse, ghergheful gemenelor, lucrurile din piele ale lui Andy, afurisitele de liane kudzu şerpuind peste tot, puişorii... Confortabil... Era prins. Prins inevitabil, pe viaţă, în tot ceea ce detesta. Lipsă de organizare. Trivialităţi personale, intimităţi lipsite de sens. Lucruri ce n-aveau să-i reuşească niciodată. Ginny: *Nu stai niciodată de vorbă cu mine.* Ginny, iubito, se gîndeşte involuntar. Durerea nu soseşte.

Tresare, auzind rîsul sonor al lui Bud Geirr. Bud glumeşte cu cîteva, înapoia unui paravan despărţitor. Totuşi, îl vede pe Dave. Maiorul Normal Davis se găseşte în celălalt capăt al cabinei, profilul său bărbos înclinat asupra unei femei scunde şi brunete, pe care Lorimer n-o poate distinge. Capul lui Dave pare ciudat de mic şi ascuţit; de fapt întreaga odaie pare ireală. Dinspre „tavan" răsună un cotcodăcit – găina din coşul ei

În acest moment, Lorimer este convins că a fost drogat

Surprinzător, ideea nu-l revoltă. Se lasă, de fapt se înclină pe spate, încrucişîndu-şi picioarele în zero-g, privindu-şi interlocutoarele. Connie... Constantia Morelos. O femeie înaltă, cu faţa rotundă, îmbrăcată cu un fel de salopetă verde. Niciodată nu-l interesaseră discuţiile cu femei. Ironia soartei...

– Cred, vorbeşte cu glas tare, că-ntr-un anume fel e posibil că noi să nu fim aici.

Nu pare prea limpede, dar ea încuviinţează interesată. Îmi urmăreşte reacţiile, îşi spune Lorimer. Femeile sînt otrăvitori înăscuţi. Oare a zis-o cu voce tare? Expresia ei nu s-a schimbat Izbuteşte să-şi focalizeze privirea. Pielea Conniei îl surprinde cu fineţea şi aspectul ei sănătos. Tenul este bronzat, chiar şi după cei doi ani petrecuţi în spaţiu. Îşi aminteşte că este fermieră. Porii mari, totuşi lipsiţi de aspectul fărîmicios asociat de obicei femeilor de vîrsta ei.

– Probabil că nu te-ai machiat niciodată, spune Lorimer

Ea îl priveşte întrebătoare. Fard, pudră... Nu vă daţi cu ele.

– Ah! Zîmbetul dezveleşte un dinte spart. Ah, da, cred că Andy le foloseşte.

– Andy?

- În piese. Piese istorice. Andy se pricepe la de-astea.

– Bineînțeles... Piese istorice...

Creierul lui pare că se extinde, lăsîndu-se luminat. Acum este extrem de activ, asamblînd în structuri nenumăratele fragmente și bucăți. Simte însă că modelele sînt periculoase; dar drogul îl apără, într-un anume fel. Ca amfetaminele. Poate femeile îl utilizează la reuniunile mondene... Nu, și ele sînt atente.

– Iepurașilor, io tot nu-nțeleg, rîde contagios Bud Geirr. Are o voce prietenoasă, plăcută de interlocutori; după doi ani de zile, Lorimer continuă să fie încîntat de ea. Puicuțelor, voi aveți copilași acasă, ce zic ai voștri că vă-nvîrtiți pe-aici cu bătrînu' Andy, eh?

Bud apare cu brațul cuprinzînd umerii uneia dintre gemene. Judy Paris, decide Lorimer; gemenele sînt greu de deosebit. Judy plutește pasivă, lipită de trupul mătăhălos al pilotului: o fată cu sîni proeminenți, într-o salopetă galbenă și largă, cu părul negru despletit. După ei se ivește capul roșcovan al lui Andy. Tînărul ține o minge mare, verde; el pare a avea vreo șaisprezece ani.

– Bătrînu' Andy, zîmbește Bud pe sub mustața deasă și clatină din cap. Cînd eram ca tine, bărbații nu-și lăsau nevestele în juru' meu..

Buzele lui Connie se destind ușor. În creierul lui Lorimer, piesele lunecă spre o nouă schemă. Știu, gîndește el. Știi că știu? Capul îi este larg și limpede, de-a dreptul plăcut. Ușor de gîndit. Femei... În minte nu i se formează o generalizare, doar cîteva fețe vorbitoare ale unei matrici de o stăruitoare inconsecvență. Bineînțeles, omenească. Necesitatea biologică. Totuși... atît de vagă... Fără sens? Sora lui, Amy, *soprano con tremolo: Desigur, femeile pot avea aceeași importanță ca bărbații, dacă ne-ați trata ca pe egali. O să vezi!* Apoi, remăritîndu-se cu idiotul ăla.. Ei bine, vede acum!

– Liane kudzu, rostește el. Connie surîde. Toate surîd.

– Ce zici de-asta? întrebă voios Bud. Te-ai gîndit vreodată c-o să vezi fetițe la zero-g, Davy? Ar-tis-tic! Iu-piii! De cealaltă parte a cabinei, capul bărbos al maiorului se întoarce spre ei, fără să zîmbească. Și bătrînu' Andy le are pe toate. Vezi că-ți oprește creșterea, pustiu'.

Îi dă un ghiont lui Andy și acesta se pomenește în perete. Bud nu poate fi beat, se gîndește Lorimer; nu din cidrul ăla de fructe. Totuși, de obicei nu vorbește cu accentul ăsta de texan. Un drog...

– Hei, nu fi supărat, continuă Bud către băiat. Vorbesc pă bune. Treb'e să le mai ierți, frățioare. Puicuțele-s bune. Știi ce? se adresează el fetei. Ai arăta estra... extraordinar, dacă ți-ai pune-o aiuniță. Ți-arăt eu cum bătrînu' Bud e expert. Sper că nu te superi că zic asta. De fapt, și-acum 'mi pari estraordinară.

O apucă de umeri, întinde brațul și-l prinde și pe Andy. Plutesc laolaltă în îmbrățișarea sa, Judy zîmbind ațîțător, aproape frumoasă.

– Ia să mai luăm din chestia asta grozavă. Bud îi împinge pe amîndoi spre raftul-bufet, ornat cu frunze verzi și margarete naturale. Mu'ți ani trăiască! Hai, cu toții... la-a mu-u-ulți a-a-ani!

Chipurile se întorc, zîmbind. Zîmbete sincere, se gîndește Lorimer, poate că le plac revelioanele noastre. Simte că are la dispoziție un timp infinit pentru a examina fiecare întîmplare, implicațiile care sînt fațete ale unui cristal rotitor. Eu sînt o cameră de rezonanță. E plăcut să fii observator. Dar și ceilalți observă. Au declanșat ceva. Își dau seama? Sîntem vulnerabili, noi trei și ei cinci în nava asta fragilă. Ei nu știu. Înapoia gîndurilor sale se ascunde ceva scîrbos.

– Să fiu al dracu', hohotește Bud. Fetițelor, mă las pă mîna voast'ă. Vă comand, pă dumnezeu' meu. N-am fi aici, or'unde, numa' aici nu. Știi ce, m-am hotărît totuși să rămîn în serviciu. Ce crezi, iubito, au un loc și pentru Bud în programele voast'e spațiale?

– Termină, Bud, rostește încet Dave. Nu vreau să ne audă folosind astfel numele Creatorului. Barba stufoasă îi conferă o gravitate patriarhală. Dave are patruzeci și șase de ani, cu zece mai mult decît Bud și Lorimer. Veteran a șase misiuni încununate de succes.

– Scuzele mele, maior Dave, jmecher bătrîn. Bud chicotește aparte către fată

Oţiferu' nostru comandant. Un tip nemaipomenit. Hei, doctore! strigă el. Cum te simţi? Dai noroc cu mine?

– Noroc, se aude Lorimer spunînd, straturile complexe ale sentimentelor sale faţă de pilot ridicîndu-se precum un kraken prin minte. Amalgamul simţit în tăcere despre toţi Bud şi Dave din lume, mezomorfi mari, încăpăţînaţi, voioşi, capabili, disciplinaţi şi cu minte înceată, alături de care trebuie să-şi petreacă viaţa. Mezoecto. se corectează, astronauţii nu sînt numai muşchi. Îl agrează, a fost atent şi precaut. L-au agreat îndeajuns ca să-l aducă pe *Sunbird* şi să-l facă savantul oficial al primei misiuni circumsolare. Doctoraşul ăla, Lorimer, e dat dracului, e-n echipaj. Nu-i un căcăcios ca toţi savanţii ăia. Îşi face treaba excelent, aşa micuţ cum este şi cu poantele lui seci. Şi ţine cont cîţi ani a jucat bowling, volei, tenis, glezna fracturată la schi, clavicula ruptă la fotbal... Uitaţi-vă la el, i-un tip şmecher. Toţi barosanii bătîndu-l pe umăr şi acceptîndu-l. Savantul lor... Atîta doar că nu mai este deloc savant. Noroc că a reuşit să lucreze în plasmă după ce şi-a dat doctoratul. De cîţiva ani n-a mai pus mîna pe matematică. Prea multe preocupări şi interese secundare, timp pierdut explicînd lucruri elementare. Stau cu un picior în fiecare luntre. Încă treizeci de centimetri şi cincizeci de kilograme şi aş fi aidoma lor. Unul dintre ei. Un alfa... probabil sesizaseră la el faptul că era doar un beta. Îl uzaseră glumele reluate un an de zile pe *Sunbird*? Un an de jucat gin cu Bud şi Dave. Blestematul complex de exerciţii fizice, prea dur pentru mine. Deşi ei nu s-au plîns niciodată. Eram o echipă...

Reveni amintirea pantalonilor descheiaţi, finalul jenant – feţele rînjind cînd se împleticise afară. Urletele, picăturile scurgîndu-se pe picior. Nepăsător, prefăcîndu-se că rîde. Cretinilor, las' că v-arăt eu. Nu-s o fată!

Vocea lui Bud izbucneşte, cîntînd:

– Şi la mu'ţi ani, vouă, celor de sus! Parodia tonului mieros de la NASA. Hei, de ce nu le trimitem un mesaj? Felicitări tutu'or pămîntenilor şi lunaticilor. La mulţi ani, în ce an ne-om găsi! Îşi îngroaşă glasul: Aici e Moş Crăciun, Houston, n-ai văzut de cînd eşti aşa ceva! Houston, Houston, oriunde-ai fi, cîntă el. Hei, Houston! Mă auzi?

În tăcerea care urmează, Lorimer îl vede pe Dave transformîndu-se în maiorul Norman Davis, comandantul.

Şi, fără nici un avertisment, este înapoi cu un an în urmă, în modulul de comandă strîmt şi zdruncinat al lui *Sunbird*, venind dinapoia soarelui. Drogul îmi face asta, se gîndeşte, în vreme ce amintirea îl învăluie; este atît de real... Stop! Caută să se agaţe de realitate, de senzaţia pericolului apropriindu-se, inevitabil.

... Dar nu poate. este acolo. plutind lîngă Dave şi Bud în fotoliul triplu, evitînd ca de obicei locul său oficial din mijloc, zărindu-se, alături de ei, reflectat în hubloul orb. Stratul exterior al hubloului a fost opacizat şi poate vedea doar o pată strălucitoare, pesemne Spicul, plutind prin imaginea capului lui Dave, care-şi poartă bandaju! precum o coroană.

– Houston, Houston, aici *Sunbird*, repetă Dave. Sunbird cheamă Houston. Houston, mă auzi? Răspunde. Houston!

Şapte minute emisie, şapte recepţie, raza de acţiune o sută douăzeci şi cinci de milioane de kilometri.

– Am tras lozul cel mare, asta-i, comentează Bud. Repetă expresia aproape zilnic.

– Nu-i adevărat. Ca întotdeauna, glasul comandantului este răbdător. Se verifică. Sîntem prea aproape de Soare, nu-i aşa, doctore.

– Radiaţia reziduală a jetului se găseşte în prelungirea noastră, spune Lorimer. Pesemne le este greu să ne depisteze. Pentru a mia oară, constată că, în mod ridicol, se simte mîndru atunci cînd este consultat.

– Rahat, sîntem dincolo de Mercur. Bud clatină din cap. Cum o să aflăm cine a luat campionatul?

Altă întrebare preferată... Un ritual, aici, în noaptea eternă. Lorimer priveşte Spicul scînteietor. camuflat de reflexia bărbii lui Bud. El însuşi are favoriţi groşi şi zbîrliţi, precum un Fu Manchu blond. În colţul pupă al hubloului se întrevede o bandă strălucitoare: tot ce-a mai rămas din acumulatorii de la babord, distruşi de flama solară ce i-a lovit cu o lună în urmă. topind straturile exterioare

ale hublourilor. Tot atunci Dave şi-a spart capul de panoul hexalogic. Lorimer fusese izbit în timp ce experimenta cu undele gravitaţionale; acum nu mai are încredere în aparatură. Noroc că fluxul de particule a cruţat o porţiune din hubloul prova: au o vizibilitate frontală de aproximativ douăzeci de grade. Zăresc acolo păienjenişul scînteietor al Pleiadelor.

Douăsprezece minute... treisprezece. Difuzorul păcăne în gol. Paisprezece minute. Nimic.

– *Sunbird* cheamă Houston, *Sunbird* cheamă Houston. Răspunde, Houston! Terminat. Dave pune la loc microfonul. Să-i mai lăsăm o zi.

Aşteaptă ritualul. Mîine, Packard le va răspunde. Poate...

– O să fie grozav să vedem iar Pămîntul, face pilotul.

– Nu mai utilizăm combustibil, îi reaminteşte Dave. Am încredere în calculele doctorului.

Nu sînt ale mele, se gîndeşte Lorimer, sînt lucruri elementare de mecanică cerească; în octombrie, Pămîntul poate ocupa o singură poziţie în spaţiu. Dar nu spune nimic. Nu spune unui bărbat care, doar intuitiv, găseşte soluţii remarcabile. Bud este un pilot bun şi un inginer şi mai bun; Dave este cel mai bun care poate exista. Totuşi nu se laudă cu asta.

– Domnul ne ajută, doctore, dacă-L lăsăm s-o facă.

'– O să fie al dracu' de nasol, dacă radaru-i paradit, zice Bud visător. Toţi se gîndesc la posibilitatea aceasta de o sută de ori pe zi. O să fie al dracu'... Dave se va descurca. De asta economiseşte combustibil.

Minutele se scurg.

– Asta-i, spune Dave... şi o voce răsună în cabină.

– Judy? Subţire şi limpede. Glasul unei fete: Judy, mă bucur că te-am găsit. Ce cauţi pe frecvenţele astea?

Bud expiră încetişor; au îngheţat toţi, dar Dave deschide brusc emiţătorul:

– *Sunbird* te recepţionează. Aici misiunea *Sunbird*, chem Houstonul, aici *Sunbird Unu*, cheamă controlul de la Houston. Vă rog să vă identificaţi. Ne recepţionaţi semnalul? Terminat.

– I-un radioamator, rosteşte Bud. Ce meserie are-n el!

– Ai necazuri, Judy? întreabă vocea fetei. Nu aud, e un zgomot groaznic. Aşteaptă o clipă.

– Aici misiunea spaţială *Sunbird Unu* a Statele Unite, repetă Dave. Misiunea *Sunbird* cheamă centrul spaţial de la Houston. Vă suprapuneţi cu frecvenţa noastră. Identificaţi-vă, repet, identificaţi-vă şi comunicaţi dacă ne puteţi transmite semnalul la Houston. Terminat.

– La naiba, Judy, mai încearcă, vorbeşte fata.

Lorimer se apropie grăbit de Lurp, transmiţătorul experimental de particule dense la mare distanţă, şi-i activează arborele motor. Arborele scîrţîie şi geme; din fericire, în momentul flamei solare era oprit, altfel se gripa. Împinge pulsatorul la maxim şi începe orientarea manuală a antenei.

– Interceptaţi transmisiuni oficiale între misiunea spaţială a Statelor Unite şi centrul spaţial din Houston, rosteşte ameninţător comandantul. Dacă nu puteţi anunţa Houstonul, întrerupeţi transmisia – comiteţi un delict federal. Repet, ne puteţi comuta pe Houston? Terminat.

– Eşti grozav, spune fata. Ce-i Houstonul? De fapt, cine vorbeşte? Să ştii că n-avem timp. Vocea este plăcută, cu un uşor accent nazal.

– Isuse, e aproape, face Bud. E-n spaţiu!

– Stai aşa. Dave se răsuceşte spre radarul improvizat al lui Lorimer.

– Uite. Lorimer indică un punctuleţ măturat de raza vectoare în marginea ecranului. Bud s-a apropiat şi el.

– O fantomă!

– Mai e cineva aici, pe sus!

– Alo, alo! V-am găsit acum, se aude glasul fetei. De ce sînteţi aşa departe? Sînteţi nebuni... nu vă ardeţi?

– Stai aşa, intervine Dave. Doctore, ce poziţie are?

– Se găseşte la peste trei sute de mii de kilometri. Probabil îndepărtîndu-se de noi, în jurul Soarelui. Să fie o misiune sovietică?

– Prea tîrziu. Le-am luat-o înainte.

– Cu o *fată*? obiectează Bud.

– N-ar fi prima dată. Înregistrezi, Bud?

– 'Nţeles-s-s! Zîmbeşte: Să fiu al naibii dacă părea rusoaică. Cine dracu' mai e şi Judy?

Dave se gîndeşte o clipă, apoi deschide microfonul.

– Aici este maiorul Norman Davis, comandantul navei *Sunbird Unu* a Statelor Unite. Vă avem pe radar. Identificaţi-vă. Repet, cine sînteţi? Terminat.

– Judy, termină cu prostiile, se tînguie vocea din difuzor. Peste cîteva minute te pierdem, nu te gîndeşti că ne facem griji?

– *Sunbird* către echipajul neidentificat. Aici nu este Judy. Repet, aici nu este Judy. Cine sînteţi? Terminat.

– Ce..., începe fata şi este întreruptă.

– O clipă, Ann. Difuzorul păcăne. O altă voce: Aici Lorna Bethune, *Escondita*. Ce se întîmplă acolo?

– Sînt maiorul Davis, comandantul misiunii Sunbird a Statelor Unite şi ne îndreptăm spre Pămînt. Nu recunoaştem nava *Escondita*. Vreţi să vă identificaţi? Terminat.

– Am făcut-o deja. Pare glasul unei persoane vîrstnice şi are acelaşi accent nazal. Nu există nici o navă *Sunbird*, şi nu vă îndreptaţi spre Pămînt. Dacă-i vreo glumă Andi, n-are nici un haz.

– Nu-i nici o glumă, cucoană! exploadează Dave. Aici e misiunea americană circumsolară şi noi sîntem astronauţi americani. Nu apreciem această interferenţă. Terminat.

Femeia începe să vorbească, dar vocea se pierde într-un pîrîit de electricitate statică. Pentru o clipă se aud două glasuri. Lorimer are impresia că distinge cuvintele: „programul *Sunbird*", şi încă ceva. Bud umblă la circuitul de reglaj; pîrîitul se transformă înbtr-un ţiuit.

– A-ă-ă, maiorul Davis? Vocea este mai slabă Spuneţi că vă aflaţi pe traiectorie spre Pămînt?

Dave se încruntă către microfon şi încuviinţează calm:

– Da.

– Ei bine, nu vă priçepem orbita. Poate că aveţi caracteristici speciale de zbor, dar conform datelor noastre pe traiectoria actuală nu se află nimici. Peste un minut sau două, nu vom mai putea recepţiona semnalele. A-ă-ă, vreţi să ne spuneţi unde vedeţi Pămîntul? Nu ne interesează coordonatele, doar constelaţia

Dave ezită, apoi ridică microfonul:

– Doctore!

– Poziţia aparentă a Pămîntului este în Peşti, zice Lorimer. La aproximativ trei grade de P.Gamma

– Nu, spune femeia. Nu vedeţi că e-n Fecioară? Nu puteţi vedea?

Privirea lui Lorimer se opreşte asupra petei lucitoare a hubloului babord.

– Avem niţte avarii..

– Taci, izbucneşte comandantul.

– ... la un hublou, cauzate de o furtună solară întîlnită la periheliu. Dar, bineînţeles, cunoaştem poziţia relativă a Pămîntului la această dată: nouăsprezece octombrie.

– Octombrie? Este martie. cincisprezece martie. Sînteţi... Vocea se pierde.

– Front electromagnetic, intervine Bud reglînd aparatul. Toţi s-au strîns în jurul difuzorului, în diferite poziţii. Lorimer stă cu capul plecat. Zgomotele urcă şi coboară precum valurile, nava străină este prea apropiată de orizontul coronal. „Înapoia voastră", se aude. Alte ţiuituri. „Încearcă frecvenţa... nava... dacă poţi, semnalul..." După aceea, nimic.

Lorimer se împinge înainte, privind punctele strălucitoare din hublou. Trebuie să fie Spicul. Dar alungit, de parcă ar exista ceva în spatele lui? Imposibil. Începe să fie agitat, vocile femeilor îi răsună în cap.

– Pune banda, rosteşte Dave. Să vezi ce-o să le placă la Houston...

Ascultă din nou fata strigînd-o pe Judy, apoi femeia, Lorna Bethune. Bud ridică un deget.

– S-a auzit un glas de bărbat...

Lorimer se străduieşte să se concentreze. Banda se termină.

– Stai să pună Packard mîna pe ea. Dave îşi freacă palmele. Ţii minte ce i-au făcut lui Howie? Pretindeau că l-au salvat...

– Ne caută frecvenţa, rînjeşte Bud. Cred că sîntem departe. Hei, fii atent c-o să apară acuşi, i-aglomerată treaba...

– Dacă vor apărea, comentează Dave. Lasă declanşatorul pe voce, Bud.

Merge şi cu baterii.

Lorimer priveşte scînteierile din Spic, sau Spic-plus-ceva, întrebîndu-se dacă va înţelege vreodată. Acceptarea unui complot, sau înşelătorii, aici în nesfîrşita singurătate... Dacă şi străinii gîndesc la fel, este clar. Rosteşte cu voce tare:

– *Escondita* i-un nume ciudat pentru o misiune sovietică. Mi se pare că în spaniolă înseamnă „ascuns".

– Mda, face Bud. Ştii, mi-am amintit ce accent i-ăsta, australian. Am avut nişte gagicuţe australience la Hickam. On-stranlia, da, da! Crezi că Woomara a trimis ceva echipaje mixte?

Comandantul clatină din cap.

– Deocamdată n-au nici o posibilitate.

– Ceva este ciudat, Dave, spune gînditor Lorimer. Parcă mi-aş dori un contact vizual.

– Ai greşit-o, doctore?

– Nu! Pămîntul este acolo unde am spus, dacă e octombrie. În martie, ar apărea în Fecioară.

– Asta-i atunci, rînjeşte Dave împingîndu-se în fotoliu. Ai dormit cinci luni, Rip Van Winkle? Avem timp să facem o mînă pînă-i dăm drumu'.

– Ce-aş vrea să ştiu, rosteşte Bud închizînd emiţătorul, e cum arată gagicuţa? Să te ajut în costum, domniţă? Hei, don'şoară, trage-o şi p-asta înăuntru, ha, ha! M-auzi, doctore?

– Da, da. Lorimer îşi strînge hărţile. Ceilalţi trec prin tunel la pupa, în micuţa cabină „de zi", fără să mai comenteze prezenţa navei, sau navelor, străine. Lorimer este însă mai şocat decît se aştepta: fraza aceea blestemată.

Trece înfiorătoarea perioadă de exerciţii. Prînzul: încălzesc conservele la minim, ca să cruţe bateriile. Din nou, pui á la King; Bud îşi pune ketchup şi destramă tăcerea obişnuită cu un banc nostim despre o australiană, care se chinuieşte să-l oblige să vorbească după codul nescris din *Sunbird*. După masă, Comandantul revine în modulul de comandă. Bud şi Lorimer îşi continuă rutina de verificare a costumelor şi rezervoarelor pentru o EVA [1] de control a avariilor, imediat ce va scădea nivelul radiaţiilor.

Tocmai au terminat, cînd îi strigă Dave. Lorimer traversează tunelul şi aude o voce de fată:

– ... călătorie idioată. Ce-a zis Lorna? *Gloria* terminat.

Porneşte Lurpul şi-i orientează antena. Nici un rezultat.

– Sînt în linie cu noi, sau în spate, sau în cvadrantul dinspre Soare, izbucneşte el în cele din urmă. Nu-i pot găsi!

Brusc, difuzorul emite un ţiuit.

– Ar putea fi controlul lor de pe Pămînt, spune Dave. Cum e cu orizontul, doctore?

– La ora cinci nord-vestul Siberiei... Japonia... Australia...

– V-am zis c-am traz lozul ăl mare. Bud cuplează precaut motorul antenei. Uşurel... rama e răsucită, aia-i!

– Să n-o rupi, zice Dave, deşi ştie că pilotul nu va face aşa ceva.

Pîrîiturile se aud iarăşi.

– Hei, putem s-o facem, strigă Bud. Îi putem focaliza!

Se aude o voce de soprană:

– ... în afara orbitei voastre. Încearcă pe lîngă Beta din Berbec.

– Altă femeiuşcă. Le-am prins, chicoteşte încîntat Bud. Acum le-am prins. Gata cu nasoalele. Maimuţica era răsucită cu sută patru'jnouă de grade. Iu-piii!

Se aude din nou prima fată.

– Îi vedem, Margo! Ce mici sînt, cum pot trăi acolo? Poate că sînt extratereştri pitici! Terminat.

– Asta-i Judy, rînjeşte Bud. Să mă ia dracu', Dave, e numai în engleză. O fi ceva al ONU-ului.

Comandantul îşi freacă umerii, îşi flexează degetele şi tace. Ceilalţi aşteaptă. Lorimer se gîndeşte ce înseamnă o sută patruzeci şi nouă de grade de la Gama Peşti.

Peste treisprezece minute, vocea de pe Pămînt rosteşte:

– Judy, vrei să anunţi pe toată lumea? Vă punem înregistrarea. Peste două minute... Ah! cît aşteptăm: Zebra pentru Connie: copilul e sănătos. Şi avem o vacă nouă.

– Codificat, şopteşte Dave.

Urmează înregistrarea. Cei trei bărbaţi îl aud iarăşi pe Dave, chemînd Houstonul pe fundalul zgomotelor

1) ExtraVehicular Activity: Activitate extravehiculară (n tr.)

solare. Transmisia este tot mai limpede şi se încheie cu femeia anunţînd că înapoia lor, în spatele Soarelui, se află o altă navă, *Gloria*.

– Am scotocit istoria, continuă vocea de pe Pămînt. La primul zbor *Sunbird* a participat şi un maior Norman Davis. Maior era un titlu militar. I-aţi auzit spunînd „doctore"? La bord se găsea un doctor în ştiinţe, Orren Lorimer. Cel de-al treilea membru era căpitanul – tot un titlu militar – Bernhard Geirr. Numai trei, bineînţeles bărbaţi. Bănuim c-au avut un motor vechi, cu reacţie şi nu prea mult combustibil. Se pare că prima misiune *Sunbird* a fost declarată pierdută în spaţiu. N-au revenit de după soare. Asta se întîmpla pe cînd au izbucnit marile furtuni solare, înainte de anul două mii. Jan crede c-au fost prea aproape de una din ele... i-aţi auzit spunînd că au avarii.

Dave mormăie. Lorimer caută să lupte împotriva emoţiei răscolitoare.

– Sau sînt ceea ce spun, sau sînt fantome, sau sînt extratereştri pretinzînd că sînt oameni. Jan mai spune că s-ar putea ca dizlocările din furtunile acelea să fi contractat timpul local. Gata! Ce-aţi văzut acolo? Vreau să zic, pe ecran?

Timpul... n-au mai revenit... Mintea lui Lorimer se concentrează asupra realităţii celor două bărbi nemişcate, refuzînd să admită cuvintele ce i se pare că le-ar fi auzit: *Înainte de anul două mii.* Limbajul, se gîndeşte el. Limbajul ar fi trebuit să se schimbe. Se simte mai bine.

O voce adîncă, baritonală întreabă:

– Margo?

În *Sunbird,* toţi devin atenţi.

– ... cea mare, de acum cincizeci de ani. Glasul păstrează acelaşi accent. Am avut mare noroc să fim acolo cînd a izbucnit. Cel mai interesant lucru este confirmarea turbulenţei gravitaţiei. Periodică, dar nu sinusoidală. Este violentă, am fost împinşi niţel. Spaţiul se găseşte acolo sub o presiune extraordinară. Credem că se confirmă teoria lui France, că sistemul nostru trece printr-un roi de microgăuri negre. Cît timp nu nimerim într-una din ele...

– France? murmură Bud. Dave îl priveşte tăcut.

– E greu de închipuit o deplasare temporală. Totuşi, iată-i aici, la peste opt sute de kilometri de noi, îndreptîndu-se către Aldebaran. După cum spunea Lorna, dacă încearcă să se orienteze spre Pămînt, au dat de bucluc dacă n-au o grămadă de combustibil. Să încercăm să vorbim cuei? Terminat. Ah, apropo de vacă, grozav! Terminat.

– Găuri negre, fluieră încetişor Bud. Astea-s de-ale tale, doctore. Am trecut printr-o gaură neagră?

– Nu, altfel n-am fi aici. Şi Lorimer adaugă în gînd, dacă sîntem aici. Un roi de microgăuri negre... ce se întîmplă atunci cînd fragmente de materie total colapsată se apropie unul de celălalt, sau se izbesc, să zicem în fotosfera unei stele? Contractarea timpului? Termină! Cu glas tare, rosteşte: Ne-ar putea spune unele lucruri, Dave.

Comandantul tace. Minutele trec.

În sfîrşit, se aude vocea de pe Pămînt, anunţînd că va încerca să ia legătura cu străinii pe frecvenţa iniţială. Bud priveşte spre Dave şi reglează selectorul.

– *Sunbird Unu?* pronunţă încet şi nazal fata. Aici centrala *Luna,* către maiorul Normal Davis de pe *Sunbird* Unu. Am interceptat convorbirea voastră cu nava *Escondita.* Nu înţelegem cine sînteţi şi cum aţi ajuns acolo. Dacă într-adevăr sînteţi *Sunbird Unu,* credem că aţi sărit temporal atunci cînd aţi traversat furtuna solară. Fata are accent cockney.

Nava noastră, *Gloria,* se află în apropierea voastră, vă vedem pe radar. Considerăm că aveţi probleme serioase cu traiectoria, deoarece i-aţi spus Lornei că vă îndreptaţi spre Pămînt şi credeţi că este octombrie, cu Pămîntul în Peşti. Nu e octombrie, este cincisprezece martie. Repet, după calendarul pămîntesc, este cincisprezece martie, ora douăzeci şi două. Ar trebui să vedeţi Pămîntul în Fecioara, lîngă Spic. Aţi anunţat că aveţi avarii la hublouri... Nu puteţi ieşi, să vedeţi? Credem că este necesară o corecţie importantă a traiectoriei. Aveţi combustibil suficient? Aveţi un calculator? Aveţi alimente, aer şi apă în cantităţi suficiente? Vă putem ajuta?

Recepționăm pe această frecvență. *Luna* către *Sunbird Unu*, răspundeți!

Pe *Sunbird* nu clintește nimeni. Lorimer se luptă cu furtuna intericară. *Nu s-au mai întors... Ați sărit temporal...* În tăcerea prelungită, izbucnește furunculul memoriei, pe care se învățase să-l acopere.

– Nu răspunzi?

– Nu fi idiot, replică Dave.

– Dave... O sută patruzeci și nouă de grade reprezintă tocmai diferența dintre Gama din Pești și Spic. Transmisia asta a venit de acolo de unde spun ei că este Pământul.

– Ai dat-o în bară?

– N-am greșit! Înseamnă că este martie.

Dave clipește de parcă l-ar deranja o muscă.

Peste cincisprezece minute, *Luna* repetă același mesaj, terminînd cu: „Răspundeți, vă rog!"

– Nu-i o înregistrare. Bud scoate un chewing-gum și pune staniolul în teancul ordonat dinapoia giroscopului. Lorimer se înfioară, privind strălucirea neclară a Spicului. Spicul-plus-Pământ? Neîncrederea îl apasă, îl amețește cu un vîrtej de chipuri și glasuri, mirosul șuncii prăjite, scîrțîitul balansoarului tatălui său, creta pe o tablă curată, picioarele goale ale lui Ginny pe canapeaua înflorată, Jenny și Penny alergînd prea aproape de mașina de tuns iarbă. Fetele ar trebuie să fie mai înalte, acum, Jenny este deja cît maică-sa. Tata trăiește cuAmy în Denver, hotărît să nu moară pînă nu-și vede băiatul acasă. *Cînd ajung acasă...* O nebunie, Dave avea dreptate; o farsă, o glumă cretină. Limbajul...

Peste cincisprezece minute, vocea feminină sinceră, monotonă, revine și repetă mesajul, accentuîndu-l. Dave este încruntat, dar distant, parcă ascultînd o emisiune sportivă plictisitoare. Lorimer are senzația că bărbatul va închide aparatul pentru a propune o partidă de gin; ar dori să facă acest gest. Glasul anunță că va trece pe altă frecvență.

Bud schimbă frecvența, mestecînd calm. Acum, vocea se poticnește de cîteva ori. Pare obosită.

Altă așteptare, de o oră. Mintea lui Lorimer este îndreptată numai asupra punctului strălucitor al Spicului, care-l sfredelește pe dinăuntru. Bud fredonează „Panglici galbene", apoi amuțește.

– Dave, încearcă iarăși Lorimer, antena noastră este orientată spre Spic. Nu-mi pasă dacă crezi c-am zbîrcit-o, dacă Pămîntul e acolo va trebui să schimbăm traiectoria. Uite, poate fi o sursă dublă de lumină. Trebuie verificat.

Comandantul tace. Bud nu spune nimic, însă ochii îi pendulează între hublou și panoul de comandă. În colțul panoului este lipit un polaroid al nevestei sale. Patty: o roșcată înaltă, rîzăreață, cu fund ațîțător; uneori, Lorimer o visează. Deși are voce de fetiță. Și așa înaltă... Unii bărbați scunzi aleg femei înalte; lui Lorimer i se pare nedemn. Ginny este cu doi centimetri mai scundă. Fetele lor vor fi mai înalte. Și Ginny insista să rămînă însărcinată înainte de plecarea lui. Poate, poate un băiat, un fiu... *oprește-te!* Gîndește-te la altceva. Bud... O iubește Bud pe Patty? Cine știe? El o iubește pe Ginny. La o sută douăzeci de milioane de kilometri...

– Judy? Este centrala *Luna*, sau altcineva. Nu răspund. Vreți să încercați? Fii atentă la ce ne-am gîndit... Dacă într-adevăr vin din trecut, șocul este puternic. Își dau seama că nu-și vor mai revedea lumea. Myda spune că bărbații ăștia au avut copii și femei cu care stăteau; le vor simți teribil lipsa. Interesant pentru noi, dar îngrozitor pentru ei. Poate sînt prea șocați să poată răspunde. Poate sînt speriați, ori ne cred extratereștri, sau chiar halucinații. Înțelegi?

Peste cinci secunde, fata răspunde:

– Mda, Margo, ne-am gîndit și noi la asta. A-ă-ă, *Sunbird?* Maiorul Davis de pe *Sunbird?* Aici Judy Paris în nava *Gloria;* sîntem la un milion de kilometri de voi, vă vedem pe ecran. Pare tînără și emoționată. Centrala *Luna* a încercat să vă contacteze; credem că aveți probleme și dorim să vă ajutăm. Nu vă alarmați; sîntem oameni, aidoma voua. Apreciem că dacă doriți să ajungeți pe Pămînt, ați deviat de pe traiectorie. Aveți necazuri? Vă putem ajuta? Dacă nu funcționează emițătorul, poate sem-

nalizați cu ceva. Cunoașteți Morse? În curînd ieșiți de pe ecran, de aceea ne facem griji. Vă rog, răspundeți dacă puteți; *Sunbird* răspunde!

Dave stă nemișcat. Bud îl privește, se uită apoi de la hublou la difuzor. Lorimer a epuizat surpriza; dorește numai să răspundă glasurilor. Poate să emită un semnal dacă heterodinează fascicolul sondei. Dar cum vor reacționa cei doi?

Vocea fetei se aude din nou, hotărîtă:

– Margo, nu răspund. Să fie morți? Eu cred că sînt extratereștri.

Oare nu sîntem? se-ntreabă Lorimer. Din stația *Luna* se aude alt glas, mai vîrstnic.

– Judy, aici Myda, ne-am gîndit la altceva. Oamenii aceia aveau un regulament disciplinar rigid. Îți amintești din istorie, ordine și comandanți... Ai remarcat faptul că maiorul Davis repeta faptul că e comandant. Asta este o relație dominare-supunere; unul dintre ei ordona, iar ceilalți executau ce li se spunea; nu cunoaștem motivul. Poate le era frică. Vreau să subliniez că dacă acest Davis este șocat sau panicat, ceilalți nu pot răspunde, pînă nu le permite el.

Isuse Hristoase! își spune Lorimer. Doamne Isuse Hristoase! Este reacția de uluire a tatălui său. Dave și Bud nu se clintesc.

– Ce straniu, rostește vocea lui Judy. Dar ei nu știu că se găsesc pe o traiectorie greșită? Adică, comandantul e-n stare să-i facă să iasă din sistemul solar... Nu-i așa?

S-a mai întîmplat, se gîndește Lorimer; s-a mai întîmplat. Trebuie să-i opresc. Trebuie să acționez acum, înainte de-a părăsi ecranele lor. Prin minte îi aleargă imagini ale sale învingîndu-i pe Dave și Bud. Să-ncerc mai întîi să-i conving...

Cînd deschide gura, îl vede pe Bud foindu-se și, cu o uriașă mulțumire, îl aude:

– Dave, ce-ai zice să aruncăm un ochi? N-are ce strica..

Capul maiorului se întoarce cu un grad sau două.

– Sau să ies și să mă uit, cum zicea gagica? Tonul lui Bud este domol.

După un minut lung, Dave vorbește neutru:

– Bine... Schimbăm poziția. Mișcă încet brațul; introduce metodic valorile pentru vectorul ce va aduce Spicul în dreptul hubloului funcțional.

De ce n-am putut eu face asta, se întreabă Lorimer pentru a mia oară, verificînd datele. Nu-și răspunde... Și, pentru a mia oară, simte complexul acela inexplicabil față de ei. Cei autentici, alfa... Legăturile lor... Teama încercată în fața glumelor fotbaliștilor din echipa școlii...

– Asta-i tot, Dave, dacă n-apare nimic.

Dave pune siguranța de pornire și declanșează calculatorul. Carcasa vibrează. Totul se rotește în cabină, în timp ce punctul luminos al Spicului dispare, reapărînd pe hubloul prova. Cînd în sfîrșit se vede dincolo de geam, Lorimer zărește limpede însoțitorul său. Lumina dublă a rămas; un lucru splendid. Îi face loc lui Bud înaintea telescopului.

– Cea din stînga...

– Acolo e, așa-i, încuviințează Bud. Uită-te, Dave!

Pune ocularul în mîna comandantului. Dave îl ridică încet și privește. Lorimer îi ascultă răsuflarea. Brusc, maiorul apucă microfonul.

– Houston! strigă el răgușit. *Sunbird* către Houston, *Sunbird* către Houston! Răspunde, Houston!

Difuzorul pîrîie.

– Au pornit motoarele... stai, emit!

Apoi tăcere.

Nimeni nu vorbește în cabină. Lorimer privește cele două luminițe din hublou, realități imposibile care se deplasează lent. Reflecția feței lui Bud e aținută în jos, fără umbră de zîmbet. Barba lui Dave se mișcă în tăcere; rugîndu-se, își dă seama Lorimer. Din tot echipajul, maiorul este singurul credincios.. Binecuvîntează scurt și demn prînzurile duminicale. Lorimer simte o milă uriașă; Dave este atît de atașat familiei, celor patru băieți ai săi, gîndindu-se permanent la educația lor, cum îi lua la vînătoare... la pescuit... în excursii... Și Doris, soția lui, vioaie și drăgălașă, însoțindu-i în drumeții, gătind și ajutînd comunitatea... Cînd Ginny era bolnavă, le ducea pe Penny

şi Jenny la şcoală. Oameni buni, coloana vertebrală... Visez, se gîndeşte; peste un minut, voi auzi glasul lui Packard, antena este orientată. S-au scurs şase minute. Tot coşmarul va lua sfîrşit. *Înainte de anul două mii...* opreşte-te, limbajul s-ar fi modificat. Gîndeşte-te la Doris... Are o strălucire, hrănindu-şi cei cinci bărbaţi; femeile care au feciori sînt diferite. Dar Ginny, nevasta lui iubită, *nevasta* lui, *fetele* lui... acum bunice? Moarte şi transformate în ţărînă? *Termină!* Dave continuă să se roage... Cine poate şti la ce se gîndesc? Plînsul lui Dave... Douăsprezece minute, totul e-n regulă. Al doilea indicator a înţepenit, ba nu, se mişcă. Treisprezece. Este un vis, o nebunie. Treisprezece şi... paisprezece. Difuzorul hîrîie şi pocneşte. Acum cincisprezece. Un vis... Sau ne lasă în pace femeile acelea? Şaisprezece...

La douăzeci, mîna lui Dave se mişcă, apoi se opreşte. Secundele trec o dată cu spaţiul. Aproape treizeci de minute.

– Către maiorul Davis, la bordul lui Sunbird. Este femeia mai vîrstnică, o voce blîndă: Aici centrala *Luna*. Reprezentăm centrul de control şi comunicaţii pentru zboruri cosmice. Cu părere de rău, vă anunţăm că la Houston nu mai există centrul spaţial. Houston însuşi a fost abandonat acum vreo două sute de ani, cînd centrul s-a mutat la White Sands.

O lumină rece, colburie înconjură mintea lui Lorimer, izolînd-o. Va rămîne aşa multă vreme.

Femeia explică iarăşi, oferind ajutor, interesîndu-se dacă n-au răniţi. Un discurs frumos, demn. Dave continuă să rămînă imobil, privind Pămîntul. Bud îi pune microfonul în mînă:

– Vorbeşte-le, Dave.

Comandantul îl priveşte, respiră adînc.

– *Sunbird* către controlul *Luna*. (Centrala *Luna*, îl corectează mintal Lorimer.) De acord. Ă-ă-ă, nu avem nici un fel de probleme. De acord cu modificarea traiectoriei; am început s-o recalculăm. Apreciem ajutorul unui calculator. Sugerăm să ne transmiteţi coordonatele pentru identificarea poziţiei. Ă-ă-ă, vom reduce emisiile, pînă verificăm acumulatorii. *Sunbird,* terminat

Aşa a început.

Conştiinţa îi revine lui Lorimer, plutind prin *Gloria,* aproape un an, sau trei sute de ani, mai tîrziu; privind şi fiind privit. Se simte încă mulţumit; răul ascuns n-a irupt la suprafaţă. Dar este atîta linişte... I se pare că n-a mai auzit glasuri de mult timp. Oare, de mult timp? Poate că drogul acţionează asupra timpului biologic, poate a trecut numai un minut, sau două.

– Îmi aminteam, îi spune Conniei, dorind ca ea să vorbească.

– Ai multe amintiri, încuviinţează femeia. Oh, iartă-mă... n-ar fi trebuit s-o spun. Îl priveşte cu simpatie.

– Nu contează. Acum i se pare un vis, lumea lui pierdută, iar aceasta nouă abia începe să i se desluşească. Pesemne vă părem nişte animale ciudate.

– Încercăm să vă înţelegem. Este istorie, înveţi evenimentele, dar nu ştii cum erau oamenii, cum era viaţa pentru ei... Sperăm că ne veţi spune.

Drogul, gîndeşte Lorimer, asta încearcă. Să le spună... cum s-o facă? Un dinozaur ar fi putut povesti cum a fost? Prin minte îi trece un montaj de imagini, dominat de parcarea din nordul sediului operativ şi telefonul lui Ginny din bucătărie, galben cu vinişoare verzi... Femei şi liane...

Îi atrage atenţia un hohot de rîs. Răzbeşte din cabina de "ginmastică". Probabil Bud şi femeile se joacă cu mingea. Este într-adevăr o idee: menţinerea tonusului muscular prin exerciţii fizice uşoare. De aceea sînt aşa bine făcuţi. Încăperea este alcătuită precum o colivie de veveriţe, iar cînd mergi, sau urci pe pereţi, ea se roteşte. învîrtind un cuplaj ce pune în mişcare, printre altele, tamburul dormitorului... Un adevărat Woolagong. De obicei, Bud şi Dave aleargă împreună în jurul sferei, aidoma unor maimuţe albe şi uriaşe. Lorimer preferă ritmul mai lent al femeilor; de altfel, ciclul de aici i se potriveşte perfect. Aleargă fie alături de Connie, care nu-i prea vorbăreaţă, fie cu una dintre Judy, care sînt.

Totuşi este tăcere. Neliniştit, priveşte prin cilindrul mare al cabinei şi-i vede pe Dave şi Lady Blue la hubloul prova. Înapoia lor stă Judy Dakar, surprinzător

de tăcută. Pesemne admîră Pămîntul; de cîteva săptămîni este un disc în creştere. Barba lui Dave se mişcă; se roagă din nou. Obişnuieşte s-o facă, lipsit de ostentaţie, cu sinceritate, încît Lorimer, ateu convins, nu poate să nu-l admire.

Bineînţeles, cele două Judy l-au întrebat pe Dave ce anume murmură. Cînd acesta a priceput că ele nu cunoşteau semnificaţia rugăciunii şi nu văzuseră niciodată o Biblie, a urmat o tăcere adîncă.

– Deci, v-aţi pierdut credinţa, a rostit el în cele din urmă.

– Credem, protestase Judy Paris.

– Pot întreba în ce anume?

– În noi, bineînţeles, replicase fata.

– Tînără fată, dacă ai fi odrasla mea, ţi-aş învineţi popoul, spusese Dave, fără să glumească. Subiectul nu mai fusese abordat.

Totuşi, apreciază Lorimer, se comportase perfect după acel prim şoc. Un Dumnezeu personal, un tată arhetipal, bărbaţii au nevoie de aşa ceva... Dave îşi trăgea puterea din credinţă, iar noi ne sprijinim pe el. Poate că liderii trebuie să fie credincioşi. Maiorul era măreţ: prietenos, ferm, examinînd răbdător alternativele, hotărînd asupra inevitabilelor discrepanţe din traiectorie într-un mod pe care Lorimer nu-l putea face. Al dracu'...

Memoria îl absoarbe iarăşi: se găseşte din nou în Sunbird, cu ochii înroşiţi, ascultînd flecăreala femeilor şi replicile laconice ale lui Dave. Doamne, cum le mergea gura... Însă calculatorul lor verifică. Lorimer trebuie să aibă în vedere o încăpăţînare a lui Dave, împotrivirea de-a comunica exact consumul şi rezervele de combustibil. Păstrează secrete amănuntele acestea.

Fără să le fie însă de folos; în scurtă vreme, intră în încurcătură. Pămîntul va trece prea departe de ei, n-au acceleraţia necesară pentru a i se alătura pe orbită. Există o soluţie: să oprească motoarele, încît Pămîntul să-i ajungă el din urmă, dar asta înseamnă exact un an şi nu mai au aer, apă şi alimente pentru atîta vreme. În mintea lui Lorimer apare întrebarea dacă rezervele ar fi suficiente unui singur om. O respinge; este problema lui Dave.

Soluţia finală: peste trei luni, Venus se va apropia de traiectoria lor şi vor putea cîştiga viteză. Se apucă să calculeze.

Între timp, Pămîntul şi *Gloria* se îndepărtează de ei, apropiindu-se de Soare. Cu toată interferenţa solară, izbutesc să recepţioneze transmisiile, dar le pierd după scurtă vreme. Acum cunosc echipajul celeilalte nave: bărbatul este Andy Kay, femeia mai vîrstnică, Lady Blue Parks; se pare că ei sînt navigatorii. Apoi Connie Morelos şi cele două gemene, Judy Paris şi Judy Dakar, care se ocupă de transmisiuni. Glasurile din *Luna* sînt tot femei: Margo şi Azella. Le aud conversînd cu *Escondita,* aflată acum departe, dincolo de Soare. Dave insistă să se înregistreze toate recepţiile. Sînt mesajele între *Luna* şi *Gloria,* amestecate cu o mulţime de comunicări personale. Pe măsură ce referirile la vaci, pui şi alte lucruri asemănătoare se înmulţesc, Dave renunţă la ideea unui posibil cod. În total, Bud numără cinci glasuri bărbăteşti.

– Ce chestie, face el. Cînd am plecat, nu le băgau în treburi de-astea. Se vede că acum spaţiul a devenit sigur. Lasă-le şi pe fetiţe să le tremure fundueţele. Chicoteşte. Cînd o să punem jucăria asta jos, s-a terminat cu stelele pentru bătrînu' Bud, da, dom'le. O plajă şi 'j de mii de fripturi, berici şi chestii drăguţe. Ehe, sîntem istoria în carne şi oase, putem cere gratuităţi.

Chipul maiorului capătă o expresie care denotă că s-a atins un subiect neplăcut. Spre iritarea lui Lorimer, Dave interzice discuţiile legate de ceea ce-i aşteaptă pe Pămînt. Transmisiile sînt strict limitate la problemă; cînd Lorimer îi atrage atenţia asupra ciudăţeniei limbajului nemodificat, comandantul rosteşte răspicat: „Mai tîrziu!". Lorimer fierbe; nu concepe un avans de trei sute de ani în viitor fără a fi capabil să afle ceva.

Din convorbirile femeilor au desprins cîteva date. După misiunea lor au urmat alte zece misiuni *Sunbird,* şi numai una a eşuat. Iar *Gloria* şi nava ei soră au ca scop un zbor de durată în jurul planetelor interioare Pămîntului.

– Totdeauna mergem cîte două,

spune Judy. Deşi planetele alea nu sînt bune, merită totuşi să fie văzute.

– Pentru Dumnezeu, Dave, întreabă-le cîte planete au fost explorate? pledează Lorimer.

– Mai tîrziu.

După vreo cinci prînzuri, *Luna* intervine.

– *Sunbird*, Pămîntul alcătuieşte o istorie pentru voi, rosteşte glasul lui Margo. Ştiam că nu doriţi să vă irosiţi energia întrebînd, aşa că ne-am gîndit să vă transmitem cîteva lucruri. Rîde: E mai greu decît ne-am aşteptat; nimeni de-aici nu s-a ocupat de istorie.

În sinea lui, Lorimer îi aprobă; ce i-ar fi putut spune el unui om din anul 1690 care ar fi dorit să afle ce s-a petrecut cu Cromwell – oare atunci a trăit Cromwell? – şi care n-a auzit niciodată de electricitate, atomi sau SUA.

– Să vedem, probabil cel mai important lucru este reducerea numărului de locuitori ai Pămîntului; sîntem cu puţin peste două milioane. La scurt timp după epoca voastră a avut loc o epidemie mondială. Nu ucidea oamenii, dar le-a redus numărul. În cea mai mare parte a lumii nu mai erau copii. Ă-ă-ă, sterilitate. Cel mai puţin afectată a fost ţara denumită Australia. Bud ridică un deget.

Nici în nordul Canadei n-a fost foarte rău. Supravieţuitorii s-au adunat în sudul statelor americane, unde puteau cultiva cereale şi existau cele mai bune fabrici şi mijloace de transport. În restul lumii nu mai locuieşte nimeni, însă uneori facem excursii în zonele acelea. Ă-ă-ă, avem cinci activităţi importante; parcă le numeaţi „industrii", nu? Alimentaţie, asta înseamnă agricultură şi pescuit. Telecomunicaţii, transport şi spaţiu cosmic, adică noi. Plus fabricile necesare. Cred că trăim mult mai simplu decît voi. Vă întîlnim urmele la tot pasul şi sîntem recunoscători. Ah, o să vă intereseze să aflaţi că folosim zeppeline, aşa cum făceaţi şi voi; avem şase. Iar a cincea activitate o reprezintă creşterea şi educarea copiilor. A nou născuţilor. E destul de clar? Am folosit un manual elementar pe care-l aveam pe aici.

Bărbaţii încremeniseră; Lorimer ţine o cutie cu carne tocată, care s-a răcit. Bud începe să mestece, apoi se îneacă:

– Două milioane de oameni şi posibilitate de explorări spaţiale? Tuşeşte. Incredibil!

Dave priveşte gînditor difuzorul.

– Sînt multe pe care nu ni le-au spus...

– O să-i întreb, face Bud. Bine?

– Bine, încuviinţează comandantul.

– Mulţumim pentru istorie, *Luna*, rosteşte Bud. Multe mulţumiri. Totuşi, nu putem înţelege cum menţineţi un program spaţial cu numai două milioane de oameni. Ne puteţi oferi nişte amănunte?

Între timp, Lorimer caută să-şi stăpînească tremurul degetelor. De la opt miliarde la două milioane... Europa, Asia, Africa, America de Sud, America însăşi... dispărute... Nu mai erau copii. Sterilitate mondială, provocată de ce anume? Ciuma bubonică, foametea din Asia... acelea fuseseră decimări. Aici fusese însă ceva mult mai teribil. Ba nu, aidoma restului: mai presus de înţelegere. O lume pustie, acoperită de gunoaie.

– *Sunbird?* spune Margo. Da, trebuia să mă fi gîndit că sînteţi curioşi. Avem doar patru nave şi se mai construieşte încă una. Pe cele două de aici le cunoaşteţi. Celelalte sînt *Indira* şi *Pech*, aflate acum în jurul lui Marte. Poate că domul de pe Marte datează din epoca voastră... Deşi aveaţi staţii-satelit, nu? Şi, bineînţeles, domul de pe Lună... mi-am amintit acum, exista pe vremea epidemiei. Au încercat să întemeieze colonii, să... î-î-î, să procreeze copii, dar epidemia a răzbătut şi acolo. S-au luptat din greu... Vă datorăm multe vouă, bărbaţilor. În istorie scrie totul, cum aţi iniţiat un program de viaţă şi educaţie, pentru evitarea regresului... A fost o realizare uriaşă. Ah... şi inscripţia comemorativă de-aici conţine unul dintre numele voastre. Lorimer... Ne place să mergem în tot felul de locuri, să călătorim... Una dintre devizele noastre spune că oamenii sînt nişte hoinari.

– Auziţi ce aud şi eu? întreabă Bud, clipind comic.

Dave continusă să fixeze difuzorul.

– Nici un cuvînt despre formele de guvernare, vorbeşte el încet. Nici un cuvînt despre condiţiile economice.

Discutăm cu o ceată de maimuţoi.

– Să-i întreb?

– Stai un pic... În regulă, care-le numele şefului statului şi conducătorul programului spaţial. Şi... nu! atît.

– Şeful statului? repetă Margo. Adică regine şi regi? Staţi puţin, v-o dau pe Myda. O să vorbească ea despre Pămînt.

– *Sunbird?* se aude glasul femeii vîrstnice. Da, ştim că aveaţi activităţi foarte complexe... guvernele voastre... Cu aşa puţini oameni, nu mai avem deloc tipul acesta de structură formală. Participanţii la activităţi diferite se reunesc periodic, iar telecomunicaţiile noastre sînt bune, de aceea toţi sînt informaţi. În fiecare activitate eşti răspunzător pentru ceea ce faci. Ştiţi, ne schimbăm prin rotaţie. De cele mai multe ori, din cinci în cinci ani; Margo, de pildă, a lucrat pe zeppeline, iar eu am trecut prin cîteva fabrici şi ferme şi, desigur... î-î-î... educaţia este generală. Cred că asta-i una din marile diferenţe faţă de voi. Bineînţeles, lucrează toată lumea. Iar acum lucrurile sînt mult mai stabile. Modificările sînt foarte lente. V-am răspuns satisfăcător? Desigur, puteţi întreba oricînd Registratura; acolo se ţine evidenţa tuturor. Dar nu putem... ă-ă-ă... să vă ducem la şeful nostru, dacă asta doreaţi. Rîde cu veselie: E o glumă de-a noastră. Trebuie să vă spun, reia cu seriozitate femeia, că ne bucură că vă putem înţelege aşa bine. Facem eforturi mari să nu distrugem limbajul, ar fi tragic să pierdem legătura cu trecutul.

Dave ia microfonul.

– Îţi mulţumim, *Luna.* Ne-ai comunicat multe lucruri interesante. *Sunbird* terminat.

– Cîte din astea sînt adevărate, doctore? Bud îşi scarpină creştetul cîrlionţat. Ne citesc o povestire ştiinţifico-fantastică de-a ta?

– Povestea adevărată vine mai tîrziu, spune Dave. Problema noastră e să ajungem acolo.

– Asta-i ceva care nu stă prea bine.

Spre sfîrşitul zilei, situaţia arată şi mai rău. Nu este bună nici una dintre traiectoriile lui Venus. Lorimer verifică pe calculator: acelaşi rezultat.

– Cred că nu merge, Dave, rosteşte el în cele din urmă. Parametrii sînt prea strînşi. Mi-e că ne-am ars...

Comandantul îşi freacă gînditor pumnul. Apoi încuviinţează din cap.

– Bine. O să căutăm soluţia optimă împreună cu Pămîntul.

– Spune-le să ne salute, dacă trecem pe lîngă, rînjeşte Bud.

Stau tăcuţi, contemplînd viitorul: o moarte lentă în spaţiul cosmic, peste vreo optsprezece luni. Lorimer se întreabă dacă poate pune cealaltă întrebare, cea neplăcută... Bănuieşte de pe acum răspunsul lui Dave. Oare va avea curajul şi tăria s-o facă?

– Alo, *Sunbird,* intervine glasul de pe *Gloria.* Ascultaţi la ce ne-am gîndit. Credem că dacă folosiţi tot combustibilul, vă puteţi apropia mult de orbita noastră şi v-am putea agăţa de acolo. În felul ăsta, folosiţi forţa de atracţie a Soarelui. Noi putem manevra oricum, dar n-avem acceleraţiile voastre. Aveţi costume şi propulsoare, nu? Adică, puteţi parcurge cîţiva kilometri prin spaţiu?

Cei trei bărbaţi se privesc; Lorimer ghiceşte că n-a fost singurul care speculase ideea.

– E bine, *Gloria,* rosteşte Dave. Să vedem ce spune *Luna.*

– De ce? întrebă Judy. E treaba noastră, nu periclităm nava. N-o să mai vedem Venusul; cui îi pasă? Avem suficiente alimente şi apă, şi putem rezisa ta şi la un aer mai îmbîcsit.

– Au dreptate gagicile, zice Bud. Aşteaptă în tăcere.

– Ne-am gîndit şi noi la asta, Judy, apare vodea din *Luna.* Nu sîntem sigure că înţelegeţi riscurile. Ă-ă-ă... scuză-mă, *Sunbird.* Judy, dacă reuşiţi să-i luaţi, va trebui să petreceţi aproape un an în navă cu trei bărbaţi *dintr-o cultură foarte diferită.* Myda spune să vă amintiţi de istorie; este riscant, orice ar zice Connie. *Sunbird,* scuză-mă dacă am fost dură. Terminat.

Bud zîmbeşte larg, aidoma celorlalţi.

– Vin troglodiţii, chicoteşte el. Fac pe ei de groază.

– Margo, sînt tot oameni, protestează Judy. Nu numai Connie, dar şi noi sîntem de acord. Andy şi lady Blue spun că ar fi foarte interesant. Dacă reuşeşte, bineînţeles. Nu-i putem lăsa

fără să-necercăm.

– Aşa este, replică *Luna*. Totuşi, mai există o problemă. Ei pot aduce maladii. *Sunbird,* ştiu că aţi fost izolaţi vreme de paisprezece luni, dar Murti spune că, pe timpul vostru, oamenii erau imuni la microorganisme care nu mai există acum. De asemenea, unele din cele existente v-ar putea dăuna. Vă puteţi îmbolnăvi cu toţii, şi pierdem nava.

– Ne-am gîndit la asta, Margo, intervine Judy. Dar, uite, ce-i: dacă vreodată se va lua contact cu ei, cineva tot trebuie s-o facă, nu? Deci situaţia noastră este ideală. Pînă ajungem jos, veţi şti... Şi te-ntreb: cum am putea oare să ne îmbolnăvim, toţi, atît de repede, încît să nu ne putem plasa pe o orbită stabilă, de unde să ne puteţi recupera?

Aşteaptă.

– Hei, dar ce-i cu epidemia aia? Bud îşi netezeşte preocupat părul. Nu m-ar amuza să mă cazeze într-un spital.

– Preferi să stai aici? întrebă Dave.

– Prostii, se aude un alt glas din Luna.*Sunbird* , sînt Murti, responsabil cu sănătatea. Cred că singurul pericol ar putea fi o reacţie meningeală, consecinţă a epidemiei. Doctorul Lorimer are vreo sugestie?

– Vă dau imediat legătura, spune maiorul. Totuşi, mai înainte doresc să vă informez că la data lansării misiunii noastre procentul de violul făcute de cadrele spaţiale ale Statelor Unite era de zero virgulă zero. Garantez comportarea echipajului meu, dacă puteţi garanta pentru al vostru. Acum va vorbi doctorul Lorimer.

Desigur, Lorimer nu le poate spune nimic util. Discută despre vaccinul poliomelitic, care din fericire utilizează viruşi morţi, şi despre numeroase boli de copii, acum inexistente. Nici un cuvînt despre epidemie.

– *Luna,* o să-ncercăm, declară Judy. Nu putem sta cu braţele încrucişate. Să calculăm traiectoria, pînă nu se îndepărtează şi mai mult.

Din momentul acesta pe*Sunbird* nu mai există odihnă; se programează şi re-verifică programele pentru diferite traiectorii. Într-adevăr, viteză *Gloriei* este scăzută, deşi nava e capabilă de manevre.*Sunbird* va trebuie să parcurgă cea mai mare parte a distanţei pînă la punctul de joncţiune oprind deplasarea.actuală.

Atmosfera se destinde o singură dată, atunci cînd *Luna* chemă *Gloria* şi-o anunţă pe Connie ca pe toată durata şederii bărbaţilor la bordul navei, femeile din echipaj să poarte îmbrăcămintea clasică.

– Nu costumele de zbor, Connie, sînt prea strîmte. Este femeia mai vîrstnică, Myda. Bud chicoteşte. Eventual, salopetele, continuă Myda. Iar cînd bărbaţii se dezechipează, Andy va fi singurul care să-i ajute. Fetele să se ţină deoparte. La fel pentru somn şi nevoile fiziologice. Connie, este important să supraveghezi tot timpul respectarea acestor reguli. Există multe tabuuri foarte complicate. Prin bliper vă transmitem o listă de instrucţiuni: vă funcţionează receptorul?

– Da, le-am folosit pentru lucrarea lui France, cu găurile negre.

– Perfect. Spune-i lui Judy să fie pregătită. Acum ascultă-mă cu atenţie, Connie. Andy să citească lista. Repet, să citească *cu atenţie* fiecare cuvînt. Ai înţeles?

– Bine, ce naiba! răspunde Connie. Am înţeles, Myda

– Cred c-am pierdut distracţia, băieţi, se plînge Bud. Bunicuţa Myda ne pregăteşte terenul

Rîde chiar şi Dave. Mai tîrziu, cînd prin difuzor răzbate ţiuitul modulat ce conţine un întreg mesaje, se încruntă din nou.

– Astea erau lucrurile interesante...

Sînt introduse ultimele corecţii, şi *Luna* confirmă calculele.

– L-am rulat, Dave, raportează Lorimer. E strîns, dar există cel puţin două opţiuni viabile. Asta dacă duzele principale sînt perfect funcţionabile...

– Le verificăm acum.

Este istovitor; au găsit o îndoitură la deflectorul unui lagăr al motorului babord şi au transpirat patru ore încercînd s-o îndrepte. Lorimer vede spaţiul abia pentru a treia oară, însă este prea obosit ca să-i pese.

– Mai mult nu putem, îi opreşte în cele din urmă comandantul. Va trebui să compensăm psihic.

– O să reuşeşti, Dave, spune Bud. Hei, amintiţi-mi să schimb staţiile din

costume.

Pe plan psihic... Lorimer revine în realitate, ghemuit în cabina mare şi aglomerată de pe *Gloria*, privind-o pe Connie. Au trecut ore de cînd visează?

– Vreo două minute, zîmbeşte femeia.

– Îmi aminteam momentul întîlnirii...

– Ah, da. N-o să-l uităm niciodată.

Nici eu... Îl derulează din nou prin minte. Nesfîrşitele ore urmînd primei acceleraţii ce o zgîlţîise atît de puternic pe *Sunbird*, încît fuseseră nevoiţi să înghită pilule contra greţii... Vocea lui Judy citindu-le distanţele:

– Grozav, patru sute de mii... Nemaipomenit, *Sunbird* eşti aproape de trei, e sigur c-o să intri sub o sută... Dave izbutise, ca întotdeauna.

Sondajul lui Lorimer este zadarnic; abia după ce se vor stabiliza suficient pentru jetul final, va putea zări punctul cel luminos apărînd pe ecran. Îndreptîndu-se, dătător de speranţe, spre punctul teoretic de joncţiune.

– Acum e totul sau nimic

Accelerarea finală transformă înaintearea într-un vîrtej teribil, cu stele rotindu-se înapoia hubloului. Pilulele nu sînt de nici un ajutor şi alimentarea duzelor stabilizatoare se defectează. Vomează cu toţii, înainte de-a reuşi pomparea manuală a combustibilului şi încetinirea deplasării.

– Gata, *Gloria*. Vino să ne iei. Aprinde luminile, Bud. Ne punem costumele.

Luptîndu-se cu greaţa, se îmbracă, cu gesturi intrate în rutină, în cabina strîmtă. Brusc, se aude glasul lui Judy:

– Te vedem, *Sunbird* ! Îţi vedem luminile! Ne puteţi zări?

– Nu-i timp, spune Dave. Bud, pe jumătate echipat, arată spre hublou:

– Uite! Uitaţi-vă acolo!

Lorimer se holbează şi, înainte de-a voma, i se pare că vede o luminiţă palidă printre stelele rotitoare.

– Îţi mulţumim, Tatăl Nostru, rosteşte în şoaptă comandantul. Gata, doctore, dă-i drumu Împachetarea!

Strădaniile de-a ieşi împreună cu modulele de propulsie şi nişte corzi îi împiedică să gîndească la altceva. Abia după ce plutesc, legaţi laolaltă şi propulsaţi de jetul lui Dave, Lorimer poate privi.

Soarele dispare în stînga. La cîţiva metri dedesubt, *Sunbird* se rostogoleşte gol, părînd absurd de mic. În faţa lor, infinit de departe, există un punctuleţ, prea galben şi neclar pentru a fi o stea. Se înfioară: este *Gloria*, pe tangenta de joncţiune.

– Îi daţi drumul, ? răsună Judy în căşti. Nu vrem să mai frînăm şi să consumăm combustibil. Pentru joncţiune, apreciem viteza de cincizeci de kilometri pe oră.

– În regulă. Dă-mi propulsorul tău, doctore.

– La revedere, *Sunbird* , adaugă Bud. Dă-i drumu', Dave.

Legat de cei doi bărbaţi masivi, Lorimer stă confortabil, ca un copilaş, tras peste abis. Are toată încrederea în maior, consideră că niciodată nu poate da greş, pierzîndu-se în spaţiu. Oare Dave îl dispreţuieşte? se întreabă Lorimer; tăcerea aceea reprezintă, parţial, dispreţul pentru cei ce pot utiliza numai simboluri, cei care nu stăpînesc materia?... Încearcă să-şi înfrîneze spasmele stomacului.

Drumul este lung şi întunecos. *Sunbird* se transformă într-o luminiţă ştearsă, accelerînd treptat pe traiectoria spirală ce va lua sfîrşit în Soare, laolaltă cu preţioasele lor înregistrări, vechi acum de trei sute de ani... Împreună cu pachetul de fotografii şi scrisori pe care Lorimer l-a pus de două ori în buzunar, dar l-a lăsat de fiecare dată. Din cînd în cînd, se zăreşte *Gloria*, crescînd de la pîlpîire la un vălmăşag de semiluni luminoase.

– Hopa, ia uite, rosteşte Bud. Nu-i de mirare că nu pot accelera, chestia asta-i un cargou. S-ar face bucăţi...

– Este o navă. Coarda e strînsă, doctore?

În căşti răsună vocea lui Judy:

– Vă zăresc luminile! Mă vedeţi? V-a mai rămas combustibil pentru frînare?

– Afirmativ la amîndouă, *Gloria*, răspunde Dave.

În acest moment, Lorimer e răsucit iarăşi spre înainte şi vede... o va revedea mereu: nava pe fundalul stelelor, iar pe partea ei întunecată luminiţele ce reprezintă femeile din cosmos, aşteptîndu-i. Trei... ba nu, patru; o

lumină înaintează către ei. Dacă e asigurată cu un cordon, trebuie să se găsească la cel puţin un kilometru depărtare.

– Salut, eu sînt Judy Dakar! Glasul sună apropiat. Mamă, ce mari sînteţi! Totu-i bine? Aveţi suficient oxigent?

– Nici o problemă.

În realitate, aerul este rînced şi umed; prea multă adrenalină... Dave porneşte iarăşi propulsoarele şi fata creşte brusc, venind către ei: un păianjen argintiu, legat de un fir. Costumul pare cochet şi flexibil; străluceşte precum oglinda, iar accesoriile sînt destul de puţin voluminoase. Minunile viitorului, Paragraful Unu, se gîndeşte Lorimer.

– Aţi reuşit, aţi reuşit! Legaţi-vă! Frînează!

– Ar trebui nişte cuvinte istorice, murmură Bud. Dacă ne lasă să vorbim.

– Bună, Judy, spune calm Dave. Mulţumim pentru primire.

– Contact! Strigătul ei le sparge urechile. Gata, Andy! Frînează, frînează... duza e-ncolo!

Sînt traşi cu forţă, descriind un arc de parabolă spre navă. Dave foloseşte ultima încărcătură de reacţie. Parabola se frînge.

– Nu mai face aşa! ţipă Judy. Oh, *iartă-mă.* Se agaţă de ei ca o maimuţică; Lorimer îi poate zări ochii, gura excitată. Incredibil. Ai grijă, nu-i întinsă!

– Zi, scumpo, vorbeşte baritonal Andy. Lorimer se răsuceşte şi-l vede departe, la capătul cordonului, trăgîndu-i încetişor. Bud se oferă să ajute, dar este refuzat.

– Doar ţineţi-vă, rosteşte o voce de matroană. În mod vădit, Andy nu face pentru prima oară operaţiunea. Se apropie, răsucindu-se încet, precum nişte peşti cosmici. Lorimer constată că nu mai poate distinge luminiţele *Sunbirdului.* Cînd este smucit înapoi, *Gloria* s-a transformat într-un roi haotic de proeminenţe şi spiţe dispuse în jurul unui uriaş cilindru central. Zăreşte fel de fel de echipamente îngrămădite împrejurul navei. Nu seamănă cu romanele ştiinţifico-fantastice.

Andy încolăceşte cordonul. Lîngă el pluteşte o altă siluetă. Pe măsură ce se apropie, Lorimer îşi dă seama că cei doi sînt destul de scunzi.

– Prindeţi cablul, le spune Andy. Urmează clipa de modificare a inerţiei.

– Bun-venit pe *Gloria,* maior Davis, căpitane Geirr şi doctore Lorimer. Sînt Lady Blue Parks. Cred că doriţi să intraţi cît mai repede. Dacă vă puteţi căţăra, daţi-i drumul, vom trage mai tîrziu echipamentul.

– Mulţumim, doamnă.

Pun o mînă înaintea celeilalte pe cordonul principal. Acesta este rugos şi are o aderenţă perfectă. Judy îi priveşte din lateral, zîmbind larg în vreme ce înfăşoară cordonul. La ecluza de intrare în navă îi aşteaptă o siluetă mai înaltă.

– Salut, eu sînt Connie. Cred că putem intra cîte doi. Vreţi să veniţi cu mine, maior Davis?

Parc-ar fi un accident de avion, se gîndeşte Lorimer, pe cînd Dave o urmează pe femeie. Sînt dirijaţi de nişte fetiţe extrem de politicoase.

– Bordel cosmic, rînjeşte Bud. Ce zici de asta? Are chipul scăldat în sudoare. Lorimer îi face semn să intre; echipamentul lui este mai puţin greu.

Bud intră împreună cu Andy. Lady Blue aşteaptă lîngă Lorimer, iar Judy asigură cordonul lîngă bordaj. Nu pare a avea tălpi magnetice; poate că metalele feroase nu se mai utilizează în spaţiul cosmic. Judy începe să tragă cordonul principal cu un vinci simplu, manual, iar Lady Blue îl priveşte cu un ochi critic:

– Am făcut şi eu de-astea, îi spune Lorimer. Bărbatul distinge trăsături turtite şi ochi negri, strălucitori. Are impresia că este jumătate negresă.

– Trebuie să aranjez antena de la pupa. Judy pluteşte spre ei.

– Mai tîrziu, rosteşte Lady Blue. Amîndouă zîmbesc către Lorimer. Apoi chepengul se deschide şi bărbatul intră o dată cu Lady Blue. Ecluza se închide; se aude şuieratul aerului, iar costumul lui Lorimer se desumflă.

– Să te ajut? Şi-a deschis casca, iar vocea este sonoră şi vie. Lorimer apucă precaut încuietorile cu mănuşile sale greoaie şi ea îi desface casca. Prima răsuflare îl surprinde, îi trebuie o clipă să recunoască aerul curat. Apoi se deschide chepengul interior şi pătrunde

o lumină verzuie. Este condus înăuntru. Înoată printr-un tunel scurt. Din faţă, de după un colţ, se aud glasuri. Se agaţă de un mîner şi se opreşte, simţind cum inima i se zgîrceşte în piept.

Cînd va da colţul, lumea pe care o ştie va fi moartă. Dusă, năruită, pierdută pe vecie o dată cu *Sunbird*. Va pătrunde, irevocabil, în viitor. Un om din trecut, un călător prin timp. În viitor..

2

Se împinge înainte.

Viitorul este un cilindru vast şi luminos, a cărui întreagă suprafaţă interioară e acoperită cu obiecte necunoscute şi frunze verzi. Înaintea lui pluteşte un spectacol straniu: Bud şi Dave, fără căşti, părînd enormi în costumele albe şi cu echipamentele auxiliare. Cîţiva metri mai departe se află două persoane cu capetele neacoperite, în costume lucitoare, şi o fată brunetă purtînd o salopetă roz, largă.

Toţi îi privesc, pur şi simplu cu gurile căscate, în expresii identice de surpriză plăcută. Chipul care trebuie să fie al lui Andy zîmbeşte larg, aidoma unui copil la grădina zoologică. Lorimer observă că este un băiat neaşteptat de tînăr, în ciuda vocii groase; voinic, blond, cu obrajii pufoşi. Lorimer constată că deabia îndrăzneşte să privească femeia în roz şi nu poate spune dacă este uluitor de frumoasă sau obişnuită. Cea înaltă, cu costumul pe ea, are chipul lucios, banal.

De deasupra se aude un sunet incredibil, pe care izbuteşte să-l recunoască în cele din urmă: un cotcodăcit. Lady Blue apare lîngă ei.

– Gata, Andy şi Connie, terminaţi cu zgîitul şi ajutaţi-i să-şi scoată costumele. Judy, *Luna* e la fel de curioasă să afle ce s-a întîmplat.

Tabloul revine la viaţă. După aceea, Lorimer îşi aminteşte doar ochii: ochi strălucitori şi curioşi, măsurîndu-i cizmele, ochi zîmbitori la vederea echipamentului... şi, permanent, rîsetul acela sprinţar. Andy rămîne să-i ajute la dezechipat, clipind cînd vede garniturile, lucru pe care doctorul îl găseşte stînjenitor. Pare uşor şi sprinten în costumul său pe jumătate deschis. Lorimer se luptă cu ultimele legături, gîndindu-se, un băiat! Un băiat şi patru femei pe orbita solară, zburînd spre Marte în navele lor mari şi greoaie. Ar trebuie să se simtă umilit? Este doar recunoscător, acceptînd un halat scurt şi un flacon cu ceai, pe care cineva – Connie? – i-l întinde.

Judy cea în costum apare cu corzile lor. Bărbaţii îl urmează pe Andy prin alt coridor, Bud şi Dave ţinîndu-şi poalele halatelor mici. Andy se opreşte la un chepeng.

– Sera asta e a voastră, este toaleta voastră. E drept că veţi fi înghesuiţi, dar aveţi o grămadă de soare.

Înăuntru este o junglă strălucitoare; peste tot frunze, picături de apă sclipitoare, frunziş fremătînd. Ceva se mişcă brusc – o lăcustă.

– Răsuciţi mînerul ăsta, arată Andy două conducte intersectate. Pistonul tasează fecalele, intră într-un compost şi de-acolo iese pămîntul. Măzărichea aceea este azot greu – un oxidator excelent. Pompăm CO_2 înăuntru şi oxigen afară. E un Woolagong adevărat.

Priveşte critic modul în care Bud încearcă mecanismul.

– Ce-i un Woolagong? întrebă Lorimer zăpăcit.

– Oh, una dintre inventatoarele noastre. Unele invenţii de-ale ei sînt stranii. Cînd avem un dispozitiv de-ăsta îi zicem Woolagong. Zîmbeşte. Puii mănîncă seminţele, iar insectele şi şopîrlele se hrănesc cu frunze. Cînd o seră intră în zona de întuneric, culegem recolta. Cu atîta lumină, cred că putem creşte o capră, nu? Voi nu aveaţi animale pe navă, aşa-i?

– Nu, răspunde Lorimer, nici măcar o iguană.

– Ne-au promis un ponei Shetland, de Crăciun, zice Bud. Surprins, Andy li se alătură rîsetelor.

Lorimer are capul înceţoşat; vinovată nu este numai oboseala; anul petrecut în *Sunbird* i-a atrofiat capacitatea de receptare a noului. Foloseşte Woolagongul, apoi ies toţi trei şi merg în cabina de comandă a *Gloriei*, unde Dave ţine un scurt discurs către *Luna* şi i se răspunde cu graţie.

– Acum trebuie să oprim abaterea de la traiectorie, rosteşte Lady Blue.

Lorimer a observat bine, este o mulatra de vîrsta mijlocie. Connie pare şi ea de origine exotică; celelalte sînt tipuri europene

– Să vă aduc ceva de mîncare, zîmbeşte cald Connie. După aceea, poate că doriţi să vă odihniţi. V-am rezervat toate paturile. Vorbeşte cu un accent identic cu al celorlalte.

Cînd ies din cabină, Lorimer zăreşte ochii lui Dave şi înţelege cum se simte maiorul ca pasager al unei nave străine; fără să deţină comanda, fară să decidă traiectoria, fără sa audă comunicaţiile cu solul.

Aceasta este ultima observaţie coerentă a doctorului; alături de gustul minunat al unor mîncăruri ciudate. Este condus prin sala de gimnastică, spre puţul de la dormitorul-tambur. Sînt şase orificii aidoma unor irisuri; trece prin cel indicat şi ajunge înaintea unei saltele. În perete sînt fixate rafturi şi o masă.

– Pentru excreţii... Prin iris intră braţul lui Connnie, indicînd un fel de saci. Dacă ai vreo problemă, scoate capul şi strigă. Apa este aici.

Lorimer pluteşte pur şi simplu către saltea, prea obosit ca să mai raspundă. Spre uimirea sa, plutirea începe în mod curios să se îngreuieze; tăcut, tamburul a pornit să se rotească. Cade recunoscător pe saltea. din ce în ce mai „greu". Aproape o zecime de g, se gîndeşte, poate mai mult şi continuă să crească. Se prăbuşeşte în cel mai odihnitor somn pe care l-a avut în anul acesta lung şi obositor.

Abia a doua zi, află că în cabina de gimnastică au fost Connie şi altele două, rotind tamburul oră după oră, fără pauză sau efort, pălăvrăgind în timpul mersului.

Cum vorbesc, îşi spune, revenind în prezent. Zgomotul supărător îi redeşteaptă amintiri, vocile lui Ginny, Jenny şi Penny la telefonul din bucătărie, mai înainte glasul marnei, al lui Amy, soră-sa... Interminabile... Despre ce pot oare vorbi, discuta întruna?

– Despre ce? Despre orice, se aude de lîngă el vocea, acum reală, a lui Connie. E normal să împărţim totul.

– Normal... Ca furnicile, se gîndeşte. Îşi agită antenele ori de cîte ori se întîlnesc. Unde-ai fost, ce-ai făcut? Taca-taca. Cum te simţi? Ah, aşa şi aşa... la-la-la, taca-taca. Precum un stup. Femeile n-au simţul respectului de sine. Spun orice, nu contează strategia cuvintelor, pericolul întunecat al rostirii „lucrurilor" pe nume. Nu se pot abţine.

– Furnici, albine... Connie rîde, arătîndu-şi dintele spart. Ne vezi, realmente, ca pe nişte insecte, aşa-i? Pentru că sîntem femei?

– Vorbeam cu glas tare? Iartă-mă . Îşi alungă visele.

– Nu, n-ai de ce să te scuzi. E trist să auzi despre sora ta, despre fetele tale şi despre... despre soţia ta. Cred că erau minunate... Eşti foarte dîrz.

Dar se gîndise numai o clipă la Ginny şi la ele... ce bolborosise? Ce efect avea drogul?

– Ce ne faceţi? întreaba alarmat, aproape furios, trezit acum.

– E-n regulă, zău... Îi atinge mîna, caldă şi puţin sfioasă. Îl folosim cînd vrem să aflăm ceva. De obicei, este placut. E un compus al levenoraminei, un anti-inhibant; nu te înceţoşează, ca alcoolul. Ai să vezi, în curînd vom fi acasă. Avem responsabilitatea de-a cunoaşte şi înţelege, dar voi sînteţi închişi înăuntrul vostru. Îl priveşte blînd. Nu te simţi rău, nu-i aşa? Avem antidotul..

– Nu... Deja, panica i-a dispărut. Explicaţia femeii pare suficient de raţională. Nu sîntem închişi, rosteşte, sau încearcă să rostească el. Vorbim... Caută un cuvînt care să acopere logica, restrîngerea masculină. Poate obiectivitate? Vorbim atunci cînd avem ceva de spus... Fără nici o legătură, îşi aminteşte de Forrest, un coordonator al misiunii, celebru pentru bancurile lui macabre. Altfel s-ar strica totul, adaugă Lorimer. Aţi zbura din sistem... Nu este exact ceea ce dorea să spună, dar o lasă aşa.

Brusc, din colţuri opuse ale cabinei răsună vocile lui Dave şi Bud, deşteptînd în mintea sa povestirea răului. Nu ne cunosc, se gîndeşte. Ar trebui să fie atente, să se oprească... Totuşi se simte prea senin, doreşte să reflecteze asupra noilor înţelesuri ale celor ştiute, asupra schemei, în sfîrşit întrezărită.

– Mă simt lucid, izbuteşte să spună. Vreau să mă gîndesc...

Connie pare încîntată.

– Denumim asta efect ataraxic. E atît de plăcut...

Ataraxia, calmul filozofic... Da. Însă în adîncuri se ascund monştri, gîndeşte, sau chiar rosteşte el. Partea întunecată... Partea întunecată a lui Orren Lorimer, un ego fierbinte, neclar şi complex, aşteptînd strunit din scurt. Sînt atît de vulnerabile... Nu ştiu ce le putem face... Un vălmăşag de imagini: Judy răstignită în cabina de gimnastică, fără salopeta roz, deschisă lui. Imagini rapide cu ei trei preluînd controlul navei, legînd femeile, neajutorate, zbătîndu-se, violate. Echipajul... ocupă staţia-satelit, porneşte cu o navetă spre Pămînt. Ostateci... Să facă orice, nici o apărare, indiferent... Bud a spus asta? Dar Bud nu ştie, îşi aminteşte el. Dave bănuieşte că se ascunde ceva, însă crede că-i vorba de socialism sau de ceva păcătos. Cînd vor afla...

. Cum a descoperit el? Plus şi simplu ascultînd, toate lunile astea. Le ascultă pălăvrăgelile mai mult decît ceilalţi, „fraternizînd" cum spune Dave... Desigur, la început ascultau cu toţii. Ascultau, priveau şi reacţionau neajutoraţi înaintea trupurilor de femei, curbele moi, atît de aproape sub veşmintele subţiri, amăgitoare, gurile şi ochii magnetici, mirosul lor, atingerea electrizantă. Urmărindu-le cum se ating între ele, cum îl ating pe Andy, rîzînd, dispărînd în cabina lor comună, tăcuţi. *Ce se întîmplă? Pot? Nevoia... am nevoie...*

Puterea lor, resentimentul feroce... Bud murmura şi mîrîia fără de înţeles, în ciuda avertizărilor maiorului. Continua să-i şicaneze pe Andy, pînă cînd Dave interzisese orice aluzie. Însuşi Dave era vizibil încordat şi citea mult din Biblia sa. Lorimer îşi descoperi propriul trup, luîndu-se după femei precum un ogar asmuţit, sperînd, pentru numele lui Cristos, că în cuşete nu existau microfoane.

Tot ce aflaseră fusese că instrucţiunile Mydei trebuie să fi fost extreme. Implacabil, atmosfera era antiseptică, iar discreţia impenetrabilă. Andy ignora politicos orice iscodire. Nici un cuvînt sau faptă nu le dezvăluise ce se petrecea, dacă se petrecea ceva; Lorimer îşi amintea perfect weekend-ul petrecut în tabăra de cercetaşi a lui Jenny. Antrenamentul masculin le venise prompt în ajutor şi se resemnaseră cu ideea încheierii misiunii pe un super-*Sunbird* grotesc, înconjuraţi de o ceată de cercetaşi şi cercetaşe.

Altfel, primirea lor nu putea fi mai ospitalieră. Vizitaseră nava şi aveau propria lor „cameră de zi" într-o magazie dezafectată. Intrau cînd doreau în cabina de control. Lady Blue şi Andy le dăduseră caiete de sarcini şi manuale şi le explicau fiecare circuit şi dispozitiv dinăuntrul sau dinafara *Gloriei*. *Luna* le transmisese o grămadă de texte ştiinţifice şi date asupra sateliţilor, navTocmai au terminat, cînd îi strigătelor şi coloniilor de pe Marte şi Lună.

Dave şi Bud plonjaseră într-un desfrîu ingineresc. Aşa cum bănuiseră, *Gloria* este acţionată de o centrală de fisiune folosind minerale lunare. Propulsia ionică este doar cu puţin superioară modelelor experimentale din timpul lor. Deocamdată, minunile viitorului par constituite numai din modificări ingenioase.

– E primitivă, le spune Bud. N-au făcut altceva decît să sacrifice totul în favoarea unei funcţionări simple şi uşor de întreţinut. Pe cuvîntul meu, dacă nu pot alimenta manual combustibilul... Să nu mai vorbesc de armături! I-un exces de excese.

În curînd, interesul tehnic al lui Lorimer dispare. Ceea ce doreşte într-adevăr este să fie singur un timp. Face o încercare jalnică de-a trece în revistă cele cîteva aparent noi descoperiri din domeniul său, dar constată că nu se poate concentra. Ce dracu', îşi spune, de trei sute de ani nu mai sînt fizician. Se simte uşurat că a scăpat de celula strîmtă din *Sunbird* ; a deprins obiceiul să plutească de unul singur prin navă, să folosească excelentul telescop de 400 mm, să observe ciudăţeniile echipajului.

Cînd descoperă că Lady Blue joacă şah cu plăcere, instaurează o rutină de două jocuri pe săptămînă. Personalitatea femeii îl intrigă; are rez-

erva şi aura unei autorităţi. Deşi l-a oprit pe Bud să-i spună „căpitan".

– Aici nu comandă nimeni... în termenii voştri. Sînt doar cea mai bătrînă. Bud revine la „doamnă".

Are un stil solid, poziţional, ceva mai dezordonat decît al unui bărbat, dar cu capcane elegante. Lorimer află surprins că nu există decît o deschidere nouă, un gambit interesant al damei, denumit Dagmar. În trei secole doar o singură noutate în privinţa teoriei deschiderilor? Cînd ceilalţi se întorc, după ce i-au ajutat pe Andy şi Judy Paris să repare un transformator auxiliar, le comunică cele aflate.

– Nici în alte privinţe n-au făcut prea multe, spune Dave. Scuză-mă, Andy, dar majoritatea lucrurilor noi datează dinainte de epidemie. Programul spaţial pare că bate pasul pe loc. La proiectul cu Titan lucraţi de optzeci de ani.

– O s-ajungem şi acolo, zîmbeşte Andy.

– Hei, Dave, rosteşte Bud. Judy şi cu mine vă provocăm la un bridge, pe următorul prînz cu pui. Cine pierde mănîncă şopîrlele.

Mîncarea este extraordinară. Lorimer se învîrte prin bucătărie, ajutîndu-i pe cei care gătesc, gustînd din semînţele şi rădăcinile preparate, ascultînd pălăvrăgelile. Îi plac pînă şi şopîrlele. A început să se îngraşe, ca şi ceilalţi. Dave hotărăşte dublarea exerciţiilor fizice.

– Vrei să merge pe jos pînă acasă, Dave? răcneşte Bud. Însă lui Lorimer îi place, pedalează sau merge pe tambur, în vreme ce femeile discută sau ascultă benzile. Muzică familiară: identifică un amalgam ciudat de Haendel, Brahms, Sibelius, prin Strauss pînă la baiade şi jazz-rock. Fără versuri. Totuşi, el a selectat o sumedenie de texte informative.

Din istoria promisă află mai multe despre epidemie. Se pare că a fost un virus aerian, scăpat din laboratoarele militare franco-arabe, care a suferit o mutaţie datorită poluării aerului.

– Aparent a afectat numai celulele reproducătoare, le spune lui Dave şi Bud. Mortalitatea n-a crescut, dar sterilitatea a devenit aproape universală Probabil o substituţie moleculară în codul genetic al gameţilor... Efectul principal pare să fi avut loc asupra bărbaţilor. Se menţionează reducerea naşterilor de băieţi, ceea ce sugerează că distrugerea a avut loc asupra cromozomului Y, fatal pentru fetusul mascul.

– Mai e periculos, doctore? întreabă Dave. Ce-o să ni se întîmple cînd ajungem jos?

– Nu se ştie... Acum rata natalităţii e normală, cam doi la sută şi-n creştere. Totuşi poate că populaţia actuală este imună. N-au utilizat nici un fel de vaccinuri.

– Există o singură cale de-a afla, rosteşte grav Bud. Mă ofer voluntar.

Maiorul de-abia îl priveşte. Extraordinar, se gîndeşte Lorimer cum încă mai comandă. Fără forţă, pentru Dumnezeu! O echipă unită...

De asemenea, istoria menţionează răzmeriţele şi luptele ce-au avut loc în toată lumea, atunci cînd umanitatea s-a descoperit sterilă. Oraşe bombardate şi incendiate, masacre, panică. violuri în masă şi răpiri de femei, armate devastatoare de bărbaţi disperaţi, culte sîngeroase... Nebuni... Totul însă foarte pe scurt, acum mult timp... Liste onorifice. „Veşnici recunoscători bravilor care au păstrat Laboratorul Medical Denver"... După aceea, drama procurării de heliu pentru dirijabile.

După trei sute de ani totul este praf, se gîndeşte. Ce cunosc eu despre îngrozitorul război de trei sute de ani, desfăşurat cu trei secole înainte mea? *Războaiele au devastat Europa vreme de două generaţi*... Nici măcar un nume.

Descrierea organizării politico-economice este şi mai sumară. Aşa cum spunea şi Myca, se pare că n-au guverne.

– Este o formă de sistem similară unui credit social liber acceptat, îi spune lui Dave. Ceva ca o zonă de trecere permanentizată. O construiesc încetişor. Bineînţeles, n-au nevoie de armată. Nu-s sigur dacă au măcar bani, sau dacă recunosc proprietatea privată. Am observat o referinţă favorabilă la comunismul chinez timpuriu, adaugă şi-l vede pe maior strîmbîndu-se. Totuşi, nu-s legaţi de o comunitate. Călătoresc mult. Cînd am întrebat-o pe Lady Blue

despre [illegible]ţia şi sistemul lor de legi, mi-a spus să aştept şi să discut cu istoricii de profesie. Registratura aceea pare a fi tocmai aşa ceva şi nu un organ politic.

– Asta e o chestie, Lorimer, spune cu gravitate Dave. Nu mai insista. Nu ne destăinuie totul.

– Aţi văzut că nu vorbesc niciodată despre soţii lor? rîde Bud. Le-am întrebat pe vreo două ce le fac bărbaţii, şi pe cuvînt dacă n-au stat să se gîndească. Da' toate au copii. Să mor eu, dacă acolo jos nu-i ceva de groază, chiar dacă bătrînu' Andy se poartă de parcă n-ar şti pentru ce-i făcută chestia aia...

– Geirr, cît timp mai sîntem pe această navă, nu doresc să te mai intereseze de viaţa lor particulară. Niciunul din voi. E un ordin!

– Poate nu există familii. Le-aţi auzit vreodată vorbind despre o alta că s-ar fi măritat? Şi ăsta-i singurul lucru din capul unei gagici. Fiţi atenţi că au intervenit nişte schimbări...

– Era de aşteptat ca relaţiile sociale să se fi modificat într-o oarecare măsura, rosteşte Lorimer. În primul rînd, multe femei lucrează în industrie, cum îi zic ei. Dar în acelaşi timp există şi familii: de exemplu, Lady Blue are o soră într-o fabrică de aluminiu şi alta într-un spital. Mama lui Andy este pe Marte, iar sora lui lucrează la Registratură. Connie are unul sau mai mulţi fraţi în flota de pescuit de lîngă Bilexi, iar sora ei o va înlocui pe navă în următoarea călătorie; acum e la incubatoare.

– Ăsta-i vîrful aisbergului...

– Nu cred că vîrful aisbergului e foarte sinistru, Dave.

Totuşi, pe undeva, începe să-l frămînte şi pe Lorimer. Lipsesc multe evenimente. Căsătorii, idile, necazuri cu copiii, gelozii, probleme financiare, poziţii sociale, avere, bani, boli, chiar înmormîntări – toate nimicurile cotidiene care o ocupau pe Ginny şi prietenele ei par să fi dispărut din conversaţiile acestor femei... Dispărut. Să aibă Dave dreptate? Să li se ascundă ceva, un aspect semnificativ?

3

– Sînt surprins că limbajul a rămas acelaşi, îi spune într-o zi lui Connie, în timpul exerciţiilor fizice.

– Ah, am avut grijă de asta. Urcă pe un spalier superior fără să folosească mîinile. Ar fi fost o pierdere îngrozitoare dacă n-am fi putut înţelege cărţile. Ştii, copiii învaţă de pe aceleaşi benzi originale... Bineînţeles, sînt şi unele cuvinte de origine mai recentă, un jargon, dar educatorii noştri au învăţat textele clasice pe dinafară; asta ne ţine laolaltă.

Judy Paris intervine de pe bicicletă:

– Voi, copii dragi, nu veţi cunoaşte niciodată opresiunile pe care le-am suferit, declamă ea ironic.

– Judy astea vorbesc prea mult, face Connie.

– Recunoaştem. Amîndouă izbucnesc în rîs.

– Atunci, înseamnă că mai citiţi aşazisele mari opere ale noastre, literatura şi poezia? întreabă Lorimer. Ce citiţi, H.G. Wells? Shakespeare? Dickens... î-î-î... Balzac, Kipling, Brian? Tuşeşte: Brian fusese o carte favorită a lui Ginny. Cînd citise el însuşi pentru ultima oară din Shakespeare?

– Ah, istoricele, spune Judy. Cred că sînt interesante. Aspre. Nu sînt prea realiste. Bănuiesc că pentru voi erau, adaugă ea generoasă.

Apoi începe să discute dacă lumina nu este prea puternică la cloşti, lăsîndu-l pe Lorimer să se întrebe cum au ajuns să-şi piardă realitatea, toate cele considerate de el drept eternele adevăruri ale fiinţei umane. Dragostea, conflictul, eroismul, tragedia... „nerealiste", cu toatele? În sfîrşit, membrii unui echipaj spaţial n-au fost niciodată oameni de cultură; totuşi, femeile citesc mai mult... Ceva *s-a schimbat*, simte asta. Ceva destul de important pentru a afecta natura umană. Poate o dezvoltare fizică; o mutaţie? Ce se află, în realitate, sub hainele acelea largi?

Cele două Judy îi oferă încă un crîmpei.

Face exerciţii alături de ele, ascultînd cum vorbesc despre o persoană legendară, numită Dagmar.

– Cea care a inventat deschiderea la şah? întreabă Lorimer.

– Da. Face orice; cînd e bună, e nemaipomenită.

– Era şi rea cîteodată?

Una dintre Judy rîde

– Îi poţi spune „problema Dagmar". Are tendinţa de-a organiza totul. E grozav cînd reuşeşte, dar adesea o ia razna; se crede regină, sau cine ştie ce... Dup-aia trebuie să întindă plasa de fluturi.

Totul la timpul prezent... însă Lady Blue zicea că Gambitul Dagmar este vechi de un secol.

Longevitate, se gîndeşte; Dumnezeule, asta ne ascund. Să zicem că au o perioadă de viaţă dublă sau triplă faţă de cea normală; asta ar schimba cu siguranţă psihologia umană, le-ar afecta multe dintre reacţii. Poate o maturitate întîrziată? Cînd am plecat noi existau cercetări asupra întineririi celulei endocrine. Ce vîrstă au fetele astea, de pildă?

Caută o întrebare, dar Judy Dakar intervine:

– Eram în creşă cînd a luat-o razna. Însă e bună, mai tîrziu am iubit-o.

La început, Lorimer nu înţelege despre cine-i vorba.

– E aceeaşi Dagmar? întrebă el. Trebuie să fie foarte bătrînă.

– Ah, nu... e sora ei...

– Soră după o sută de ani?

– De fapt, fiica sorei ei. *Nepoata* ei. Începe să pedaleze mai repede.

– Astea-s Judy, spune din spate sora ei geamănă.

Încă o soră... Toţi despre care aude par să aibă un număr extraordinar de surori. O aude pe Judy Paris adresîndu-se surorii ei gemene:

– Cred că mi-o amintesc pe Dagmar de le creşă. Ea a început cu uniformele. Culori şi numere pentru toţi...

– Nu se poate, nu erai născută, răspunde Judy Dakar.

Din nou linişte.

Lorimer se răsuceşte şi le priveşte. Două chipuri îmbujorate făcînd acelaşi gest: scuturarea părului negru din ochi. Identic... Totuşi, Dakar nu pare niţel mai matură, chipul ei puţin mai ridat?

– Credeam că sînteţi gemene...

– Ah, Judy vorbesc multe, spun ele – zîmbesc vinovate.

– Nu sînteţi surori, murmura el. Sînteţi ceea ce noi numeam cloni.

Tăcere.

– Mda, face Judy Dakar. Noi le numim surori. Of, mama! Nu trebuia să-ţi spuneam; Myda zicea c-o să vă tulbure. E adevărat că pe vremea voastră era interzis?

– Da. Experimentele cu vieţi omeneşti erau considerate imorale. Personal însă nu mă simt lezat.

– Ah, asta-i minunat, rostesc amîndouă. Noi te considerăm diferit, continuă Judy Paris, eşti mult mai u... mai asemănător nouă. Te rog, nu le spune celorlalţi, vrei? *Te rog!*

– A fost un accident faptul că am fost amîndouă aici, adaugă Judy Dakar. Myda *ne-a prevenit*. Nu mai poţi aştepta puţin? Două perechi identice de ochi negri îl imploră.

– Bine, încuviinţează el, încetişor. Deocamdată, nu le voi spune prietenilor mei. Dar dacă vă păstrez secretul, va trebui să-mi răspundeţi la cîteva întrebări. De exemplu, cîţi oameni sînt creaţi artificial, în felul ăsta?

Începe să-şi dea seama că este puţin tulburat. La dracu', Dave are dreptate, ni se ascund unele lucruri. Această bravă lume nouă este oare populată de sclavi sub-umani, conduşi de creiere atotstăpînitoare? Zombi decorticaţi, muncitori lipsiţi de stomac sau sex, cortexuri umane conectate la maşini? Prin minte i se perindă experimente monstruoase. Fusese iarăşi naiv. Femeile acelea, aparent normale, puteau fi grănicerii unei lumi hidoase.

– Cîţi?

– Sîntem numai unsprezece mii, vorbeşte Judy Dakar. Cele două Judy se privesc, confirmîndu-şi ceva din ochi Nu sînt obişnuite cu minciunile, se gîndeşte Lorimer, oare e bine? Judy Paris îi distrage atenţia:

– Nu putem înţelege de ce vă împotriveaţi experimentelor...

Lorimer încearcă să le spună, să le explice oroarea manipulării unor identităţi umane, a creării de viaţă anormală. Ameninţarea individualităţii, puterea înspăimîntătoare pentru mîinile unui dictator.

– Dictator?, îl îngînă una dintre ele Le priveşte chipurile şi explică:

– Cînd pui oamenii să facă lucruri cu care nu sînt de acord. Cred că-i trist...

– Exact asta gîndim despre voi izbucneşte Judy cea tînără. De unde

ştiţi *cine sînteţi voi*? Sau, cine este oricare altul? Sînteţi toţi singuri, fără surori cu care să puteţi împărţi! Nu ştiţi ce aţi putea face, sau ce ar fi interesant de încercat... Voi toţi, amăriţi... vă poticneaţi, căutîndu-vă calea, şi munceaţi în zadar!

Glasul îi tremură. Uimit, Lorimer vede că femeile au ochii umezi.

– Mai bine, să... să-i dăm drumul, spune cealaltă Judy.

Pornesc iarăşi tamburul şi, încetul cu încetul, Lorimer află amănuntele. Nu sînt embrioane sigilate în eprubete, zic ele indignate. Mame ca toate mamele, mame tinere, cele mai bune. Nucleul somatic al unei celule este implantat într-un ovul fără nucleu şi reimplantat în pîntece. Ambele au fost însărcinate cu cîte două „surori", imediat ce ieşiseră din adolescenţă şi le-au crescut o vreme, pînă au plecat. Creşele sînt permanent pline cu mame.

Rîd, auzind ideea lui referitoare la longevitate; cu excepţia unor norme mai sănătoase de viaţă, nu s-a îmbunătăţit nimic.

– De obicei, atingem nouăzeci de ani, îl asigură ele. Recordul nostru a fost Judy Eagle, care a avut o sută şi opt. Dar spre sfîrşit era senilă.

Iniţial, clonarea datează de la epidemie. A făcut parte din primele eforturi de salvare a rasei, atunci cînd nu s-au mai născut copii.

– Absolut perfect, spun ele. Avem fiecare cîte o carte; e o bibliotecă întreagă. Toate înregistrările. Noi avem cartea lui Judy Shapire. Dakar şi Paris sînt prenumele noastre, acum numele se dau după oraşe. Rîd amîndouă, încercînd să nu vorbească simultan despre modul cum fiecare Judy adaugă memoria individuală, aventurile, problemele şi descoperirile ei în genotipul comun tuturor.

– Orice greşeală este folositoare celorlalte. Bineînţeles, încerci să nu greşeşti... sau măcar să faci o greşeală *nouă*.

– Unele din bătrîne nu sînt prea realiste, continuă cealaltă. Presupun că pe vremuri lucrurile erau altfel... Noi extragem părţile care ne plac mai mult. Şi lucrurile practice; toate Judy trebuie să se păzească de un cancer al pielii.

– Însă trebuie să citim totul la fiecare zece ani, spune Judy Dakar. E inspirator! Pe măsură ce îmbătrîneşti, înţelegi lucruri pe care nu le-ai priceput înainte.

Derutat, Lorimer încearcă să-şi închipuie cum ar fi să audă vocile nenumăraţilor Orren Lorimer răspîndiţi de-a lungul a trei secole. Lorimeri care au fost matematicieni sau instalatori, artişti, vagabonzi sau criminali. Explorarea şi completarea permanentă a personalităţii. Apoi o duzină de Lorimeri trăind simultan: Lorimeri bătrîni, Lorimeri copii... Cît despre nevestele şi copiii celorlalţi Lorimeri... le-ar accepta, sau le-ar respinge? Nu ştie.

– Voi v-aţi făcut înregistrările?

– Nu, sîntem prea tinere. Doar notiţe, în caz de accident.

– Noi vom apărea în ele?

– Precis! Rîd voioase, după aceea devin serioase: N-o să ne divulgi, cu adevărat? întreabă Judy Paris. Va trebui să-i mărturisim lui Lady Blue ce-am făcut. Uf! Dar *n-o să le povesteşti* prietenilor tăi?

Nu le-a povestit, se gîndeşte acum, revenind în prezent. Lîngă el, Connie bea cidru dintr-un flacon. Constată că şi el ţine unul în mînă. Totuşi, nu le-a spus absolut nimic.

– Judy vor vorbi... Connie clatină din cap, zîmbitoare. Lorimer înţelege că a destăinuit totul.

– Nu contează, i se adresează femeii. Oricum aş fi ghicit. Erau prea multe indicii... Invenţiile Woolagongelor, grijile Mydei, Janele sînt creierii, Billy Dee-ii lucrează atît de greu... Am auzit şase povestiri diferite despre hidrocentrale electrice construite, îmbunătăţite sau conduse de una şi aceeaşi Lala Singh. Modul vostru de viaţă... astea mă interesează mai mult decît pe un fizician obişnuit, adaugă el. Toţi sînteţi clonaţi, aşa-i? Toţi... De exemplu, cu ce se ocupă Connie-le?

– Ai priceput într-adevăr! Îl priveşte aidoma unei mame al cărei copil a făcut o obrăznicie inteligentă. În sfîrşit... Connie sînt experte în agricultură, în ferme, creşterea plantelor şi animalelor. Cele mai multe avem nume de plante. Pe mine mă cheamă Veronica. Desigur, slăbiciunea noastră sînt creşele. Mania

lucrurilor mititele. Avem tendința de-a ne concentra asupra celor mici și vulnerabili.

Ochii ei calzi poposesc asupra lui Lorimer, care se crispează involuntar.

– Ne controlăm însă... Rîde din inimă. Nu toate sîntem așa. Există Connie inginere, și avem două surori mai tinere care îndrăgesc metalurgia. Genotipul are posibilități fascinante atunci cînd încerci. Constantia Morelos, cea originală, a fost chimistă; cîntărea patruzeci și cinci de kilograme și nu văzuse în viața ei o fermă. Connie își privește brațele puternice: A fost ucisă de nebuni; s-a luptat cu arma în mînă. E greu de înțeles... Am o soră, Timothy, care se ocupă de dinamitări și-a făcut două canale, fără să fie măcar o andy.

– O andy, repetă bărbatul.

– Oh, Doamne!

– Am bănuit și asta. Tratamente androgine timpurii.

Ea încuviințează ezitînd.

– În unele munci aveam nevoie de forța musculară. Cîteva... oricum, Kay sînt destul de puternice. Uf! Se îndreaptă de spate și se îndoaie de parcă ar avea crampe. Oh, sînt atît de bucuroasă că știi... Era extrem de greu. Nu puteam nici să cîntăm...

– De ce nu puteați?

– Ne interzisese Myda; era convinsă că vom face greșeli. Trebuiau schimbate multe cuvinte. Cîntăm foarte mult.. Fredonează încetișor cîteva măsuri.

– Ce fel de cîntece aveți?

– O, de toate felurile. De aventuri, de muncă, de leagăn, de hoinăreală, de necaz, glumețe... orice fel

– Dar cîntece de dragoste? se hazardează Lorimer. mai există dragostea?

– Bineînțeles, cum să nu iubim? Îl privește șovăitoare. Totuși, poveștile de dragoste rămase de la voi sînt atît de... nu știu... stranii... Macabre, și ciudate. Nu seamănă deloc cu iubirea... Bineînțeles, avem cîntece de dragoste renumite. Unele sînt, și ele, triste. Cel ai lui Tamil și Alcmene O, care au fost sortite iubirii. Și Connie sînt nițel sortite. Zîmbește sfioasă: Ne place să fim cu Ingrid Anders. Plăcerea e mai mult de partea noastră. Sper că în călătoria mea următoare va fi o Ingrid... E atît de atrăgătoare, ca un diamant micuț...

În jurul lui, senzurile explodează, scînteind întrebări. Dar mai întîi, Lorimer vrea să completeze fundalul întunecat.

– Unsprezece mii de genotipuri, două milioane de ființe. . asta face, în medie, cîte două sute din fiecare. Ea încuviințează. Presupun că variază... Există mai multe de un anumit fel?

– Da... unele tipuri nu mai sînt viabile. Însă n-am pierdut nici unul din cele inițiale. Au încercat să păstreze toate genele. Avem din toate rasele importante și o grămadă de tipuri izolate din cele mai mici. Eu, de pildă, provin din ramura caraibiană. Desigur, n-o să știm niciodată ce s-a pierdut... Totuși, realmente, unsprezece mii este o cifră... Încercăm să le cunoaștem pe toate celelalte, e un hobby.

Ataraxia este străbătută de un fior. Unsprezece mii, punct. Aceasta este adevărata populație a Pămîntului. Se gîndește la două sute de femei înalte, măslinii, cu nume de plante, încîntate de două sute de Ingrid mici și inteligente; două sute de Judy vorbărețe, două sute de Lady Blue sigure pe ele, două sute de Margo, Myda și toate celelalte. Se cutremură. Urmașii, fericitul cortegiu funerar al rasei umane.

– Deci așa se încheie evoluția, rostește el sumbru.

– Nu! De ce? A încetinit doar. Cred că facem totul mai încet decît voi. Ne place să experimentăm *pe de-a întregul*. Avem timp. Se întinde din nou, zîmbind: Avem tot timpul.

– Dar nu mai aveți genotipuri noi. E sfîrșitul

– Ba da, acum avem. În secolul trecut au reușit să obțină combinarea nucleelor haploide. Putem realiza o celulă-ou striată cu funcția polenului, spune ea mîndră. Adică spermă. Este dificil. nu reușește întotdeauna... Însă acum am descoperit amîndoi X viabili, și vom porni peste o sută de tipuri noi. Bineînțeles, le va veni greu fără surori. Donatorii încearcă să le ajute...

Peste o sută, se gîndește el. Da. Poate că... Dar „amîndoi X viabili"... Ce voia să spună? Presimte că se referea la epidemie. Izbutise să afle că-i afecta

în pr[illegible]l pe bărbaţi. Creierul încearcă să rezolve noua problemă, ignorînd un sunet îndepărtat, ce caută să-l distragă.

– Afectată a fost o genă, sau mai multe, a cromozomului X, ghiceşte el cu voce tare. nu cromozomul Y. Iar caracteristica mortală a fost regresivă, aşa-i? Un timp n-au existat nici un fel de naşteri, pînă cînd s-au refăcut unii din bărbaţi, sau au fost izolaţi timp suficient de lung pentru a putea produce gameţi sănătoşi, purtători de X. Însă femeile, deşi au o rezervă imensă de ovule, n-au mai putut regenera reproducerea. În urma împreunării cu masculii refăcuţi, se năşteau numai fetiţe, deoarece femela are doi X, şi gena incompletă a mamei e compensată de un X al tatălui. Dar cromozomul masculin este XY şi el primeşte doar un X imperfect din partea mamei. Asta e insuficienţa mortală: fetusul masculin nu mai exista... O planetă de fete, şi bărbaţii murind. Puţinii rămaşi viabili au murit demult.

– Realmente ai înţeles, spune femeia admirativ.

Zgomotul exterior se amplifică; refuză să-l audă, mai sînt cîteva probleme.

– De aceea, am duce-o perfect pe Pămînt. Nici o problemă... Teoretic, ne putem recăsători şi întemeia familii, ba chiar să avem fiice.

– Da, încuviinţează Connie. Teoretic...

Brusc, zgomotul îi depăşeşte sistemele de apărare şi devine glasul lui Bud Geirr, cîntînd gălăgios. Pare beat. Răsună dinspre sera principală, folosită pentru cultivarea legumelor, nu ca grup sanitar. Lorimer se simte puţin alarmat. Dave ar trebui să fie atent la Bud. Se pare însă că şi Dave a dispărut; îşi aminteşte că se îndrepta, împreună cu Lady Blue, spre cabina de comandă.

– SOARELE STRĂLUCE PESTE-O FAATĂ DULCEEE, zbiară Bud.

Trebuie făcut ceva, se decide cu durere Lorimer. Se mişcă cu greu.

– Nu te agita, spune Connie. E Andy cu ei.

– Nu ştiţi... habar n-aveţi ce-aţi stîrnit... Se împinge către chepengul serei.

– IARĂ CÎND O PRIIINDE, COWBOYU' O-NTIINDE... Rîset general din seră. Lorimer bîjbîie prin jungla verde. Dincolo de hăţişul din fasole îl vede pe Bud înotînd, cu gesturi exagerate, după Judy Paris. Andy rîde, agăţat de cuşca şopîrlelor.

Bud o prinde pe Judy de glezne şi-o opreşte brusc, făcînd să fluture salopeta galbenă. Fata chicoteşte, cu capul în jos, fără să încerce să se elibereze.

– Nu-mi place, şopteşte Lorimer.

– Te rog, nu interveni. Connie l-a apucat de braţ şi amîndoi se prind de raftul cu scule. Agitaţia lui Lorimer pare să fi dispărut; va privi, lăsînd să-i revină seninătatea. Ceilalţi nu i-au observat.

– Odat' a fost o fată mare... Bud cîntă ceva mai încet. Şi n-avea teamă pe cărare, Că cineva mai iute, O prinde şi o... hîm, hîm, tuşeşte ostentativ, rîzînd. Hei, Andy, auzi că te strigă!

– Ce? face Judy. N-am auzit nimic.

– Te strigă, puştiu'. Dincolo.

– Cine? întreabă Andy ascultînd.

– Ei, cine dracu"! O lasă pe Judy şi vîsleşte spre Andy. Fii atent, eşti un puşti nemaipomenit. Nu vezi că eu şi Judy avem de discutat nişte chestii personale? Îl răsuceşte blînd pe Andy şi-l împinge către aracii de fasole. Î-ajunu' Anului Nou, tîmpitu'.

Andy pluteşte pasiv printre plante, salutîndu-i cu mîna pe Lorimer şi Connie. Bud s-a înapoiat la Judy.

– La mulţi ani, pisicuţo, zîmbeşte el.

– La mulţi ani! Făceaţi ceva special de Anul Nou? întreabă ea curioasă.

– Ce făceam de Anu' Nou... Chicoteşte şi-o apucă de umeri. Da, da, în ajunu" Anului Nou. Ce-ar fi să-ţi arăt cîteva din obiceiurile noastre primitive de pe Pămînt, eh?

Fata încuviinţează cu ochii lărgiţi.

– Mai întîi, ne uram sănătate unu'altuia, uite-aşa. O trage spre el şi o sărută uşor pe obraz. Cristoase, ce proastă e, rosteşte cu o voce total schimbată. Ai stat prea mult prin spaţiu de una singură şi ţi-au crescut ţîţoancele. Ia uite ce-i aici...

Se joacă neglijent cu bluza ei. Lorimer înţelege că bărbatul nu-i conştient. Nu ştie că este drogat, că-şi rosteşte gîndurile cu voce tare. Şi eu am făcut aşa...Oh, Doamne... Îşi reia poziţia înapoia lentilelor sale din cristal, observator în lumina protectoare a eter-

nităţii.

– Şi dup-aia, ne-ndulceam niţel... Din nou, glasul cel prietenos. Bud trage fata şi mai aproape, mîngîind-o pe spate. Funduleţ rotofei... Îşi lipseşte gura de a ei; Judy nu i se opune. Lorimer urmăreşte mişcările lui Bud, mîinile i se plimbă pe fesele ei, apoi pe sub haine. Izolat, dincolo de ecranul său protector, sexul i se cutremură. Judy mişcă din braţe la întîmplare.

Bud se opreşte să respire, cu o mînă la fermoarul pantalonilor.

– Nu te mai holba, spune el răguşit. Înc-un cuvînt şi-o să vrezi ce se poate face cu gura aia mare. Oho, e ca oţelu'... Asta ţi-e ziua norocoasă, curvuliţe... Îi dezgoleşte acum sînii, nişte sîni mari. Îi dezmiardă: Doi ani căcăcioşi în găoaza cosmosului, murmură Bud. Nu mai pot, ia uite-le... ţiţi-ţiţi-ţiţişoarele...

O sărută din nou, iute, şi-i zîmbeşte.

– Îţi place? o întreabă cu o voce tandră şi-şi înfundă gura pe sfîrcurile sînilor, mîinile căutînd pe sub pantalonii fetei. Ea tresare şi murmură ceva. Arterele lui Lorimer pulsează de plăcere şi spaimă.

– Cred... cred că trebuie oprit, izbuteşte el să mintă, sperînd că nu va rosti mai multe. Dincolo de zvîcnetul tîmplelor, o aude pe Connie şoptind:

– Nu te teme, Judy e foarte puternică.

Spaima îl înfioară. Habar n-au...

– Curvo, mormăie Bud, aici trebuie să fie o gaură, ce-i cu ea, a îngheţat? O clipă, chipul lui Judy se întrezăreşte din părul despletit, un ungher al minţii lui Lorimer constatînd că fata pare amuzată şi stînjenită. Este răsucită expert în aer de către Bud, care-i controlează corpul, trăgîndu-i jos pantalonii galbeni. Oh, Dumnezeule... smocul negru de păr pubic, coapsele albe şi cărnoase... o femeie perfect normală, nici o mutaţie. Oh, Dumnezeule... Dar brusc apare o siluetă plutitoare: Andy zburînd deasupra lor şi ţinînd ceva în mîini.

– Ai păţit ceva, Judy? întreabă Andy.

Chipul lui Bud îl priveşte roşu:

– Şterge-o!

– N-o să vă deranjez.

– Isuse! Bud se întinde şi-l apucă pe Andy de umăr, continuînd s-o fixeze cu picioarele pe Judy. Asta-i treabă de bărbat, puştiu', nu-nţelegi? Şterge-o!

Cu o mişcare rapidă, îl trage pe Andy spre el şi-l izbeşte peste faţă, trimiţîndu-l în corzile lianelor.

Hohoteşte apoi şi se întoarce la Judy. Prin şliţ, Lorimer îi poate zări sexul erect. Vrea să avertizeze, să le arate pericolul, dar nu se poate sustrage plăcerii fierbinţi care-l înconjoară, topindu-i carapacea de cristal. Haide, mai mult... avid, îl vede pe Bud morfolindu-i iarăşi sînii, după aceea întorcînd-o brusc, ţinîndu-i încheieturile la spate cu o mînă, picioarele lui imobilizîndu-le pe ale ei. Fesele dezgolite ale fetei apar, rotunde ca nişte luni enorme.

– Funduleţ, mormăie Bud. Hopa sus, tîrfuliţo, aha-a-a... O trage tare în el.

Judy ţipă şi începe să se lupte zadarnic. Carapacea lui Lorimer s-a topit şi fierbe. Prin clocote încearcă să pătrundă stafii. Ceva se mişcă, o stafie reală... spre uimirea sa îl vede din nou pe Andy, plutind spre corpurile împreunate, ţinînd un obiect care bîzîie. O... nu!... o cameră de filmat. Ce prostie!

– Pleacă! încearcă să strige.

Bud întoarce capul şi-l zăreşte.

– Puşti idiot... Braţul lui lung se întinde şi prinde cămaşa lui Andy. Cu picioarele o ţine pe Judy. Termin eu cu tine. Pumnul îl izbeşte pe Andy în gură şi camera îi zboară din mîini. De data aceasta, Bud nu-i dă drumul, ci continuă să-l lovească, rostogolindu-se laolaltă prin aer.

– Stai! Lorimer se descoperă strigînd şi trece prin reţeaua aeriană de plante. Termină, Bud! Dai într-o femeie!

Chipul furios se întoarce spre el.

– Întinde-o, doctore! Nu-ţi băga nasul!

– Andy este o *femeie*, Bud! Loveşti o fată. Nu-i bărbat!

– Ce? Bud priveşte faţa însîngerată a lui Andy. Îi scutură piepţii cămăşii. Unde-i sînt ţîţele?

– N-are sîni, dar e femeie. Adevăratul ei nume este Kay. Toate sînt femei. Las-o în pace, Bud!

Bud priveşte androginul, picioarele fixate pe Judy, penisul în aer. Andy îşi ridică braţele într-un mod vag combativ.

– Un hermafrodit? rosteşte încet Bud.

Un nenorocit de hermafrodit? Trebuie să mă conving...

Se fereşte abil şi strecoară o mînă între picioarele lui Andy.

– N-are! răcneşte el. N-are ouşoare! Scuturîndu-se de rîs, îi eliberează simultan pe Andy şi Judy. No-o-! se opreşte şi o prinde pe fată de păr. Un hermafrodit! Alo, herma! Îşi apucă sexul, bălăngănindu-l spre Andy. Să mori de ciudă, herma! Apoi o smuceşte pe Judy, care a urmărit tot timpul, fără să se împotrivească. Uită-te bine, gagico! Vezi ce-are Bud pentru tine? Asta voiai, este? De cînd n-ai mai văzut un bărbat adevărat, ia zi!

Un rîs isteric îl zguduie pe Lorimer; farsa este mai puternică decît teama.

– N-a văzut bărați în viața ei, niciuna dintre ele n-a văzut. N-ai înțeles, imbecilule? Nu mai există bărbaţi, au murit toţi, acum trei sute de ani.

Bud se opreşte încet din rîs şi se răsuceşte către Lorimer.

– Ce-am auzit, doctore?

– Nu mai există bărbaţi! Au murit cu toţii, din cauza epidemiei. Numai femeile au mai rămas în viaţă pe Pămînt.

– Vrei să zici c-a... C-acolo jos sînt două milioane de femei şi nici un bărbat? Rămîne cu gura căscată. Numai hermafroditi, ca Andy... Stai puţin? De unde au copii?

– Îi cresc artificial. Toate sînt virgine.

– Doamne... Mîna lui Bud apucă penisul aplecat şi-l clatină absent pînă se întăreşte din nou. Două milioane de găurici, acolo jos, aşteptîndu-l pe bătrînu' Buddy. Doamne! Ultimu' bărbat de pe Pămînt... Tu nu intri la socoteală, doctore. Şi Dave are alte fixuri în cap.

Începe să-şi maseze sexul, continuînd s-o ţină pe Judy de păr. Mişcarea îi deplasează, încetişor, înpoi. Lorimer vede că Andy/Kay a apucat din nou aparatul de filmat. Pe faţa băieţească a apărut o pată stelată de sînge; probabil şi-a spart buza. El însuşi se simte dilatat în aerul dens. Nu este lucid.

– Două milioane de crăpături, repetă Bud. Nici o familie, peste tot numai pisicuţe... Pot face tot ce vreau, oricînd. Gata cu rahatu'. Îşi înteţeşte mişcările. O să facă cozi de kilometri pînă le vine rîndu'. O să se bată-ntre ele. Toate pentru mine, regele Buddy... La dejun o s-am fragi şi fete mari. Cu ţîţe barosane şi focoase, dom'le... Şi vreo două tîrfuliţe să-mi lingă toată ziua frişcă de pe socoteală... Oho, o să fie cu concursuri! De-acu', numa' ce-i bun pentru Buddy. Nu tu, vaco! O smuceşte de păr pe Judy. Puştoaice cu găurica strîmtă. O să le pun pe curvele alea bătrîne să le ţină fierbinţi tot timpu'. Se încruntă uşor, continuînd să-şi frece penisul.

Într-un colţ clinic al minţii, Lorimer bănuieşte că drogul întîrzie ejacularea. Îşi spune că ar trebui să fie uşurat de comportarea lui Bud, dar simte o teamă obscură.

– O să le fiu dumnezeu, bolboroseşte Bud. O să-mi facă statui peste tot, cu chestia înaltă de-un kilometru... Maiestatea Sa... O să mi-o proslăvească... Buddy Geirr, ultimu' mascul de pe Pămînt. Să vadă asta George, sau băieţii, ar face pe ei de ciudă.

Se încruntă din nou.

– Nu se poate să fi dispărut toţi... Ochii îi rătăcesc, pînă-l găseşte pe Lorimer. Hei, doctore, trebuie să mai fi rămas ceva bărbaţi pe-acolo, nu? Măcar doi-trei...

– Nu. Lorimer scutură din cap cu greutate. Toţi au murit, toţi.

– Rahat! Bud se răsuceşte, privindu-i. Trebuie să mai fi rămas... la ziceţi! Înalţă spre el faţa lui Judy. Ia zi, tîrfo!

– Nu; e adevărat, încuviinţează fata.

– Nici un bărbat, îngînă Andy/Kay.

– Minţiţi! Bud se încovoaie, dînd din pelvis şi accentuînd frecarea. Trebuie să mai fie ceva bărbaţi, sînt sigur... Se ascund prin munţi, asta fac... Vînează, trăiesc în sălbăticie... Bătrîni sălbatici, ştiu precis!

– De ce trebuie să fie bărbaţi? întreabă Judy.

– Cum de ce, curvă proastă? N-o priveşte. Idioato, pentru că nimic altceva nu contează, de-aia... Există bărbaţi, ţapi bătrîni, da' buni, aşa ca Buddy...

– Acum o să ejaculeze spermă? şopteşte Connie.

– Mai mult ca sigur, răspunde, sau intenţionează s-o facă, Lorimer. Spectacolul prezintă doar un interes clinic, îşi spune, nimic periculos. Cu o

mînă Judy apucă un săculeţ din plastic. Cu cealaltă mînă se ţine de părul pe care i-l smuceşte Bud. Este probabil foarte dureros.

– Aha, aha, gîfîie încîntat Bud, bagă mare, bagă-n ea... Cu o mişcare bruscă, apropie capul lui Judy de vintrele lui; Lorimer surprinde expresia calmă a fetei. De-aia ai gură, căţea ce eşti, haide la-o, ia-o! Ah-h-h, ah-h-h... Ţîşneşte un jet alb. Braţul lui Judy îl urmăreşte cu săculeţul, în vreme ce se răsucesc prin aer.

– *Geirr!*

Surprins de răcnet, Lorimer se întoarce şi-l vede pe Dave – maiorul Norman Davis – în intrarea serei. Cu braţele întinse le ţine îndărătul său pe Lady Blue şi cealaltă Judy.

– Geirr! Am spus ceva referitor la comportarea în interiorul acestei nave, şi n-am spus-o să mă aflu în treabă! Lasă femeia în pace!

Picioarele lui Bud se mişcă dezordonat; nu pare să fi auzit. Judy înoată printre ele, culegînd ultimele picături.

– Tu ce naiba faci acolo?

În liniştea din seră, Lorimer îşi aude glasul:

– Presupun că ia un eşantion de spermă.

– Lorimer? Ţi-ai pierdut minţile? Du-l pe Geirr în cuşeta lui

Bud se roteşte încetişor.

– Ah, reverendul Leroy, vorbeşte el fără intonaţie.

– Eşti beat, Geirr. Du-te în pat!

– Am noutăţi, Dave, urmează Bud cu aceeaşi voce monotonă. Fac pariu că nu ştii că sîntem ultimii bărbaţi de pe Pămînt. Jos sînt două milioane de fete mari.

– Sînt conştient de asta, îl întrerupe Dave furios. Eşti un beţiv nenorocit. Lorimer, ia-l de aici!

Lorimer nu simte nici un muşchi tresărindu-i Glasul furios al maiorului a înlăturat spaima; a creat o stare ciudată, de speranţă învăluitoare.

– Nu mai trebuie s-o iau de la capăt... Capul lui Bud se clatină a negaţie într-o parte şi cealaltă, în vreme ce pluteşte spre Lorimer. Nimic nu mai contează. S-a şters totu'. Pen'ce? Se încruntă Bătrînu' Dave i-un bărbat. O să-l las să-şi ia cîteva. Alea mai încuiate... Doctoru' săracu' i-un olog, da' mai bine decît nimic, poţi şi tu să-ţi ce-ţi place... O s-avem ferme şi pămînt mult. Hei, o să facem curse de maşini; jos trebuie să fie un milion de automobile vechi... O să vînăm... Şi-o să-i găsim pe bărbaţii ascunşi în munţi...

Andy, sau Kay, zboară către el, ştergîndu-şi sîngele.

– Nu, nu! zbiară Bud, întinzîndu-se după femeie. În momentul acela Judy îl izbeşte în triceps.

Bărbatul scoate un urlet ce se stinge, membrele îi tresar apoi pluteşte inert, cu chipul destins şi senin. Respiră, vede Lorimer răsuflînd uşurat, urmărindu-le cu atenţie cum întind trupul mătăhălos. Judy îşi ia pantalonii de pe liane şi încep să-l împingă printre plante. Duce cu ea aparatul de filmat şi săculeţul.

– Îl pun în congelator? o întreabă pe Connie, cînd trec pe lîngă ei. Lorimer priveşte într-o parte.

– Da, încuviinţează femeia. Cum te simţi, Kay?

– Am simţit, spune Andy/Kay, printre buzele umflate. Am simţit furie fizică, voiam să-l lovesc! Pfii!

– Puneţi-l în patul meu, spune Dave. A apărut în lumina soarelui, lîngă răsadurile cu lăptuci. Lady Blue şi Judy Dakar stau cu spatele la perete, urmărindu-l. Lorimer îşi aminteşte ce anume voia să-l întrebe.

– Într-adevăr ştiai, Dave? Că toate sînt femei?

Dave îl priveşte gînditor, plutind, cu soarele strălucindu-i în barba şi părul castaniu. Adevăratele trăsături ale unui bărbat... Lorimer se gîndeşte la propriul său tată, o figură ştearsă, ca şi el. Se simte mai bine.

– Tot timpul am ştiut că-ncearcă să ne mintă, Lorimer. Acum, cînd femeia aceasta a recunoscut faptele, înţeleg întreaga tragedie.

Vorbeşte cu glasul lui de duminică, blînd şi potolit. Femeile îl privesc interesate.

– Sînt copiii rătăciţi. L-au uitat pe Cel care i-a creat. Timp de generaţii, au trăit în beznă.

– Par a se descurca..., îşi aude vocea Lorimer. Sună prostesc.

– Femeile nu sînt capabile să con-

ducă nimic. Ar trebui să ştii asta, Lorimer. Este patetic ceea ce au făcut aici. Au înregistrat şi însemnat timpul, atît! Sărmane suflete... Maiorul suspină grav. Nu-i vina lor. Sînt conştient de asta. De trei sute de ani nu le-a mai călăuzit nimeni. Ca nişte găini cu beregăţile retezate...

Lorimer îşi recunoaşte propriul gînd; îngrămădirea dezordonată, flecară, trivială a două milioane de celule protoplasmatice

– Bărbatul este capul femeii, rosteşte Dave. Corintieni, unu unsprezece trei. Altfel nu există disciplină. Îşi destinde braţul ridicînd crucifixul, în timp ce pluteşte spre peretele din liane şi corzi. Bătaie de joc. Abominabil!

Ajunge lîngă plante şi se întoarce.

– Am fost trimişi aici, Lorimer. Acesta este planul Domnului. Eu am fost trimis aici. Nu tu, tu eşti la fel de rău ca ele. Al doilea nume al meu este Pavel, adaugă pe un ton de conversaţie. Soarele străluceşte pe crucifix, pe chipul său, o viziune apostolică, pură şi puternică. În ciuda rezervelor intelectuale, Lorimer simte tresărirea unui nerv de mult uitat.

– Tată ceresc, trimite-mi putere, se roagă încetişor Dave, ţinînd ochii închişi. Ne-ai salvat din pustie, ca să aducem lumina Ta în această lume suferindă. Îţi voi aduce înainte pe fecioarele păcătoase. Le voi fi tată neînduplecat, dar milos, în numele Tău. Ajută-mă să-i învăţ pe copii legea Ta cea sfîntă şi să respecte poteca adevărului. Femeia să înveţe în tăcere, cu toată supunerea. Timotei doi unsprezece. Să aibă fii, care să o conducă şi să sfinţească numele Tău.

O poate face, se gîndeşte Lorimer, un bărbat ca el ar putea readuce totul înapoi la viaţă. Poate că există un secret, un plan tainic. Am abandonat prea repede. N-am curaj... Devine conştient de şoaptele femeilor

– Banda e pe terminate, vorbeşte Judy Dakar. N-ajunge? Se repetă.

– Aşteaptă, murmură Lady Blue

– Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cîrmuiască toate neamurile cu un toiag de fer, Apocalipsa doisprezece cinci, rosteşte tare Dave. Deschisese ochii şi privea intens crucifixul. *Pentru că Domnul iubea într-atît lumea, încît şi-a trimis singurul său fiu.*

Lady Blue înclină din cap; Judy se împinge spre maior. Lorimer înţelege şi în gîtlej i se ridică protestul. Nu trebuie să-i facă asta lui Dave, să-l trateze ca pe un animal, pentru Hristos, un bărbat...

– Dave! Ai grijă, n-o lăsa lîngă tine! strigă el.

– Pot să privesc, domnule maior? E aşa frumos, ce este? Judy s-a apropiat, întinzînd mîna spre crucifix.

– Are o hipodermică, ai grijă!

Dave se răsucise deja.

– Nu profana, femeie!

Întinde crucea sprea ea, ca o armă, atît de ameninţător, încît fata zboară puţin înapoi, dezvăluind acul lucitor din palmă.

– Şarpe! O loveşte în umăr, trimiţînd-o în sus. Blasfemie! Bine, reia el pe tonul său normal, de-acum o să facem un pic de ordine. Toată lumea trece la perete.

Uluit, Lorimer zăreşte o armă, un pistolet cenuşiu în cealaltă mînă a lui Dave. O avea asupra lui încă de la decolare pesemne. Speranţa şi ataraxia se destramă, este iarăşi azvîrlit în realitatea disperată.

– Maior Davis, rosteşte Lady Blue. Se îndreaptă spre el, toate, către armă.

Dumnezeule, oare nu ştiu ce este?

– Stop! urlă Lorimer. Faceţi ce vă spune, pentru Dumnezeu! E o armă balistică, vă poate ucide. Trage cu bucăţele de metal. Începe să se deplaseze spre maior.

– Înapoi, gesticulează Dave cu arma. În numele Statelor Unite ale Americii şi a Domnului Dumnezeu, preiau comanda acestei nave!

– Dave, lasă arma. Doar nu vrei să le-mpuşti?!

Dave îl zăreşte şi mişcă ţeava.

– Te previn, Lorimer. Treci lîngă ele. Cînd e treaz, Geirr i-un bărbat adevărat. Priveşte femeile care plutesc mirate către el şi înţelege. În regulă, lecţia numărul unu. Fiţi atente!

Ochieşte atent colivia şopîrlei şi trage. Se aude o detunătură. O şopîrlă explodează în sînge. Ţipete... Un clopoţel mecanic începe să sune, acoperind vacarmul.

– Spărtură! Toţi se agită, două trupuri se grăbesc înspre celălalt capăt al încăperii. În confuzia generală, Lorimer îl vede pe Dave apropiindu-se calm de uşă, cu pistolul pregătit. Se trage de-a lungul dulapului cu scule pentru a-i tăia calea. Se prinde de o canistră goală, care alunecă şi-l lasă zbătîndu-se în aer. Clopoţelul de alarmă se opreşte.

– Vei rămîne aici pînă cînd mă hotărăsc să trimit după tine, anunţă Dave. A ajuns în prag şi împinge uşa masivă. Lorimer înţelege că vrea să-l încuie în seră.

– Nu, Dave! Ascultă-mă, vrei să ne ucizi pe toţi? Este zguduit de semnalele de avertizare interne; ştie acum la ce-a fost bun tot voleiul acela şi este speriat de moarte. Dave, ascultă-mă!

– Gălăgie! Îndreaptă pistolul către el. Uşa se clinteşte. Lorimer propteşte talpa de ceva solid.

– Păzea! O bombă!

Azvîrle cu toată puterea canistra masivă spre capul lui Dave şi se lansează după ea.

– Păzea! În timp ce pluteşte lent şi neprotejat, aude arma detunînd iarăşi, ţipetele femeilor... Pesemne că Dave a greşit ţinta, este greu să tragi de deasupra capului, apoi coboară şi-l prinde de păr. Ceva îl izbeşte în stomac, este piciorul maiorului, dar l-a apucat cu braţul după gît; bărbatul masiv se sucseşte şi-l scutură de colo-colo.

– Luaţi-i arma! Luaţi-o! Loveşte şi este lovit. Cînd simte că-i slăbeşte strînsoarea, un braţ izbeşte pe lîngă el în umărul lui Dave, proiectîndu-i pe amîndoi în chepeng. Dave a fost scos din luptă.

Lorimer se desprinde, vede privindu-l chipul contorsionat al maiorului.

– Iudă...

Ochii i se închid. S-a terminat.

Doctorul priveşte în jur. Lady Blue ţine arma, privind pe ţeavă.

– Pune-o jos, bolboroseşte el. Femeia continuă examinarea.

– Hei, mulţumesc! Andy/Kay îi zîmbeşte de dedesubt, frecîndu-şi falca. Toate surîd, şi-i vorbesc cu căldură, simţindu-se între ele. Au hainele rupte. Judy Dakar are un ochi învineţit; Connie ţine de coadă o şopîrlă moartă.

Dave pluteşte lîngă ele, respirînd neregulat, cu faţa spre soare. *Iudă...* Lorimer simte cum îi cedează ultimul scut de apărare şi năvăleşte pustietatea. *Pe punte-mi zace căpitanu'...*

Andy care-nu-e-bărbat vine şi încheie haina lui Dave, are grijă de el şi începe să-l tragă afară. Judy Dakar îi opreşte, ca să înfăşoare lanţul crucifixului în jurul încheieturii mîinii lui Dave. Cineva rîde fără răutate.

Pentru o clipă, Lorimer este înapoi în toaleta de la Evanston. Dar au dispărut toate fetele chicotitoare. Au dispărut pentru totdeauna, o dată cu băieţii cei mari, aşteptîndu-l afară ca să rîdă de el. Se gîndeşte că Bud avea dreptate. „Nimic nu mai contează." Îl izbesc mînia şi durerea. Ştie acum de ce anume se temea; nu de vulnerabilitatea lor, ci de a lui.

– Erau bărbaţi buni, rosteşte el cu amărăciune. Nu erau răi. Nu ştiţi ce înseamnă răutatea. Voi le-aţi făcut-o, voi i-aţi dărîmat. I-aţi împins să facă toate nebuniile astea... A fost interesant? Aţi învăţat destule? Vocea începe să-i tremure. Toţi avem impulsuri agresive. Dar ei şi le-au înfrînat întotdeauna. Întotdeauna! Pînă ce i-aţi drogat voi...

Îl privesc în tăcere.

– Dar nimeni nu şi le eliberează, spune în cele din urmă Connie. Vreau să zic, impulsurile acelea...

– Erau bărbaţi buni, repetă trist Lorimer. Ştie că vorbeşte în numele tuturor, al Părintelui Dave, al bărbăţiei lui Bud, al său, al Cro-Magnonului, poate chiar al dinozaurilor. Sînt un bărbat. Şi, la dracu', sînt furios. Am dreptul ăsta. Noi v-am dat toate, noi le-am făcut pe toate... Noi am înălţat civilizaţia voastră şi cunoştinţele voastre, confortul, medicina şi visele voastre. Totul... V-am protejat, ne-am ucis ca să vă protejăm, să vă apărăm pe voi şi pe copiii voştri. A fost greu... A fost o luptă, o luptă sîngeroasă şi permanentă. Sîntem duri... Trebuie să fim, nu-nţelegi? Nu puteţi înţelege asta, pentru Dumnezeu?

Din nou, tăcere.

– Încercăm, suspină Lady Blue. Încercăm, doctore Lorimer. Desigur, ne bucură invenţiile voastre şi vă apreciem rolul revoluţionar. Dar ştii, mai există o problemă... Din cîte am înţeles, în ge-

neral ne protejaţi de alţi bărbaţi, nu-i aşa? Chiar acum, am asistat la o demonstraţie. Aţi reînviat istoria pentru noi.

Ochii ei căprui zîmbesc; o matroană de culoarea ceaiului ţinînd în mînă un pistol.

– Însă lupta s-a terminat de mult. Cred c-a luat sfîrşit o dată cu voi. Ne vine greu să vă lăsăm să hoinăriţi pe Pămînt şi, pur şi simplu, n-avem locuri speciale pentru cei cu problemele voastre emoţionale.

– De altfel, nu credem c-aţi fi prea fericiţi, adaugă sinceră Judy Dakar.

– I-am putea clona, spune Connie. Există mame care s-ar oferi voluntare. În special cele tinere; am putea încerca...

– Am mai discutat asta. Judy Paris bea din rezervorul cu apă. Îşi clăteşte gura şi scuipă pe stratul de pămînt, privind neliniştită spre Lorimer. Acum trebuie să ne îngrijim de spărtura aia, de vorbit putem vorbi şi mîine. Şi poimîine, şi răspoimîine... Îi zîmbeşte, frecîndu-se între picioare fără să-şi dea seama. Sînt sigură că multe femei vor dori să vă vadă...

– Puneţi-ne pe o insulă, rosteşte obosit Lorimer. Pe trei insule. Privirea aceea; cunoaşte privirea aceea de milă preocupată. Mama şi sora lui aveau aceeaşi uitătură, atunci cînd pisicuţa bolnavă le intrase în curte. O mîngîiaseră, o hrăniseră şi-o duseseră cu gingăşie la veterinar, să fie gazată.

Îl încearcă un dor profund şi complex pentru femeile pe care le-a cunoscut, Ginny... Dumnezeule... Sora lui, Amy... Săraca Amy era atît de grijulie cu el, cînd erau copii... Gura i se strîmbă.

– Problema pe care v-o puneţi, continuă el, este următoarea: dacă vă asumaţi riscul de-a ne oferi drepturi egale, cu ce am putea contribui noi?

– Exact, încuviinţează Lady Blue. Toate zîmbesc uşurate, neînţelegîndu-i adevărata stare.

– Aţi putea să-mi daţi antidotul acum, spune Lorimer.

Connie pluteşte spre el, o femeie masivă, cu inimă caldă, pe de-a întregul străină.

– M-am gîndit c-o să-l preferi într-o sticluţă. Îi zîmbeşte deschis.

– Mulţumesc. Flaconul este roz. Spune-mi atît, se adresează lui Lady Blue, care priveşte urmele lăsate de gloanţe, cum vă autointitulaţi? Lumea Femeilor? Eliberarea? Amazonia?

– De ce aşa? Ne spunem fiinţe omeneşti. Îl priveşte absentă, apoi revine la găurile din perete. Omenire, umanitate... Înalţă din umeri: Rasa umană.

Băutura este răcoritoare şi i se pare că-l cuprinde o pace şi o libertate... Sau moartea.

În româneşte de
Mihai-Dan Pavelescu

Cordwainer Smith

DE AUR ERA NAVA OH! OH! OH!

Agresiunea a început departe de aici. Războiul cu Raumsog veni la vreo douăzeci de ani după marele scandal al pisicilor care, pentru o vreme, amenința să priveze întreaga planetă Pământ de santaclara, drogul absolut necesar. A fost un război scurt și amar.

Bătrînul Pământ luptă cu arme ascunse, o dată ce numai armele deghizate puteau să mențină o suveranitate atît de veche – suveranitate care dură mult, pînă cînd decăzu într-o primordialitate titulară printre comunitățile omenirii. Pământul corupt, isteț și obosit a cîștigat pentru că cei ce îl conduceau nu au pus niciodată vreo altă considerație înaintea supraviețuirii. Iar de astă dată erau, în cele din urmă, amenințați cu adevărat.

Războiul cu Raumsog nu a fost niciodată cunoscut majorității cetățenilor, dacă nu punem la socoteală reînvierea vechilor legende despre navele de aur.

1.

Pe Pământ, lorzii Instrumentalității țineau consiliu. Președintele privi în jur și spuse:

– Așadar, domnilor, am fost cu toții mituiți de către Raumsog. Fiecare din noi a fost plătit separat. Eu însumi am primit șase uncii de stroon în formă pură. Puteți să vă lăudați cu afaceri mai bune?

De jur împrejur, consilierii anunțară cifra mitelor primite.

Președintele se întoarse spre secretar:

– Notează mitele în dosar și fă apoi dosarul să dispară.

Ceilalți încuviințară cu gravitate.

– Acum trebuie să luptăm. Mita nu este de ajuns. Raumsog a amenințat că va ataca Pământul. Nu e bine că l-am lăsat să amenințe, dar, evident, nu intenționăm să-l lăsăm să atace.

– Cum vrei să îl oprești, Lord Prezident? mormăi un consilier bătrîn și întunecat. Scoțînd la iveală navele de aur?

– Exact.

Președintele arăta al naibii de serios.

Murmurele începură în jurul camerei. Astronavele de aur fuseseră folosite cu multe secole înainte împotriva unor forme de viață neumane. Se găseau ascunse undeva în nonspațiu și doar cîțiva oficiali ai Pământului știau cît de reale erau. Chiar la nivelul lorzilor Instrumentalității, consiliul nu știa precis ce erau acele nave.

– O navă, spuse președintele lorzilor Instrumentalității va fi de ajuns.

Așa a și fost.

2.

Pe planeta sa, dictatorul Lord Raumsog află totul cîteva săptămîni mai tîrziu.

– Ce spui? făcu el. Ce tot spui? Nu există o navă de asemenea dimensiuni. Astronavele de aur sînt doar o legendă. Nimeni nu a văzut vreodată o fotografie de-a lor.

– Iată o fotografie, Înălțimea Voastră, spuse ofițerul.

Raumsog o privi.

– E o înșelătorie. O fotografie trucată. I-au modificat mărimea. Dimensiunile sînt false. Nimeni nu are o navă de mărimea asta. N-ar putea fi construită,

sau, dacă ar fi, n-ar putea fi manevrată. Pur şi simplu nu există aşa ceva...

Se mai bîlbîi cîteva clipe, pînă ce-şi dădu seama că oamenii săi priveau la fotografie şi nu la el. Se calmă.

Cel mai îndrăzneţ dintre ofiţeri îi rezumă situaţia:

– Nava aceasta este lungă de nouăzeci de milioane de mile, Înălţimea Voastră. Străluce ca focul, dar se mişcă atît de repede încît nu ne putem apropia de ea. A intrat în mijlocul flotei noastre aproape atingîndu-ne navele şi a rămas douăzeci sau treizeci de miimi de secundă. Ea este, ne-am zis. Ne-am convins că este viaţă la bord: raze de lumină unduiau; ne-au cercetat, apoi au dispărut înapoi în nonspaţiu. Nouăzeci de milioane de mile, Înălţimea Voastră Bătrînul Pămînt mai are încă ghimpi; nu ştim ce vroia nava.

Ofiţerii îşi priviră stăpînul cu o încredere neliniştită. Raumsog oftă:

– Dacă trebuie să luptăm, vom lupta. Putem distruge şi această navă. La urma urmelor, ce înseamnă dimensiunile în spaţiul interstelar? Ce importanţă are dacă măsoară nouă mile, sau nouă milioane, ori nouăzeci de milioane?

Oftă iarăşi:

– Totuşi trebuie să spun că nouăzeci de milioane de mile e grozav de mult pentru o navă. Nu ştiu ce au de gînd să facă cu ea.

Într-adevăr, nu ştia.

3.

E curios – curios şi înspăimîntător – ce pot face oamenii din dragoste pentru Pămînt. Tedesco, de exemplu.

Faima lui Tedesco ajunsese departe. Chiar printre Căpitanii de zbor, ale căror gînduri se opreau rareori asupra unor astfel de lucruri, Tedesco era cunoscut pentru felul în care îşi purta mantia de serviciu şi pentru strălucirea insignelor autorităţii. Tedesco mai era cunoscut şi pentru felul său molatec de a fi, ca şi pentru luxurioasa viaţă sibaritică pe care o ducea. Mesajul îl găsi pe Tedesco în postura sa obişnuită.

Era întins pe o pernă de aer, iar creierul său avea centrii plăcerii conectaţi la o reţea electrică. Era atît de cufundat în voluptate, încît mîncarea, femeile, îmbrăcămintea, cărţile din apartamentul său fuseseră cu totul nesocotite şi date uitării. Pierduse amintirea oricărei desfătări, în afara celei a electricităţii lucrînd asupra creierului.

Atît de mare era plăcerea, încît Tedesco se lăsase conectat la reţea timp de douăzeci de ore fără întrerupere – evidentă încălcare a legii, ce hotărîse şase ore ca maximum de voluptate.

Mai mult, atunci cînd sosi mesajul – transmis către creierul lui Tedesco prin intermediul unui cristal infinitezimal, fixat acolo pentru transmiterea mesajelor atît de secrete, încît nici gîndul la ele nu trebuia să fie interceptat – cînd sosi mesajul, Tedesco nu izbuti să se smulgă din marasmul fericirii şi al uitării de sine.

„Navele de aur – navele de aur – Pămîntul e în pericol".

Tedesco se frămînta. „Pămîntul e în pericol". Cu un oftat de fericire, izbuti să apese butonul care întrerupea alimentarea. Şi, cu un oftat pentru cruda realitate, aruncă o privire lumii înconjurătoare şi se pregăti de lucru. Trebuia să se întîlnească cu lorzii Instrumentalităţii.

Preşedintele lorzilor Instrumentalităţii îl trimise pe Lordul Amiral Tedesco să comande nava de aur. Nava, mai mare decît cîteva stele la un loc, era o incredibilă monstruozitate. Cu secole înainte pusese pe fugă agresorii neumani dintr-un uitat colţ al galaxiei.

Lordul amiral se întoarse să-şi continue bridge-ul. Cabina era mică, şapte metri pe zece. Aria de control a navei măsura numai patruzeci de metri. Restul era doar carcasa de aur a navei trucate, nimic altceva decît o subţire şi incredibil de rigidă crustă, cu mici sîrme metalice împrejur, pentru a da iluzia unui metal greu şi a unei puternice apărări.

Cele nouăzeci de milioane de mile erau adevărate. Dar asta era tot.

Nava era o uriaşă înşelătorie, cea mai mare sperietoare închiptuită vreodată de mintea omenească.

Veacuri de-a rîndul aşteptase în nonspaţiu, între stele, să fie scoasă la iveală. Acum, neajutorată şi vulnerabilă,

mergea la luptă împotriva lui Raumsog, dictatorul războinic şi smintit, şi împotriva hoardei sale de crucişătoare grele şi foarte reale.

Raumsog înlăturase regulile navigaţiei spaţiale. Ucisese luptătorii telepaţi. Închisese Căpitanii de zbor. Folosise proscrişi şi ucenici într-ale navigaţiei pentru a jefui imensele nave interstelare şi armase greu vasele captive. Într-un sistem social care nu cunoscuse un război adevărat, cu atît mai puţin un război împotriva Pămîntului, lucrare cum nu se putuse mai bine.

Mituise, escrocase, făcuse propagandă. Se aştepta ca Pămîntul să cadă înainte chiar de a fi ameninţat. Îşi lansă atacul.

Dar, o dată cu atacul, Pămîntul se schimbă deodată. Ticăloşii corupţi deveniră ceea ce înainte erau doar cu numele: conducătorii şi apărătorii omenirii.

Tedesco fusese un elegant filfizon. Războiul îl schimbă într-un căpitan agresiv, manevrînd cel mai mare vas al tuturor timpurilor ca şi cum ar fi fost o rachetă de tenis.

Repede şi sigur, tăie calea flotei lui Raumsog.

Tedesco îşi conducea nava cu rapiditate în toate direcţiile.

Apăru înaintea inamicului şi îl ocoli.

Se ivi din nou înaintea duşmanului. O lovitură bine ţintită de pe una din nave putea să distrugă o iluzie de care atîrna soarta întregii omeniri. Nu trebuia să-i lase să tragă.

Tedesco nu era un nesăbuit. Lupta în felul său straniu, dar nu putea să nu se întrebe unde va avea loc adevăratul război.

4.

Prinţul Loveduk purta acest nume ciudat pentru că avusese un strămoş chinez care iubea raţele sub forma lor pekineză – suculentele raţe prăjite îi stîrneau ancestrale visuri de extaz culinar.

Străbunica sa, o lady englezoaică, spuse: „Lord Lovaduck[1]), ţi se potriveşte numele ăsta!" – şi patronimicul fusese adoptat cu mîndrie. Lordul Lovaduck avea o navă ce purta un nume simplu şi ameninţător: Nimeni.

Nava nu era trecută în registrul spaţial şi nici el nu făcea parte din Ministerul Apărării Spaţiale. Vasul era doar ataşat pe lîngă Oficiul de Cercetare şi Statistică – sub denumirea de „vehicul" – pentru trezoreria Pămîntului. Lordul poseda doar sisteme de apărare elementare. Cu el pe vas mergea şi un idiot cronopatic, ce avea să joace un rol esenţial în vitalele manevre finale. Mai mergea cu el şi un monitor. De obicei acesta stătea ţeapăn, cataleptic, fără să gîndească – excepţie făcînd o parte a memoriei sale cu care nota inconştient fiecare mişcare mecanică iminentă a navei; era gata în orice clipă să-l distrugă pe Lovaduck, pe idiotul cronopatic şi chiar nava, dacă aceştia ar fi încercat să scape de sub autoritatea Pămîntului, sau dacă s-ar fi întors împotriva lui. Viaţa unui monitor era grea, dar cu mult mai bună decît execuţia pentru crimă, care era alternativa obişnuită. Monitorul nu făcea necazuri. Lovaduck avea şi o colecţie de arme, alese cu o delicioasă grijă pentru atmosfera, clima şi condiţiile precise de pe planeta lui Raumsog.

Mai avea cu el şi un talent psionic, o biată fetiţă nebună, care scîncea într-una şi pe care lorzii Instrumentalităţii refuzaseră cu cruzime să o vindece, deoarece puterile ei erau astfel mai mari. Fetiţa era o interferenţă etiologică de gradul trei.

5.

Lovaduck îşi conduse mica navă pînă în atmosfera plenetei lui Raumsog. Plătise bani grei pentru căpităniа vasului şi intenţiona să-i scoată înapoi. Chiar într-un mod frumos, dacă aventuroasa lui misiune ar fi reuşit

Lorzii Instrumentalităţii erau conducătorii corupţi ai unei lumi corupte, dar învăţaseră să întoarcă corupţia în folosul unor ţeluri civile şi militare şi nu aveau de gînd să dea greş. Dacă Lovaduck pierdea, ar fi făcut foarte bine să nu se mai întoarcă deloc. Nici o mită nu l-ar fi salvat. Nici un monitor nu l-ar fi lăsat să scape. Dar dacă

1) Expresie ce indică uimire („Dumnezeule!") – n.t.

reuşea, ar fi fost aproape la fel de bogat ca un nord-australian, sau ca un negustor de stroon.

Lovaduck îşi materializă nava doar atît cît să prindă planeta prin radio. Străbătu camera şi pălmui fata peste faţă. Fetiţa începu să se zbată, stîrnită. Pe cînd era în culmea excitaţiei, el îi trînti o cască în cap, o conectă la sistemul de comunicaţie al navei şi trimise straniile radiaţii emoţionale psionice asupra întregii planete.

Fata era un schimbător de probabilitate. Acţiunea fu încununată de succes: pentru cîteva cliple, în fiecare colţ al planetei, sub apă şi pe apă, în cer şi pe sol, şansa dădu greş cu puţin. Se întîmplară accidente, avură loc lupte, nenorocul se mişcă între limitele probabilităţii imediate. Toate se petrecură în aceeaşi clipă. Rumoarea era înregistrată îndată ce Lovaduck îşi deplasa nava într-o nouă poziţie. Acestea erau momentele cele mai critice. Pătrunse adînc în atmosferă. Fu reperat imediat. Arme puternice îl căutau, arme capabile să ardă întreaga atmosferă şi să aducă fiecare făptură de pe planetă într-o stare de alertă terorizată.

Nici o armă cunoscută pe Pămînt nu putea să-l apere împotriva unui asemenea atac.

Lovaduck nu se apără. Cuprinse umerii idiotului cronopatic şi îl ciupi pe bietul handicapat, care fugi luînd nava cu el. Nava se mişcă înapoi în timp treipatru secunde, pînă în clipele dinaintea primei detectări. Toate instrumentele de pe planeta lui Raumsog erau în derută. Nu găseau nimic asupra căruia să acţioneze.

Lovadick era gata. Îşi descărcă armele, care nu erau deloc nobile.

Lorzii Instrumentalităţii se purtau cavalereşte şi iubeau banii, dar cînd viaţa şi moartea erau în joc, nu mai ţineau seama de bani, de credite şi nici chiar de onoare. Luptau ca niste animale din trecutul îndepărtat al Pămîntului – luptau pentru a ucide. Lovadack descărcase o combinaţie de otrăvuri organice şi anorganice cu un înalt indice de împrăştiere. Şaptesprezece milioane de oameni, nouă sute cincizeci de miimi din întreaga populaţie aveau să moară în aceeaşi noapte.

Îl pălmui încă o dată pe idiotul cronopatic. Bietul nepăstuit scînci. Nava zvîcni înapoi în timp încă două secunde.

În timp ce descărca tot mai multă otravă simţea mecanismele de detecţie căutîndu-l.

Porni spre cealaltă faţă a planetei, deplasîndu-se pentru ultima oară înapoi în timp, aruncă restul încărcăturii de carcinogene virulente şi se năpusti cu nava în nonspaţiu, în limitele extreme ale nimicului. Aici era departe de atingerea lui Raumsog.

6.

Nava de aur a lui Tedesco se îndrepta liniştită spre planeta în agonie, urmată îndeaproape de luptătorii lui Raumsog. Ei deschiseră focul, dar nava scăpă surprinzător de iute pentru un vehicul atît de uriaş, o navă mai mare decît orice soare văzut vreodată pe cerul unui colţ al spaţiului. Dar, pe cînd se apropiau, în difuzoarele vaselor de urmărire se transmise:

„Capitala este pustiită."

„Raumsog e mort."

„Nici un răspuns din nord."

Se comunică prin radio, flota porni şi începu manevrele de împresurare. Nava de aur mai apăru o dată, apoi dispăru, aparent pentru totdeauna.

7.

Lordul Tedesco se întoarse la apartamentele sale şi la curentul la care îşi conectă centrii plăcerii din creier. Dar, pe cînd se tolănea pe jetul de aer, mîna i se opri din mişcarea de apăsare a butonului ce trebuia să pornească curentul. Îşi dădu seama, deodată, că încerca o desfătare. Contemplarea navei de aur şi a misiunii pe care o îndeplinise – singur, cu viclenie, fără a fi lăudat de toate lumile pentru vitejia sa – îi stîrnea o plăcere mai mare decît cea produsă de curentul electric. Se lăsă pe spate în jetul de aer şi se gîndi la nava de aur, iar voluptatea resimţită astfel era mai puternică decît tot ce încercase vreodată pînă atunci.

Urmare la pagina 181

Florin Pîtea

ZID DE UMBRĂ UMBRĂ DE ZID

Războiul se terminase de mulţi ani, dar întunericul nu voia să se risipească. În august, la amiază, lumina solară avea intensitatea unui clar de luna „dinainte".

Lui McLaurin însă nu-i păsa de intensitatea luminii solare nici cît negru sub unghie. În înghesuiala din monorai, strivit între un grup de negrese bătrîne şi o matahală cu şapcă roşie, bărbatul se străduia să-şi desfacă nodul de spaimă din pîntece. Foaia de imprimantă din buzunar era uşoară, în fond. Conţinutul ei era apăsător.

Avea nevoie de un credit substanţial, ECU sau Yeni, pe cît posibil, nu de dolarii vlăguiţi de inflaţie pe care îi primea ca salariu. Cînd coborî pe peronul suspendat, călcînd peste ambalaje de gumă de mestecat cu hormoni şi peste bucăţi prăfuite de afişe electorale, se hotărîse să traverseze graniţa dintre legalitate şi ilegalitate.

* * *

Ideea cea mare îi sosi acasă, aşezată între rîndurile exemplarului de „WESTERN COAST ASAHI SHIMBUN" care se revărsa molcom din fax. Rîndurile la care percută aveau următorul conţinut:

„Astăzi la orele 14.00 GMT, în cadrul unei licitaţii publice desfăşurate la Centrul Pompidou, Sucursala Europeană a Firmei AKAI a achiziţionat o porţiune din Zidul Berlinului, cuprinzînd picturi de Thierry Noir. Porţiunea a fost adjudecată pentru suma de 15 milioane ECU (douăsute şaizeci şi cinci de milioane dolari americani)."

Un val de mulţumire îl cuprinse. Ştia precis cum avea să facă rost de bani.

Thierry Noir se găsea congelat într-un modul criogenic aflat în subsolul unei clădiri a corporaţiei NAKAMURA. Iar McLaurin lucra cu programul de personalitate artistică „THIERRY NOIR" în chiar clădirea aceea.

Nimic mai simplu.

* * *

În seara aceea se deplasă în Bay Area. Pe o stradă vizitată cam rar de gunoieri, într-un bloc neogotic dărăpănat, locuia Alex Dickinson. În timp ce urca în liftul împestriţat de graffiti, McLaurin încercă să rememoreze ultima întîlnire cu el. Nu-şi mai amintea decît că vechiul său prieten îşi grefase atunci nişte muşchi de impala de care era foarte mîndru.

Liftul opri şi bărbatul traversă holul mochetat în albastru pal şi străjuit de o hologramă veche a Domului din Köln. Sună la uşa lui Alex şi aşteptă răbdător pînă cînd sistemul de siguranţă îi identifică modelul irisului drept.

Apoi uşa se deschise şi McLaurin pătrunse în antreul care mirosea vag a parfum franţuzesc şi a lichior fin. Dickinson era suficient de bogat ca să se mute în Beverly Hills, dar prefera să nu atragă atenţia asupra sa.

– Hai, bătrîne, intră!

Orientîndu-se după sunetul vocii, îl descoperi pe Alex în sala de antrenament, împingînd din greu şi cu satisfacţie o halteră care-i şterse vizitatorului zîmbetul de pe faţă.

– Ce faci?

– Uite, o ţin pe Maggie

în formă.

Aşa se numise antilopa impala de la care-şi grefase muşchii.

Alex ridică haltera pentru ultima dată şi o aşeză pe stativ.

– Du-te în sufragerie, serveşte-te cu ceva; eu merg să fac un duş. Vin într-un minut.

Dickinson venea din New York şi McLaurin ştia precis cît dura minutul acela.

– Încearcă într-o jumătate de minut, nu vrei?

Intră în sufrageria mobilată cu o combinaţie ingenioasă de acajú şi piele brun roşcată şi, scufundîndu-se într-un fotoliu generos ca uterul matern, încercă să se relaxeze.

Alex sosi chiar după un minut, mirosind discret a Yves-Saint-Laurent. Îl găsi pe McLaurin jucîndu-se absent cu o unghieră ieftină sud-coreeană căreia începuse să i se cojească cromul pe la muchii.

– Deci care-i necazul?

– Sînt în rahat pînă în gît.

– Se cam vede. Ar fi bine să nu faci valuri.

McLaurin zîmbi fără să vrea.

– Necazul e că mă deplasez în jos.

– Da, asta e ceva. Să ştii însă că au mai păţit-o cîţiva...

– Ştiu, însă îmi doresc să n-o păţesc eu. Am nevoie de bani.

– Te pot împrumuta.

– Mulţi bani. Preferabil unii pe care să nu trebuiască să-i înapoiez. Aşa că plănuiesc o extragere. Am însă nevoie de tine pentru partea informatică. E necesară alterarea dosarului meu din băncile de date NAKAMURA, aşa încît, cînd mă vor pune sub urmărire, să pornească de la un set de date false.

– Văd că ştii deja tot ce trebuie, zîmbi Alex. Crezi că mai ai nevoie de mine?

– Poate şi tu ai nevoie de jumătate din profitul net.

– Stai liniştit, c-o facem noi şi pe-asta. Încearcă totuşi să operezi unele ajustări. „Net" e un cuvînt cam îndoielnic. „Brut" sună mult mai frumos, nu crezi?

McLaurin atinse buzunarul în care se găsea foaia de imprimantă, strînse buzele şi aprobă încet din cap. Nu-i dădea mîna să se tîrguie.

* * *

Seara tîrziu, după ce plecă de la Alex, prinse un taxi, un Honda electric şi se deplasă în centru, sub revărsările multicolore de lumină. Doi adolescenţi thailandezi, slăbuţi şi îmbrăcaţi în blugi răpănoşi de la solduri, se oferiră să-i spele parbrizul cu o emulsie ieftină şi nişte clone de bureţi naturali, dar le făcu semn să renunţe. Şi aşa protocolul pentru Horny Richie îl costase tot salariul pe săptămîna aceea.

Oficial, Richie era importator-exportator de obiecte antice, însă majoritatea cunoscuţilor săi ştiau că era un Furnizor. El era omul care să-ţi furnizeze un client pentru marfa ce-ţi frigea degetele, contra unui procent modest. Se numea Richard Duckhorne, dar clienţii şi prietenii îi spuneau Horny Richie, iar el se mîndrea cu porecla dată, căci ajunsese la o vîrstă cînd n-o mai merita pe deplin.

Bătrînul avea o pasiune: colecţiona cărţi şi reviste fantastice şi ştiinţifico-fantastice. De ce se încăpăţîna să adune maculatură, în loc să folosească discuri optice, nimeni nu înţelegea. Oricum, legea nescrisă pentru ca Horny Richie să te primească era să-i duci o carte SF, cu cît mai veche, cu atît mai bună.

Îi cumpărase o ediţie britanică de buzunar a Fundaţiei lui Asimov, cu ilustraţiile copertelor de Chris Foss. Era genul de vechitură cu care erau plictisiţi copiii care mai mergeau la şcoală şi pe care Richie o avea în cel puţin cincisprezece ediţii diferite.

Trecu prin gangul cu mirosuri fetide, care se căsca între un magazin de blănuri clonate şi unul cu aparatură casnică taiwaneză, apoi urcă scara prost luminată, cu trepte măcinate şi hîrtii prăfuite de prins muşte. Horny Richie afirma că nu repara treptele tocmai ca să-şi rupă gîtul prietenii lui de la controlul fiscului.

Furnizorul îi deschise relativ repede. Avea o faţă de Moş Crăciun, însă Moş Crăciun nu percepea procentele şi dobînzile la care se obrăznicise Richie în ultima vreme.

– Ia te uită ce surpriză! Tînărul McLaurin în carne şi oase. Intră, te rog. Te

aşteptam de mai multă vreme, de cînd cu licitarea Daliurilor, ştii tu. Chiar m-am mirat că n-ai apărut pînă acum. Ia un loc pe undeva.

Telefonul piui repetat şi Richie se întinse să-l apuce:

– Da, chiar el. Interesant. Bine, îl trimit imediat pe Jimmy. Îl ştiţi, Jimmy M'Bogo. Da. Bine, la revedere.

Sună scurt. Un negru înalt şi atletic, cu o jachetă argintie şi blugi negri, intră pe o uşă laterală.

– Da, domnule.

– Jimmy, ia Volks-ul şi du-te pînă-n Bay Area, la adresa asta. E pleaşcă la cît cere, dar tîrguie-te şi scoate-o mai ieftin. Ai jumătate din diferenţă la prima de Crăciun.

McLaurin profită de prilej şi scoase telefonul din priză.

– Richie, fă-mi rost de un client pentru un „ţeapăn".

Richie rumegă cîtăva vreme informaţia, timp în care îşi aprinse o ţigară.

– O chestie de asta nu faci decît o singură dată. Pe urmă nu te mai angajează nici o corporaţie, iar copoii celor pe care îi pîrleşti te găsesc, mai devreme sau mai tîrziu. Ce te-a apucat?

McLaurin se foi pe scaun:

– Nu-mi cere prea multe detalii. Îmi trebuie un client şi un mijlocitor financiar. Poţi să-mi găseşti unii siguri?

– Depinde cît plăteşti. Totuşi, între noi fie vorba, dacă tot ai dat şi pielea de pe tine pentru cura antidrog, la ce-ţi trebuie o lovitură ca asta? Cauţi motive pentru o nouă cură?

– Las-o moartă, Richie. Ce, te-au vizitat evangheliştii şi ai aflat şi tu de J.C. şi tot tacîmul?

Furnizorul se întunecă:

– Ştii că nu-mi place să glumeşti despre asta...

Ştia. Deşi Richie avea cîteva decenii de cînd trăia în Frisco, tot mai purta pe haine crucea albă pe baza căreia se făceau selecţiile pentru lagăre în Europa, pe timpul războiului. Asta nu-l împiedica însă să spună uneori: „Daţi guvernului ce-i al guvernului, lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu şi nu uitaţi procentul meu".

– Bun, hai să discutăm afaceri. Pe cine vrei să extragi şi cînd?

– Thierry Noir. Îţi telefonez cînd ajung acasă şi-ţi spun cînd. Oricum, într-una din zilele-astea.

– Cînd ai făcut-o, treci pe la mine. Nu te repezi direct încoace, să n-ai vreo surpriză. Două blocuri în susul străzii e un orb care chinuie un ROLAND. E cu cotizaţia la zi în sindicatul cerşetorilor, dar e omul meu. Dacă drumu-i liber, orbul imită cum poate pelteaua MTV din momentul ăla. Dacă s-a întîmplat ceva, masacrează clasicii, Vangelis şi chestii de-astea. Ia-ţi PVS-ul la tine şi reglează-l pe MTV. În caz că drumul nu-i liber, mergi la „CHING THAI", în cartierul chinezesc şi întreabă-l pe băiatul de la uşă dacă n-are două pipiţe şi nişte betaendorfină. El o să te ducă la un colaborator de-al meu.

– Bine, atunci te caut cînd ajung acasă.

În trecere spre ieşire, McLaurin reintroduse telefonul în priză. Acesta sună instantaneu şi Richie sări să răspundă:

– Da, da, eu. Bună seara. (Salut. Te-aş conduce, dar sînt cumplit de ocupat.). Da. Şi eu m-am mirat c-a tăcut telefonul mai mult de cinci secunde. A, nu. A trecut pe-aici un prieten de-al meu, singurul care are tupeul să-l scoată din priză...

* * *

Acasă, pe prag, îl aştepta un chinez care părea să aibă cincisprezece ani. Purta un bluzon de piele neagră, puţin cam larg pentru el şi fuma „iarbă".

– Tu McLaurin?

– Da, eu.

– Dickinson a trimis pachet la tine. A zis zece parai.

Scotoci prin buzunare şi adună suma cerută. Adolescentul zvîrli chiştocul, trasor benign pierzîndu-se în bezna holului, apoi se ridică şi-i înmînă un pachet. McLaurin îl deschise, inspectă conţinutul şi-l apucă de guler pe chinez.

– Unde-i cartea de credit?

– Ce carte de credit?

– Nu-ncerca să mă prosteşti. Scoate cartea de credit sau te dau pe mîna lui Dickinson.

Adolescentul se înmuie şi scoase dreptunghiul de plastic, apoi o luă la fugă pe scări. McLaurin intră, încuie uşa şi îi telefonă lui Alex:

– Salut, am primit

plicul.

– Totul în regulă?

– A vrut să-mi sperie cartea, dar mi-am dat seama la timp. M-a taxat cu zece dolari.

– Şi pe mine, rîse Alex. Nu-i nici o problemă, aşa ajungi milionar. Aşa a început şi bătrînul Arnie. Dintr-un dolar făcea doi.

– Sigur; îi xerocopia.

Bunul şi bătrînul Arnie... Tatăl unei corporaţii multinaţionale, posesor al primelor şase bănci din lume. „Fiecare om poate şi trebuie să devină puternic". Murise luna trecută, la nouăzeci şi şapte de ani.

–McLaurin, mai trăieşti? Nu visa cu ochii deschişi pentru că am încă ceva să-ţi spun. Studiază bine OD-ul pe care ţi l-am trimis. Am analizat toate informaţiile, apoi am selectat varianta optimă. Le-am făcut profilele de reacţie psihoafectivă celor cu care vei veni în contact şi am pus la punct un scenariu convingător. Urmează întocmai instrucţiunile şi n-avea grijă; de restul mă ocup eu. Baftă, bătrîne!

– Să fie.

Rămase o vreme lîngă telefon, cu o expresie mohorîtă întipărită pe figură. Într-un tîrziu îşi reveni din picoteala care-l cuprinsese, apăsă tasta pentru întreruperea tonului şi introduse discul optic cu instrucţiuni în fanta IBM-ului său compatibil NYOKO.

* * *

Ora de plecare la serviciu sosi fără ca McLaurin să fi apucat să doarmă. Făcu un duş şi se schimbă; bău o cafea şi înghiţi o porţie sleită de pizza, aproape fără să le simtă gustul. Coborî, apoi se îndreptă către garajul subteran care se găsea trei blocuri în josul străzii. Un ins mărunţel stătea de vorbă cu o rusoaică; tipul se cocoţase pe bordură să poată discuta de la egal la egal:

– Cît vrei?

– Cincizieci die iecu pientrî o uoră.

Mititelul se înnecă de rîs:

– Ce ştii să faci pentru atîţia bani?

Rusoaica ridică dezarmată din umeri:

– Drăgăstie.

– Fii serioasă. Nici autorizaţie n-ai...

Restul se pierdu în vuietul străzii, printre torsul felin al motoarelor şi murmurul obsedant al difuzoarelor.

Uşile glisante de sticlă incasabilă ale garajului subteran erau deschise. Cineva proptise o cărămidă în dreptul uneia din ele, blocînd-o. Postere decolorate şi zdrenţuite ticseau zidurile, asemenea unor mucegaiuri cu iz de uzină de vise. Dinspre colţurile mai îndepărtate se făcea simţit un miros vag de urină.

Chemă liftul. Cînd uşile se deschiseră, împrejurul lui se mai strînseseră cîteva persoane. Liftierul clefăia gumă de mestecat, era gras şi mirosea a parfum ieftin.

McLaurin coborî ultimul, la al şaselea nivel. Automobilele aşteptau cuminţi şi tăcute. Lumina era difuză şi inegală, alternînd cu zone de semiîntuneric. Îşi găsi Fordul cu hidrogen între un Mercedes şi un Nissan pe pernă de aer. Pe un stîlp de beton de alături, un pop-star de mîna a treia, ferfeniţit, se schimbase la culoare datorită scurgerilor dintr-o ţeavă ruginită de pe tavan.

Porni motorul şi urcă rampa spre exterior. La ieşire trecu cartea de credit prin fanta dispozitivului de plată HYUSAI. Începuse ultima zi de lucru la NAKAMURA.

* * *

Sediul NAKAMURA din Frisco ocupa un monolit de oglindă întunecată pe strada 11. Cînd era copil, McLaurin credea că turnul era Baraddur, fortăreaţa Stapinului Inelelor, însă pe măsură ce crescuse aflase că puterea inelelor fermecate era o joacă în comparaţie cu posibilităţile corporaţiilor multinaţionale. „Libertatea unui zaibatsu se termină acolo unde începe libertatea altui zaibatsu."

Portarul filialei, un negru bătrîn şi simpatic, îi făcu semn cu mîna:

– Vă salut, domnu' McLaurin. Vă îmbogăţiţi, pe cinstea mea.

– Dece, domnu; Nicholson?

– Pe criza asta de hidrogen, dumneavoastră veniţi la serviciu cu maşina.

Rîse şi şofă mai departe. Parcă maşina strategic, în apropierea principalei căi de acces în clădire. După ce depăşi uşile glisante şi gărzile

din serviciul de ordine interioară, desprinse folia de protecţie de pe spatele unui dreptunghi de plasti-piele adezivă, activă microfonul laringeal şi emiţătorul, apoi netezi plasti-pielea pe gît. Îşi introduse receptorul în urechea stîngă. Nimeni din mulţimea forfotitoare de funcţionari nu-l băga în seamă.

Tastă codul biroului său pe telecomandă comului..

– Biroul de proiectare a decorurilor interioare, îi murmură o voce în ureche.

– Betty, sînt McLaurin. Am să întîrzii pentru că mă documentez în alt sector. Îmi trebuie nişte reproduceri după Noir care nu sînt stocate în banca noastră de date.

– O.K.

Tastă o nouă combinaţie.

– Ai pornit, nepoate? întrebă Alex.

– Sînt în holul mare.

– Nici o grijă, nepoate, te urmăresc pas cu pas.

Urcă în liftul sobru, cu mocheta brună, puţin mai deschisă la culoare decît pereţii. Un McLaurin tot atît de tensionat îl privea din oglindă.

Apăsă butonul pentru subsolul „morgii", apoi trecu codul de bare al cartelei prin dreptul lectorului. „Chiar, cum o fi reuşit Alex să falsifice codurile şi parolele?"

Uşile liftului se deschiseră înainte ca el să fi găsit răspuns la întrebare.

* * *

Depozitul de celebrităţi criogenare al corporaţiei NAKAMURA avea un sistem de securitate despre care McLaurin nu poseda decît cunoştinţe destul de vagi. Exista însă şi un paznic uman, Ike Mansfield, iar planurile lui Alex Dickinson îl apreciaseră drept punctul de minimă rezistenţă.

– Bună dimineaţa, domnule Mansfield.

– Cine-i? răsună o voce tremurată de bătrîn.

– Sînt de la biroul de proiectare a decorurilor interioare. McLaurin mă numesc. Am fost trimis să-l iau pe Thierry Noir.

Dintre şirurile de rafturi albe pe care stăteau aranjati reprezentanti ai artei, stiintei si culturii din ultima jumatate de secol, se ivi un bărbat arţăgos, de vreo şaizeci de ani, îmbrăcat cu un halat albastru. În gura întredeschisă îi stră-luceau cîţiva dinţi din rubine sintetice de du-zină.

– Ce e, domnule? Ai venit să faci vreo glumă proastă? Şi-au măi bătut unii joc de mine azi-dimineaţă, mi-au schimbat codurile de acces şi de-abia am reuşit să intru.

– Am venit să-l iau pe Thierry Noir.

– Fii, domnule, serios. De aici n-a plecat nimeni de vreo zece ani. Şi cînd a plecat ultima oară unul, un arhitect, dracu' să-l ia cum îl chema, a fost plin subsolul de băieţeii de la pază.

– Domnule Mansfield, deschide uşa. Am OD-ul cu codurile de acces şi un ordin scris, cu semnătura directorului adjunct pentru probleme de artă.

– Şi ce faci dumneata cu congelatorul ăla care valorează miliarde?

– Nu ştiu. Urmează să plec undeva cu şeful meu şi încă doi sau trei superiori de-ai lui. E o problemă confidenţială, nici n-ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Hai, deschide!

Ike Mansfield se îndupleca şi uşa de sticlă groasă se deschise, lăsînd un spaţiu prin care să intre McLaurin, după care se închise la loc. Mansfield aruncă o privire pe displayul ultrascanului de lîngă intrare:

– Văd că eşti curat. Nici arme, nici programe de atac, nimic. Ia dă-mi OD-ul ăla.

Se supuse. Spaima îl îngheţase aşa de tare încît se simţea la el acasă între celebrităţile din rafturi.

– Da, se verifică. Da' nu cred că o treabă ca asta se face aşa, de unul singur, fluierînd şi cu mîinile în buzunare.

– Nici eu nu credeam, dar uite că trebuie s-o fac.

– Dă şi ordinul ăla scris. Prin prezenta... aşa şi pe dincolo... McLaurin... şi-aşa mai departe... Kyichi Takechita, director... Dracu' să-i ia cu mîzgălelile lor idioate cu tot.

Mansfield scoase din buzunar telecomanda ind-comului şi formă codul de la biroul lui Takechita. McLaurin simţi că inima încearcă să-i iasă din torace. Brusc începu să aibă nevoie de o doză de crank.

– Domnul Takechita? Vă salut. Sînt Ike Mansfield, de la depozitul crio. A venit un domn cu

o hîrtie de la dumneavoastră. Zice că l-aţi trimis să-l ia pe ăsta, pe Thierry Noir. Da? Da, bine, mulţumesc. Vă salut.

– Să vă aştept cu schimburi la ieşire, domnu' McLaurin? îi bubui în creier vocea lui Alex.

– Lua-te-ar...

– Ai spus ceva?

– Nu, nimic, domnule Mansfield. Hai să-l luăm pe Noir.

Bătrînul îl conduse printre şirurile de rafturi. Faianţa albăstruie şi gresia de pe jos sclipeau de curăţenie. „Ţepenii" îşi dormeau senini somnul cel lung, sub alveolele de sticlă mată.

– Asta e, domnule. Aduc imediat un transportor.

Deci, asta era. O instalaţie de serie, cu o alveolă ca toate celelalte...

Tresări cînd bătrînul Mansfield sosi cu transportorul pe pernă de aer. Paznicul moşmondi cîteva minute la comenzile sistemelor de securitate, apoi îi făcu semn să-l ajute:

– Aşa, apucă-l de jos. Hop! Da' greu mai e. Aşa. Hai că-l ghidez eu pînă la lift.

Deşi paznicul vorbea în continuare, McLaurin încetă să-l mai audă. Tensiunea nervoasă îl cuprinse ca într-o mînă de uriaş, strîngîndu-l şi răsucindu-l pînă cînd nu mai rămase din el decît un ghem de spaimă.

Nu se dezmetici decît cînd uşile liftului se deschiseră. Ajunsese în holul cel mare.

* * *

Holul mochetat cu verde-gazon nu i se păruse niciodată atît de aglomerat. Zeci de persoane îl salutară şi fiecare părea să aibă suspiciune în priviri. Începuse să se simtă cumplit de stînjenit: simţea cum cîte o picătură de transpiraţie i se desprindea de la subsuori şi cum pornea rostogolindu-se peste torace, spre abdomen. Avea senzaţia că în secunda următoare cineva are să strige după el sau să-l înhaţe. Trecu prin lumina candelabrelor baroce, alb la faţă ca o coală MINOLTA. Cînd în sfîrşit ajunse în dreptul gărzilor de la ieşire, o voce răutăcioasă îi şopti în minte: „Aici se termină totul. Eşti norocos că ai ajuns aşa departe".

– Încotro?

– Destinaţie strict confidenţială. Aveţi aici OD-ul cu parolele şi ordinul cu semnătura lui Kyichi Takechita.

Recitase totul cu privirea aţintită pe puşcagraser MAUSER-ZEISS purtată pe umăr de cel care i se adresase.

– Să vedem. Mai trebuie confirmarea directorului general al filialei. Sid, vezi dacă prinzi legătura AV.

McLaurin continua să fixeze MAUSER-ZEISS-ul. Nu mai era în stare să respire, nici să vorbească, doar îşi plimba privirile pe carcasa metalică de un negru lucios, care mirosea a înaltă tehnologie şi a precizie ucigaşă.

– Vă salut, domnule Kagoyama. Un anume McLaurin, angajat aici, a primit ordin să scoată din clădire capsula criogenică în care se află Thierry Noir. Susţine că scopul transportului este strict confidenţial. Aprobaţi ieşirea?

Chipul mongoloid de pe monitor aprobă .

– Da, ştiu despre ce e vorba. Puteţi să-i permiteţi să iasă. Unul dintre voi să-l ajute la descărcarea capsulei în automobil.

Uşile se deschiseră şi o rază de lumină se răsfrînse de pe laserul auxiliar de detectare a ţintei. McLaurin se scuturâ ca eliberat de vrajă, apoi îşi desprinse privirea de pe M-Z.

– Da, aş aprecia ajutorul unuia dintre voi.

* * *

Ieşi din clădirea NAKAMURA în timp ce inima-i bătea nebuneşte. Se felicita că-şi luase Ford, deşi fusese tentat de calitatea superioară şi de preţul mai scăzut al unui Honda. Capsula criogenică de abia intrase în portbagaj. Ştia sigur că nu ar fi încăput în portbagajul unei Honda.

– Nepoate! Trezeşte-te, omule!

Vocea din ţeastă îl făcu să tresară.

– Da, unchiule.

–Du-te cît poţi de repede la amicul tău. Totuşi nu depăşi viteza legală. Verific ceva şi revin.

Încercă să se dezmeticească. Oboseala începuse să-l doboare. Aglomeraţia de pe străzi îi obosise ochii şi mintea. Se concentră asupra şofatului. Şi-ar fi dorit să-i

încredinţeze computerului de bord adresa lui Richie, dar nu putea risca.

Frînă în dreptul garajului, apoi îşi aminti de avertismentul furnizorului şi urcă pe strada înclinată. După două blocuri, îşi puse casca audio-video PVS, deschise geamul în dreptul orbului şi ascultă. Nu, nu semăna deloc. Încercă şi alte canale cu muzică. Zadarnic. Probabil că Richie avea necazuri.

Îl cuprinse panica.

– Unchiule!

– Veşti triste, nepoate. La un sfert de oră după ce-ai plecat s-a dezlănţuit un circ cumplit.

– S-au prins?

– Exclus. I-am dus de nas cum scrie la carte. Şeful tău şi doi prieteni de-ai lui au vrut să facă aceeaşi mişcare. Era cu prietenii, înţelegi?

Prieteni. Amici. Adică oamenii Triadelor.

– Aşa că predă coletul, ia banii şi fă o excursie mai lungă, bătrîne. Scapă-ţi pielea cît poţi de repede.

Legătura se întrerupse.

– Alex...

Simplu de spus: „predă coletul". Dar n-avea cui să-l predea.

Îşi aminti apoi de „CHING THAI" şi de parolă.

Demară pe fundalul asurzitor al lui „WRING THAT NECK", o vechitură despre care nimeni nu-şi mai amintea cine o compusese. Arahnoghidul orbului se legăna ca un bezmetic. Ai fi putut jura că maşinăriei îi place muzica.

* * *

Avea senzaţia că pe minte i se lăsase o ceaţă. Triadele n-aveau să-l caute tocmai în locul lor de baştină. Ce s-o fi întîmplat cu Horny Richie? Moş Crăciun cu barbă albă. Trebuia să-şi lase şi el barbă, să-şi cumpere alţi ochi. Data trecută, cînd îşi grefase ZEISS-ul în orbita stîngă, stătuse o săptămînă şi mai bine pe întuneric, cu ochii bandajaţi. Întuneric ca în cutia TV-ului tri-D în care se ascunsese la şase ani, să nu-l găsească Flippy, cokerul lor de fabricaţie chinezească. Flippy cu blăniţa moale şi urechi calde...

Un cor de claxoane îl făcu să tresară. Culoarea semaforului se schimbase.

Luminile oraşului, firmele cu tuburi fluorescente, forfota de pe străzi şi zgomotul obsedant al difuzoarelor se transformaseră într-un sirop gros care îi trecea prin minte, depunînd nenumărate straturi aluvionare de oboseală. Se miră de ce nu înţelege denumirile firmelor, apoi pricepu că ajunse în cartierul chinezesc. „CHING THAI" era pe o stradă... A, da, a treia la stînga după pagoda cea mare, şi de-acolo a doua la dreapta.

Opri lîngă bordură şi coborî geamul lateral.

– Hei! Tu, ăla cu brăţară de os. Cum se ajunge la pagoda cea mare?

– Ţii înainte. După linia monorai, faci stînga. Vrei crank?

– Nu

– Ieftin.

– Bagă-ţi-l undeva!

Demară. Minţise. Îi trebuia o doză.

* * *

Trecu de intrarea pe străduţa unde se afla „CHING THAI". Îşi aminti însă la timp de magazinul cu microsofturi ieftine din capătul străzii, întoarse şi intră. „CHING THAI" era un restaurant curăţel, dar spaghetele din cereale hidroponice aveau un gust infect, iar mugurii de bambus, arahidele şi alte delicatese atinseseră preţuri astronomice.

Firma restaurantului era montată pe o schelărie de ţevi metalice, bambus şi prăjini din fibră de sticlă, toate asamblate cam la întîmplare. Lîngă intrare, un băieţel vietnamez îşi schimba microsoftul din mufa de la baza craniului. Altcineva care să semene a gorilă de local nu se vedea. Coborî din maşină.

– Tu eşti omul de ordine?

Mititelul aprobă.

– Şi dacă iese cu bătaie, ce faci, strigi după ajutor?

Pistolul cu ace apăru în mîna copilului ca prin farmec, apoi dispăru la fel de repede. Un deget arătător indică ceva dincolo de McLaurin. Privi peste umăr. Din şirul de lampioane de peste drum, unul se stinsese. Linia dintre lampionul stins şi mîna copilului trecea prin dreptul său. Probabil acul îi trecuse pe lîngă ureche fără ca el să-l simtă. Îşi simţi gura uscată.

– N-ai nişte beta-endorfină şi două pipiţe?

– Vino cu mine.

Intră într-un gang, pe lîngă un salon de masaj care servea drept acoperire pentru o clinică medicală clandestină. McLaurin îl urmă în semiîntunericul populat de şobolani

Apartamentul în care intrară era sordid doar în exterior. Interiorul era ergonomic, funcţional, numai cu cîteva elemente care să amintească Extremul Orient. Bărbatul care-l primi arăta mai curînd a european. Părul blond, tuns perie, ochii albaştri şi ochelarii John Lennon. Classic nu se potriveau cu cartierul.

– Vin din partea lui Richard Duckhorne. Am capsula cu Thierry Noir în portbagaj.

– Mă numesc Michael Yasuda. Zece la sută şi rezolvăm.

– Richie a zis şapte la sută.

– Richie e mort.

Deci oamenii Triadelor ajunseseră la Richie.

– O.K.

Yasuda scoase un Luger dintr-un sertar al biroului, îl încărcă grijuliu şi-l introduse într-un toc de piele de sub braţ.

– Haidem. Îţi explic pe drum.

Ieşiră din apartament, apoi ajunseră în stradă şi, după ce Yasuda îi recomandă băieţelului să fie cu ochii în patru, urcară în Fordul lui McLaurin.

– Aveam legătură audio permanentă cu Richie, explică furnizorul. Amicii i-au scotocit prin banca de date. Tîmpitul avea dosare cu clienţii; îşi imagina că gheaţa lui e destul de solidă ca să n-o spargă nimeni, în vecii vecilor. Băieţii Triadelor i-au spart-o cît ai zice peşte, iar programul de ştergere a datelor n-a apucat să ajungă la dosarul tău. Aşa că Amicii au setul cu datele tale reale

Pe Richie l-au aranjat frumos. I-au tăiat toţi muşchii spatelui, să nu se mai poată mişca, apoi au dat foc casei şi i-au lăsat uşa larg deschisă, să iasă dacă doreşte. Deasta ţi-am cerut suplimentul de trei procente: sînt riscuri prea mari.

Tu ai scăpat ieftin cînd ai trecut pe la Richie, aveau doar dosarul falsificat, de la NAKAMURA. Dar a doua oară nu cred că-i mai păcăleşti.

Acum veştile bune. Mergem să ne întîlnim cu reprezentanta clientului, Marie Rochefort se numeşte. Clientul e un greu, acţionar principal la CITROEN, ALCATEL şi la alte firme mai mărunte. La nevoie ar putea să cumpere toate filialele NAKAMURA de pe Coasta de Vest. E şi colecţionar de artă, pe Noir îl cumpără din banii de coşniţă, fără ştirea consiliului de administraţie.

Spălarea contului ne-o face Gustav Friedriksson din Stockholm. Dacă se întîmplă ceva, contactează-l. Ai aici adresa lui

McLaurin introduse cartea de vizită laminată în plastic în buzunarul de la piept al hainei. Paralel cu şuvoiul de informaţii debitat de Yasuda, se miră în sinea lui cum de renunţase Michael la trăsăturile mongoloide în favoarea celor caucaziene, cînd tendinţa generală era invers.

* * *

– Nepoate?

– Da, unchiule.

–Acesta-i ultimul mesaj pe care ţi-l transmit. Sistemele de securitate m-au avertizat că Amicii m-au detectat. Eu dispar, şi te sfătuiesc să faci acelaşi lucru.

– Hei, unchiule!

– Da?

– Eşti un tip tare. N-am să uit niciodată cum i-ai păcălit pe tipii de la ordinea interioară.

– Îmi încerc programele de penetrare şi atac pe gheaţa Pentagonului, nepoate. Ce are succes acolo, merge şi în alte părţi. Era să uit... Trimite partea mea, sub formă de cărţi de credit, la poşta centrală din Paris, post restant. Patru cărţi de credit cu sume egale, pe patru nume cît de cît ciudate. Vezi ce găseşti prin cărţile de telefon din ţările lumii a treia. Te salut, nepoate, şi ai grijă de tine.

* * *

– Băiatul de consolă? se interesă politicos Yasuda.

McLaurin aprobă din cap.

– Opreşte aici.

Se supuse. Furnizorul părea încordat

– Nu ştiu cum de s-a întîmplat, dar te-ai apucat să extragi un tip pe care şi-l doreau Triadele, iar ei s-au mişcat atît de repede încît aproape te-au blocat. Merg s-o contactez pe Marie Rochefort. Dacă nu mă

întorc personal în cinci minute, pleacă, schimbă undeva maşina şi du-te în L.A.

Scoase altă carte de vizită:

– Caută-l pe furnizorul ăsta. E sub influenţa Triadelor, dar are să te ajute. Ar avea mai mult de cîştigat decît dacă te-ar da pe mîna lor. Triadele lucrează fără probe şi fără martori.

Yasuda coborî din maşină şi se pierdu în mulţime. McLaurin închise ochii şi-şi rezemă fruntea pe antebraţe, peste volan. Îi era aproape greaţă de la oboseală.

Îl trezi piuitul telefonului. Tresări, buimac, şi bîjbîi după receptor.

– Da?

– Sînt Yasuda. Am contactat-o pe Marie Rochefort. Vino încoace. Nu-i nici o problemă. FĂ CUM ŢI-AM SPUS ŞI NU MAI PIERDE TIMPUL.

Se auzi tonul. McLaurin izbuti să aşeze receptorul pe suportul său la a treia încercare. Abia apoi înţelesul ascuns al cuvintelor furnizorului îşi croi drum prin mintea lui obosită.

Îl prinseseră şi pe Yasuda. Îi tăiaseră legătura cu clientul. Acum probabil erau prin apropiere.

Răsuci cheia în contact şi demară. În clipa cînd dădea colţul, luneta îi zbură în ţăndări.

Spaima îi pompă adrenalina în sînge. Apăsă acceleratorul. Scotoci în torpedo printre nimicuri pînă găsi cutia cu microsofturi, îşi scoase obturatorul din mufa neurală şi introduse un soft cu străzile din San Francisco. Lotul de date i se ivi deodată în minte, cu claritatea şi precizia unei holograme.

Alese un traseu destul de încîlcit, pe străzi lăturalnice, care ducea spre periferiile sud-estice, iar de acolo spre sudul metropolei, unde în secolul trecut fusese Sacramento. O vreme răsunară în urma lui împuşcături şi sirene de poliţie. Trecu pe roşu, viră pe străzi înguste, populate de copii firavi şi cîini vagabonzi, traversă intersecţii în trombă, stîrnind furtuni de claxoane şi într-un tîrziu ajunse în periferia estică, unde nu se plăteau impozite, nu se făceau reparaţii şi unde stăpîneau întunericul şi frigul.

Goni mai departe, răsturnînd în trecere tarabe de placaj cu softuri chinezeşti şi ţigări birmaneze. Strivi grămezi informe de legume mucegăite, împrăştie haite de cîini, găini speriate şi găşti de motarzi. Virînd nebuneşte, nimeri adesea pe sensuri interzise, sfîşiînd rufe jilave întinse la uscat şi ciocnind pubele abia ghicite sub mormanele de gunoaie. Ajunse în cele din urmă într-o fundătură cu ziduri din cărămidă aparentă roşie, de pe care vopseaua şi straturile de funingine se cojeau în deplină înţelegere, dezvăluind betonul igrasios şi muced de dedesubt.

Un polonez beat, cu dinţii putrezi, dormea încolăcit pe treptele unei case. McLaurin zări un mulatru la o fereastră de la parter.

– Hei! Te interesează o afacere bună? Fă-mi rost de o maşină cu pernă de aer.

Mulatrul ieşi, scobindu-se în dinţi cu unghiile murdare.

– Care-i treaba, uomule?

– Fă-mi rost de o pernă de aer şi capeţi o cartelă de credit.

– Frecţii. Nimeni de aici nu foloseşte cărţi de credit. Io am un Rover, da' tre'să scoţi lozu'. N-ai loz, n-am Rover, uomule.

Un animal înnebunit îi rodea abdomenul. Se pomeni scoţîndu-şi ZEISS-ul din orbita stîngă, apucîndu-l cu degetele şi trăgînd de el pînă cînd nervul optic şi muşchii oculari se rupseră, pleznind, şi un întuneric pulsînd de durere sîngerîndă îi cuprinse jumătate din văz. Îi întinse ZEISS-ul mulatrului:

– Ia-l. Îţi las şi Fordul, numai dă-mi Roverul.

– Bine, uomule. Văd că ieşti strîns rău cu uşa. Îl duse aproape de mînă într-un garaj populat de păianjeni şi şobolani, unde, sub om pătură groasă de praf, dormita un Rover cu pernă de aer de pe timpul războiului. Mulatrul îi încărcă rezervoarele cu aer comprimat şi-l scoase în stradă.

– Are destul aier pînă în L.A.

– Dă-mi'o mînă de ajutor, izbuti să pronunţe printre pulsaţiile de durere care-i iradiau din orbită.

Cărară cu greutate capsula criogenică pînă la portbagajul Roverului, pătînd-o cu picături de

sînge în partea lui McLaurin.

– Ia zi, uomule, totuşi poate vrei să-mi laşi cartea aia de credit. Îţi dau un Smith & Wesson şi-o cutie dă cartuşe, poa' să-ţi trebuiască.

McLaurin încuviinţă. Mulatrul dispăru în garaj şi aduse un pistol înfăşurat într-o cîrpă murdară şi o cutie din carton ferfeniţit, pătată de ulei, pe fundul căreia se rostogoleau cîteva cartuşe. McLaurin îi întinse cartea de credit cu numele său, apoi încărcă revolverul cu atenţie, urcă la volanul Roverului, ieşi în stradă şi porni spre extremitatea sudică a metropolei.

* * *

La ieşirea din Frisco fusese construită o ecluză ce permitea menţinerea aerului cald în interiorul domului Fuller care acoperea oraşul fără să blocheze însă circulaţia spre celelalte metropole de pe Coasta de Vest.

McLaurin se temea ca nu cumva Amicii să-l aştepte la ecluză. Ajunse tocmai înainte de închiderea porţilor interioare şi se strecură în grupul compact de maşini care aşteptau. Porţile glisară tăcute în urma lui. În timpul celor două minute în care se pregătea deschiderea porţilor exterioare, se simţi ca un şoarece prins în cursă. Privi în spate, prin uşile transparente şi-i văzu acolo: şeful său direct, un asiatic în costum şi un Andy, care parcurgea mulţimea de maşini din ecluză cu un fascicul de lumină polarizată. Înnebunit de spaimă, cu inima la gît, urmări pînza subţire de lumină care se apropia încet, dar sigur, scrutînd rînd pe rînd vehiculele şi pasagerii. Fasciculul plan al androidului începu să se tîrască pe maşina de alături. Cînd scanarea acesteia se încheie, porţile exterioare se deschiseră şi McLaurin demară.

Autostrada îl înghiţi. Hologramele publicitare se proiectau pe cerul înnegurat, în timp ce stroboscoape agresive imprimau pe mii de retine imagini subliminale. Megafoanele revărsau muzică şi reclame, reclame şi muzică. McLaurin ajunse să regrete izolarea fonică şi parbrizul polarizat al Fordului său. Prin zvîcnetul bezmetic al luminii stroboscoapelor, lucrurile începură să devină inconsistente, contururile şi formele căpătară fluiditate.

Se întrebă cît avea să dureze XEROX SAU NIMENI ALTCINEVA pînă cînd va ajunge TOBAC COLA în L.A. MOON VĂ IUBEŞTE. Bulevardul Amurgului, AKAI, serele cu palmieri, KODAK, Hollywood mustind de vedete japoneze, I.A. TOSHIBA CEL MAI BUN PRIETEN, filmele titrate în engleză, MITSUBISHI BANK-UN SECOL DE CORECTITUDINE, straturile vîscoase de oboseală din care se zbate să iasă, PANASONIC, CE ALTCEVA? jumătatea stîngă a feţei acum amorţită, PHILIPS, ochiul care se închide de la sine, IBM-GARANŢIA SUCCESULUI.

Trase pe dreapta, mişcîndu-se parcă într-un clei tulbure. Duzele tuşiră şi tăcură. Roverul căzu pe sortul de cauciuc cu un bufnet şi o zguduitură. Un ultim gînd îi traversă mintea înceţoşată: „Dacă adorm aici, în frigul ăsta, nu mă mai trezesc".

* * *

Şi totuşi se trezi. Avea senzaţia că-i îngheţase şi măduva oaselor. Nu mai vedea aproape deloc. Nici gînduri coerente nu mai putea forma. Tremura spasmodic fără să poată alunga frigul cumplit care i se cuibărise în corp şi lacrimile i se revărsau neştiute din ochiul sănătos. Cineva deschise portiera Roverului, apoi braţe puternice îl apucară şi-l duseră într-un loc încălzit, unde adormi din nou.

Cînd se trezi vedea cu ambii ochi. Se găsea într-un pat cu cearşafuri albe dintr-o cameră mică şi un infirmier tocmai pleca, purtînd pe braţe un vraf de hîrtie de imprimantă cu electroencefalograme trasate verde aprins. În locul infirmierului intră Alex:

– Mai trăieşti, bătrînelule?

McLaurin aprobă din cap. Se simţea slăbit.

– Am nişte veşti pentru tine. M-am gîndit că-i mai bine să le afli acum, ca să le analizezi cît timp mai stai în clinică.

Ai un pancreas nou, aşa cum ai dorit. Am găsit foaia de imprimantă

din buzunarul tău şi am înţeles de ce erai aşa de disperat. Într-adevăr, cel vechi dezvoltase un cancer. Ai şi o pereche de ZEISS nouă.

– Din banii pentru...

– Nu. NAKAMURA a plătit totul. Stai, nu te agita. Au ştiut de la bun început. Altfel n-ar fi mers treaba ca pe roate. N-ar fi mers deloc.

– Deci tu...

– Da, lucrez pentru ei. Proiectul Triadelor transpirase. Tu ai fost folosit ca să-i atragi pe o pistă falsă. În cursul urmăririi, o parte din oamenii lor infiltraţi în corporaţie au fost identificaţi şi eliminaţi.

– Dar capsula...

– Capsula conţinea un Andy pregătit din timp. Nu putea fi folosit adevăratul Noir. Ar fi fost prea riscant.

– Şi eu...

– Tu ai ajutat la eliminarea unor membri ai crimei organizate din sînul corporaţiei şi conducerea NAKAMUREI te-a răsplătit în consecinţă. Organizaţiile criminale s-au extins prea mult şi cineva trebuie să lupte împotriva lor. Te las să te odihneşti, bătrîne.

Alex ieşi. Înainte de a închide uşa, flutură mîna în semn de salut. Lumina fluorescentă făcu să-i strălucească butonul de la manşetă. Un ornament de fibră de sticlă, delicat ca un fulg de zăpadă. O crizantemă de neon în miniatură. Simbolul Yakuzei.

* * *

Thierry Noir a mai pictat o lungă perioadă de timp. Operele sale s-au vîndut în continuare la preţuri fabuloase. Niciodată nu i-au fost plătite creaţiile, nici la preţul pieţei, nici mai ieftin. Dar el se obişnuise cu asta încă din secolul trecut.

McLaurin nu l-a întîlnit niciodată.

Urmare din pagina 170

8.

Pe Pămînt, lorzii Instrumentalităţii aflară cu încîntare că nava de aur distrusese orice urmă de viaţă pe planeta lui Raumsog. Primiră omagii din toate lumile populate de oameni. Lovaduck, idiotul, fetiţa şi monitorul fură spitalizaţi. Din minţile lor fu ştearsă orice amintire a ceea ce făptuiseră.

Lovaduck apăru în faţa lorzilor Instrumentalităţii. Credea că luptase pe nava de aur, dar nu-şi mai amintea ce făcuse acolo. Nu ştia nimic despre vreun idiot cronopatic. Nu-şi mai aducea aminte de micul său „vehicul". Lacrimile îi brăzdau faţa cînd lorzii Instrumentalităţii îi dădură cea mai înaltă decoraţie şi îi înmînară o imensă sumă de bani. Îi spuseră: „Ai slujit cu cinste şi acum eşti liber. Binecuvîntarea şi recunoştinţa omenirii vor fi pururea cu tine..."

Lovaduck se întoarce pe domeniile sale îndoindu-se că serviciul său va fi fost atît de mare. Avea să se întrebe mereu, în secolele ce-i mai rămăseseră de trăit, cum poate un om să fie un erou atît de temut şi să nu-şi amintească ce a făcut pentru asta.

9.

Pe o planetă foarte îndepărtată, supravieţuitorii unui crucişător al lui Raumsog erau eliberaţi din spital. Printr-un ordin special, primit direct de pe Pămînt, în minţile lor se intervenise astfel încît să nu poată niciodată dezvălui adevăratele motive ale înfrîngerii. Un reporter încăpăţînat se ţinu după unul din aceşti navigatori. Dar, după multe ore de beţie cruntă, răspunsul supravieţuitorului fu acelaşi:

„De aur era nava – oh! oh! oh! De aur era nava – oh! oh! oh!"

Traducere - **Dan Merişca**

Greg Bear

Muzica sîngelui

Premiul Nebula
Premiul Hugo – 1984

În natură există un principiu, care nu cred că a mai fost subliniat vreodată. În fiecare ceas, un miliard de trilioane de microorganisme – bacterii, microbi, animalculi – se nasc şi mor, fără a juca un rol prea important, cu excepţia existenţei lor şi a acumulării minusculelor efecte. Ele nu percep în profunzime. Nu suferă mult. Moartea a o sută de miliarde dintre ele n-ar avea aceeaşi importanţă ca decesul unei singure fiinţe umane.

Între nivelele de mărime ale tuturor creaturilor, mici precum microbii, sau de mărimea oamenilor, există o egalitate de "elan", aşa cum crenguţele unui copac înalt, strînse laolaltă, egalează volumul ramurilor de dedesubt, iar toate ramurile sînt egale cu volumul tulpinii.

Acesta, cel puţin, este principiul. Cred că Vergil Ulam a fost primul care l-a încălcat.

Nu-l mai văzusem pe Virgil de cel puţin doi ani. Amintirile mele despre el nu prea se potriveau cu bărbatul bronzat, zîmbitor şi bine îmbrăcat, care se afla înaintea mea. Cu o zi în urmă, stabilisem telefonic să prînzim împreună, iar acum, faţă în faţă, stăteam lîngă uşile duble şi largi ale cantinei salariaţilor Centrului Medical Mount Freedom.

– Vergil? am întrebat. Dumnezeule, Vergil!

– Mă bucur să te văd, Edward.

Mi-a scuturat mîna cu putere. Slăbise zece sau douăsprezece kilograme şi ceea ce rămăsese părea mai bine proporţionat. În universitate, Vergil fusese puştiul sclipitor de inteligent, cu faţa puhavă, părul răvăşit şi dinţii strîmbi, care lega clanţele uşilor la priza de curent şi ne servea cu un punci după care urinam albastru. Nu avusese niciodată vreo prietenă, cu excepţia Eileenei Termagent, posesoarea multora dintre caracteristicile lui fizice.

– Arăţi fantastic, i-am spus. Ţi-ai petrecut vara în Cabo San Lucas?

Ne-am aşezat la rînd şi-am ales mîncarea.

– Bronzul, răspunse el, ridicînd un pahar de cacao cu lapte, provine de la trei luni petrecute sub o lampă de ultraviolete. Dinţii mi i-am îndreptat imediat după ultima noastră întîlnire. O să-ţi explic şi restul, dar avem nevoie de un loc unde să putem vorbi fără să fim auziţi.

L-am condus în colţul fumătorilor, unde trei pufăitori înrăiţi erau împrăştiaţi printre şase mese.

– Zău, vorbesc serios, am repetat, pe cînd goleam tăvile. Te-ai schimbat. Arăţi bine!

– M-am schimbat mai mult decît vezi tu. Tonul glasului venea parcă din

coloana sonoră a unui film şi replica fu însoţită de o ridicare dramatică a sprîncenelor: Ce mai face Gail?

– Gail făcea bine, i-am spus, preda la o şcoală de infirmiere. Ne căsătorisem cu un an în urmă. Ochii lui Vergil au coborît asupra mîncării dinaintea lui – ananas, brînză, plăcintă cu cremă de banane – şi m-a întrebat, cu o voce răguşită:

– Altceva mai observi la mine?

– Nu, i-am răspuns, după ce l-am privit atent.

– Uită-te mai bine!

– Nu sînt sigur... Ah, da, nu porţi ochelari. Ai trecut la lentile de contact?

– Nu. Nu-mi mai trebuie.

– Şi eşti înţolit la mare fix... Cine te îmbracă acum? Sper că, pe lîngă bun gust, are şi sex-appeal.

– Candice nu-i... în privinţa hainelor, nu-i meritul ei. Pur şi simplu, am o slujbă mai bună şi dispun de mai mulţi bani de cheltuială. Întîmplător, în ceea ce priveşte îmbrăcămintea, am gusturi mai bune decît în privinţa mîncărurilor.

Zîmbi, vechiul zîmbet auto-depreciator al alui Vergil, terminat însă printr-un rînjet.

– Oricum, urmă el, ea m-a părăsit, pe mine m-au concediat şi acum trăiesc din economii.

– Stai aşa, l-am întrerupt. Cam multe deodată... De ce nu le iei pe rînd? Ai avut o slujbă. Unde?

– La Corporaţia Genetron. Acum şaisprezece luni...

– N-am auzit de ei.

– O s-auzi! Luna viitoare îşi lansează acţiunile pe piaţă. O să fie omor! Au dat lovitura cu BAM. Biocipuri...

– Ştiu ce sînt BAM-urile, l-am oprit. Cel puţin, teoretic... Biocipuri Aplicabile Medical.

– Au cîteva care funcţionează.

– Ce? Era rîndul meu să înalţ sprîncenele.

– Circuite logice microscopice. Le injectezi în corpul uman, încep să lucreze acolo unde li se spune şi scapi de griji. Au fost avizate de doctorul Michael Bernard.

Asta era destul de impresionant. Reputaţia lui Bernard era impecabilă. Nu numai că se asociase cu grangurii ingineriei genetice, dar, înainte de-a se retrage din meseria de neurochirurg, cel puţin anual, venea cu cîte ceva deosebit. Apăruse pe coperţile lui Time, Mega şi Rolling Stone.

– Toate astea sînt deocamdată secrete – acţiunile, lovitura, Bernard, totul... Privi în jur şi şopti: Deşi, fă ce vrei! Am terminat cu blestemaţii!

Am fluierat încetişor.

– Mă îmbogăţeşti, da?

– Dacă asta doreşti... Sau mai poţi petrece puţin timp cu mine, înainte de-a fugi la agentul de bursă?

– Bineînţeles că pot!

Nu se atinsese nici de brînză, nici de plăcintă. Mîncase, totuşi, cîteva feliuţe de ananas şi băuse laptele.

– Povesteşte-mi, l-am îndemnat.

– Păi, în facultate m-am orientat spre munca de cercetare în laborator. Cercetare biochimică... În plus, am avut dintotdeauna o înclinaţie spre calculatoare. Aşa că, în ultimii doi ani m-am pus la punct...

– Vînzînd soft-uri lui Westinghouse?

– Îmi pare bine că prietenii mei nu uită. Aşa am intrat în legătură cu Genetron, exact cînd începuseră totul. Aveau sponsori grei şi toate echipamentele de laborator la care mă gîndisem că ţi-ar trebui vreodată. M-au angajat şi-am avansat rapid.

După patru luni, eram cercetător independent. Am descoperit cîteva lucruri noi, flutură el nonşalant din mînă, apoi am apucat-o pe nişte căi tangente, pe care ei le considerau pre-

mature. Am continuat şi mi-au luat laboratorul; l-au dat unui tip insipid... Am reuşit să salvez o parte din experimente, înainte să mă concedieze. Numai că n-am fost prea prudent... sau atent. Aşa că, acum, experienţele se desfăşoară în afara laboratorului.

Întotdeauna îl considerasem pe Vergil ambiţios, puţin aiurit şi nu teribil de sensibil. Relaţiile lui cu reprezentanţii autorităţilor nu fuseseră niciodată paşnice. Pentru el, ştiinţa era aidoma unei femei pe care n-o poţi avea, pentru ca, brusc, să-ţi deschidă braţele, cu mult înainte de-a fi gata pentru o iubire matură – lăsîndu-te să te temi că vei risipi pentru totdeauna ocazia, vei pierde trofeul, vei avea un fiasco de proporţii... Aparent, aşa se întîmplase cu el.

– În afara laboratorului? Nu pricep...

– Edward, vreau să mă examinezi. Să-mi faci un consult amănunţit. Poate şi analizele pentru cancer. După aceea, o să-ţi explic mai multe.

– Vrei consultul de cinci mii de dolari?

– Orice poţi face. Ultrasunete, RNM, termogramă, totul!

– Nu ştiu dacă pot obţine acces la tot echipamentul. Scannerul a fost instalat numai de-o lună, sau două... Ce dracu', nu puteai ceva mai...

– Atunci, ultrasunete. N-o să-ţi trebuiască altceva.

– Vergil, eu sînt obstetrician, nu tehnician de laborator din filme. OBS-GINE, ţinta tuturor bancurilor... Dacă te transformi în femeie, poate că reuşesc să te ajut.

Se aplecă înainte, aproape atingînd plăcinta cu cotul, dar oprin-du-se în ultima clipă, la numai cîţiva milimetri de ea. Vechiul Vergil ar fi iz-bit-o în plin.

– Consultă-mă atent şi-o să... Îşi îngustă ochii şi clătină din cap: Fă-mi analizele.

– Deci, te programez la ultrasunete. Cine plăteşte?

– Sînt pe Blue Shield. Zîmbi şi ridică o carte de credit medicală. Am avut pe mînă şi fişele personale de la Genetron. Orice credit medical pînă la o sută de mii de dolari nu este verificat şi nici suspectat.

* * *

Dorea secret absolut, aşa încît am aranjat totul. Am completat formele chiar eu. Atîta vreme cît facturile erau corecte, majoritatea analizelor se puteau face fără aprobări oficiale. N-am pus la socoteală şi timpul meu. La urma urmei, Vergil mă făcuse să urinez albastru. Eram prieteni.

Sosi tîrziu, seara. Programul meu se terminase, dar l-am aşteptat la etajul al treilea al aripii denumite, de către infirmiere, Laboratoarele Frankenstein. Şedeam într-un scaun portocaliu, din plastic. Cînd apăru, părea măsliniu în lumina tuburilor fluorescente.

Se dezbrăcă şi l-am instalat pe masă. De la început am observat că gleznele îi păreau umflate, totuşi nu aveau edeme. Le-am pipăit de cîteva ori. Aparent erau în regulă, dar arătau ciudat.

– Hm, am mormăit.

Am trecut paletele peste Vergil, alegînd zonele mai dificil de explorat şi am programat datele în sistemul de realizare al imaginilor. După aceea, am rotit masa şi-am introdus-o în deschizătura emailată a echipamentului de diagnosticare ultrasonică, „gaura bîzz", cum îi ziceau infirmierele.

Am integrat datele din gaura bîzz cu cele culese de palete şi l-am scos pe Vergil, apoi am cerut imaginea video. Într-o secundă, imaginea se compuse, apărînd sub forma scheletului bărbatului.

Rămase aşa trei secunde – mie îmi

căzuse falca – trecu pe organele din torace, după aceea musculatura şi, în cele din urmă, sistemul vascular şi pielea.

– Ai avut de mult accidentul? l-am întrebat, încercînd să-mi ascund tremurul din glas.

– N-a fost un accident. A fost intenţionat.

– Isuse, te-au bătut, ca să nu divulgi secretele?

– Nu m-ai înţeles, Edward. Uită-te din nou. Nu sînt infirm.

– Uite, aici sînt îngroşate, i-am arătat gleznele şi coastele tale... structura asta zig-zagată... În mod limpede, cîndva au fost rupte. Plus...

– Priveşte coloana, zise el.

Am rotit imaginea pe monitorul video.

Doamne Dumnezeule, mi-am spus. Era fantastic! O colivie de proiecţii triunghiulare, îmbinîndu-se în moduri pe care nu le puteam urmări, cu atît mai puţin înţelege. Am întins mîna şi-am încercat să-i pipăi coloana vertebrală. Vergil ridică braţele, uitîndu-se în tavan.

– Nu găsesc..., am vorbit cu glas tare. E complet netedă.

M-am oprit, i-am privit pieptul, apoi l-am apăsat pe coaste. Erau protejate cu ceva dur şi flexibil. Cu cît apăsam mai tare, cu atît teaca respectivă devena mai dură. Atunci am observat o altă modificare.

– Hei, am exclamat. N-ai sfîrcuri.

Se vedeau două pete mici, pigmentate, însă nici urmă de sfîrcuri.

– Vezi? făcu Vergil, punîndu-şi halatul alb. Sînt reconstruit, din interior spre exterior.

* * *

Reamintindu-mi orele acelea, mă imaginez spunînd:

– Povesteşte-mi!

Poate că este mai bine că nu ţin minte ce-am spus de fapt.

Mi-a explicat cu digresiunile lui caracteristice. Ascultîndu-l, mi se părea că încerc să descopăr conţinutul unui articol din ziar printr-o junglă de liniuţe, paranteze şi trimiteri la subsol.

Simplific şi condensez:

Genetron îi dăduse sarcina fabricării biocipurilor prototip, circuite miniaturale alcătuite din molecule de proteine. Unele circuite erau fixate pe cipuri din siliciu, puţin mai mari de cîţiva microni, fiind trimise după aceea prin arterele cobailor pînă în zone marcate chimic, pentru a face conexiuni cu ţesutul animalelor, încercînd să atenueze şi chiar să controleze infecţii provocate în laborator.

– *Asta* a fost o chestie, zise el.

Am recuperat microcipul cel mai complex, sacrificînd cobaiul şi l-am analizat – am introdus partea de siciliu într-un monitor video. Calculatorul ne-a arătat mai întîi grafice liniare, apoi diagrama caracteristicilor chimice a unsprezece centimetri de vas sanguin... după aceea, a pus totul laolaltă şi a creat imaginea. Am străbătut vizual unsprezece centimetri din artera cobaiului. N-ai văzut niciodată atîţia cercetători ţopăind, îmbrăţişîndu-se şi bînd nenumărate borcane cu zeamă de ploşniţe.

Zeama de plişniţe era etanol de laborator, amestecat cu piper.

În cele din urmă, siliciul a fost complet eliminat în favoarea nucleoproteidelor. Vergil nu intră în detalii, dar am înţeles că descoperiseră o modalitate de-a transforma molecule uriaşe – de mărimea ADN-ului, însă mai complexe – în calculatoare electrochimice, folosind structurile ribozomi pentru „codificatori" şi „lectori", iar ARN-ul drept „bandă". Vergil reuşise să imite

reproducerea prin separare şi reasamblarea în nucleoproteidele lui, încorporînd schimbări de program în puncte cheie, prin inversarea perechilor nucleotide.

– Genetron voia să mă treacă pe ingineria supergenelor, pentru că asta era noutatea pretutindeni. Realizarea a fel de fel de experimente, unele fără altă bază decît imaginaţia noastră. Eu însă aveam alte idei.

Învîrti degetul arătător în jurul urechii şi scoase nişte sunete adecvate:

– Apare în scenă savantul nebun, eh? Rîse, apoi redeveni sobru: Am injectat cele mai bune nucleoproteide în bacterii, ca să uşurez duplicarea şi combinaţiile. După aceea, am început să le las înăuntru pentru interacţiunea dintre circuite şi celule. Erau programate euristic; învăţau mai mult decît le programasem eu. Celulele transmiteau calculatoarelor informaţii codificate chimic, calculatoarele analizau şi luau hotărîri, iar celulele deveneau inteligente. Cînd spun „inteligente", mă refer la nivelul unor anelide. Închipuieşte-ţi o *E.coli* cu inteligenţa unui vierme anelid!

– Îmi închipui, am încuviinţat.

– Apoi, am pornit, pur şi simplu, pe cont propriu. Aveam echipamentul, tehnicile de lucru şi cunoşteam limbajul molecular. Combinînd nucleoproteidele, putem obţine biocipuri dense, realmente complexe, nişte creiere miniaturale. Am efectuat nişte cercetări, ca să văd cît de departe puteam ajunge, teoretic. Rămînînd la bacterii, eram capabil să realizez un biocip cu capacitatea de analiză a creierului unei vrăbii. Dă-ţi seama ce dezamăgit am fost! După aceea, am întrezărit o cale de amplificare a complexităţii de o mie de ori, utilizînd ceva considerat de noi drept o pacoste: trăncăneala cuantificată dintre elementele fixe ale circuitelor. La dimensiunile microscopice la care lucram, cea mai mică modificare putea distruge un biocip. Am realizat însă un program care putea prezice efectul tunel al electronilor, profitînd de el. Am subliniat aspectele euristice ale calculatorului, folosind schimbul de informaţii pentru sporirea complexităţii.

– Aici m-ai pierdut, i-am spus.

– M-am folosit de avantajul aleatorului. Circuitele se puteau auto-repara, comparau între ele băncile de memorie şi corectau greşeli. Tot dichisul! Le-am dat instrucţiuni bazice: Mergeţi şi vă înmulţiţi. Îmbunătăţiţi-vă! Ce naiba, trebuie să fi văzut cum arătau cîteva culturi după o săptămînă... Era extraordinar! Evoluau pe cont propriu, aidoma unor orăşele. Le-am distrus pe toate. Cred că dacă aş fi continuat să le hrănesc, unul din vasele petri şi-ar fi dezvoltat picioare şi-ar fi plecat din incubator.

– Glumeşti... L-am privit atent: Nu glumeşti...

– Omule, ele *ştiau* ce înseamnă îmbunătăţirile! Ştiau unde trebuiau să meargă, numai că erau limitate, aflîndu-se în interiorul unor bacterii, cu atît de puţine resurse...

– Cît de inteligente erau?

– Nu pot fi sigur... Se asociau în grupuri de o sută pînă la două sute de celule, fiecare grup comportîndu-se ca o unitate autonomă. Un asemenea grup ar fi putut avea inteligenţa unei maimuţe rhesus. Schimbau informaţii prin cili, îşi transmiteau date din memorii şi comparau concluziile. În mod clar, organizarea lor era diferită de cea a unui grup de maimuţe. De pildă, universul le era cu mult mai simplu. Cu aptitudinile de care dădeau dovadă, erau stăpînele vaselor petri. Am pus în interiorul vaselor organisme fage; n-au avut nici o şansă. S-au folosit de

fiecare posibilitate de-a creşte şi a se transforma.

– Cum se poate aşa ceva?

– Ce anume? Părea surprins că nu acceptam totul la valoarea respectivă.

– Să îngrămădeşti atît de multe în chestii aşa mici... O maimuţă rhesus nu-i calculatorul tău cel simplu, Vergil!

– Poate n-am fost destul de clar, făcu el, iritat în mod vizibil. Am folosit calculatoare nucleoproteidice. Sînt ca ADN-ul; dar toate informaţiile pot interacţiona. Ştii cîte perechi de nucleotide se găsesc în ADN-ul unei singure bacterii?

Trecuse multă vreme de la ultima mea lecţie de biochimie. Am clătinat din cap.

– În jur de două milioane! Adaugă structurile ribozomi modificate – cincisprezece mii, fiecare cu o greutate moleculară de vreo trei milioane – şi numără combinaţiile şi permutările! ARN-ul este aranjat ca o bandă Moebius, înconjurată de ribozomi, bifînd instrucţiunile şi producînd lanţuri proteinice... Ochii îi străluceau şi erau uşor umezi: În plus, nu spun că fiecare celulă era o entitate distinctă. Cooperau între ele.

– Cîte bacterii ai distrus?

– Miliarde... Nu ştiu... Pufni: Ai dreptate, Edward. Planete întregi de *E.coli.*

– Şi nu te-au concediat atunci?

– Nu. În primul rînd, nu ştiau ce se întîmpla. Am continuat să combin moleculele, mărindu-le dimensiunile şi complexitatea. Cînd bacteriile şi-au atins limitele, mi-am recoltat sînge, am separat globulele albe şi le-am injectat cu biocipuri dintre cele noi. Le-am urmărit, le-am dat să rezolve labirinturi şi mici probleme chimice. Erau geniale! La nivelul lor, timpul se scurge mult mai rapid – distanţele străbătute de mesaje sînt mici, iar mediul înconjurător mai simplu. După aceea, am uitat să înregistrez o fişă sub codul meu în calculatoarele laboratorului. Nişte şefi de lucrări au găsit-o şi au bănuit ce aveam de gînd. Toţi au intrat în panică. S-au gîndit că din cauza cercetărilor mele, aveam să ne trezim, în circă cu toţi observatorii sociali din ţară. Au început să-mi distrugă cercetările şi să-mi şteargă programele. Mi-au ordonat să sterilizez globulele albe! Cristoase!

Şi-a scos halatul şi a început să se îmbrace.

– Am avut la dispoziţie numai o zi sau două. Am separat celulele cele mai complexe..

– Cît de complexe?

– Se uneau în grupuri de cîte o sută de celule, la fel ca bacteriile. Fiecare grup poseda o inteligenţă de nivelul unui copil de zece ani. Pentru o clipă mă privi atent: Tot te îndoieşti, nu? Vrei să-ţi spun cîte perechi de nucleotide se găsesc într-o celule de mamifer? Am reglat calculatoarele să profite din plin de capacitatea globulelor albe. Zece miliarde de perechi de nucleotide, Edward! Zece la a zecea! Şi n-au corp mare, care să le preocupe şi să le consume cea mai mare parte din timpul de gîndire...

– Bine, am încuviinţat. M-ai convins. Ce-ai mai făcut?

– Am amestecat celulele într-o eprubetă cu sînge şi mi-am făcut o transfuzie. Începu să-şi încheie nasturii cămăşii şi-mi zîmbi: Le-am programat cu toate caracteristicile posibile, la cel mai înalt nivel, folosind numai enzimele. După asta, aveau să se descurce singure.

– Le-ai programat să se înmulţească şi să-şi îmbunătăţească performanţele? am repetat.

– Cred că-şi dezvoltaseră nişte caracteristici culese de biocipuri în faza de *E.coli.* Globulele albe puteau comunica între ele cu memorii extrudate. Mai

mult ca sigur, descoperiseră moduri de-a ingera alte tipuri de celule şi a le altera, fără să le omoare.

– Eşti nebun...

– Uită-te pe monitor! Edward, de atunci n-am mai fost bolnav! Eu, care făceam guturai într-una. În viaţa mea nu m-am simţit mai bine.

– Sînt înăuntrul tău, găsesc fel de fel de lucruri şi le transformă...

– Cred că acum fiecare grup are inteligenţa comparabilă cu a ta, sau a mea.

– Eşti complet ţicnit!

Înalţă din umeri.

– M-au concediat. Credeau că o să încerc să mă răzbun pentru ceea ce-mi făcuseră. Mi-au interzis accesul în laboratoare şi, pînă acum, n-am avut ocazia să văd ce se petrece înăuntrul meu. Au trecut trei luni de zile!

– Deci... Mintea îmi lucra frenetic: Ai slăbit, deoarece ţi-au îmbunătăţit metabolismul grăsimilor. Oasele sînt mai puternice, coloana a fost complet refăcută...

– Nu mă mai doare spinarea, chiar dacă dorm pe salteaua veche.

– Şi inima pare diferită...

– Nu ştiam de inimă, examină Vergil imaginea video mai de aproape. Referitor la grăsime – mă gîndisem la aşa ceva. Îmi puteau spori numărul globulelor roşii, aranjînd metabolismul. În ultima vreme nu mi-a fost chiar aşa foame. Nu mi-am schimbat obiceiurile de masă – poftesc cam la aceleaşi mizerii – totuşi, ajung să consum doar ceea ce-mi trebuie. Nu cred că ele ştiu, încă, ce este creierul meu. Bineînţeles, au prelucrat toate chestiile glandulare – dar n-au imaginea *de ansamblu*, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ele nu ştiu că eu *exist* aici. Să ştii însă că au priceput la ce servesc organele de reproducere.

M-am uitat la imagine, apoi iarăşi la el.

– Ah, arată absolut normal, chicoti el, frecîndu-şi scrotul cu un gest obscen. Altfel, cum crezi că lipeam o tipă trăznet cum e Candice? Era tocmai după o noapte cu un tehnician. Pe atunci arătam binişor, nu erau bronzat, dar zvelt, cu haine ca lumea... Şi-a dat seama că habar n-avusese ce înseamnă, de fapt, tehnician. Ţi-a plăcut poanta? Micile mele genii ne-au ţinut treji jumătate de noapte. Cred că aduceau îmbunătăţiri la fiecare număr. Parcă aveam febră, nu alta...

Zîmbetul îi dispăru.

– După asta, într-o seară, a început să mă furnice pielea. M-am speriat rău de tot. Am crezut că scăpasem lucrurile din mînă. M-am întrebat ce aveau să facă, dacă traversau bariera sîngelui din creier şi *mă* descopereau – aflau adevăratele funcţii ale creierului? De aceea am început o campanie care să le ţină sub control. M-am gîndit că motivul pentru care voiau să intre în piele îl constituia simplitatea circuitelor situate pe o suprafaţă. Mult mai simplu decît problema menţinerii unor lanţuri de comunicaţie înăuntrul şi în jurul muşchilor, organelor şi vaselor de sînge. Pielea era mult mai directă. De aceea, am cumpărat o lampă cu cuarţ...

Îmi observă expresia nedumerită.

– În laborator distrusesem proteinele din celulele-biocipuri, expunîndu-le la lumină ultravioletă. Am alternat lampa de bronzat cu tratamentele cu cuarţ. Deocamdată, se pare că le-am oprit să iasă prin piele şi mi-a dat şi un bronz frumos.

– Ţi-a dat şi un cancer al pielii, am comentat eu.

– Probabil că se vor ocupa ele de asta. Sînt ca poliţia...

– Bine! Te-am examinat şi mi-ai povestit ceva care mi se pare greu de

crezut... ce vrei să fac?

– Edward, nu sînt chiar atît de indiferent pe cît par. Sînt îngrijorat! Ar fi bine dacă aş găsi o modalitate de-a le controla înainte ca să afle de creierul meu. Gîndeşte-te, sînt de ordinul trilioanelor acum, şi fiecare este inteligentă! Cooperează într-o anumită măsură... Probabil că, în momentul ăsta, sînt fiinţa cu cea mai multă inteligenţă din lume, iar ele nici măcar n-au început să acţioneze împreună. N-aş vrea să preia ele controlul...

Izbucni într-un rîs neplăcut.

– Să-mi fure sufletul, mai ştii? Gîndeşte-te, poate există vreun tratament care să le blocheze. Poate le înfometăm cumva... Încearcă să te gîndeşti! Sună-mă, îşi încheie el cămaşa.

Îmi întinse o foaie cu adresa şi numărul său de telefon. Apoi, se apropie de claviatură şi şterse imaginea de pe ecran şi memoria consultului.

– Numai tu, adăugă el. Deocamdată nimeni altul. Şi, te rog... grăbeşte-te!

Era ora trei dimineaţa, cînd Vergil a ieşit din încăpere. Mă lăsase să-i iau sînge, după aceea îmi scuturase mîna – cu palma umedă, nervoasă – şi mă avertizase să nu mă infectez cu probele.

Înainte de a părăsi spitalul, am trimis sîngele printr-o serie de analize. Rezultatele aveau să fie gata în ziua următoare.

Le-am ridicat în timpul pauzei de prînz, apoi am distrus toate eşantioanele. Am făcut-o ca un robot. Mi-au trebuit cinci zile şi nopţi aproape nedormite, ca să accept cele văzute. Sîngele îi era destul de normal, deşi aparatele puseseră diagnosticul unei infecţii. Număr mare de leucocite – globulele albe – şi histamine. În cea de-a cincea zi am crezut.

Gail ajunsese acasă înaintea mea, dar era rîndul meu să pregătesc masa. A pus unul din discurile şcolii în echipamentul de casă şi mi-a arătat opere de artă video, realizate de elevii ei. Am privit tăcut, am mîncat cu ea în linişte...

Am avut două vise; făceau parte din acceptarea mea finală. În primul – care m-a făcut să mă zvîrcolesc între cearşafuri – asistam la distrugerea planetei Krypton, planeta natală a lui superman. Miliarde de genii superumane mureau răcnind, sub ziduri de foc. Am legat catastrofa de distrugerea probelor de sînge ale lui Vergil.

Al doilea vis a fost şi mai înspăimîntător. Visam că New York-ul viola o femeie. La sfîrşitul coşmarului, femeia năştea embrioane mititele de oraşe, toate învelite în pelicule transparente, pătate de sînge.

L-am sunat pe Vergil în dimineaţa celei de-a şasea zile. Mi-a răspuns după patru apeluri.

– Am nişte rezultate, i-am spus. Nimic concludent. Vreau însă să-ţi vorbesc. Putem să ne întîlnim?

– Bineînţeles, a încuviinţat el. Deocamdată stau în casă.

Glasul îi era crispat; părea obosit.

Apartamentul lui Vergil era situat într-un cartier luxos, aproape de malul lacului. Am luat liftul, ascultînd reclamele muzicale şi privind hologramele dansînd şi oferind produse, apartamente pentru închiriat, precum şi pe administratoarea clădirii, anunţînd activităţile sociale ale săptămînii.

Vergil îmi deschise şi-mi făcu semn să intru. Purta un halat în carouri, cu mîneci lungi şi papuci din velur. Într-o mînă, strîngea o pipă neaprinsă. Se îndepărtă de mine şi se aşeză, fără nici un cuvînt încleştîndu-şi spasmodic degetele.

– Ai o infecţie, i-am spus.

– Da?

– Atîta arată analizele sîngelui...

N-am avut acces la microscopul electronic.

– Nu cred că-i o infecţie, făcu el. La urma urmei, sînt propriile mele celule. Probabil e vorba de altceva... un semn al prezenţei lor, al transformării. Nu ne putem aştepta să înţelegem tot ce se întîmplă.

Mi-am scos haina.

– Uite ce-i, i-am spus, acum chiar că m-ai băgat la idei.

Expresia de pe chipul lui m-a făcut să mă opresc: era un fel de beatitudine delirantă. Privea tavanul şi-şi umezea buzele cu limba.

– Eşti drogat? l-am întrebat.

Scutură din cap, apoi încuviinţă o dată, foarte încet.

– Ascult...

– Ce?

– Nu ştiu. Nu sunete... nu tocmai... Ca o muzică... Inima, toate vasele de sînge, frecarea sîngelui prin artere şi vene. Activitatea... Muzică în sînge...

Mă privi ciudat:

– De ce nu eşti la slujbă?

– E ziua mea liberă şi Gail are ore.

– Poţi rămîne?

– Cred că da, am înălţat din umeri.

Presupun că sunam bănuitor. Priveam în jur, prin apartament, căutînd scrumiere, ghemotoace de hîrtie.

– Edward, nu sînt drogat, vorbi el. Poate greşesc, dar cred că se întîmplă ceva important. Cred că ele descoperă cine sînt *eu*.

M-am aşezat în faţa lui Vergil, privindu-l atent. Nu mă băga în seamă. Era absorbit de un proces interior. Cînd am cerut o cafea mi-a arătat bucătăria. Am fiert apă într-un ibric şi-am luat din dulap o cutie de ness. Am revenit, cu ceaşca, la scaunul meu. Vergil îşi răsucea capul într-o parte şi alta, ţinînd ochii deschişi.

– Dintotdeauna ai ştiut ce vrei să ajungi, nu? m-a întrebat.

– Mai mult sau mai puţin...

– Ginecolog... O idee deşteaptă. Niciodată n-ai avut idei proaste. Eu eram altfel... Aveam ţeluri, dar nu direcţii. Ca o hartă fără drumuri, numai cu localităţi. Mă durea în cot de toată lumea, mai puţin de mine. Pînă şi de ştiinţă... Un simplu mijloc... Sînt surprins c-am ajuns atît de departe. Îi uram pînă şi pe-ai mei.

Strînse puternic braţele fotoliului.

– S-a întîmplat ceva? l-am întrebat.

– Îmi vorbesc, răspunse el şi închise ochii.

Vreme de o oră păru adormit. I-am verificat pulsul, care era puternic şi regulat, i-am pipăit fruntea – puţin cam rece – şi mi-am mai făcut o cafea. Răsfoiam o revistă, cînd a deschis ochii.

– E greu de spus ce înseamnă timpul pentru ele, zise Vergil. Le-au trebuit trei, poate patru zile. ca să înţeleagă limbajul şi principalele concepte umane. Acum se ocupă de asta. De mine. Chiar în clipa asta!

– Cum adică?

Afirma că de neuronii lui erau conectaţi mii de cercetători. Nu putea oferi detalii.

– Să ştii că-s ale naibii de eficiente. adăugă el. Încă nu m-au stricat.

– Ar trebui să mergi la un spital.

– Ce dracu' ar putea ei să-mi facă? Te-ai gîndit la vreo modalitate de control? La urma urmei, sînt celulele din trupul meu!

– M-am gîndit... Le putem înfometa. Aflăm diferenţele metabolice.

– Nu sînt sigur că vreau să scap de ele, reflectă Vergil. Nu fac nici un rău.

– De unde ştii?

Clătină din cap şi ridică un deget.

– Aşteptă! Acum, încearcă să înţeleagă ce este spaţiul. Pentru ele este cam greu; diferenţiază distanţele după concentraţiile chimice. Cred că în

concepţia lor, spaţiul era analog cu intensitatea gustului.

– Vergil...

– Ascultă! Gîndeşte-te, Edward! Era excitat, totuşi îşi păstra calmul: Observă! Înăuntrul meu se petrece ceva important. Ele comunică peste fluide, prin membrane. Reglează ceva – viruşi? – ca să transporte datele stocate în lanţurile acidului nucleic. Cred că rostesc „ARN". Asta are un sens. Este una dintre căile pe care le-am programat. Dar şi nişte structuri de tip protoplasmic. Poate că aparatele tale au considerat că asta-i infecţia: comunicaţiile din sîngele meu, pachetele de date... Gustul altor individuali... Egali... Superiori... Subordonaţi...

– Vergil, te ascult, totuşi cred c-ar trebui să mergem la un spital.

* * *

Ăsta-i spectacolul meu, Edward, rosti el. Eu sînt universul lor. Sînt uluite de noile dimensiuni.

Pentru o vreme, tăcu. M-am apropiat de scaunul lui şi i-am ridicat mîneca halatului. Braţul era străbătut în toate direcţiile de linii albe. Eram gata să telefonez după o ambulanţă, cînd se ridică şi se întinse.

– Îţi dai seama, vorbi Vergil, cîte celule din corp ucidem cu fiecare gest al nostru?

– Sun după o ambulanţă.

– Nu! Tonul lui m-a oprit. Ţi-am spus, nu sînt bolnav, ăsta-i spectacolul meu. Ştii ce mi-ar face într-un spital? Vor fi ca nişte troglodiţi, încercînd să repare un calculator în acelaşi mod în care îşi repară toporul din piatră. Ar fi o farsă...

– Atunci, eu ce caut aici? m-am răstit furios. Nu pot face nimic. Şi eu sînt un troglodit!

– Tu eşti un prieten, m-a fixat Vergil.

Aveam impresia că nu eram privit numai de el.

– Vreau să stai aici să-mi ţii tovărăşie. Dar, adăugă el chicotind, nu sînt tocmai sigur.

Vreme de două ore se plimbă prin apartament, atingînd lucrurile, privind pe ferestre, pregătindu-şi încet şi metodic prînzul.

– Ştii, spuse Vergil pe la amiază, ele pot realmente să-şi simtă propriile gînduri. Adică, citoplasma pare să aibă o voinţă a ei, un fel de viaţă subconştientă, echilibrînd raţiunea recent dobîndită. Ele aud „zgomotele" chimice, sau... ceea ce fac moleculele înăuntru.

La ora două i-am telefonat lui Gail să-i spun că întîrziam. Mi-era aproape rău de atîta tensiune nervoasă, dar am încercat să-mi păstrez glasul calm.

– Ţi-l aminteşti pe Vergil Ulam? Stăm la o parolă, la el acasă.

– Totul e-n regulă? m-a întrebat ea.

Era oare? În mod hotărît, nu!

– Perfect, i-am răspuns.

– Cultură! exclamă Vergil, apărînd lîngă mine. Am spus la revedere şi-am închis. Ele se scaldă permanent în fluxul de informaţii. Contribuind la sporirea lui... Este un fel de gestalt. Ierarhia e absolută. Celulele care nu interacţionează corespunzător sînt vînate de fagocite specializate. Viruşi anumiţi, pentru indivizi sau grupuri. Nici o scăpare! O dată înţepată de virus, celula se dilată, explodează şi se dizolvă. Totuşi, nu este o dictatură. Cred că, efectiv, ele au mai multă libertate decît într-o democraţie. Ceea ce vreau să spun este că se deosebesc foarte mult de la individ la individ. Înţelegi? Se deosebesc în alte feluri decît cele cunoscute de noi.

– Stai aşa, l-am prins de umăr. Vergil, mă dai peste cap! Nu mai rezist mult. Nu înţeleg, nu-s convins...

– Nici acum?

– Bun... să zicem că-mi oferi interpretarea corectă. Cel puţin, aşa cum o vezi tu... Te-ai gîndit şi la consecinţe? Ce înseamnă toate astea şi unde ar putea duce?

Intră în bucătărie, bău un pahar cu apă, apoi reveni lîngă mine. Expresia i se schimbase din uimire copilărească în grijă sobră.

– Niciodată nu m-am priceput la aşa ceva.

– Ţi-e frică?

– Mi-a fost. Acum nu sînt sigur... Îşi pipăi nodul de la cravată. Uite, nu vreau să crezi că te-am ocolit, c-am trecut peste capul tău, sau aşa ceva... Ieri m-am întîlnit cu Michael Bernard. M-a dus în clinica lui particulară şi-a luat probe pentru analize. Mi-a zis să renunţ la ultraviolete. Azi dimineaţă mi-a telefonat, înainte de-a suna tu. Spunea că totul se verifică. Şi mi-a cerut să nu mai spun nimănui.

Se opri şi expresia lui redeveni visătoare.

– Oraşe de celule, continuă el. Edward, ele împing tuburi gen-pilii prin ţesuturi, răspîndesc informaţia...

– Termină! am răcnit. Se verifică? Ce se verifică?

– După cum spunea Bernard, am în sistem „cîţiva macrofagi" extrem de dezvoltaţi. Şi el a constatat modificările anatomice.

– Ce vrea să facă?

– Nu ştiu. Probabil va convinge Genetronul să redeschidă laboratorul.

– Asta-ţi doreşti?

– Nu-i vorba numai de laborator.. Să-ţi arăt! De cînd am oprit tratamentul cu UV... Continui să mă transform...

Îşi descheie halatul şi-l lăsă să lunece pe podea. Pe tot corpul, pielea lui era străbătută de linii albe. Pe spate, liniile începuseră să formeze un fel de încreţituri.

– Dumnezeule, am rostit.

– În curînd n-o să mai fiu bun decît pentru laborator. N-o să mai pot ieşi în public. Ţi-am mai zis, spitalele n-ar şti ce să facă.

– Eşti... le poţi vorbi, le poţi spune să încetinească, am bolborosit, conştient de ridicolul cuvintelor mele.

– Da, e adevărat, pot, dar nu-i obligatoriu ca ele să mă asculte.

– Credeam că eşti dumnezeul lor, sau aşa ceva.

– De neuronii mei nu sînt conectaţi cele importante. Sînt cercetători, sau cel puţin au o funcţie similară. Ele ştiu că eu exist aici, ştiu cine sînt, dar asta nu înseamnă că au convins nivelele superioare ale ierarhiei.

– Sînt în dispută?

– Aşa ceva... Oricum, nu-i chiar atît de rău. Dacă se redeschide laboratorul, am şi eu o casă, un loc unde să lucrez. Se uită pe fereastră, aşteptînd parcă pe cineva. Numai ele mi-au mai rămas. Nu le este frică, Edward. Pînă acum nu m-am simţit niciodată atît de ataşat de ceva. Zîmbi din nou, transpus: Mă simt responsabil faţă de ele. Ca o mamă...

– Nu poţi şti ce vor face.

Vergil scutură din cap.

– Nu, vorbesc serios. Spui că sînt asemenea unei civilizaţii...

– Ca o mie de civilizaţii!

– Aşa... şi se ştie că civilizaţiile au şi probleme. Război, mediu înconjurător...

Mă agăţam de orice pai, încercînd să potolesc o panică sporind mereu. Nu aveam competenţa de-a rezolva astfel de enormităţi. Nici eu, nici Vergil. El era ultima persoană pe care aş fi considerat-o înţeleaptă şi obiectivă în privinţa unor probleme cu adevărat importante.

– Dar eu sînt singurul care poate păţi ceva.

– Nu ştii asta... Isuse, Vergil, uită-te ce-ţi *fac*!

– Mie, numai mie! insistă el. Nimănui altcuiva.

– Bun, deci Bernard îi convinge să redeschidă laboratorul, iar tu te muţi acolo şi devii cobai. Apoi?

– Se vor purta frumos cu mine... Doar sînt mai mult decît bunul şi bătrînul Vergil Ulam. Sînt o galaxie, o super-mamă!

– Vrei să zici, o super-gazdă!

Acceptă comparaţia cu indiferenţă.

Nu mai puteam rezista. Am plecat, invocînd nişte pretexte transparente şi m-am oprit în holul clădirii, încercînd să mă calmez. Cineva trebuia să-l convingă să renunţe. Pe cine ar fi ascultat? Fusese la Bernard...

Şi se părea că Bernard fusese nu numai convins, ci foarte interesat. Indivizii de genul lui Bernard îi păcăleau pe Vergil Ulamii din jur, numai dacă simţeau că era în avantajul lor.

Am avut o inspiraţie şi m-am decis s-o urmez. Am căutat un telefon public, mi-am introdus cartea de credit şi am sunat la Genetron.

– Aş dori să-l anunţaţi pe Dr. Michael Bernard, i-am spus centralistei.

– Cine-l caută, vă rog?

– Serviciul lui de răspunsuri. Avem o urgenţă şi se pare că semnalizatorul personal nu-i mai funcţionează.

Peste cîteva minute, parcă nesfîrşite, Bernard veni la aparat.

– Care dracu' eşti? întrebă el încetişor. N-am un serviciu de răspunsuri.

– Mă numesc Edward Milligan. Sînt prieten cu Vergil Ulam. Cred că avem nişte probleme comune pe care le-am putea discuta...

Am stabilit o întîlnire pentru dimineaţa următoare.

Am mers acasă şi-am încercat să găsesc nişte scuze ca să nu merg la slujbă a doua zi. Nu mă puteam concentra asupra tratamentelor, nu puteam oferi pacienţilor atenţia necesară...

Vinovăţie; mînie, teamă...

* * *

Aşa m-a găsit Gail. Am pregătit împreună masa. După ce-am mîncat, am privit amîndoi, pe fereastra dinspre golf, luminile oraşului aprinzîndu-se în amurg. Cîţiva graur ciuguliră pajiştea galbenă în ultimele minute de lumină, apoi zburară cu un fîlfîit ce zăngăni geamurile.

– Ceva este în neregulă, rosti Gail încetişor. Vrei să-mi spui despre ce-i vorba, sau să te comporţi ca şi cînd totul ar fi normal?

– Nu s-a întîmplat nimic. Sînt nervos. Treabă multă la spital...

– Oh, Doamne, se ridică ea. Vrei să mă laşi pentru tipa aia, Baker...

Doamna Baker cîntărea o sută optzeci de kilograme şi-şi dăduse seama de-abia în luna a cincea că era însărcinată.

– Nu, i-am răspuns apatic

– O binecuvîntată uşurare, făcu Gail, mîngîindu-mă uşor pe frunte. Ştii bine că genul ăsta de introspecţie mă înebuneşte

– Păi... e ceva despre care, încă, nu am ce spune, aşa că..., am bătut-o uşor pe braţ.

– Eşti dezgustător de superior. Mă duc să-mi fac un ceai. Vrei şi tu?

Acum ea era în toane proaste, iar eu încordat.

De ce să nu-i spun totul? m-am întrebat. Un vechi prieten se transformă într-o galaxie...

Am strîns masa. În noaptea aceea, incapabil să dorm, mi-am ridicat perna lîngă perete, m-am aşezat în capul oaselor, am privit-o pe Gail şi-am încercat să separ ceea ce ştiam că era

adevărat de ceea ce nu era.

Sînt medic, mi-am spus. O meserie tehnică, ştiinţifică. Trebuie să fiu imun la chestii de genul şocul viitorului.

Vergil Ulam se transforma într-o galaxie...

Cum te-ai simţi înghesuit de un miliard de chinezi? Am zîmbit în întuneric, dar în aceeaşi clipă mi-a venit să plîng. Ceea ce avea Vergil înăuntrul lui era neînchipuit mai straniu decît chinezii. Aparte de orice aş fi putut înţelege cu uşurinţă. Poate că n-aş fi înţeles niciodată.

Ştiam, totuşi, ce era real. Dormitorul, luminile oraşului, palide prin perdelele subţiri, Gail dormind... Foarte important! Gail, în pat, dormind...

Coşmarul reveni. De data aceasta, oraşul intră pe fereastră şi-o atacă pe Gail. Era imens, cu ţepi şi coarne aprinse şi mîrîia într-un grai pe care nu-l puteam înţelege, alcătuit din claxoane, vuiet de mulţimi şi zgomot de şantiere. Am încercat să-l opresc, dar a ajuns pînă la ea – şi s-a transformat într-o ploaie de stele, revărsîndu-se peste pat, peste toate. Am tresărit, m-am trezit şi-am rămas aşa pînă în zori, m-am îmbrăcat o dată cu Gail, am sărutat-o şi-am savurat realitatea buzelor ei omeneşti, neviolate.

Am plecat să mă întîlnesc cu Bernard. Primise un apartament într-un spital mare din centru; am urcat cu liftul pînă la etajul şase, înţelegînd ce puteau însemna faima şi averea.

Apartamentul era aranjat cu gust, serigrafii delicate pe pereţii furniruiţi, mobilier din sticlă şi oţel cromat, carpete crem, bronzuri chinezeşti, măsuţe şi servante din lemn natur.

Mi-a oferit o ceaşcă de cafea şi-am acceptat-o. A luat loc în nişa pentru dejun, iar eu m-am aşezat vizavi de el, ţinînd ceşcuţa în palmele umede. Bernard purta un costum sur, avea părul grizonat şi profilul energic. Avea în jur de şaizeci şi cinci de ani şi semăna cu Leonard Bernstein.

– În legătură cu cunoştinţa noastră comună, începu el. Domnul Ulam... Sclipitor! Şi, nu voi ezita s-o spun, curajos.

– Este prietenul meu. Sînt îngrijorat de soarta lui.

Bernard ridică un deget.

– Curajos şi... un tîmpit fără pereche. Ceea ce se petrece cu el n-ar fi trebuit să se întîmple niciodată. Poate c-a făcut-o datorită tensiunii nervoase, dar asta nu-i o scuză. În sfîrşit, faptele sînt consumate. Înţeleg că aţi discutat...

Am încuviinţat.

– Doreşte să revină la Genetron.

– Bineînţeles. Acolo are tot echipamentul. Probabil că se va stabili acolo, pînă rezolvăm lucrurile.

– Rezolvaţi... cum? De ce?

Nu gîndeam prea limpede. Mă durea puţin capul.

– Mă pot gîndi la o mulţime de utilizări pentru nişte elemente de calculator, mici, superdense şi cu o bază biologică. Dumneata, nu? Genetron a mai deschis şi alte căi, însă aceasta pare complet deosebită.

– Cam la ce v-aţi gîndit?

– Nu prea am libertatea să-ţi spun, surîse Bernard. Oricum, va fi ceva revoluţionar. De aceea, este absolut necesar să-l aducem în laborator. Trebuie iniţiate experimente pe animale. Bineînţeles, vom începe din recoltări. Aceste... hmmm... colonii ale lui Vergil nu pot fi transferate. Ele se bazează pe globulele albe din sîngele lui. De aceea, trebuie să formăm colonii care să nu declanşeze reacţii de respingere în alte animale.

– Ca o infecţie?

– Cred că se pot face unele analogii... Vergil însă nu este infectat.

– Aşa indică analizele făcute de mine...

– Aceia sînt, probabil, biţii de informaţie care-i circulă prin sînge, nu crezi?

– Nu ştiu.

– Ştii ceva, mi-ar place să vii la noi, după ce-l instalăm pe Vergil. Experienţa ta ne-ar putea fi folositoare.

La noi... Lucra mînă în mînă cu Genetron. Putea fi obiectiv?

– Ce cîştigi dumneata de aici?

– Edward, dintotdeauna m-am situat în avangarda profesiunii mele. Nu există nici un motiv ca să nu-i ajut. Cunoştinţele mele în domeniul funcţionării creierului şi sistemului nervos, precum şi cercetările pe care le-am dirijat în neurofiziologie...

– Puteţi ajuta Genetronul, oprind o anchetă guvernaméntală, am spus.

– Asta-i o afirmaţie foarte nedelicată. Grosolană şi neadevărată...

– Se poate... Oricum, sînt de acord; aş dori să vizitez laboratorul lui Vergil. Dacă o să mai fiu primit, după nedelicateţe şi altele...

Mă privi pătrunzător. Într-o echipă de cercetători condusă de el, n-aveam să-mi fac de cap; pentru o clipă, gîndurile îi erau aproape vizibile.

– Sigur că da.

Bernard s-a ridicat o dată cu mine. Mi-a întins mîna. Avea palma umedă. Era tot atît de nervos cît şi mine, deşi nu se trăda exterior.

* * *

Am revenit în apartamentul meu şi-am rămas acolo pînă la amiază, citind, încercînd să-mi ordonez gîndurile. Să iau o hotărîre. Ce era real... ce trebuia să protejez...

Există o limită în privinţa schimbărilor pe care le poate accepta cineva: inovaţii, da, însă aplicare lentă. Nu forţată. Oricine are dreptul să rămînă neschimbat pînă hotărăşte altfel.

Cel mai important eveniment ştiinţific de la...

Iar Bernard avea să-l forţeze. Genetron avea să-l forţeze. Nu mă puteam obişnui cu gîndul.

– Neo-luditule, mi-am spus.

O acuzaţie murdară.

Cînd am apăsat numărul lui pe panoul de securitate al blocului, Vergil mi-a răspuns aproape imediat.

– Da? Părea bine dispus: Urcă! Sînt în baie. Uşa-i descuiată. Vergil se afla în cadă, cufundat pînă la gît în apa roz. Îmi surîse vag şi plescăi cu mîinile.

– Parcă mi-am tăiat venele, nu? mă întrebă încetişor. Nu-ţi face griji. Acum, totul e perfect. Genetron o să mă ia înapoi. Tocmai m-a sunat Bernard.

Arătă spre telefonul şi interfonul din odaie.

M-am aşezat pe capacul toaletei; lîngă dulăpiorul de prosoape, am observat lampa de ultraviolete, scoasă din prinză. Becurile erau aliniate pe etajera de deasupra chiuvetei.

– Eşti sigur că asta vrei? am întrebat eu, gîrbovindu-mă.

– Da, aşa cred. Se pot îngriji ca lumea de mine. Strîng totul şi diseară am plecat. Mă ia Bernard cu limuzina lui. Stil! De acum încolo totul este stil!

Culoarea roz din apă nu semăna cu săpunul.

– E spumă de baie? l-am întrebat. Brusc, mintea mi s-a deschis parcă şi m-am simţit vlăguit: înţelesesem o altă nebunie, mai evidentă şi mai inevitabilă.

– Nu, răspunse Vergil.

Ştiam deja...

– Nu, repetă el, provine din pielea mea. Ele nu-mi spun totul, dar cred că trimit cercetaşi. Astronauţi...

Mă privi cu o expreie nu tocmai îngrijorată; era mai degrabă curios să

vadă cum reacţionez.

Confirmarea lui mi-a crispat muşchii stomacului, parcă aşteptînd o lovitură. Nici măcar nu considerasem posibilitatea respectivă, poate pentru că mă concentrasem asupra altor aspecte.

– Este prima dată? am şoptit.

– Da, rîse Vergil. Mă bate gîndul să le dau drumul în canal. Să le las să descopere cum este, de fapt, lumea.

– S-ar duce peste tot...

– Bineînţeles!

– Cum... cum te simţi?

– Acum e destul de bine. Trebuie să fie cîteva miliarde. Plescăi din nou în jur: Ce zici? Să scot dopul?

Iute, aproape fără să gîndesc, am îngejunchiat lîngă cadă. Degetele mi s-au întins după cordonul lămpii şi l-am băgat în priză. Conectase clanţele la curent, îmi colorase urina în albastru, făcuse o mie de glume proaste şi nu se maturizase niciodată; niciodată nu înţelesese că era destul de sclipitor ca să lovească, realmente, lumea, niciodată n-avea să înveţe ce însemna prudenţa.

Întinse mîna spre dopul căzii.

– Ştii, Edward, am...

Nu mai termină niciodată. Am răsturnat lampa în cadă, sărind înapoi din faţa jetului de aburi şi a scînteilor. Vergil urlă, tresări şi se contorsionă, apoi totul rămase nemişcat, cu excepţia sfîrîitului slab şi permanent şi a fumului înălţîndu-se din părul lui.

Am ridicat capacul toaletei şi am vomat. După aceea, strîngîndu-mi nările cu degetele, am intrat în salon. Picioarele mi-au cedat brusc şi m-am aşezat pe canapea.

După o oră, am căutat prin bucătăria lui Vergil şi am găsit decolorant, amoniac şi o sticlă de Jack Daniel's. M-am întors în baie, ferindu-mă să privesc direct spre Vergil. Am turnat în cadă whiskyul, apoi clorura de var şi amoniacul. Clorul începu să bolborosească şi am plecat, închizînd uşa după mine.

Cînd am ajuns acasă telefonul suna. N-am răspuns. Putea fi spitalul. Putea fi Bernard. Sau poliţia... Mă închipuiam, încercînd să explic totul poliţiei. Genetron avea să tacă; Bernard n-ar fi fost de găsit.

Eram epuizat, toţi muşchii îmi erau încordaţi din cauza tensiunii şi nu ştiu cum poţi denumi ceea ce simţi după...

Genocid?

În mod sigur, asta nu părea real. Nu puteam crede că tocmai exterminasem o sută de miliarde de fiinţe inteligente. Distrusesem o galaxie. Părea un banc. Însă n-am rîs.

Nu era deloc greu de crezut că ucisesem o fiinţă omenească, un prieten. Fumul, siguranţele topite ale lămpii, priza arsă şi şnurul fumegînd...

Vergil...

Scufundasem lampa în cada în care stătea Vergil.

Mi s-a făcut rău. Coşmare, oraşe violînd-o pe Gail (dar prietena lui, Candice?)... Eliberarea apei ce le conţinea... Galaxii împroşcate peste noi... Ce oroare! Totuşi, cîtă minunăţie potenţială – un nou mod de viaţă, simbioză şi transformare...

Fusesem destul de atent, le ucisesem pe toate? M-a străbătut un fior. Mîine, m-am gîndit, o să-i sterilizez apartamentul. Nu ştiu cum, nici nu m-am gîndit la Bernard.

Cînd a venit Gail adormisem pe canapea. Am deschis ochii, pe jumătate ameţit, şi ea m-a privit atentă.

– Te simţi bine? m-a întrebat, aşezîndu-se pe marginea canapelei.

Am încuviinţat.

– Ce mîncăm?

Buzele nu mi se mişcau aşa cum doream. Cuvintele erau înfundate. Mi-a pus mîna pe frunte.

– Edward, ai febră, a spus ea. Şi încă febră mare...

M-am împleticit pînă în baie şi-am privit în oglindă. Gail a venit după mine

– Ce s-a întîmplat?

Sub guler, în jurul gîtului, se vedeau linii. Albe, ca nişte autostrăzi. Intraseră de multă vreme în mine, de zile întregi.

– Palme umede, am şoptit.

Atît de evident...

* * *

Cred că amîndoi am fost în pragul morţii. La început m-am luptat, dar după cîteva minute eram prea vlăguit ca să mă pot mişca. Peste o oră Gail se găsea în aceeaşi situaţie.

Zăceam pe covor, în salon, scăldat în transpiraţie. Gail era întinsă pe canapea, cu chipul de culoarea talcului, ochii închişi, aidoma unui cadavru pregătit pentru îmbălsămare. O clipă am crezut că era moartă. Aşa sfîrşit, cum mă simţeam, clocoteam – de furie, de ură, vinovat de propria mea slăbiciune, de încetineala cu care percepusem toate posibilităţile. Apoi, nu mi-a mai păsat. Eram prea slăbit să mai clipesc; am închis ochii şi-am aşteptat.

Simţeam un ritm în braţe şi picioare. Cu fiecare zvîcnet al sîngelui în mine se revărsa un fel de sunet, precum o orchestră, dar de mii de ori mai puternică, însă fără să cînte la unison; interpretînd simultan mii de simfonii. Muzica sîngelui... Sunetul deveni mai acut, dar mai armonizat, interferenţele undelor dispărînd şi transformîndu-se în bătăi armonice.

Bătăile păreau că se topesc în mine, în zgomotul propriei mele inimi.

Lă început, au înfrînt reacţiile noastre de respingere. Războiul – şi a fost un război la o scară încă necunoscută pe Pămînt, cu miliarde de combatanţi – a durat peste două zile.

Atunci cînd am recăpătat suficientă putere ca să ajung pînă la chiuveta din bucătărie le puteam simţi lucrînd asupra creierului, încercînd să descifreze codul şi să descopere zelul din protoplasmă. Am băut pînă mi s-a făcut rău, apoi am băut iarăşi, dar cu grijă şi i-am dus un pahar lui Gail. A sorbit doar puţintel. Buzele îi erau crăpate, ochii injectaţi şi încercănaţi. Pielea recăpătase puţină culoare. Peste cîteva minute amîndoi mîncam cu disperare în bucătărie.

– Ce dracu' a fost *asta*? a întrebat ea.

N-aveam putere să-i explic. Am cojit o portocală şi-am împărţit-o în două.

– Ar trebui să sunăm un doctor, a continuat Gail

Ştiam însă că n-aveam să facem aşa ceva. Deja recepţionam mesaje; devenea clar că orice senzaţie de libertate era iluzorie.

La început mesajele erau simple. În gîndurile mele se manifestau amintiri ale unor comenzi, nu comenzile în sine. Nu trebuia să părăsim apartamentul – un concept destul de abstract pentru cei care controlau situaţia – şi nici să luăm legătura cu altcineva. Ni se permitea să mîncăm anumite alimente şi să bem apă, deocamdată.

După dispariţia febrei transformările au fost rapide şi importante. Aproape simultan Gail şi cu mine am fost imobilizaţi. Ea stătea la masă, eu eram îngenuncheat pe podea. De-abia o puteam zări cu coada ochiului.

Pe braţul ei apăreau proeminenţe urmărind liniile albe.

Învăţaseră destule în Vergil; cu noi foloseau tactici complet diferite. Vreme de două ore am simţit o mîncărime generală – două ore de iad – înainte ca ele să reuşească să mă descopere. La scara lor efortul de generaţii era răsplătit şi comunicau uşor şi direct cu

inteligenţa aceea uriaşă şi stîngace care le controlase, cîndva, universul.

Nu erau crude. Cînd au înţeles conceptul lipsei de confort s-au străduit să-l amelioreze. S-au străduit chiar prea tare. Timp de încă o oră m-am scăldat într-un ocean de extaz, rupt de orice contact cu ele.

A doua zi, în zori, ni s-a permis să ne mişcăm iarăşi; mai exact, să mergem la baie. Existau anumite excreţii pe care nu le puteau controla. Le-am evacuat – urina mea era purpurie – şi Gail mi-a urmat exemplul. Ne-am privit, absenţi, în baie. Apoi ea a reuşit să surîdă.

– Îţi vorbesc? m-a întrebat.

Am încuviinţat.

– Atunci, nu sînt nebună.

În următoarele douăsprezece ore controlul lor păru că slăbeşte la anumite niveluri. În intervalul respectiv am reuşit să aştern majoritatea rîndurilor de faţă. Bănuiesc că în interiorul meu se dădea un alt război. Gail putea efectua mişcările, limitate, de pînă atunci, dar nu mai mult.

Cînd a revenit controlul absolut, am fost instruiţi să ne îmbrăţişăm. N-am ezitat.

– Eddie..., a şoptit Gail.

Numele meu avea să fie ultimul sunet auzit din exterior.

Stînd în picioare, am crescut laolaltă. După cîteva ore picioarele ni s-au lungit şi lăţit. Apoi, extensiunile s-au întins la ferestre, ca să absoarbă lumina soarelui şi, în bucătărie, după apa din chiuvetă. În curînd, filamentele au atins toate colţurile încăperii, smulgînd tencuiala şi tapetul de pe pereţi, husele mobilelor şi umpluturile saltelelor.

În zorii următoarei zile transformarea era completă.

Nu mai ştiu exact cum arătam. Presupun că semănăm cu nişte celule – nişte celule mari, plate şi cu filamente – acoperind aproape întreaga suprafaţă a apartamentului. Cei mari îi vor imita pe cei mici!

Mi s-a cerut să continui cu scrisul, dar în curînd nu va mai fi posibil. Inteligenţa noastră variază zilnic, pe măsură ce sîntem absorbiţi în minţile dinăuntru. În fiecare zi, individualitatea noastră se reduce. Sîntem, într-adevăr, dinozauri uriaşi şi stîngaci. Memoria noastră a fost preluată de miliarde, iar personalităţile noastre s-au răspîndit în sîngele transformat.

În curînd, centralizarea nu va mai fi necesară.

Sînt informat că a început invazia canalizării. Cei din clădire suferă modificări.

În cîteva săptămîni, după vechile concepte temporale, vom ajunge cu toate forţele în lacuri, fluvii, oceane.

Mi-este greu să întrezăresc viitorul. Fiecare centimetru pătrat al planetei va abunda în gîndire. Peste cîţiva ani, poate mult mai devreme, ele îşi vor supune propria lor personalitate... atîta cît este.

Atunci, vor apare fiinţe noi. Imensitatea capacităţii lor de gîndire va fi neverosimilă.

Acum, toată ura şi teama mea au dispărut.

Le pun – ne pun – o singură întrebare:

De cîte ori s-a mai întîmplat lucrul acesta în alte părţi? Niciodată, nici un fel de fiinţe n-au străbătut spaţiul, pentru a vizita Pămîntul. N-aveau nevoie...

Descoperiseră universuri în fire de nisip.

În româneşte de
Dan Mihai Pavelescu

Spider Robinson

Melancolia elefanţilor

Premiul Hugo - 1983

Şătea în tansă, concentrîndu-se asupra ne-concentrării, pînă sosi timpul să se pregătească pentru întîlnire. Statul părea să producă abişnuita seninătate, să pună totul în perspectivă. Mîna nu-i tremură cînd se fardă; trăsături liniştite o priviră din oglindă. De fapt, era uşor surprinsă cît de calmă era, pînă ce ieşi din liftul hotelului în garaj şi fu atacată de hoţ. În loc să-l imobilizeze, îl ucise. Evident nu fusese o acţiune gîndită, echilibrată - tam-tamul oficial şi hîrţogăraia o puteau întîrzia. Iritată pe ea însăşi, înghesui cadavrul sub un turism Westinghouse, nou şi strălucitor, despre al cărui proprietar ştia că este pe Lună şi merse mai departe spre propria ei maşină. Avea să aranjeze lucrurile mai tîrziu, şi avea să coste.Nici o mînă de ajutor - se strădui să-şi recîştige cel puţin aparenţa liniştii, ieşind din garaj şi pornind spre nord.

Nimic nu trebuia să intervină în această întîlnire, sau în rolul jucat de ea.

Zeci de ani - om şi Dumnezeu ştie cîţi dolari, se gîndi, convergînd în, poate, o jumătate de oră de conversaţie. Atîtea eforturi, atîtea speranţe. Bineînţeles, nesemnificativ la scara Marii Rulete... dar cînd pui totul în balanţă vizavi de o jumătate de oră de discuţii, e ca şi cum ai pune în echilibru o casetă pe vîrful unui ac: ajunge mai puţin de un gram să distrugă un diamant. Trebuie să fiu mai dură decît diamantul.

Decît să-şi de-opacieze un parbriz şi să urmărească Washington, D.C., scurgîndu-se pe sub ea, preferă să deschidă televizorul. Absorbi şi integră ştirile, în speranţa că avea să existe ceva de ultimă oră care să poată fi folosit în avantajul ei în decursul discuţiei; nu auzi nimic. După scurtă vreme, maşina i se adresă:

- Asolizarea, doamnă. Solicitare de ID retinal.

Cînd coborî, de-opaciză apoi deschise geamul, prezentă permisul şi ID-ul unui puşcaş marin în albastru, şi fu acceptată imediat. La indicaţia puşcaşiului, re-opaciză parbrizul şi predă comanda maşinii calculatorului de casă, iar cînd maşina se parcă şi opri, coborî fără grabă. Un bărbat pe care-l cunoştea o aştepta, zîmbitor.

- Dorothy, mă bucur să te revăd.

- Bună, Phillip. Eşti drăguţ că m-ai aşteptat.

- Arăţi minunat în seara asta.

- Eşti foarte amabil.

N-o enervau politeţurile inutile. Avea nevoie de sprijinul lui Phillip, poate chiar pe viitor. Se gîndi însă cîte nenumărate fraze fuseseră toate de folosinţă, devenind lipsite de sens după secole de repetiţii. În nici un caz nu era un gînd nou.

- Dacă vii cu mine, o să te primească imediat.

- Mulţumesc, Phillip. Ar fi vrut să-l întrebe în ce dispoziţie era bătrînul, dar ştia că-l punea pe bărbat într-o poziţie dificilă.

- Am impresia că eşti norocoasă; în seara asta bătrînul pare să fie bine dispus.

Îi mulţumi printr-un zîmbet şi decise că dacă Phill avea să-i facă vreun avans, să-l accepte.

Coridoarele prin care o conduse erau largi, înalte şi lungi; clădirea era veche, din epoca energiei ieftine. Pînă şi în Washington, puţini ar fi îndrăznit să trăiască într-un asemenea mediu irositor de energie. Extrem de puţinele obiecte reîntăreau impresia creată chiar de dimensiunile locului: pereţi goi de sus pînă jos, întrerupţi cam din patruzeci în patruzeci de metri de un obiect de artă teribil de simplu, valorînd cel puţin un megadolar, şi etalat cu gust. Un vas din porţelan alb, neîmpodobit, perfect, vechi de peste o mie de ani, pe un piedestal din lemn de vişin neşlefuit. O tulburătoare fotografie color a unui drum de ţară acoperit cu zăpadă, reprodusă pe mătase transpusă pe foiţă de argint: timpul zilei se schimba în vreme ce treceai pe lîngă ea. Un glob din cristal, cu diamentrul de un metru, în care dansa o hologramă a nemuritoarei Shara Drummond; deoarece încetase spectacolele înainte de apariţia tehnologiei holo, era pesemne o costisitoare reproducere pe calculator. O incintă micuţă şi etanşă din sticlită conţinea prima sculptură în vid realizată vreodată. Iegendara Piatră-stelară a lui Nakagawa.Fiecare îi solicita atenţia, vîrîndu-i-se în gînduri; o distrăgeau atît prin ei înşişi, cît şi reamintindu-i mărimea averii proprietarului lor. A te apropia de omul acela în propria lui casă, indiferent dacă fără grabă sau în viteză, însemna a fi umilit. Ea înţelegea că efectul era intenţionat, şi nu-l putea depăşi; asta o incita, iar asta o irita. Se străduí să se detaşeze.

La capătul coridoarelor aparent nesfîrşite era un lift. Phillip o pofti înăuntru, atinse un buton, rapid fără să-i dea ocazia să observe care anume, şi se opri în prag.

- Baftă, Dorothy.

- Mulţumesc, Phillip. Ceva subiecte de evitat?

- Păi... nu pomeni de hemoroizi.

- S-a făcut.

El zîmbi.

Uşa liftului se închise şi uită de existenţa lui Phillip.

Fiinţele conştiente sînt nenumărate; jur să le salvez pe toate. Pasiunile amăgitoare n-au limite; jur să le distrug pe toate. Adevărul este nelimitat; j...

Uşa liftului se deschise, retezînd Jurămîntul lui Boddhisattra. Nu simţise cînd se oprise - totuşi ştia că trebuie să fi coborît cel puţin o sută de metri. Ieşi din cabină.

Încăperea era mai vastă decît se aşteptase; cu toate acestea uriaşul fotoliu automat o domina cu uşurinţă. De asemenea, fotoliul părea să domine - cel puţin vizual - pe ocupantul său. O impresie eronată, deoarece acesta domina întreaga clădire masivă, tot ceea ce se afla în ea şi, în mare măsură, ţinutul unde se afla. Deşi nu părea prea impunător.

O simfonie de arome era era în plină desfăşurare, pasajul scorţişoarei din Copilăria lui Bulachevski. Întîmplător era şi un favorit al ei, şi asta îi dădu curaj.

- Bună seara, domnule senator.

- Bună seara, doamnă Martin. Bun venit în casa mea. Scuză-mă că nu mă ridic.

- Bineînţeles. Aţi fost extrem de amabil să mă primiţi.

- Plăcerea şi privilegiul meu. La vîrsta mea un bărbat apreciază o şansă de-a primi o femeie atît de frumoasă şi inteligentă ca dumneata.

- Domnule senator, cînd începem să stăm de vorbă?

Bărbatul înălţă acea parte a feţei care avusese cîndva o sprînceană.

- Deocamdată n-am spus nimic adevărat. Nu vă ridicaţi pentru că nu puteţi. Amabilitatea de-a mă primi mă costă trei abil disimulate favoruri şi o grămadă de bani gheaţă. Cu mult peste preţul curent; mă priviţi fără tragere de inimă. Aveţi cel puţin opt amante de care ştiu eu, pe lîngă care sînt o matroană ştearsă. Venind încoace am tăinuit un leş proaspăt pentru că n-am îndrăznit să întîrziu; am puţin timp la dispoziţie şi o problemă urgentă. Putem începe?

Îşi ţinu respiraţia şi spuse o rugăciune în gînd. Tot ceea ce reuşise să afle despre senator îi zicea că acela

era modul corect de a-l aborda. Aşa să fi fost oare?

Chipul de mumie se fisură într-un zîmbet larg.

- Chiar acum. Doamnă Martin, îmi placi şi ăsta-i adevărul. Nici eu n-am mult timp la dispoziţie. Ce doreşti de la mine?

- Nu ştiţi?

- Pot ghici, dacă vrei. Urăsc ghicitul.

- Sînt profund implicată şi lupt în mod public pentru anularea lui S. 4217896.

- Da, totuşi după cîte ştiu ai fi putut să vii aici să-ţi trădezi poziţia.

- Cum? Încercă să nu-şi arate surpriza. Ce vă face să credeţi aşa ceva?

- Organizaţia dumitale, doamnă Martin, este mare, serios finanţată şi destul de eficientă, însă are ceva ce nu înţeleg.

- Ce anume?

- Obiectivul vostru. Argumentele voastre sînt slabe şi neverosimile, iar cînd vi se atrage atenţia asupra acestui lucru, pur şi simplu continuaţi în acelaşi fel. Am întîlnit de multe ori oameni adoptînd poziţii aparent ilogice - totuşi întotdeauna am fost capabil să văd logica, dacă am continuat s-o caut atent. Dar după cîte îmi dau seama, S'896 va funcţiona spre avantajul clar şi de durată al grupului pe care afirmi că-l reprezinţi, artiştii. În organizaţia voastră există prea multă inteligenţă pentru a-i rezolva obiectivele. Deci trebuie să mă întreb pentru ce militezi, şi de ce. O posibilitate este că doreşti să renunţi la chestia asta cu copyright-ul, în schimbul a ceea ce vrei de fapt. Mă urmăreşti?

- Domnule senator, eu militez pentru artişti - şi într-o accepţiune mai largă...

Păru îndurerat, sau mai degrabă, mai îndurerat.

- ... "pentru toată omenirea", oh, Dumnezeule, doamnă Martin ce naiba,

-Ştiu căaţi auzit asta de nenumărate ori, şi aţi zis-o probabil de tot atîtea ori. El rînji răutăcios. Aceasta e una din acele rare ocazii cînd este adevărat. Cred că dacă S'896 e adoptată, specia noastră va suferi traume semnificative.

Ridică o mînă scheletică, şi se trase de buza inferioară.

- Acum că am stabilit care ţi-e poziţia, cred că-ţi pot economisi o grămadă de bani. Încheind această întrevedere, şi avînd grijă ca bacşişurile plătite pentru o jumătate de oră din timpul meu să fie rambursate proporţional.

Simţi un gol în inimă, dar păstră glasul neschimbat

- Chiar fără să asculţi logica ascunsă ce stă înapoia argumentelor noastre?

- Ar fi absurd şi cred să te fac să-ţi începi declamaţia, doamnă. Realitatea este că nu te pot ajuta.

Ar fi dorit să plîngă, dar îşi refuză cu furie permisiunea. Controi, îi şoptea o parte a minţii, în timp ce o altă parte răcnea că un bărbat ca acela nu folosea cu uşurinţă cuvintele "nu pot" Însă, precis se înşela. Poate că era doar o încercare de tocmeală.

Nu-şi trăda conflictul interior prin nici un semn; vocea îi era calmă şi măsurată.

- Domnule, n-am venit aici să vă influenţez. Pur şi simplu doresc să vă informez personal că organizaţia noastră intenţionează să facă o donaţie pentru alegeri, lipsită de obligaţii, în valoare de...

- Doamnă Martin, te rog! Înainte de-a te compromite, îţi repet, nu te pot ajuta. Indiferent de suma oferită.

- Este considerabilă.

- Sînt sigur. Cu toate acestea, e insuficientă.

Ştiu că nu trebuia să ţntrebe.

-Domnule senator, de ce?

El se încruntă. o imagine înspăimîntătoare.

- Uitaţi ce-i, continuă ea cu o disperare aproape vizibilă acum, păstraţi despăgubi-rile, dacă merită cît un răspuns! Pînă nu voi fi convinsă că misiunea mea este complet lipsită de speranţe, nu trebuie s-a abandonez; cel mai rapid mod de-a mă scoate din biroul dumneavoastră este să-mi răspunzi. Scannerele de-aici n-au cercetat destul de amănunţit; ştiţi că nu vă pot compromite.

Încuviinţă, continuînd să se încrunte

- Bine. Nu-ţi pot accepta donaţia, deoarece am acceptat deja una de la

altă sursă.

Cea mai secretă teamă a ei se împlinise. Luase deja bani de la ceilalţi. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă orice politician, indiferent cît de puternic, este să se lase cumpărat. Se terminse.

* * *

Toată panica şi tensiunea ei dispăruseră, înlocuite de o tristeţe atît de mare şi de convingătoare încît, pentru o clipă, crezu că ar fi putut realmente să-i oprească inima.

Prea tîrziu! Oh, dragul meu, am ajuns prea tîrziu!

Mohorîtă îşi dădu seama că existau prea mulţi oameni în viaţa ei, prea multe respon-sabilităţi şi legături. Avea să treacă cel puţin o lună pînă să se poată sinucide în mod onorabil.

- ...vă simţiţi bine, doamnă Martin? rostea bătrînul, cu îngrijorare cintindu-i-se în glas.

Strînse disciplina în jurul ei precum o mantie familiară.

- Nu, domnule, mulţumesc. Mulţumesc că vorbiţi deschis. Se ridică şi-şi netezi fusta. Iar în privinţa...

- Doamnă Martin!

- ...ospitalităţi dum... Da?

- Nu vrei să-mi spui care sînt argumentele dumitale? De ce n-ar trebui să suport pe '896?

Clipi atentă.

- Tocmai aţi spus că ar fi inutil şi crud.

- Dacă aş avea cea mai mică speranţă, da, aşa ar fi. Dacă nu doreşti să-ţi pierzi vremea, nu te silesc. Dar sînt curios.- O curiozitate intelectuală?

Bătrînul păru că se îndreaptă puţin - cu siguranţă, o iluzie, deoarece o coloană-proteză nu este flexibilă.

- Doamnă Martin, întîmplător sînt legat de un anumit curs de acţiune. Asta nu înseamnă că nu-mi pasă dacă acţiunea e bună sau rea.

- Ah. Se gîndi cîteva clipe: Dacă vă conving, n-o să-mi mulţumiţi.

- Ştiu. Ţi-am văzut expresia feţei acum cîteva minute, şi... mi-a reamintit de o noapte cu mulţi ani în urmă. Noaptea cînd a murit maică-mea. Dacă ai în tine o asemenea tristeţe, şi eu pot prelua o parte a ei, ar trebui să încerc. Stai jos.

Se aşeză.

- Zi-mi acum: Ce-i atît de îngrozitor în legătură cu extinderea copyright-ului pentru a face faţă realităţilor vieţii moderne? De obicei încerc să audiez ambele părţi înainte de-a accepta o donaţie pentru campanie - dar asta pare atît de deschisă şi închisă, atît de directă...

- Domnule senator, legea asta e o binecuvîntare pe termen scurt, pentru unii artişti - şi un dezastru pe termen lung pentru toţi artiştii, de pe Pămînt şi aiurea.

- Care-i dezastrul de care vorbeai? întrebă el.

- Cea mai gravă traumă psihică suferită pînă acum de om. O privi atent şi se încruntă din nou.

- O asemenea posibilitate nu apare în materialele voastre.

- Aşa ceva ar fi precipitat trauma. În prezent, doar cîteva persoane o cunosc, chiar şi în organizaţia mea. Vă spun dumneavoastră pentru că aţi cerut-o, şi pentru că sînt sigură că sînteţi singura persoană care înregistrează această conversaţie. Pariez că veţi şterge caseta.

El clipi şi-şi supse amintirea dinţilor.

- Bun, dă-i drumul.,

N-avea nevoie să-şi aleagă cuvintele.

- Ştiţi cît de veche e asta, domnule senator?

- Tot atît de veche cît omul, bănuiesc. De fapt, poate fi parte din definiţie.

- E un răspuns bun. Nu uita. Însă pentru intenţiile şi scopurile prezentului, ai putea la fel de bine să zici că arta e cu puţin mai veche de 15.600 de ani. Asta-i vîrsta celei mai vechi opere de artă păstrate, desenele rupestre de la Lascaux. Bineînţeles, pictorii de peşteri cîntau, şi dansau, ba chiar povesteau istorii - însă aceste arte n-au lăsat dovezi mai durabile decît memoria unui om. Poate că povestitorii au învăţat următorii cum să-şi păstreze creaţiile.

Nenumărate alte generaţii aveau să treacă pînă să se inventeze şi standardizeze o metodă practică de notare a muzicii. Dansatorii au învăţat abia în ultimele cîteva secole cum să consemneze dovezile, fie ele şi rudimentare, ale artei lor.

Memoria rasială a speciei noastre a devenit tot mai lungă după Lascaux. Progresul cel mai mare a apărut odată cu inventarea scrisului: dimensiunea memoriei noastre a trecut de la cîteva generaţii pînă la cîte s-au scurs de la apariţia Bibliei. Totuşi a fost necesar un efort masiv pentru a susţine o memorie atît de lungă; era dificil să copiezi de mînă manuscrisele mai repede decît le puteau distruge barbarii, molimele, sau alte calamităţi naturale. Soluţia evidentă a fost tiparul: crearea şi împrăştierea unui număr atît de mare de copii ale unui manuscris sau operă de artă încît unele să supravieţuiască la orice catastrofă.

Însă odată cu tiparul s-a născut o nouă idee. Brusc, arta se putea comercializa în masă, şi putea deveni o afacere profitabilă. Scriitorii au hotărît că ei trebuiau să deţină dreptul de a-şi copia operele. Noţiunea de copyright aştepta să se nască.

Apoi în ultimii o sută cincizeci de ani au avut loc cele mai mari salturi din memoria rasială a omenirii. Tehnologii de înregistrare. Vizuale: fotografie, film, video, xerox, holo. Audio: low-fi, hi-fi, stereo şi digital. Apoi calculatoarele, ultimul stadiu al stocării de informaţii. Fiecare din aceste tehnologii au generat noi forme de artă, şi modalităţi noi de păstrare a vechilor forme de artă. Şi fiecare necesita o reevaluare a ideii de copyright.

Cunoaşteţi sistemul pe care-l avem acum, neschimbat de la mijlocul secolului douăzeci. Copyrightul încetează să mai existe la cincizeci de ani după decesul celui care-l deţine. Însă mărimea rasei umane a crescut impresionant din anii 1900 - la fel şi durata medie de viaţă. În statele dezvoltate, majoritatea oamenilor se pot aştepta acum să trăiască o sută douzeci de ani; iar dumneavoastră sînteţi cu mult mai bătrîn. De aceea, în mod natural, S'896 încearcă acum să extindă copyrightul la eternitate.

- Bun, o întrerupse senatorul, şi ce-i rău în asta? Ar trebui ca opera unui om să înceteze de-a mai fi a lui pur şi simplu pentru că a neglijat să mai respire? Doamnă Martin, chiar dumneata ai fi bogată tot restul vieţii, dacă legea se votează. Doreşti într-adevăr să renunţi la geniul răposatului dumitale soţ?

Fără să vrea, strînse din ochi.

- Iartă-mi stilul direct, dar asta-i ceea ce înţeleg cel mai puţin în poziţia dumitale.

- Domnule senator, dacă încerc să tezaurizez roadele geniului soţului meu, mi-aş putea schilodi rasa. Nu pricepeţi ce implică un copyright pe vecie? Este memorie rasială perpetuă! Legea aceea va oferi rasei umane o memorie de elefant. Aţi văzut vreodată un elefant vesel?

El rămase tăcut o vreme. Apoi:

- Tot nu sînt sigur că am înţeles problema.

- Nu trebuie să vă simţiţi complexat, domnule. Problema a existat sub nasul nostru, cel puţin optzeci de ani, şi nimeni n-a remarcat-o.

- Cred că este vorba de un fel de incapacitate înnăscută de intuiţie matematică, comună celor mai mulţi oameni. Avem tendinţa de-a confunda orice număr suficient de mare cu infinitul.

Se strădui să-şi regăsească ideile.

- Bun, în majoritatea minţilor, "infinitul" e echivalent cu numere mult mai mici. Milioane de ani ne-am privit oceanele, şi-am zis: "Sînt infinite. Vor accepta de-a pururi gunoaiele şi resturile noastre." Am privit cerul, şi-am zis: "E infinit; va absorbi o cantitate infinită de fum." Ne place ideea infinitului. O problemă ce conţine infinitul este rezolvată cu uşurinţă. Cît timp puteţi polua o planetă infinit de mare? Simplu: pe vecie. Oprit gîndirea.

Apoi, într-o bună zi, sîntem atît de mulţi încît planeta nu mai pare infinit de mare.

Aşa încît mergem în altă parte. Nu-i aşa că în restul sistemului solar există resurse infinite? Cred că sînteţi unul dintre puţinii oameni în viaţă, îndeajuns de înţelepţi să-şi dea seama că în sistemul solar nu există resurse infinite, şi îndeajuns de abil pentru a introduce acest lucru în planurile lor.

Acum, senatorul părea tulburat. Sorbi ceva printr-un pai.

- Care-i legătura cu problema dumitale?

- Vă amintiţi de un caz vechi de vreo optzeci de ani, referitor la cîntecul "My Sweet lord" de George Harrison?

- Dacă mi-l amintesc? Eu am făcut documentarea. Firma mea a cîştigat.

- Firma dumneavoastră a convins tribunalul că Harrison preluase linia melodică a cîntecului de la un alt cîntec, numit "He's So Fire", scris cu peste zece ani înainte. La scurt timp după aceea, Yoko Ono a fost acuzată că furase "You're My Angel" din clasicul "Makiri Whoopee", scris cu peste treizeci de ani mai devreme. Ba chiar moştenitorii lui Chuck Berry au acţionat în judecată pe moştenitorii lui John Lennon pentru "Come Together". După aceea, pe la sfîrşitul anilor optzeci, Molima Plagiatelor a invadat tribunalele. De-atunci sezonul de vînătoare al compozitorilor populari a rămas deschis pînă în ziua de azi. Însă adevăratul scandal s-a petrecut la sfîrşitul secolului, cînd s-a dovedit că Ringsong al lui Bridle era "substanţial similar" cu unul din concertele lui Corelli.Există optzeci şi opt de note. O sută şaptezeci şi şase, pentru o ureche îndeajuns de bună să audă pătrimile. Adăugaţi pauzele şi altele, diferitele măsuri. Alegeţi un număr pentru maximul de note ce pot fi conţinute de o melodiă. Nu cunosc cifra pentru numărul maxim posibil de melodii - sînt prea multe variabile - dar sînt convinsă că-i destul de mare.

Sînt sigură că nu-i infinită.

Apoi, multe din acele posibile aranjamente de optzeci şi opt de note nu vor fi percepute ca muzică, ca melodie, de urechea omenească. Poate mai mult de jumătate. Ele nu vor fi fredonabile, ascultabile - unele vor fi chiar neplăcute la auz. O altă mare parte o vor constitui cele asemănătoare între ele, cele aproape efectiv identice: dacă se schimbă trei note din Sonata Lunii, nu s-a creat ceva nou.

Nu cunosc numărul maxim de melodii diferite posibile, şi iarăşi sînt convinsă că-i destul de mare, şi sînt sigură că nu-i infinit. Domnule senator, sîntem şaisprezece miliarde de oameni, mai mulţi decît toţi oamenii care au trăit pînă acum. Graţie tehnologiei noastre, mai mult de jumătate dintre noi n-au nimic important de făcut; cinzeci şi patru la sută din omenire apare la impozite cu ocupaţia artist. Deoarece sintetizatorul este atît de ieftin şi complex, majoritatea acestor artişti sînt muzicieni, şi foarte mulţi sînt compozitori. Ştiţi ce-nseamnă să fii compozitor în ziua de azi, domnule senator?

- Cunosc cîţiva.

- Care mai compun încă?

- Păi... trei dintre ei.

- Cît de des creează o bucată nouă?

Pauză.

- În medie, să zicem odată la cinci ani. Hm-m-m. Pînă acum nu m-am gîndit la asta, dar...

- Ştiaţi că în prezent din fiecare cinci cereri de copyright adresate Sectorului Muzical, două sînt respinse din prima căutare pe calculator?

Chipul bătrînului nu mai exprima surpriza, exceptînd scopurile teatrale, de peste un secol; cu toate acestea, ştiu că-l zguduise.

- Nu, nu ştiam.

- De ce să fi ştiut? Cine să discute despre aşa ceva? Însă rămîne un fapt. Un alt fapt este acela că, atunci cînd se ia în considerare creşterea numărului de compozitori în activitate, rata cererilor adresate Biroului de Copyright scade considerabil. Există mai mulţi compozitori ca oricînd, însă productivitatea lor individuală descreşte. Cine-i compozitorul în viaţă cel mai popular.

- Hm-m... cred că individul acela, Vachardra.

- Corect. El compune de vreo cincizeci de ani. Dacă aţi începe acum să

cîntaţi fiecare notă scrisă vreodată de el, succesiv, aţi termina în vreo douăsprezece ore. Wagner a scris peste şaizeci de ore de muzică - numai Inelul are douăzeci şi una de ore. Beatlesii - în esenţă, doi compozitori - au produs peste douăsprezece ore de muzică originală, în mai puţin de zece ani. De ce numele mari din trecut erau atît de prolifice?

Aveau de unde găsi multe combinaţii plăcute de optzeci şi opt de note

- Aha, şopti senatorul.

- Să revenim la anii şaptezeci. Vă amintiţi cazul de plagiat cu Rădăcini? Şi zecile de cazuri asemănătoare ce i-au urmat? Cam în aceeaşi perioadă, un scriitor pe nume van Vogt a acţionat în judecată realizatorii unui film de succes, Alien, pentru plagierea unei povestiri scrisă de el, în urmă cu patruzeci de ani. Doi alţi scriitori, Bova şi Ellison, au dat în judecată un post de televiziune pentru furtul unei idei de serial. Toţi trei au cîştigat.

Aceasta a încheiat principiul legal potrivit căruia copyrightul nu se aplică ideilor, ci aranjamentelor de cuvinte. Numărul aranjamentelor de cuvinte este furt, însă numărul ideilor e mult mai mic. Bineînţeles, ele pot fi repovestite în nenumărate feluri - Poveste din cartierul de vest e o rescriere excepţională a lui Romeo şi Julieta. Însă acest lucru a fost posibil doar pentru că Romeo şi Julieta aparţin domeniului public. Nu uitaţi că din numărul infinit de istorii ce pot fi narate, un anumit număr vor fi slabe.

Iar în privinţa artiştilor vizuali - ei bine, cîndva un bărbat a demonstrat în condiţii de laborator capacitatea de-a distinge corect între optzeci şi una de nuanţe de culori. Cred că aceasta-i limita superioară. Există o cantitate maximă de informaţie ce poate fi absorbită de ochi, şi o mare parte a ei va fi echivalentă zgomotului..

- Dar... dar... Se spunea despre bătrîn că nu ezitase niciodată, indiferent de condiţii. Dar vor exista mereu schimbări... noi descoperiri, noi orizonturi, noi atitudini sociale ce vor inspira arta cu noi...

- Însă nu cu viteza de apariţie a artiştilor. Cunoaşteţi celebra sciziune din literatură de la începutul secolului douăzeci? Mainstream-ul a abandonat în esenţă Romanul de Idei, după Henry James, şi şi-a întors atenţia colectivă asupra Romanului de Personaj. Pînă la mijlocul secolului, i-au supt pînă şi măduva şi continuă şi astăzi să mai molfăie osul. Dar între timp, un grup mic de scriitori, disperaţi în dorinţa de-a scrie despre ceva nou, să povestească un lucru nou, au inventat un gen nou, numit science fiction. Ei au explorat viitorul în căutarea ideilor. Viitorul infinit - ca şi cărbunele, petrolul sau cuprul infinit pe care le aveau pe-atunci. În mai puţin de un secol, l-au golit; de peste cincizeci de ani în science fiction n-a mai existat o idee cu adevărat originală. Fantasy-ul a fost dintotdeauna supranumit "literatura posibilităţilor infinite" - dar există pînă şi o teoretică limită superioară a "absolutului imposibil", şi mai avem puţin pînă acolo.

- Putem crea noi forme de artă, spuse el.

- Domnule senator, oamenii au încercat de multă vreme să creeze noi forme de artă. Aproape toate au fost abandonate. Pur şi simplu, n-au plăcut.

- O să-nvăţăm să ne placă. La dracu, va trebui s-o facem.

- Şi vor fi de folos, pentru o vreme. În ultimele două secole s-au născut mai multe forme noi de artă decît în anteriorul milion de ani - deşi niciuna în ultimii cincisprezece ani. Simfonii olfactive, sculpturi tactile, sculpturi cinetice, dans în gravitaţie - zero - toate sînt domenii noi şi fertile, şi generează munţi de noi copyrighturi. Munţi de mărime finită. Restricţia finală este aceasta: noi deţinem doar cinci simţuri cu care putem aprecia arta, şi ăsta-i un număr finit. Pot să beau un pahar cu apă, vă rog?

- Totuşi nu de acest aspect mi-este frică, domnule senator. Teoretica moarte termică a exprimării artistice este ceva de care, realitate, s-ar putea să nici nu ne apropiem. Totul se va prăbuşi cu mult înainte de momentul

respectiv.

Se opri să-şi adune gîndurile, şi sorbi din suc. O parte a minţii ei observă că era în ton cu motivul recurent al scorţişoarei din simfonia olfactivă a lui Bulachevski, care con-tinua.

- Secole întregi, artiştii s-au autoamăgit cu gîndul că ei creează. De fapt, nu fac aşa ceva. Ei descoperă. În natura realităţii există în mod inerent un număr de combinaţii a tonalităţilor muzicale care vor fi percepute drept plăcute de către un sistem central nervos uman. Milenii întregi, le-am descoperit, pasive în univers - şi ne-am spus că le-am "creat". A crea implică posibilităţi infinite, a descoperi implică posibilităţi finite. Ca specie, cred că vom reacţiona prost cînd vom fi băgaţi cu nasurile în faptul că sîntem descoperitori, nu creatori.

Se opri şi se îndreptă. Fără motiv, o dureau picioarele. Închise ochii şi urmă:

- La cea de-a patruzecea aniversare a căsătoriei noastre, soţul meu a scris un cîntec pentru mine. În muzica aceea era dragostea noastră, unică, specială şi intimă; era melodia cea mai frumoasă pe care o auzisem în viaţa mea. Era extraordinar de fericit că o scrisese. Din ultimele lui zece compoziţii, distrusese cinci deoarece erau derivative, iar celelalte căzuseră la solicitarea copyrightului. Însă aceasta era nouă, specială - glumea, spunînd că-l inspirase iubirea mea. În ziua următoare s-a prezentat la Biroul de Copyright, şi-a aflat că fusese un şlagăr popular pe vremea copilăriei lui, şi mai fusese, fără succes, prezentată de paisprezece ori ca originală. După o săptămînă, şi-a ars toate manuscrisele şi benzile, şi s-a omorît.

Rămase tăcută şi senatorul nu vorbi.

- "Ars longa, vita brevis", zise ea în cele din urmă. De mii de ani, maxima aceasta oferă un fel de alinare. Însă arta este lungă, nu infinită. "Vraja se destramă". Într-o bună zi o vom epuiza - doar dacă nu putem învăţa s-o refolosim ca orice altă resursă finită. Glasul îi căpătă putere: Domnule senator, legea aceasta nu trebuie votată, chiar dacă va trebui să mă opun cu forţa. Poate că nu voi cîştiga - dar mă voi lupta cu dumneavoastră! Unui copyright nu trebuie să i se permită o durată mai lungă de cincizeci de ani - după care trebuie şters din băncile de memorie ale Biroului de Copyright. Avem nevoie de amenezie selectivă voluntară, pentru Descoperitorii Artei să continue să producă fără tulburări psihice. Faptele trebuie să fie reamintite - dar visele? Se înfioră. ...visele ar trebui uitate cînd ne tre-zim. Sau într-o bună zi ne vom pomeni că nu mai putem dormi. Avînd opt miliarde de artişti cu ani efectivi de muncă în număr de peste o sută, nu mai putem permite unor persoane să-şi păstreze de-a pururi descoperirile. Trebuie să facem aşa cum a făcut-o rasa umană de un milion de ani - să uităm, şi să redescoperim. Pentru că, într-o bună zi, numărul infinit de maimuţe nu mai va avea nimic altceva de scris decît operele complete ale lui Shakespeare. Şi mai mult ca probabil că nici nu vor şti cînd o vor face.

Terminase acum, nu mai avea nimic de spus. Se terminase şi simfonia olfactivă, al cărui ultim motiv se destrăma încet în aer. Nici un ceas nu ticăia, nici un aparat nu zumzăia. Tăcerea fu deplină, aproape o jumătate de minut.

- Dacă trăieşti destul de mult, rosti încet senatorul în cele din urmă, nu există nimic nou sub soare. Se foi în fotoliul cel uriaş. Dacă eşti norocos, mori mai devreme. De cincizeci de ani n-am mai auzit un banc nou. Păru că se îndreaptă de spinare: O s-o opresc pe S.4217896.

Ea înlemni, şocată. După o vreme, se gîrbovi puţintel şi reîncepu să răsufle. Atît de multe sentimente se luptară pentru întîietate. încît de abia avea timp să le identifice. Nu putu să vorbească.

- În plus, continuă el, nu voi spune nimănui de ce o fac. Va începe sfîrşitul carierei mele în viaţa publică, pe care nu mă gîndisem niciodată s-o părăsesc, dar tu m-ai convins că trebuie s-o fac. Sînt atît bucuros, cît şi..., chipul i se încordă de durere, şi extrem de trist că tu mi-ai spus de ce trebuie s-o fac.

- Şi eu sînt, domnule, şopti ea aproape neauzit.

O scrută cu atenţie.

- Există înfruntări după care nu te poţi simţi bine chiar dacă învingi. Numai două feluri de oameni se angajează în asemenea înfruntări: proştii, şi persoanele deosebite. Cred că dumneata eşti o persoană remarcabilă, doamnă Martin.

Ea se ridică, vărsînd paharul.

- Mai bine eram proastă, plînse, simţind cum îşi pierde auto-controlul.

- Dorothy! tună el.

Tresări, de parcă o lovise.

- Domnule? rosti automat.

- Nu-ţi pierde controlul! E un ordin. Eşti prea încordată; s-ar putea să nu ţi-l mai regăseşti.

- Şi ce dacă? întrebă ea cu amărăciune.

El îşi utiliza acum întreaga putere a glasului, glasul care oprise cel puţin un război.

- La dracu, cîţi prieteni crezi că are un om de vîrsta mea? Crezi că sînt atît de obişnuite minţile care gîndesc ca tine? Acum noi împărţim afacerea asta, şi astfel sîntem prieteni. Eşti cea dintîi persoană care iese din liftul ăla şi mă surprinde cu adevărat după un sfert de secol. Şi în curînd, cînd se va duce vorba că m-am retras, oamenii nu vor mai ieşi din lift. Gîndeşti ca mine, şi nu-mi pot permite să te pierd. Zîmbi, şi zîmbetul păru că-i dizolvă cîteva decenii de pe chip: Ţine-o tot aşa, Dorothy, şi ne vom alina reciproc în teribila noastră cunoaştere. Da?

Pentru un minut întreg, ea se concentră exclusiv asupra respiraţiei, încetinind-o şi egalizînd-o. Apoi, cu grijă, îşi testă sentimentele.

- Într-adevăr, spuse surprinsă, este mai bine... să împarţi.

- Orice este.

Îl privi, şi încercă să surîdă, şi în cele din urmă izbuti.

- Mulţumesc, domnule senator.

El îi răspunse la zîmbet, în vreme ce ştergea toate înregistrările conversaţiei.

- Spune-mi Bob.

- Bine, Robert.

În româneşte de
Dan-Mihai Pavelescu

Roger Zelazny

Un trandafir pentru Ecleziast

În dimineaţa în care am fost acceptat, mă ocupam cu traducerea în marţiană a unuia dintre madrigalurile mele. Intercomul a bîzîit scurt, iar eu am zvîrlit creionul cît colo, şi am apăsat comutatorul

- Domnule Ge, răsună vocea de contralto a lui Marton, bătrînul mi-a spus să-l găsesc pe "îngîmfatul ăla de versificator" şi să-l trimit la el. Deoarece nu există decît un singur şi blestemat de poet...

- Nu lăsa ambiţia să te copleşească, am rostit eu şi am închis.

Deci, în sfîrşit, marţienii se deciseseră! Am scuturat vreun centimetru de scrum şi am tras primul fum de cînd aprinsesem ţigara. O aşteptare de o lună încercă acum să răbufnească, dar nu reuşea. Îmi era teamă să parcurg cei cincisprezece metri şi să-l aud pe Emory rostind cuvintele pe care ştiam deja că le va rosti; şi teama năvăli pe primul plan, împingînd la o parte cealaltă senzaţie.

M-am străduit să termin o strofă, înainte de a mă ridica.

Am ajuns lîngă uşa lui Emory într-o clipă. Am ciocănit de două ori, iar el mi-a deschis, mormăind:

- Intră.

- M-aţi chemat?

M-am aşezat iute, ca să-l scutesc de neplăcerea de a-mi oferi un scaun.

- Repede ai mai ajuns... Ai fugit?

I-am ascultat nemulţumit tonul patern.

Dincolo de ochii tulburi, pistruii mici, părul rar şi nasul irlandez, vocea era cu cîţiva decibeli mai tare decît a oricărei alte persoane.

Hamlet către Claudius:

- Lucram. .

- Ha! ha! pufni el. Termină cu chestia asta! Deocamdată nimeni n-a văzut ce faci de atîta timp.

Am ridicat din umeri şi am dat să mă scol.

- Dacă de asta am fost chemat...

- Stai jos!

Se ridică; ocoli biroul şi se opri lîngă mine, privindu-mă de sus. Un truc care nu mă mai impresionează.

- Fără discuţie, eşti cel mai al dracului ţicnit cu care am lucrat vreodată! izbucni el ca un taur. De ce naiba nu-mi faci şi mie o plăcere, comportîndu-te ca toţi oamenii? Sînt gata să recunosc că eşti deştept, poate chiar genial, dar... ce, dracu!

Dădu din mînă a lehamite şi reveni la iocul lui.

- Betty le-a cerut, în sfîrşit, aprobarea, continuă el. Îşi revenise la tonul normal. O să te primească după-amiază. După prînz, ia un jeep şi du-te acolo.

- Bine, am spus.

- Asta-i tot.

Am încuviinţat şi m-am ridicat în picioare. Eram deja cu mîna pe clanţă, cînd a rostit:

- Nu trebuie să-ţi mai amintesc cît este de important. Nu-i trata aşa cum obişnuieşti cu noi.

Am tras uşa după mine.

* * *

Nu mai ţin minte ce am mîncat la prînz. Eram nervos, totuşi, instinctiv, ştiam că n-am voie să ratez. Editorii mei din Boston aşteptau nişte bucolice marţiene, sau cel puţin o chestie gen Saint-Exupéry despre zborul spaţial. Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă dorea un raport complet asupra Creşterii şi Decăderii Imperiului Marţian.

Aveau să fie mulţumiţi. Ştiam.

Asta-i motivul pentru care toţi sînt geloşi, motivul pentru care mă urăsc.

Totdeauna izbutesc, şi o fac mai bine decît oricare altul.

Am hăpăit ultimele îmbucături şi am întins-o spre garaje. Am luat un jeep şi am pornit spre Tirellieni.

În jurul maşinii se învîrteau limbi de nisip pe bază de oxid de fier. Zburau peste acoperişul decapotat, trecîndu-mi prin fular şi izbind ochelarii de protecţie.

Legănîndu-se şi zvîcnind ca măgăruşul pe care-l călărisem odată în Himalaia, jeepul continua să mă izbească în fundul pantalonilor. Munţii Triellieni ţopăiau înaintea mea, apropiindu-se sub unghiuri dintre cele mai curioase.

Mă căţăram pe o colină şi am schimbat vitezele cu un scrîşnet înspăimîntător. Nu semăna cu Gobi şi nici cu Marele Deşert de Sud-Vest. Era peste tot roşu... totul era mort, nici măcar un cactus.

Am ajuns în vîrful pantei, însă ridicasem prea mul praf pentru a vedea înainte. Oricum, era lipsit de importanţă, capul îmi era doldora de hărţi. Am cotit la stînga şi am început să cobor, tuşind într-una. Un vînt din lateral şi terenul solid spulberară norii de nisip. Mă simţeam ca Ulise în Malebolge, cu mîna pe un discurs în terţine şi căutîndu-l din priviri pe Dante.

Am zărit pagoda din stîncă şi am ştiut că ajunsesem.

Cînd am oprit şi am sărit jos, Betty a fluturat din mînă.

- Bună, am făcut, scoţîndu-mi fularul şi scuturînd vreun kilogram de nisip. Ia zi, unde merg şi pe cine întîlnesc?

Îşi permise un chicotit mic, mai mult datorită "ia zi"-ului cu care îmi începeam frazele, apoi a început să povestească. (Este o lingvistă de talie, aşa încît orice cuvinţel din argou o face să tresară.)

Apreciam stilul înflorit dar la obiect: informaţional şi alte chestii de astea. Avusesem parte de destule serate ca să-mi ajungă pentru tot restul vieţii. I-am privit ochii căprui şi dinţii perfecţi, părul blond întunecat, tuns scurt (detest blondele!) şi am decis că mă iubea în secret.

- Domnule Gallinger, Matriarha vă aşteaptă înăuntru pentru a-i fi prezentat. A consimţit să deschidă biblioteca Templului pentru studiile dumneavoastră.

Se opri ca să-şi potrivească părul şi se foi pe loc. Se simţea nervoasă sub privirea mea?

- Sînt documente religioase şi în acelaşi timp istorice, urmă ea, un fel de Mahabharata. Ar dori ca, atunci cînd le folosiţi, să îndepliniţi anumite ritualuri, cum ar fi repetarea cuvintelor sacre, atunci cînd întoarceţi pagina... o să vă înveţe ea.

Am încuviinţat din cap de mai multe ori.

- Bine, să-i dăm drumul.

- Ah, încă ceva. Nu uitaţi cele Unsprezece Forme de Politeţe şi Grade ale lor. Pentru ei sînt lucruri foarte serioase, şi... nu intraţi în discuţii asupra egalităţii sexelor...

- Le cunosc tabuurile, am intervenit. Nu-ţi face griji. Ai uitat că am trăit în Orient?

Îşi plecă ochii şi mă prinse de mînă. Mi-am desprins-o.

- Ar fi mai bine dacă aş intra înaintea ta.

Mi-am înghiţit comentariile şi am urmat-o ca Samson în Gaza.

Înăuntru, cele mai ascunse gînduri ale mele au căpătat o corespondenţă ciudată. Locuinţa Matriarhei era o versiune, ceva mai abstractă, a felului cum îmi închipuiam corturile seminţiilor lui Israel. Spun "abstract" pentru că, de fapt, era o frescă pe cărămidă, reprezentînd interiorul unui cort, cu imaginile unor piei de animale ce păreau cicatrici albastru-oţelii lăsate pe pereţi de cuţitaşul pictorului.

Matriarha, M'Cwyie, era scundă, căruntă, în jur de cincizeci de ani şi îmbrăcată ca o ţigancă. În curcubeul ei de fuste voluminoase părea o bilă de popice aşezată pe o pernă colorată.

Îmi acceptă reverenţele, privindu-mă cu aerul cu care un uliu se uită la un şoarece. Pleoapele ochilor negri săriră însă brusc, atunci cînd îmi auzi accentul perfect. Magnetofonul adus de Betty la toate întrevederile îşi avea partea leului în chestia asta, şi în plus cunoaşteam pe dinafară rapoartele lingvistice ale primelor două expediţii. Cînd e vorba de prins accente, sînt un tip dat dracului.

- Tu eşti poetul?

- Da, am răspuns.

- Vrei, te rog, să reciţi un poem?

- Sînt dezolat, însă numai o traducere perfectă ar sluji atît limbii dumneavoastră cît şi poeziei mele, şi încă nu vă cunosc bine graiul.

- Da?

- Pentru plăcerea mea şi ca un exerciţiu de gramatică, am făcut însă asemenea traduceri, am continuat. Aş fi onorat să vă aduc cîteva, cînd voi mai veni.

- Da. Aşa să faci.

Unu-zero pentru mine!

Se întoarse către Betty:

- Poţi pleca.

Betty murmură formalităţile de plecare, îmi aruncă o privire ciudată şi ieşi. Părea că se aştepta să rămînă şi să mă "ajute". Ca toată lumea, voia şi ea o bucăţică de glorie. Eu eram însă Schliemannul acestei Troi, iar pe raportul Asociaţiei avea să fie un singur nume!

M'Cwyie se ridică şi am observat că era realmente scundă. Eu am aproape doi metri şi parcă sînt un plop toamna: subţire, roşcat în vîrf şi deasupra tuturor.

- Documentele noastre sînt foarte, foarte vechi, începu ea. Betty spune că pentru vîrsta lor voi folosiţi cuvîntul "milenii".

Am încuviinţat din cap.

- Sînt nerăbdător să le văd.

- Nu se află aici. Va trebui să mergem în Templu; nu pot fi scoase de acolo.

Am devenit pedant.

- Aveţi vreo obiecţie în a le copia?

- Nu. Îmi dau seama că le respecţi, altfel nu le-ai dori atît de mult.

- Excelent.

Părea amuzată. Am întrebat-o din ce cauză.

- Pentru un străin, Limba Nobilă s-ar putea să nu fie prea uşoară.

Brusc, am înţeles.

Nici una dintre expediţiile anterioare nu ajunsese atît de departe. Nu avusesem de unde să ştiu că existau două limbi, de fapt o cheştie de un clasicism banal. Le ştiam prakrita, acum trebuia să le învăţ sanscrita.

- Mama dracului!

- Pardon?

- Este intraductibil, M'Cwyie. Puneţi-vă în situaţia de a trebui să învăţaţi Limba Nobilă în grabă şi veţi înţelege reacţia.

Părea din nou amuzată şi-mi spuse să-mi scot pantofii.

Mă conduse printr-un iatac...

...într-o explozie de strălucire bizantină!

Nici un pămîntean nu mai călcase în această cameră, altfel aş fi aflat. Carter, lingvistul primei expediţii, cu ajutorul unei doctoriţe, Mary Allen, învăţase doar gramatica şi vocabularul pe care le ştiam şi eu.

Habar n-aveam că există aşa ceva. Însetat, îmi rostogoleam ochii pretutindeni. Înapoia decorului se găsea o estetică extrem de rafinată. Trebuia să ne reconsiderăm aprecierile asupra culturii marţiene. Pe de o parte tavanul boltit şi cu nişe, pe de alta coloanele laterale cu caneluri inverse, apoi... Dumnezeule! Încăperea era imensă. Uriaşă. Din exteriorul neîngrijit n-ai fi bănuit niciodată existenţa unei asemenea capodopere.

M-am aplecat să cercetez filigranul aurit de pe o măsuţă ceremonială. M'Cwyie părea niţel infatuată de zelul meu, dar detestam să fac pe durul cu ea.

Măsuţa era încărcată cu cărţi.

Cu vîrful piciorului, am urmărit un mozaic de pe duşumea.

- Întreg oraşul vostru se află în această clădire?

- Da, intră adînc în munte.

- Înţeleg, am zis, neînţelegînd nimic.

Deocamdată nu-i puteam cere să vizităm totul.

Se apropie de un taburet, lîngă măsuţă.

- Să începem prietenia cu Limba Nobilă?

Încercam să fotografiez sala cu ochii, ştiind că mai devreme sau mai tîrziu, o să vin cu o cameră de luat vederi. Cu greutate mi-am desprins privirea de pe o statuetă şi am încuviinţat.

- Da, să facem prezentările.

Am luat loc.

În următoarele trei săptămîni, de cîte ori încercam să adorm, sub pleoape îmi apăreau gîndăceii literelor. Cerul era un lac de turcoaz liniştit pe care, cînd îmi aruncam privirea, apăreau caligrafii ondulate. În timp ce lucram, beam kilograme de cafea, iar în pauze îi trăgeam cu coctailuri din bezendrina şi şampanie.

M'Cwyie mă dăscălea cîte două ore în fiecare dimineaţă şi, ocazional, alte două seara. Din momentul în care am avut destule date ca să mă descurc singur, adăugam cîte pasisprezece ore zilnic, pe cont propriu.

Iar noaptea, coboram scara timpului pînă la treptele cele mai de jos.

Aveam din nou şase ani, învăţînd ebraica, greaca, latina şi aramaica. Aveam zece ani şi trăgeam cu ochiul prin Iliada. Cînd tăticul nu împrăştia focul gheenei şi dragostea de aproape, mă învăţa să înţeleg Cuvîntul din original.

Doamne! Erau atîtea originale şi atîtea cuvinte! Cînd aveam doisprezece ani, am început să sesizez micile diferenţe între ceea ce predica el şi ce

citeam eu.

Vigoarea replicii lui n-a mai lăsat loc de dezbatere. Era mai rău decît dacă m-ar fi bătut. Mi-am ţinut gura şi am învăţat să preţuiesc poezia Vechiului Testament.

"Doamne, iartă-mă! Tăticule... domnule... iartă-mă! Nu-i aşa! Nu-i aşa!"

Cînd băiatul a absolvit colegiul cu premii la franceză, germană, spaniolă şi latină, tata Gallinger i-a spus fiului său de paisprezece ani şi unu nouăzeci, slab ca o sperietoare, că i-ar place să intre în rîndul clericilor. Îmi amintesc răspunsul evaziv al băiatului:

- Domnule, a zis el, mi-ar place să studiez pe cont propriu vreun an şi după aceea să urmez nişte cursuri pregătitoare de teologie la vreo universitate mai liberală. Cred că sînt prea tînăr ca să intru direct la seminar.

Vocea Domnului:

- Ai darul limbilor, fiule. Poţi predica Biblia în orice ţară din Babel. Eşti născut să fii misionar. Spui că eşti tînăr, dar timpul şuieră pe lîngă tine ca vîntul. Începe devreme şi vei adăuga vieţii tale ani de neuitat.

Anii de neuitat erau tot atîtea cozi de pisică care-mi biciuiseră spatele pînă atunci. Nu-i pot recompune chipul, n-am putut niciodată. Poate pentru că, întotdeauna, mi-a fost teamă să-l privesc.

Iar peste ani, cînd zăcea mort printre coroane de flori, printre enoriaşi înlăcrimaţi, printre preoţi, chipuri roşii, batiste, mîini bătîndu-te pe umeri, feţe solemne, consolatoare... l-am privit, şi nu l-am recunoscut.

Ne întîlnisem cu nouă luni înainte de naşterea mea, acest străin şi cu mine. Nu fusese niciodată crud - sever, revendicator, dispreţuitor faţă de grşţelile altora - dar nu crud. El a fost ceea ce am avut în loc de mamă. Şi fraţi, şi surori. Mă tolerase trei ani la St. John, poate din cauza numelui, fără să ştie vreodată ce colegiu spendid şi liberal era.

Nu-l cunoscusem însă niciodată, iar bărbatul de pe catafalc nu mai cerea acum nimic. Nu mai trebuia să predic Cuvîntul.

Deşi acum o voiam, cu toate că în alt fel. Doream să predic cuvîntul pe care nu-l putusem rosti cîtă vreme trăise el.

N-am mai revenit la universitate. Aveam o mică moştenire şi nişte necazuri ca s-o pot obţine înainte de optsprezece ani. Dar am reuşit.

M-am stabilit în Greenwich Village.

Fără să spun vreunui enoriaş bine intenţionat noua mea adresă, m-am cufundat într-o rutină zilnică de scris poezie şi învăţat japoneză şi hindustană. Mi-am lăsat o barbă ca para focului, am băut expresuri şi am învăţat să joc şah. Căutam alte căi de mîntuire.

Au urmat apoi doi ani în India, cu Forţele de Pace, chestie care m-a adus la budism, iar volumului meu de versuri, Flautul lui Krishna i-a adus premiul Pulitzer pe care îl merita.

După aceea înapoi în America, să-mi iau titlul, doctoratul în lingvistică şi alte multe premii.

În sfîrşit, într-o zi, o navă a ajuns pe Marte. Fiinţele ce locuiau într-un cuib de dune sahariene vorbeau o limbă aparte. Era fantastică, exotică şi copleşitoare din punct de vedere estetic. După ce am asimilat tot ce se cunoştea despre ea şi am scris o carte, am devenit cunoscut în noul cerc.

"Du-te, Gallinger! Soarbe din izvorul lor şi adu-ne esenţa lui Marte. Du-te, să înveţi despre o altă lume, dar fii rezervat, priveşte-o cu gingăşie, ca Auden, şi dă-ne sufletul ei în iambi."

Astfel am ajuns pe o planetă unde soarele este cît o monedă de un penny, vîntul un bici, cele două luni se joacă de-a v-aţi ascunselea, iar nisipul blestemat îţi irită corneea.

* * *

M-am ridicat din zvîrcolelile de pe pat, şi am traversat camera spre hublou. Deşertul era un covor portocaliu nesfîrşit, ondulîndu-se deasupra năvalei veacurilor.

- Eu, un străin neînfricat... Aceasta e lumea... ce o voi stăpîni!

Am izbucnit în rîs.

Deja aveam Limba Nobilă la degetul cel mic, sau dacă vreţi să fiu mai elevat, o stăpîneam pe de-a întregul.

Limba Nobilă şi cea Vulgară nu erau atît de diferite cum se părea. O cunoşteam suficient de bine pe a doua, ca să răzbat prin lucrurile mai obscure din prima. Gramatica şi verbele neregulate cele mai uzuale erau înregistrate în cap; dicţionarul creştea zilnic ca o lalea, şi avea să înflorească în curînd. De fiecare dată cînd reluam benzile, tulpina i se lungea.

Acum, sosise momentul să-mi solicit inteligenţa; să fac partea cea mai grea. În mod deliberat, evitasem textele majore, ca să nu le nedreptăţesc. Citisem doar comentarii minore, fragmente din poezii, cîteva pagini de istorie. În tot ceea ce citisem un lucru mă

impresionase extrem.

Scriau despre lucruri concrete: stînci, nisip, apă, vînturi iar tendința asociată acestor simboluri fundamentale era de un pesimism înspăimîntător. Îmi amintea de unele scrieri budiste, dar și mai mult (mi-am dat seama după ce am scotocit) de părți ale Vechiului Testament, în special, de cartea Ecleziastului.

Sentimentele și vocabularul erau întratît de asemănătoare încît părea un experiment perfect. Ca și cum l-ai traduce pe Poe în franceză. Fără să fiu vreodată convertit la "drumul lui Malann", aveam să le pot arăta că, odată, un pămîntean gîndise și simțise aceleași lucruri.

Am aprins lumina și printre cărțile mele l-am căutat pe regele Iacov.

"O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecleziastul, deșertăciune a deșertăciunilor; totul e deșertăciune! Ce folos are omul..."

* * *

Progresul meu părea s-o uluiască pe M'Cwyie. Se zgîia la mine, peste masă, precum Celălaltul lui Sartre. Am trecut printr-un capitol din Cartea lui Locar. Nu ridicasem ochii, dar îi simțeam privirea țesînd o plasă peste capul, umerii și mîinile mele. Am dat pagina.

Își cîntărea oare năvodul, judecînd mărimea capturii? Pentru ce? Cărțile nu pomeneau de pescari pe Marte. De fapt nu pomeneau deloc de oameni. Spuneau că un zeu, pe nume Malann, scuipase, sau făcuse ceva dezgustător (depinde de versiunea pe care o citeai) și viața apăruse ca o boală în materia anorganică. Spunea că prima ei lege era mișcarea, iar dansul era singura replică admisă din partea organicului.. valoarea dansului e justificarea... ficarea... iar dragostea e o boală a materiei organice... Materie anorganică?

Am scuturat din cap. Aproape că adormisem.

- M'narra.

M-am ridicat și m-am întins. Mă fixa acum, concentrată. Am privit-o în ochi, și i-a plecat.

- Am obosit. Aș dori să mă odihnesc. N-am dormit prea mult astă noapte.

Încuviință din cap; gest pămîntesc, învățat de la mine.

- Vrei să te relaxezi și să vezi pe viu doctrina lui Locar?

- Cum?

- Vrei să vezi un dans al lui Locar?

- Ah! (Tîmpitele lor de perifraze și asociații de cuvinte, mai păcătoase decît ale coreenilor!) Bineînțeles. Aș fi fericit să-l văd, indiferent cînd. Și aș dori să vă întreb dacă pot face niște fotografii.

- Acum a sosit vremea. Stai jos. Odihnește-te. Voi chema muzicienii.

Ieși printr-o ușă prin care nu trecusem niciodată.

Ei bine, după Locar, ca să nu mai zic de Havelock Ellis, dansul este cea mai rafinată dintre arte. În curînd, aveam să văd cum și-l imagina filozoful lor, mort de secole. M-am frecat la ochi și am încercat niște mișcări de dezmorțire, atingînd podeaua cu vîrful degetelor.

Sîngele a început să-mi pulseze în tîmple și am inspirat adînc. M-am aplecat din nou, și deodată am întrezărit o mișcare la ușă.

Pentru cei trei care intraseră odată cu M'Cwyie, îndoit cum eram, parcă îmi căutam bilețele pe jos.

Am încercat să zîmbesc și m-am îndreptat, cu chipul roșu, nu numai din cauza efortului. Nu-i așteptasem atît de repede.

Brusc, m-am gîndit din nou la Havelock Ellis.

Păpușa cu părul roșu, ce purta un veșmînt diafan asemănător cu un sari, de culoarea cerului marțian, privi în sus, uimită, precum un copil care se uită la un steag roșu din vîrful unei prăjini.

- Bună, am zis eu, sau cam așa ceva.

Se înclină, înainte de a-mi răspunde. Evident, fusesem avansat în poziție.

- Voi dansa, rosti linia roșie de pe cameea albă, fața ei.

Ochii, culoarea de vis și straiele se îndepărtară de mine.

Se îndreptă spre centrul încăperii.

Stînd acolo, precum un chip dintr-o frescă etruscă, medita sau privea ornamentele podelei.

Oare mozaicul simboliza ceva? L-am privit și eu. Dacă da, atunci mă depășea; ar fi fost grozav într-o baie, sau o curte interioară, dar mai departe nu pricepeam nimic.

Celelalte două erau tot niște vrăbii, stropite de culoare, ca și M'Cwyie de vîrstă mijlocie. Una se așezase pe podea, ținînd un instrument cu trei strune, care îmi amintea vag de samisen. Cealaltă avea o simplă bucată de lemn și două bețe.

Înainte de a-mi da seama, M'Cwyie își îndepărtase scaunul și se așezase pe podea. I-am urmat exemplul.

Cîntăreaţa la samisen nu-şi terminase de acordat instrumentul, aşa încît m-am adresat lui M'Cwyie:

- Cum o cheamă pe dansatoare?

- Braxa, îmi răspunse fără să mă privească şi ridică mîna stîngă, gest care însemna: da, şi: dă-i drumul, şi: începeţi.

Instrumentul cu strune pulsă ca o durere de dinţi, şi un tictac, fantomă a tuturor ceasurilor pe care ei nu le cunoşteau, sări din cubul de lemn.

Braxa era o statuie, mîinile ridicate spre chip, coatele ridicate şi lateral.

Muzica devenea o metaforă a focului.

Trosc, pîrr, clap...

Ea nu se mişca.

Fîşîitul se preschimbă în susur. Ritmul încetini. Acum era apa, lucrul cel mai preţios în această lume, clipocind limpede, verde, peste stîncile acoperite de muşchi.

Tot nu se mişca.

Glisade. O pauză.

Apoi, atît de stins, încît la început n-am fost sigur, începu tremurul vîntului. Încet, lin, suspinînd şi oprindu-se nesigur. Pauză, suspin, apoi o reluare a temei iniţiale, însă mai tare.

Mă dureau într-atît de rău ochii în urma cititului, sau Braxa tremura din creştet pînă în tălpi?

Într-adevăr, se mişca.

Începu un legănat insesizabil. O fracţiune de centimetru la dreapta şi la stînga. Degetele i se deschideau ca petalele unei flori, iar ochii erau închişi.

Îi deschise. Păreau de sticlă, privind pierduţi dincolo de mine şi de pereţi. Legănatul se accentua în ritmul percuţiei.

Acum vîntul se vălurea din deşert peste Tîrellieni, precum talazurile peste un mal. Îşi mişca degetele; ele erau strîmtorile. Braţele, pendule încete coborau, mişcîndu-se în sens opus.

Venea furtuna. Începea o mişcare axială, iar braţele îi urmau trupul; numai umerii crispaţi descriau un opt.

Vîntul! Rostesc, vîntul! Enigmă şi sălbăticiune! Muză a lui St-John Perse.

Ciclonul se învolbura în jurul ochilor, centrul lui. Îşi lăsase capul pe spate, dar ştiam că nu exista plafon între privirea ei, pasivă ca a unui Buda, şi cerurile nemişcate. Poate doar cele două luni întrerupeau somnul din Nirvana turcoazului nelocuit.

Cu ani în urmă, în India, le văzusem pe Devadasis, dansatoarele străzii, răsucindu-şi vălurile colorate şi atrăgînd bărbaţii. Dar Braxa era mai mult decît atît: era o Ramadjani, ca adoratoarele lui Rama, reîncarnări ale lui Vishnu, care dăruise omului dansul: dansatoarele sacre.

Clinchetul devenise monoton; geamătul strunelor mă ducea cu gîndul la razele usturătoare ale soarelui, cu căldura furată de zimţii vîntului; albastrul era Sarasvati şi Mary, şi o fată pe nume Laura. De undeva, auzeam un sitar, vedeam cum învia statuia şi aveam revelaţia divinului.

Eram din nou Rimbaud cu haşişul, Baudelaire cu laudanumul, Poe, De Quincey, Wilde, Mallarmé şi Aleister Crowley. Pentru o secundă trecătoare, eram tatăl meu în amvonul întunecos, imnurile şi acordurile orgii, transmutate în fluxul de lumină.

Era ca o morişcă de vînt, un crucifix imaterial plutind în aer, un suport pentru veşminte, paralel cu solul. Umărul îi era acum dezgolit şi sînul drept se mişca în sus şi-n jos precum luna pe cer, sfîrcul roşu apărînd după o cută, pentru o clipă, şi apoi dispărînd. Muzica era tot atît de formală pe cît fusese cearta lui Iov cu Domnul. Dansul ei era replica Domnului.

Muzica scăzu în intensitate, dispăru; se întîlnise, se potrivise şi primise răspuns. Veşmintele fetei, parcă vii, reveniră la faldurile elaborate de dinainte.

Cădea încet, încet spre podea. Capul i se opri pe genunchii ridicaţi. Nu se mai mişca.

Era linişte.

După durerea din umeri, mi-am dat seama cît de încordat stătusem. Transpirasem la subsuori şi simţeam cămaşa udă. Ce ar fi trebuit să fac? Să aplaud?

Am tras cu ochiul către M'Cwyie. Ridicase mîna dreaptă.

Parcă prin telepatie, fata se cutremură din tot trupul şi se scuală în picioare. Instrumentistele se ridicară şi ele. La fel, M'Cwyie.

I-am imitat, cu piciorul stîng complet amorţit şi am rostit prosteşte:

- Minunat.

Am primit trei Forme Nobile diferite pentru "mulţumesc".

A urmat un vîrtej colorat şi am rămas singur cu M'Cwyie.

- Acesta este cel de-al o sută şaptesprezecelea din cele două mii două sute douăzeci şi patru de dansuri ale lui Locar.

Am plecat ochii spre ea.

- Indiferent dacă Locar a avut sau nu

dreptate, a găsit o replică superbă anorganicului.

Mi-a zîmbit.

- Dansurile din lumea ta seamănă cu acesta?

- Unele dintre ele. Mi le-am reamintit cînd o urmăream pe Braxa, dar în realitate nu există nimic identic cu ceea ce a făcut ea.

- Este bună, a încuviinţat M'Cwyie. Cunoaşte toate dansurile.

O insinuare în glasul ei mi-a atras atenţia...

Dispăru însă aproape imediat.

- Trebuie să mă întorc la treburile mele. Se îndreptă spre masă şi închise cărţile. M'narra.

- La revedere, Gallinger.

Am ieşit pe uşă, m-am suit în jeep şi m-am năpustit în noapte, cu aripile deşertului învolburîndu-se în urma mea.

II

Abia închisesem uşa după Betty, în urma unei scurte şedinţe de gramatică, şi am auzit glasurile din hol. Am tras cu urechea.

Falsetul picant al lui Morton:

- Ia ghici! Mi-a zis "bună" cînd m-a văzut.

- Ha! explodară plămînii de elefant ai lui Emory. Pesemne că lunecase, sau îi stăteai în drum şi voia să te dai la o parte.

- Poate că nu m-a recunoscut. Nu mai doarme de cînd se joacă de-a învăţatul limbii ăleia. Săptămîna trecută, am fost de gardă noaptea şi de fiecare dată cînd treceam pe lîngă uşa lui, pe la trei noaptea, auzeam magnetofonul. La 5, cînd am termina garda, era tot acolo.

- Tipul trage tare, admise în silă Emory. De fapt, cred că se drogheză ca să rămînă treaz. De cîteva zile, are o privire cam sticloasă. Deşi, poate că pentru un poet este ceva obişnuit.

Betty era şi ea de faţă, deoarece interveni:

- Lăsînd la o parte ceea ce credeţi despre el, mie o să-mi ia cel puţin un an ca să învăţ ce a prins el în trei săptămîni. Iar eu sînt lingvistă, nu poet.

Pesemne că Morton voia să-i tragă clopotele lui Betty. Aşa s-ar explica de ce a lăsat jos arcul cu săgeţi.

- În universitate, am studiat şi cursul de poezie modernă, începu el. Citeam şase autori: Yeats, Pound, Eliot, Crane Stevens şi Gallinger, iar în ultima zi a semestrului, cînd profu se simţea niţel retoric, ne-a spus: "Aceste şase nume domină veacul şi nu le pot opri nici furcile caudine ale criticilor, nici ale iadului".

Mie, continuă, mi-au plăcut enorm Flautul lui Krishna şi Madrigalurile. Am fost onorat să fiu ales într-o expediţie la care participa şi el.

Cu toate astea, de cînd l-am cunoscut, cred că nu mi-a adresat douăzeci de cuvinte.

Apărarea:

- Te-ai gîndit vreodată, spuse Betty, că ar putea fi extrem de sfios în ceea ce priveşte propria lui persoană? A fost un copil precoce, şi probabil că n-a avut prieteni în şcoală. Este sensibil şi foarte introvert.

- Sensibil? Sfios? Emory se sufoca. Tipul e mîndru de parcă ar fi Lucifer şi e o maşină de insulte. Apeşi butonul pe care scrie "Salut" sau "Bună ziua", şi-ţi dă cu tifla. E un reflex la el.

Au mai schimbat cîteva glume şi au plecat.

Ei bine, Morton, fii binecuvîntat! Băieţaş pistruiat, atotcunoscător în creşterea iederii! N-am asistat niciodată la un curs despre poezia mea, dar sînt bucuros că cineva a făcut-o. Furcile iadului! Grozav! Poate că rugăciunile lui tăticu au fost auzite undeva, şi sînt totuşi un misionar!

Numai că...

... numai că un misionar trebuie să convertească oamenii spre ceva. Eu am propriul meu sistem estetic şi cred că pe undeva transpiră şi nitică morală. Dar dacă aş predica într-adevăr, chiar şi în poeziile mele, nu m-ar deranja să predic pentru amăriţi ca tine. Dacă mă crezi un nătîng, să ştii că în realitate sînt snob, iar pentru tine nu e loc în Ceruri, acolo este un loc particular, unde vin să cineze Swift, Shaw şi Petronius.

Şi de-ai vedea ce ospeţi avem! Al lui Trimalchio, al lui Emory pe care-l disecăm!

Pe tine te terminăm la supă, Morton!

M-am întors şi m-am aşezat la birou. Doream să scriu ceva. Ecleziastul putea aştepta o noapte. Doream să scriu un poem, un poem despre cel de-al o sută şaptesprezecelea dans al lui Locar; despre un trandafir ce căuta lumina, urmărit de vînt, bolnav, ca trandafirul lui Blake murind...

Am luat un creion şi am început.

Cînd am terminat, eram mulţumit. Nu era grozav, cel puţin nu mai grozav decît trebuia să fie; Limba Nobilă nefi-

ind, totuşi, foarte accesibilă. Pe bîjbîite, am tradus-o şi în engleză. Poate o voi include în următoarea mea carte. I-am pus titlul: "Braxa".

În ţara roşului şi a vîntului,
acolo unde noaptea geroasă a Timpului
îngheaţă sînii Vieţii,
în vreme ce deasupra, două luni -
pisică şi cîine pe cărările visului -
se suie şi-mi zgîrie fără încetare
zborul...
Ultima floare îşi întoarce capul
arzînd.

Am lăsat-o deoparte şi am căutat niştel fenobarbital. Brusc, eram foarte obosit.

A doua zi cînd i-am arătat poemul lui M'Cwyie, l-a citit atentă de cîteva ori.

- E frumos, a spus ea. Ai folosit însă trei cuvinte din limba ta. "Pisică" şi "cîine" sînt, bănuiesc, două animale mici care se fugăresc unul pe celălalt. Dar ce este "floare"?

- Da, am încuviinţat. Nu am întîlnit un termen pentru "floare" în graiul vostru, cu toate că, în realitate, mă gîndeam la o floare de pe Pămînt: trandafirul.

- Cum arată?

- În general, are petale roşii. Parţial, asta am intenţionat să exprim prin "capul arzînd". Pe de altă parte, simbolul febrei, părul roşu şi focul vieţii. Trandafirul are un lujer cu spini, frunze verzi, precum şi un miros distinct şi plăcut.

- Aş dori să pot vedea unul.

- Cred că se poate. Am să mă interesez.

- Te rog. Eşti un..., a folosit termenul pentru "profet" sau "poet religios", ca Isaia sau Locar, ...şi poemul este inspirat. Am să-i spun Braxei despre el.

Am protestat împotriva termenului, dar mă simţeam flatat.

Atunci m-am decis; aceasta trebuia să fie ziua strategică, în care să cer permisiunea de-a aduce aparatul de fotografiat şi camera de luat vederi. I-am explicat că doream să copiez toate scrierile, însă n-o puteam face în scris.

Acceptarea ei imediată m-a surprins. M-a doborît însă cu invitaţia.

- Poţi să vii şi să stai aici. Vei putea să lucrezi noapte şi zi, oricînd doreşti... bineînţeles cu excepţia momentelor cînd se foloseşte Templul.

- Mă simt onorat, m-am înclinat eu.

- Bine. Adu-ţi aparatele, cînd doreşti, şi-ţi voi arăta o cameră.

- S-ar putea chiar azi după-amiază?

- Bineînţeles.

- Atunci, o să plec chiar acum să-mi aranjez lucrurile pînă după-amiază.

- La revedere.

Mă aşteptam la necazuri din partea lui Emory, dar nu cine ştie ce. Toţi cei de pe navă erau nerăbdători să-i vadă pe marţieni, să vorbească cu marţienii, să vîre ace în marţieni, să-i întrebe despre climatul marţian, despre boli, chimia solului, politică şi ciuperci (botanistul nostru era nebun după ciuperci), dar numai patru sau cinci izbutiseră să-i vadă. Echipajul îşi pierduse aproape tot timpul excavînd oraşele moarte şi acropolele. Jocul avea reguli severe şi băştinaşii sămănau cu japonezii secolului nouăsprezece, în privinţa păstrării inviolabilităţii. Mă aşteptasem să întîmpin puţină rezistenţă şi n-am greşit.

De fapt, aveam impresia că toţi erau fericiţi să mă vadă plecînd.

M-am oprit în laboratorul hidroponic, să vorbesc cu şeful ciupercilor.

- Bună, Kane. A ieşit ceva din nisip?

Pufni. Pufnea mereu. Poate că era alergic la plante.

- Salut, Gallinger. Nu, n-am noroc cu ciupercile, dar cînd ai drum pe afară, uită-te în spatele garajului. Am cîţiva cactuşi acolo.

- Grozav. Doc Kane era singurul meu prieten de pe navă, cu excepţia lui Betty. Auzi, am venit să te rog ceva.

- Dă-i drumul.

- Vreau un trandafir.

- Ce?

- Un trandafir. Te pricepi tu: un American Beauty roşu, spinos şi parfumat.

- Nu cred că poate creşte în solul ăsta. Smîrc, smîrc.

- N-ai înţeles. Nu vreau să-l cultiv. Numai floarea.

- Va trebui să folosesc bazinele. Îşi scărpină craniul pleşuv. Chiar sub un cîmp de forţă şi tot o să dureze vreo trei luni de zile.

- Vrei s-o faci?

- Bineînţeles, dacă nu te deranjează să aştepţi.

- De loc. De fapt, trei luni înseamnă chiar înainte de plecare. Am privit băltoacele noroioase şi tăviţele cu răsaduri. Mă mut astăzi în Trielieni, dar pot veni cînd vreau. O să fiu aici cînd înfloreşte.

- Zi aşa, te muţi? Moore spunea că sînt un grup închis...

- Atunci înseamnă că sînt în interiorul grupului.,

-Aşa se pare, deşi nu înţeleg cum le-

ai prins limba. E adevărat că am avut necazuri cu franceza şi germana la doctorat, dar săptămîna trecută am auzit-o pe Betty făcînd o demonstraţie. Pare un amalgam de sunete stranii. Betty spunea că a vorbi în marţiană e ca şi cum ai rezolva cuvinte încrucişate imitînd în acelaşi timp ciripitul păsărilor.

Am rîs şi am luat ţigara pe care mi-a întins-o.

- E complicată, am recunoscut. Dar e ca şi cum tu ai descoperi o clasă nouă de mycetae, pe care ai visat-o noaptea.

Ochii îi străluceau.

- Ar fi grozav! Şi să ştii, că s-ar putea.

- Poate c-o să reuşeşti.

Chicoti, în timp ce ne îndreptam spre uşă.

- Diseară mă apuc de trandafirii tăi. Ai grijă, nu te ambala pe acolo.

- În regulă. Mulţumesc.

Cum am mai zis, nebun după ciuperci, dar băiat bun.

Locuinţa mea din citadela Tirelliană era lipită de Templu pe dinăuntru, spre stînga. Era o îmbunătăţire considerabilă faţă de cabina mea strîmtă şi am fost încîntat să constat că civilizaţia marţiană progresase suficient pentru a descoperi necesitatea saltelei. De asemenea, patul era lung chiar şi pentru mine, lucru absolut surprinzător.

Am despachetat şi am filmat cîte ceva din Templu, pe peliculă de 16 şi 35, înainte de a mă apuca de cărţi.

Am fotografiat pînă cînd am înnebunit să tot întorc pagini fără să ştiu ce conţin. Am început să traduc o lucrare istorică.

"Lo. În al treizeci şi şaptelea an al Evoluţiei lui Cillen a început ploaia, care a ridicat veselie, căci era o întîmplare rară şi neaşteptată şi era o binecuvîntare.

"Dar nu era sămînţa dătătoare de viaţă a lui Malann care cădea din ceruri. Era sîngele universului, ce izbucnea dintr-o arteră. Aşa au venit ultimele zile. Începea ultimul dans."

"Ploaia a adus molima ce nu ucide şi ultimele treceri ale lui Locar au început cu ropotul ei".

M-am întrebat ce dracu voia să zică Tamur; era istoric şi deci descria nişte fapte. Acesta nu era Apocalipsul lor.

Sau era?

De ce nu? Locuitorii din Tirellieni erau rămăşiţele unei culturi ce fusese, evident, extrem de dezvoltată. Avuseseră războaie, dar nu holocauste; ştiinţă, dar puţină tehnologie. O molimă care nu ucidea...? Asta să fie cauza? Cum, dacă nu era fatală?

Am citit mai departe, dar natura molimii nu era discutată. Am dat paginile, frunzărind mai departe şi am privit în gol.

M'Cwyie! M'Cwyie! Cînd vreau să te întreb ceva, eşti de negăsit!

Ar fi fost o gafă să o caut? Am decis că da. Eram mărginit la încăperile ce-mi fuseseră arătate cu subînţeles. Trebuia să aştept.

Am înjurat mult şi tare, în multe limbi, arzînd fără îndoială urechile sacre ale lui Malann.

Nu părea să vrea să mă trăznească pentru asta, aşa încît m-am decis să consider că ziua a trecut şi să încerc salteaua.

Cred că dormeam de cîteva ore, cînd în cameră a intrat Braxa cu o lampă în mînă. M-a trezit, trăgîndu-mă de mîneca pijamalei.

I-am zis bună. Nici nu prea aveam altceva ce să-i spun.

- Am venit, mi-a spus ea, să aud poemul.

- Ce poem?

- Al tău.

- Aha.

Am căscat, m-am ridicat în capul oaselor şi am făcut ceea ce fac de obicei oamenii cînd sînt treziţi în mijlocul nopţii ca să citească poezii.

- E drăguţ din partea ta, dar nu-i o oră cam nepotrivită?

- Nu mă deranjează, zise ea.

Într-o zi, am să scriu un articol pentru Journal of Semantics, intitulat "Tonul vocii: un instrument insuficient pentru ironie".

Oricum eram treaz, aşa încît mi-am luat halatul

- Ce animal e ăsta? mă întrebă, arătînd dragonul de mătase brodat pe buzunar.

- Fabulos, i-am răspuns. Uite... e tîrziu şi sînt obosit. Dimineaţă am multe de făcut. Iar M'Cwyie poate să-şi facă o impresie greşită dacă află că ai fost aici.

- Impresie greşită?

- Ştii al naibii de bine ce vreau să spun!

Era pentru prima dată cînd aveam ocazia să folosesc blasfemiile marţiene şi dădusem greş.

- Nu, răspunse ea. Nu ştiu.

Părea înspăimîntată, ca un căţeluş certat, care nu înţelege ce a greşit.

M-am potolit. Mantia roşie i se potrivea perfect cu părul şi cu buzele; iar buzele îi tremurau.

- Gata, gata, n-am vrut să te

necăjesc. În lumea mea există anumite percepte morale referitoare la, îîî, persoane de sex diferit care se află împreună într-un dormitor, fără să fie unite prin căsătorie... Aăă, înţelegi ce vreau să zic?

- Nu.

Ochii îi erau bucăţi de jad.

- E un fel de... Ei bine, vorba de sex, aşa-i.

În lampioanele de jad se aprinse o lumină.

- Vrei să spui că fac copii?

- Da. Asta e! Exact!

Rîse. Auzeam întîia oară un rîset în Tirellieni. Un violonist îţi atingea iute corzile cu arcuşul. Nu era un lucru pe de-a întregul plăcut, mai ales pentru că rîse prea mult.

Cînd termină, se apropie de mine.

- Mi-am adus aminte, spuse ea. Şi noi am avut asemenea reguli etice. Acum jumătate de Evoluţie, pe cînd eram copilă, existau reguli asemănătoare. Dar, mă privi gata să rîdă, acum nu mai este nevoie de ele.

Mintea îmi funcţiona ca un magnetofon în viteza a treia.

Jumătate de Evoluţie! Jumătate de Evoluţie, de Evoluţie, de Evoluţie! Nu! Ba da!

Jumătate de Evoluţie însemna aproximativ două sute patruzeci şui trei de ani.

...Timp îndeajuns ca să înveţi cele 2224 de dansuri ale lui Locar.

... Timp îndeajuns ca să îmbătrîneşti, dacă eşti om.

... Mă refer la oamenii de pe Pămînt.

Am privit-o din nou. palidă ca regina albă într-un şah din ivoriu.

Era umană, jur! vie, normală, sănătoasă, jur! femeie, trupul meu...

Avea însă două secole şi jumătate, ceea ce o făcea pe M'Cwyie să fie bunica lui Matusalem. Eram mai mult decît măgulit, gîndindu-mă la repetatele complimente adresate talentelor mele de lingvist şi poet. Fiinţele acelea superioare!

Totuşi, ce voia să spună prin "acum nu mai este nevoie de ele"? Ce însemnase rîsul acela isteric? Dar privirile ciudate aruncate de M'Cwyie?

Ştiam că mă apropiasem de ceva important, pe lîngă fata cea frumoasă.

- Spune-mi, am rostit, folosind Vocea Nepăsătoare, are vreo legătură cu "molima care nu ucide", despre care a scris Tamur?

- Da, răspunse ea, copiii născuţi după Ploaie n-au mai putut avea urmaşi, şi...

- Şi ce? Mă aplecasem înainte, cu memoria pusă pe "înregistrează".

- ... şi bărbaţii nu mai aveau dorinţă.

M-am trîntit înapoi pe pat. Sterilitate rasială, impotenţă masculină ca urmare a unui fenomen natural. Oare vreun nor radioactiv vagabond, cine ştie de unde venit, le pătrunsese în atmosfera săracă? Cu mult înainte ca Schiparelli să vadă canalele, fabuloase ca şi dragonul meu, înainte ca acele "canale" să dea naştere la întrebări, Braxa trăia, dansînd aici - blestemată în mormînt de cînd orbul Milton scrisese despre un alt paradis,-pierdut şi el.

Am luat o ţigară. Bine că-mi trecuse prin cap să-mi aduc scrumiere. Marte nu avusese niciodată o industrie a tutunului. Sau a alcoolului. Prin comparaţie asceţii întîlniţi în India îmi păreau dionisiaci.

- Ce este acest tub de foc?

- O ţigară. Vrei una?

- Te rog.

Se aşeză lîngă mine şi i-am aprins ţigara.

- Irită nările.

- Da. Trage în plămîni, ţine-l acolo, şi apoi expiră.

Trecu un moment

- Ooh, spuse ea.

Din nou o pauză, apoi:

- Este sacru?

- Nu, e nicotină, i-am răspuns, "ersatz" din divinitate.

O altă pauză.

- Nu mă întreba ce înseamnă "ersatz".

- Nu te întreb. Uneori, cînd dansez, simt acelaşi lucru.

- O să-ţi treacă în curînd.

- Spune-mi acum poemul tău.

Îmi veni o idee.

- Aşteaptă puţin, i-am zis, am ceva mai bun.

M-am ridicat, am scotocit printre caiete, apoi am revenit lîngă ea.

- Acestea sînt primele trei capitole ale cărţii Ecleziastului, i-am explicat. E foarte asemănătoare cu cărţile voastre sacre.

Am început să citesc.

Am citit unsprezece versete, cînd a strigat:

- Nu mai citi asta! Spune-mi una din ale voastre!

M-am oprit şi am azvîrlit caietul pe o măsuţă. Tremura toată, nu ca în dansul vîntului, ci oprindu-şi lacrimile. Ţinea ţigara straniu, ca pe un creion. Stîngaci am cuprins-o după umeri.

- E atît de trist, spuse ea, ca toţi ceilalţi.

Mi-am răsucit mintea ca o panglică, am îndoit-o şi am făcut fundele de Crăciun, care-mi plac atît de mult. De la nemţi pentru marţieni cu dragoste, am reuşit o parafrazare spontană a unei poezii despre o dansatoare spaniolă. Mă aşteptam să-i placă. Am avut dreptate.

- Oh, spuse din nou. Tu ai scris-o?

- Nu, un altul mai bun decît mine.

- Nu te cred. Tu ai scris-o.

- Nu, a scris-o un bărbat pe nume Rilke.

- Dar tu ai adus-o în limba mea. Aprinde un chibrit ca să pot vedea cum dansa.

Am aprins.

- "Focurile veşniciei", murmură ea, şi ea le stingea "cu condurii micuţi". Aş vrea să pot dansa aşa.

- Eşti mai bună decît orice ţigară, am rîs, sufiînd în chibrit.

- Nu, nu sînt. N-aş fi putut face asta.

Ţigara îi arsese toată. I-am luat-o dintre degete şi am pus-o lîngă a mea.

- Vrei să dansez pentru tine?

- Nu, am răspuns. Du-te să te culci.

Zîmbi şi înainte de a-mi da seama, desfăcu faldul roşu de pe umeri. Şi totul căzu de pe ea.

Mi-am înghiţit nodul din gît.

- Bine, rosti ea.

Aşa încît am sărutat-o, în timp ce suflarea mantiei căzute stinsese lampa.

III

Zilele erau ca frunzele lui Shelley: galbene, roşii, cafenii, răsucite în vîrteJuri colorate de vîntul din vest. Mă înconjurau cu rolele microfilmelor. Aproape toate cărţile erau acum înregistrate. Aveau să treacă ani de studiu intens, ca să trec prin ele, să le apreciez la justa valoare. Marte era încuiat în biroul meu.

Ecleziastul, abandonat şi reluat de atîtea ori, era gata să vorbească în Limba Nobilă.

Fluieram cînd nu eram în Templu. Scriam maldăre de poezii de care mi-ar fi fost ruşine înainte. Serile, mă plimbam cu Braxa peste dune sau sus, în munţi. Uneori dansa pentru mine; iar eu citeam ceva lung, în hexametri dactilici. Ea încă credea că sînt Rilke şi aproape mă convinsesem şi eu. Iată-mă, stînd în castelul Duino şi scriindu-i "Elegiile".

...E straniu să nu mai populezi Pămîntul,

să nu mai existe obiceiuri cu greu dobîndite,

să tălmăceşti trandafirii...

Nu! Nu tălmăci niciodată trandafirii! Nu. Miroase-i (smîrc, Kane!), culege-i, bucură-te de ei. Trăieşte clipa! Ţine-te de ea. Dar nu-i pune pe zei să explice. Atît de repede se scutură frunzele, vîntul le suflă...

Şi nimeni nu ne observa. Sau nu-i păsa de noi.

Laura. Laura şi Braxa. Vedeţi, rimează, puţin lipsit de armonie. Era înaltă, nepăsătoare şi blondă (urăsc blondele!), şi tăticu mă întorsese cu susu-n jos, iar eu credeam că ea mă poate răsturna la loc. Dar marele poet beatnic cu barba de ludă şi privirea de cîine credincios fusese o bijuterie apreciată la petrecerile ei. Şi asta a fost totul.

Cum mă blestema maşina în Templu! Îi blestema pe Malann şi Gallinger. Iar vîntul sălbatic sufla din vest, şi din spatele lui se apropia ceva.

Erau ultimele noastre zile.

* * *

Trecu o zi, fără s-o văd pe Braxa, apoi o noapte.

Apoi a doua. A treia.

Eram pe jumătate nebun. Nu-mi dădusem seama cît de legaţi devenisem, cît de necesară îmi era. Cu asigurarea prostească a prezentului, luptasem împotriva trandafirilor interogativi.

Trebuia să întreb. N-aş fi vrut, dar nu aveam de ales.

- Unde e, M'Cwyie? Unde-i Braxa?

- A plecat, îmi răspunse ea.

- Unde?

- Nu ştiu.

I-am privit ochii de cucuvea. Anatema maranatha îmi venea pe buze.

- Trebuie să ştiu.

Privi prin mine.

- Ne-a părăsit. A plecat. Cred că sus, în munţi. Sau în deşert. Nu contează. Există ceva care să conteze? Dansul se apropia de sfîrşit. În curînd, Templul va fi gol.

- De ce? De ce-a plecat?

- Nu ştiu.

- Trebuie s-o văd din nou. În curînd decolăm.

- Îmi pare rău, Gallinger.

- Şi mie, am răspuns şi am trîntit o carte, închizînd-o, fără să rostesc "M'narra".

M-am ridicat.

- O s-o găsesc.

Am părăsit Templul. M'Cwyie era o statuie demnă. Pantofii erau tot acolo unde îi lăsasem.

Toată ziua am gonit cu jepul pe dune, fără destinaţie. Pentru cei de pe Aspic arătam ca o furtună de nisip. În cele din urmă a trebuit să mă întorc să mai iau combustibil.

Emory apăru tiptil.

- Grozav. Arăţi ca îngroziforul om al deşerturilor. Pentru ce-i necesar rodeoul ăsta?

- Am... îîi, am pierdut ceva.

- În mijlocul deşertului? Vreun sonet, pesemne? Ar fi singurul lucru despre care cred că poţi face atîta scandal.

- Nu, la dracu! Era ceva personal.

George terminase de umplut rezervorul. Mă îndreptai spre jeep.

- Stai aşa! Mă prinse de braţ. Nu pleci pînă nu-mi spui despre ce-i vorba.

M-aş fi putut smulge din strîmtoare, dar ar fi putut da dispoziţie să fiu adus înapoi şi erau destui care ar fi făcut-o cu plăcere. Aşa încît m-am străduit să-i vorbesc încet şi calm:

- Mi-am pierdut ceasul. Îl aveam de la mama şi era o amintire de familie. Aş vrea să-l găsesc, pînă nu plecăm.

- Eşti sigur că nu-i în cabină sau în Tirellieni?

- Am controlat.

- Poate ţi l-a ascuns cineva ca să te enerveze. Ştii doar că eşti cel mai popular tip.

Am clătinat din cap.

- M-am gîndit şi la asta. Însă îl purtam întotdeauna în buzunarul drept. Cred că mi-a sărit pe cînd escaladam dunele.

Îşi îngustă ochii.

- Îmi amintesc că am citit pe coperta unei cărţi că mama ta a murit la naştere.

- Aşa este, am încuviinţat muşcîndumi limba. Ceasul era al tatălui ei şi dorea să mi-l dea mie. Tata i-a îndeplinit dorinţa.

- Hmm! a pufnit el. E niţel cam curios să cauţi un ceas din jeep.

Îl pot vedea strălucind în lumină, am încercat lamentabil.

- Oricum, se întunecă. Astăzi n-are rost să mai cauţi. Pune-i prelata, se adresă după aceea unui mecanic.

Mă bătu pe umăr.

- Vino să faci un duş şi să mănînci ceva. Mi se pare că ai nevoie de amîndouă.

Dincolo de ochii tulburi, pistruii mici, părul rărit şi nasul irlandez, vocea era cu cîţiva decibeli mai puternică decît a oricărei alte persoane...

Singurele sale capacităţi de conducător!

Stăteam acolo, urîndu-l! Claudius! Dacă ar fi fost actul al cincilea!

Brusc, ideea duşului şi a mîncării îmi ajunse la creier. Aveam nevoie de amîndouă, din plin. Dacă insistam să mă întorc, puteam trezi şi mai multe suspiciuni.

Mi-am scuturat nisip dintr-o mînecă.

- Aveţi dreptate. Pare o idee bună.

- Hai la mine în cabină, să mîncăm.

Duşul era o binecuvîntare, uniforma curată iertarea Domnului iar mîncarea mirosea ca în raiuri.

- Pare bună, am spus.

Ne-am hăcuit fripturile în tăcere. Cînd am ajuns la cafea şi desert, m-a întrebat:

- De ce nu te odihneşti noaptea asta? Rămîi aici şi culcă-te. A clătinat din cap.

-Sînt destul de ocupat. N-a mai rămas timp mult şi n-am terminat încă.

- Acum cîteva zile, spuneai că eşti aproape gata.

- Aproape, dar nu complet.

- Mai spuneai că diseară se ţine o slujbă în Templu.

- Aşa e. O să lucrez la mine în cameră.

Ridică din umeri. După un timp rosti:

- Gallinger, şi am privit spre el, deoarece ştiam că numele meu înseamnă necazuri. N-ar trebui să mă bag în treburile altuia, continuă el, dar Betty spune că ai o iubită aici.

Nu exista semn de întrebare. Era o afirmaţie atîrnată în aer. Aşteptînd.

"Betty, căţea ce eşti! Vacă şi căţea! Şi pe deasupra, geloasă. De ce-ţi bagi nasul unde nu-i treaba ta? De ce nu închizi ochii? Gura?"

- Şi? am zis eu, punînd semnul de întrebare.

- Şi e de datoria mea, ca şef al expediţiei, să asigur ca relaţiile cu băştinaşii să fie de-o manieră prietenească şi diplomatică.

- Vorbeşti despre ei ca şi cînd ar fi aborigeni. Nimic mai greşit.

M-am ridicat.

- Cînd o să mi se publice lucrările, toţi vor şti adevărul pe Pămînt. O să le spun lucruri pe care nici Moore nu le-a visat. O să le spun despre tragedia unei rase osîndite, aşteptînd să moară, resemnată şi dezinteresată. O să le spun de ce şi o să frîngă inimi dure de savanţi. Am să scriu despre asta, şi o

să mi se dea şi mai multe premii, numai că atunci n-o să le mai doresc.

Dumnezeule! Cînd mă gîndesc ce cultură aveau pe cînd strămoşii noştri vînau mamuţi şi descopereau focul!

- Ai o iubită acolo?

- Da! am spus. Da, Claudius! Da, tăticule! Da, Emory! Am! Dar am să-ţi spun acum o bombă. Ei sînt deja morţi. Sînt sterili. Peste o generaţie, nu vor mai exista marţieni.

Mi-am tras răsuflarea şi am adăugat:

- Vor mai exista doar în lucrările mele, pe cîteva microfilme şi benzi. Şi în cîteva poezii despre o fată căreia nu-i pasă şi tot ce poate face în faţa morţii şi nedreptăţii este să danseze.

- Oh, rosti el.

După o pauză:

- În ultimele luni, te-ai purtat ciudat. În anumite ocazii erai chiar politicos, ştii? Mă tot întrebam ce se petrece. Nu ştiam ce ţi se întîmpla.

Mi-am plecat capul.

- Ea e cauza raidurilor prin deşert?

Am încuviinţat.

- De ce?

Mi-am ridicat privirea.

- Pentru că se află pe undeva pe aici. Nu ştiu unde, sau de ce. Şi trebuie s-o găsesc înainte de a pleca.

- Oh, rosti din nou.

Se lăsă pe spate, deschise un sertar şi scoase un prosop în care se afla înfăşurat un obiect. Desfăcu prosopul. Forografia înrămată a unei femei rămase pe masă.

- Soţia mea.

Avea o faţă atrăgătoare cu ochi mari şi migdalaţi.

- Ştii, eram în marină, începu el. Tînăr ofiţer. Am întîlnit-o în Japonia. În locul din care veneam, se considera că nu-i bine să te însori cu o femeie din altă rasă, şi nu m-am însurat. Dar ea mi-a fost soţie. Cînd a murit, eram în celălalt capăt al lumii. Mi-au luat copiii şi nu i-am mai văzut de atunci. N-am putut afla în ce orfelinat, sau cămin au nimerit. Asta a fost demult. Puţini o ştiu.

- Îmi pare rău, i-am spus.

- Să nu-ţi pară. Uită. Însă, se foi în scaun şi mă privi, dacă vrei s-o iei pe Pămînt cu tine, fă-o. O să-mi ia capul, dar oricum sînt prea bătrîn ca să mai conduc o expediţie ca asta. Aşa că dă-i bătaie.

Îşi bău cafeaua rece.

- la jeepul.

Se răsuci cu scaunul.

Am încercat de două ori să-i zic "mulţumesc", dar n-am putut.

M-am ridicat şi am ieşit.

- Sayonara, şi tot ce vrei, murmură în urma mea.

* * *

- Gallinger! am auzit un strigăt.

M-am răsucit pe călcîie, privind spre rampă.

- Kane!

Stătea în uşă şi nu i se distingea decît silueta, dar l-am auzit smîrcîind din nas.

Am urcat înapoi.

- Ce s-a întîmplat?

- Uite-ţi trandafirul.

Ridică un container din sticlă, cu compartimente interioare. Partea inferioară era umplută cu lichid. De-acolo se ridica tulpina. Partea de sus, ca un pahar de vin roşu în noaptea îngrozitoare, conţinea un trandafir mare, de abia deschis.

Mulţumesc, i-am spus şi l-am băgat în jachetă.

- Te întorci în Tirellieni, aşa-i?

- Da.

- Te-am văzut venind pe navă şi ţi-am pregătit trandafirul. Am ajuns însă prea tîrziu la cabina căpitanului. Era ocupat, dar mi-a strigat prin uşă că eşti în garaj.

- Îţi mulţumesc.

- E tratat chimic. Stă înflorit cîteva săptămîni.

Am încuviinţat şi am plecat.

Sus în munţi. Departe, departe. Cerul era un sloi de gheaţă pe care nu mai plutea nici o lună. Panta devenea abruptă şi măgăruşul protesta. L-am biciuit cu jiclorul şi merse mai departe. Sus. Sus. Am văzut o stea verde care nu mai clipea şi mi s-a pus un nod în gît. Trandafirul încătuşat îmi bătea ca o altă inimă în piept. Măgăruşul zbiară mult şi tare, apoi începu să tuşească. L-am mai biciuit de cîteva ori, şi muri.

Am tras frîna de mînă şi am coborît Am început să merg.

Era frig, tot mai frig. Sus, aici. Noaptea? De ce? De ce a fugit? De ce a fugit din oraş cînd coboară noaptea?

Coboram, suiam, ocoleam şi treceam prin toate rîpele, defileele şi trecătorile, cu paşii mei de struţ şi cu o uşurinţă pe care nu mi-o cunoşteam.

Au mai rămas două zile, dragostea mea, şi m-ai părăsit. De ce? M-am tîrît peste ieşituri, şi am sărit peste creste. Mi-am rănit coatele şi genunchii. Am auzit jacheta sfîşiindu-se.

Nu răspunzi Malaan? Chiar atît de mult îţi urăşti supuşii? Atunci voi încer-

ca altceva. Vishnu, eşti Păstrătorul. Te rog, păstreaz-o! Lasă-mă s-o găsesc! Iahova?

Adonis? Osiris? Thamnuz? Manitu? Legba? Unde-i ea?

Eram departe şi sus, şi am alunecat.

Pietrele mi-au fugit de sub tălpi, şi am ajuns pe o muchie. Degetele îmi îngheţaseră. Îmi venea greu să mă încleştez de stîncă.

Am privit în jos.

Cam vreo patru metri. Mi-am dat drumul şi am căzut, rostogolindu-mă.

Atunci am auzit-o, strigînd.

Zăceam fără să mă mişc, privind în sus. Mă chema de undeva din noapte.

- Gallinger!

Zăceam nemişcat.

- Gallinger!

Şi apoi nimic.

Am auzit pietre căzînd şi am bănuit că venea spre mine, undeva din dreapta.

Am sărit şi m-am ascuns în umbra unei stînci.

Apăru din întuneric şi se strecură nesigură printre bolovani.

- Gallinger!

Am înaintat şi am prins-o de umeri.

- Braxa!

Ţipă, apoi începu să plîngă, ghemuindu-se la pieptul meu. Era prima dată cînd o auzeam plîngînd.

- De ce? am întrebat-o. De ce?

Se agăţase de mine şi suspina.

În cele din urmă:

- Credeam că te-ai omorît.

- Poate că aş fi făcut-o, i-am răspuns. De ce ai părăsit Tirellienii? Şi pe mine?

- Nu ţi-a spus M'Cwyie? N-ai ghicit?

- N-am ghicit şi M'Cwyie mi-a spus că ea nu ştie.

- A mintit. Ştie.

- Ce? Ce ştie?

Tremură, dar nu rosti nici un cuvînt. Abia atunci mi-am dat seama că avea pe ea numai costumul de dansatoare. M-am desprins, mi-am scos jacheta şi i-am pus-o pe umeri.

- Pentru Malann! am strigat. O să îngheţi!

- Nu, a răspuns ea. N-o să îngheţ.

Am scos trandafirul din buzunar.

- Ce-i asta?

- Un trandafir, i-am răspuns. Nu-ţi poţi da seama în întuneric. Te-am comparat odată cu unul. Îţi aminteşti?

- D-da. Pot să-l duc eu?

- Sigur. L-am pus înapoi în buzunarul jachetei. Ei bine? Aştept explicaţia.

- Chiar nu ştii? întrebă ea.

- Nu!

- Cînd a venit Ploaia, se părea că doar bărbaţii noştri au fost afectaţi, ceea ce era destul... Pentru că... se pare că... nici eu... n-am fost afectată.

- Oh, am rostit. Oh.

Stăteam acolo şi mă gîndeam.

- Bine, şi de ce ai fugit? Ce-i rău în a fi însărcinată pe Marte? Tamur greşea. Poporul vostru poate trăi din nou.

Rîse, din nou vioara sălbatică în mîna unui Paganini dement. Am oprit-o.

- Cum? întrebă ea, frecîndu-şi obrazul.

- Ai voştri trăiesc mai mult decît pămîntenii. Dacă copilul nostru va fi normal, înseamnă că cele două rase se pot încrucişa. Trebuie să mai existe femei marţiene fertile. De ce nu?

- Ai citit cartea lui Locar, rosti ea, şi tot mă mai întrebi? Moartea a fost decisă, votată şi aprobată scurt timp după dezastru. Dar cu mult timp înainte, discipolii lui Locar ştiau. Au hotărît-o cu mult timp în urmă. "Am făcut toate lucrurile", spuneau ei, "am văzut toate lucrurile, am auzit şi am simţit toate lucrurile. Dansul a fost bun. Acum, trebuie să se sfîrşească".

- Nu poţi crede asta!

- Ce contează ce cred eu? M'Cwyie şi Mamele au decis că trebuie să murim. Titlul lor e acum o bătaie de joc, dar hotărîrile le sînt îndeplinite. A mai rămas o singură profeţie şi e greşită. Vom muri.

- Nu, am rostit.

- Atunci, ce?

- Vino cu mine pe Pămînt.

- Nu.

- Bine. Atunci vino acum cu mine.

- Unde?

- În Tirellieni. Voi vorbi cu Mamele.

- Nu poţi! În noaptea asta e o ceremonie!

Am rîs.

- O ceremonie pentru un zeu care după ce vă doboară la pămînt, continuă să vă lovească?

- E totuşi Malann, răspunse ea. Şi noi sîntem încă poporul lui.

- Tu şi tatăl meu v-aţi fi înţeles de minune, am izbucnit. Eu mă duc într-acolo şi tu o să vii cu mine, chiar dacă o să te duc pe sus - şi sînt mai voinic decît tine.

- Dar nu mai voinic decît Ontro?

- Cine dracu mai e şi Ontro?

- El te va opri, Gallinger. El este pumnul lui Malaan.

IV

Am oprit jeepul în faţa singurei intrări

pe care o cunoşteam, cea a lui M'Cwyie. Braxa, care văzuse trandafirul la lumina farurilor, îl ţinea acum în poală, ca pe un copil, şi tăcea. Pe chip avea o privire pasivă.

- Se găsesc în Templu acum? am întrebat.

Expresia madonei nu se schimbă. Am repetat întrebarea. Tresări.

- Da, mi-a răspuns, dar nu poţi intra.

- Vom vedea.

Am înconjurat jeepul şi am ajutat-o să coboare.

Am apucat-o de mînă şi se mişcă parcă în transă. În lumina lunii ce răsărise, ochii îi arătau ca în ziua cînd o întîlnisem pentru prima oară, dansînd. Am pocnit din degete. Nu s-a întîmplat nimic.

Am deschis uşa şi am condus-o înăuntru. Încăperea era pe jumătate luminată.

Şi atunci, pentru a treia oară în seara aceasta, strigă:

- Nu-l răni, Ontro! E Gallinger!

Pînă atunci nu mai văzusem nici un bărbat marţian; numai femei. Nu puteam şti dacă nu era dereglat hormonal.

Am privit în sus spre el.

Trupul pe jumătate gol îi era acoperit de negi şi excrescenţe. Cred că avea necazuri cu glandele.

Pînă atunci crezusem că sînt cel mai înalt om de pe planetă, dar el avea doi metri treizeci şi o greutate corespunzătoare. Ştiam acum al cui era patul uriaş.

- Înapoi, îmi spuse. Ea poate intra. Tu nu.

- Trebuie să-mi iau cărţile şi lucrurile.

Ridică un braţ stîng uriaş. L-am urmărit cu privirea. Toate lucrurile mele erau aşezate ordonat într-un colţ.

- Trebuie să intru. Trebuie să vorbesc cu M'Cwyie şi cu Mame.

- Nu poţi.

- Viaţa oamenilor voştri depinde de asta.

- Întoarce-te, bubui el. Înapoi la poporul tău, Gallinger! Lasă-ne în pace pe noi!

Pe buzele lui, numele îmi suna ciudat, parcă aparţinînd altcuiva. Oare cît de bătrîn era? m-am întrebat. Trei sute de ani. Patru sute. Fusese toată viaţa paznicul Templului? De ce? De ce trebuia să existe un paznic? Nu-mi plăceau mişcările lui. Mai văzusem şi alţi bărbaţi care se mişcau aşa.

- Întoarce-te, repetă el.

Dacă îşi rafinaseră artele marţiale pe măsura dansului, sau, mai rău, dacă arta de-a lupta era la ei parte a dansului, urma să am necazuri.

- Intră, i-am spus Braxei. Dă-i trandafirul lui M'Cwyie. Spune-i că i l-am trimis. Spune-i că sosesc în curînd.

- O să fac aşa cum m-ai rugat. Aminteşte-ţi de mine pe Pămînt Gallinger. La revedere.

Nu i-am răspuns şi ea trecu de Ontro, în cealaltă cameră, purtînd trandafirul.

- Acum o să pleci? mă întrebă el. Dacă vrei, o să-i spun că ne-am luptat şi că aproape m-ai învins, dar te-am doborît şi te-am dus leşinat la navă.

- Nu, am răspuns. Pe lîngă tine, sau peste tine tot am să intru.

Se ghemui, întinzînd braţele.

- E un păcat să ridici mîna asupra unui om sfînt, mormăi el, dar o să te opresc, Gallinger.

Memoria îmi era o fereastră înceţoşată, lovită de un curent brusc de aer proaspăt. Lucrurile se limpezeau. Priveam în urmă cu şase ani.

Eram student la facultatea de limbi orientale a Universităţii din Tokio. Era una din cele două seri săptămînale destinate recreării. Stăteam în Kodokan, într-un cerc de zece metri, judogi legat peste şolduri cu centura cafenie. Eram Ikkyu, cu o treaptă sub cel mai scăzut grad de expert. Un diamant cafeniu pe partea dreaptă a pieptului, însemna Jiujitsu în japoneză, dar în realitate era atemiwaza, datorită tehnicii de lovire pe care o învăţasem mai multe meciuri.

Dar nu luptasem efectiv împotriva unui om, şi de atunci trecuseră cinci ani. Ştiam că-mi pierdusem forma, dar m-am străduit să-mi forţez mintea tsuki no kokoro, ca şi luna, reflectîndu-l în întregime pe Ontro.

Undeva, din trecut, o voce şopti: Hajime, începe.

Am luat neko-ashi-dachi, poziţia pisicii, iar ochii lui Ontro sclipiră ciudat. Se grăbi să-şi corecteze poziţia, şi atunci am sărit!

Singurul meu truc!

Piciorul stîng mi se întinse ca un arc şi la o înălţime de peste doi metri se întîlni cu falca bărbatului, în timp ce încerca să se retragă.

Capul îi zvîcni înapoi şi căzu. Un geamăt stins îi ieşi de pe buze. "Asta a fost", m-am gîndit. "Îmi pare rău, amice".

În timp ce păşeam peste el, oarecum ameţit, mă înhăţă şi mă trase peste el.

Nu credeam că după lovitura primită mai avea forţă să rămînă conştient, cu atît mai puţin să se mişte. Nu dorisem să-l mai lovesc.

Îmi găsi beregata şi mi-o cuprinse cu braţul, înainte de a-mi da seama că acţiunea lui avea un scop.

"Nu! Nu se poate sfîrşi totul aşa!"

Simţeam o bară de oţel peste trahee şi carotidă. Am înţeles că era inconştient, iar acesta era doar un reflex întipărit în nenumăraţii ani de antrenament. Mai văzusem, odată, aşa ceva: în shiai. Bărbatul murise pentru că, deşi inconştient, continuase să lupte şi adversarul lui crezuse că nu lovise suficient. Aşa încît, a mai lovit.

Era însă ceva rar, extrem de rar!

L-am izbit cu coatele în coaste şi cu capul în faţă. Strînsoarea mai slăbi, dar nu suficient. Detestam să o fac, dar m-am întins şi i-am rupt degetul de la mînă.

Braţul căzu şi m-am eliberat.

Zăcea gîfîind, cu chipul crispat. Mi se rupea inima de uriaşul căzut apărîndu-şi poporul, religia, urmîndu-i sfatul. M-am blestemat aşa cum n-o făcusem niciodată, pentru că trecusem peste el, în loc să-l ocolesc.

Am traversat încăperea, spre grămăjoara mea de lucruri. M-am aşezat pe cutia proiectului şi am aprins o ţigară.

Nu puteam intra în Templu pînă nu-mi revenea suflul şi nu mă gîndeam la ce aveam să spun.

Cum să te adresezi unei rase care dorea să moară?

Deodată...

S-ar fi întîmplat? Ar fi mers? Dacă le citeam cartea Ecleziastului, dacă le citeam o operă literară mai măreaţă decît ceea ce scrisese vreodată Locar, la fel de sumbră şi de pesimistă, şi le arătam că rasa noastră continuase în ciuda condamnării vieţii de către un mare poet, dacă le arătam că deşărtăciunea de care îşi bătuse el joc, ne înălţase la ceruri, m-ar fi crezut oare? şi-ar fi schimbat voinţa?

Am aruncat ţigara pe podea şi mi-am căutat caietul. Mă cuprindea o furie ciudată.

Am intrat în Templu pentru a predica Biblia Neagră a lui Gallinger, Cartea Vieţii.

Era linişte.

M'Cwyie citea din Locar, ţinînd în mîna dreaptă trandafirul ţintă tuturor privirilor.

Pînă cînd am intrat eu.

Pe podea stăteau sute de oameni cu picioarele goale. Am remarcat că cei cîţiva bărbaţi erau la fel de mici ca şi femeile.

Aveam cizmele în picioare.

"Dă-i drumul", m-am gîndit. "Ori pierzi, ori cîştigi... totul!"

Înapoia lui M'Cwyie, în semicerc, stăteau douăsprezece babe. Mamele.

"Pămîntul sterp, pîntecele uscate, atingerea focului."

Am înaintat spre masă.

- Dacă voi muriţi, am început să le vorbesc, vă condamnaţi poporul la a nu cunoaşte viaţa pe care aţi trăit-o voi: bucuriile, supărările, împlinirile... Nu este însă adevărat că toţi trebuie să moară. Cei care spun asta - mint. Braxa ştie, pentru că va da naştere unui copil...

Stăteau acolo, imobile ca şi Buda. M'Cwyie se retrăsese între ele.

- ...copilul meu! am continuat, întrebîndu-mă ce ar fi zis tata despre o asemenea predică.

Toate femeile suficient de tinere vor putea naşte copii.

Numai bărbaţii voştri sînt sterili... Iar dacă aţi permite doctorilor viitoarei expediţii să vă examineze, poate că şi bărbaţii vor putea fi ajutaţi. Şi dacă nu, vă veţi putea perpetua rase cu bărbaţii de pe Pămînt.

Poporul meu nu este unul neînsemnat, şi nici lumea mea. Acum mii de ani, un Locar al lumii noastre a scris o carte în care afirma contrariul. Vorbea ca şi Locar, dar noi n-am disperat, în ciuda molimelor, războaielor şi foametei. Nu am murit. Una cîte una am învins bolile, i-am hrănit pe cei înfometaţi, am luptat contra războaielor şi poate că le-am învins definitiv. Nu ştiu.

Am traversat milioane de kilometri de spaţiu. Am vizitat o altă lume. Iar Locar al nostru spusese: "De ce să o faci? Oricum, totul este deşertăciune."

Iar secretul, am coborît eu tonul vocii da parcă citeam poezie, secretul este că avea dreptate! Există deşertăciune şi există mîndrie! Esenţa raţionalului este să atace întotdeauna proorocul, misticul, zeul. Blasfemia noastră ne-a făcut măreţi şi ne va susţine iar zeii ne-o admiră pe furiş... Fără să huleşti, nu poţi rosti toate numele sacre ale Domnului!

Transpirasem. M-am oprit, ameţit.

- Iată cartea Ecleziastului, am anunţat şi am început:

"O, deşertăciune a deşertăciunilor, zice Ecleziastul, deşărtăciune a

deşertăciunilor; totul este deşertăciune! Ce folos are omul...

Am observat-o pe Braxa în spate, tăcută şi concentrată.

M-am întrebat la ce se gîndea.

Şi înfăşuram orele nopţii, precum firele negre ale unei bobine.

Era tîrziu. Vorbisem pînă la ivirea zorilor şi continuam să vorbesc. Am terminat Ecleziastul şi am început Gallingerul.

Iar cînd am terminat, s-a lăsat tăcere.

Şirul de Bude nu se clintise toată noaptea. După o pauză lungă, M'Cwyie ridică mîna dreaptă. Una cîte una, Mamele făcură acelaşi lucru.

Ştiam ce însemna gestul.

Însemna: nu, nu mai, încetează şi opreşte-te.

Însemna că nu reuşisem.

Am ieşit încet din cameră şi m-am aşezat pe lucrurile mele.

Ontro dispăruse. Îmi părea bine că nu-l omorîsem.

După o mie de ani a intrat M'Cwyie.

- Misiunea ta s-a terminat, a rostit ea.

Nu m-am mişcat.

- Profeţia s-a adeverit, a urmat ea. Poporul meu este în sărbătoare. Ai învins, om sfînt. Acum, părăseşte-ne.

Mintea îmi era aidoma unui balon desumflat. Am pompat nitel aer în el.

- Nu sînt un om sfînt, am rostit. Sînt un poet de mîna a doua.

Mi-am aprins ultima ţigară. Apoi:

- Spune odată, ce profeţie?

- Făgăduinţa lui Locar, îmi răspunse ca şi cînd explicaţiile nu erau necesare, că un om sfînt va veni din ceruri ca să ne salveze, în ultimele noastre ceasuri, cînd toate dansurile lui Locar s-au terminat. El va învinge Pumnul lui Malann şi ne va aduce viaţă.

- Cum?

- Aşa cum s-a întîmplat cu Braxa, şi adineauri în Templu.

- Adică?

- Ne-ai citit cuvintele lui, la fel de măreţe ca şi cele ale lui Locar. Ne-ai citit că "nimic nu este nou sub soare". Şi ai rîs de cuvintele lui în timp ce le citeai, şi ne-ai arătat un lucru nou.

Pe Marte nu a existat niciodată o floare, dar vom învăţa să le creştem.

Tu eşti Zeflemitorul Sfînt, încheie ea. Cel-Care-Trebuie-Să-Rîdă-În-Templu, ai călcat, încălţat fiind, pe pardoseala sacră.

- Totuşi, aţi votat "nu", am spus eu.

- Am votat să nu îndeplinim planul iniţial şi să lăsăm copilul Braxei să trăiască.

- Oh...

Ţigara îmi căzu dintre degete. Ce aproape fusese! Ce puţin ştiusem!

- Şi Braxa?

- Acum jumătate de Evoluţie, a fost aleasă să danseze... şi să te aştepte.

- Ea spunea că Ontro mă va opri.

M'Cwyie rămase o vreme tăcută.

- Braxa nu a crezut niciodată în profeţie. Ceva nu era în regulă cu ea. Fugise, temîndu-se de adevăr. Cînd ai vorbit în Templu şi noi am votat, atunci a ştiut.

- Atunci... nu mă iubeşte? Nu m-a iubit?

- Îmi pare rău, Gallinger. A fost singura parte a misiunii şi pe care nu a îndeplinit-o.

- Misiunea, am repetat obosit... Misiunemisiunemisiune! Tra-la-la!

- Îţi spune la revedere şi nu vrea să te mai vadă...

... şi nu-ţi vom uita niciodată învăţăturile, adăugă ea.

- Să nu le uitaţi, am rostit automat, înţelegînd brusc marele paradox ce zace în toate miracolele.

Nu credeam un singur cuvînt din evanghelia mea, nu crezusem niciodată.

M-am ridicat ca un om beat şi am murmurat:

- M'narra.

Am ieşit, intrînd în ultima mea zi pe Marte.

"Te-am învins, Malann... dar izbînda e a ta! Odihneşte-te pe patu-ţi înstelat. Lua-te-ar dracu!"

Am lăsat jeepul acolo şi am plecat pe jos înspre Aspic, lăsînd în urma mea povara vieţii. M-am dus în cabină, am încuiat uşa şi am înghiţit patruzeci şi patru de somnifere.

* * *

Cînd m-am trezit, mă aflam în infirmerie şi eram viu.

Ridicîndu-mă încet şi tîrîndu-mă spre hublou, am simţit freamătul motoarelor.

Estompat, Marte era atîrnat deasupra mea ca un pîntec umflat, care se topi, se revărsă şi îmi curse pe obraji.

Traducere de
Mihai-Dan Pavelescu

Tiparul executat sub comanda nr. 30.276
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI

CUPRINS

1 - Încotro? - *Ioan Albescu* • 3 - Tunelul timpului - *Cristian şi Mihaela Ionescu* • 5 - Corabia umbrelor - *Fritz Leiber* • 31 - Ghici cine bate (la uşă) - *Lucian Merişca* • 35 - Culoarea căzută din cer - *Howard Phillips Lovecraft* • 56 - Genotip de lux - *Cotizo Draia* • 59 - Zburătorii nopţii - *George R. R. Martin* • 95 - GALAXIA SF (SF-ul românesc: ce este. ce-ar putea fi? - *Cornel Robu* • 100 - Atipic - *Jaques Goimard* • 102 - Schemă - *Mihail Grămescu* • 103 - Cele mai bine vîndute filme sf • 105 - Omul şi spaţiul cosmic) • 110 - Poveste de război - *Gregory Benford* • 128 - Desprindere lentă - *Silviu Genescu* • 136 - Houston, Houston, mă auzi? - *James Tiptree, Jr.* • 167 - De aur era nava Oh! Oh! Oh! - *Cordwainer Smith* • 171 - Zid de umbră. Umbră de zid - *Florin Pîtea* • 182 - Muzica sîngelui - *Greg Bear* • 199 - Melancolia elefanţilor - *Spider Robinson* • 208 - Un trandafir pentru Ecleziast - *Roger Zelazny*

CITIŢI

Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice

ANTICIPAŢIA

Cele mai bune povestiri, nuvele şi romane SF, adunate într-o revistă!